

Cung
chiều
em Sao
nhỏ

#TRUYENFULLON

KLIAH TRONG TAY HOA



Mục lục

- [Chương 1: Âm thanh tự nhiên](#)
- [Chương 2: Chụp lén](#)
- [Chương 3: Thiếu gia rất bận](#)
- [Chương 4: Cuồng tự kỷ](#)
- [Chương 5: Bắt đầu tuyển chọn](#)
- [Chương 6: Bị loại](#)
- [Chương 7: Bị theo dõi](#)
- [Chương 8: Phối hợp diễn](#)
- [Chương 9: Đùng sợ quy tắc ngầm](#)
- [Chương 10: Thử giọng](#)
- [Chương 11: Viết nhạc cho anh](#)
- [Chương 12: Uống say, làm chút việc](#)
- [Chương 13: Liều mạng](#)
- [Chương 14: Thiếu nữ](#)
- [Chương 15: Vòng đấu loại](#)
- [Chương 16: Đẹp trai ngất trời](#)
- [Chương 17: Cô thích không](#)
- [Chương 18: Uống rượu thất thân](#)
- [Chương 19: Hương vị phụ nữ](#)
- [Chương 20: Ba hợp làm một](#)
- [Chương 21: Con bạc](#)
- [Chương 22: Cá cược](#)
- [Chương 23: Làm sáng tỏ](#)
- [Chương 24: Hy vọng](#)
- [Chương 25: Nuông chiều](#)
- [Chương 26: Ai ghen tị](#)
- [Chương 27: Quay MV?](#)
- [Chương 28: Tôi đưa em đi](#)
- [Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35: Tâm ngửa khó nhẹn

Chương 35-2: Thiếu

Chương 36: Trời đất tác thành

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 1: Âm thanh tự nhiên

"Cầu xin mọi người! Cầu xin mọi người cứu cháu!"

"Cháu không phải Đại Ngưu! Cháu tên là Lâm Hi! Cháu là Lâm Hi!"

"Bố cháu là Lâm Chính Huyền, mẹ cháu là Hà Nhược Lan, cháu không phải trẻ con ở đây! Cháu bị người bán tới!"

Đôi tay nhỏ bé gầy như que củi của bé trai, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Lý Huyền năm 12 tuổi, khuôn mặt nhỏ ngăm đen, đôi mắt đau khổ bất lực, nhìn cô chăm chăm, tựa như bàn ủi.

Ánh mặt trời đột nhiên run lên một chút.

Lý Huyền bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, cả người lạnh lẽo, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh, cô nhắm mắt lại, xoa xoa ấn đường, châm một liều thuốc dành cho phụ nữ, cơ thể mảnh khảnh dựa vào đàn piano, nhìn những toà nhà cao tầng mọc lên san sát bên ngoài cửa sổ.

Phương xa, mặt trời từ từ ngả về phía Tây, cô nhớ lại sự việc mười bốn năm trước, nhớ lại buổi chiều hoà mình trong núi rừng Tây Bắc, nghe được âm thanh của tự nhiên kia.

Đài Cà chua có một game show tên là 《Ngôi sao nhỏ》, mười mấy năm trước đã vô cùng hot, làm nổi lên làn sóng về ngôi sao nhí, lúc ấy có rất nhiều ngôi sao nhí được khai quật ra, một đêm thành danh, trở thành bảo bối mà công chúng nâng niu trong lòng bàn tay.

May mắn, Lý Huyền năm 12 tuổi là một trong số đó.

Đoàn làm phim mang theo Lý Huyền cùng với năm ngôi sao nhí khoảng mười mấy tuổi, bốn ba ba ngày ba đêm, đi vào nơi sâu nhất, hoang vu nhất của núi rừng Tây Bắc, đến một thôn trại tên là Hồng Câu Loan, tiến hành ghi hình một tập chương trình.

Không nghĩ tới mới ngày đầu tiên ghi hình đã có chuyện xảy ra.

Lúc ấy, tổ tiết mục sắp xếp ngôi sao nhí kết hợp cùng trẻ em trong thôn tạo thành cộng sự, cùng hợp xướng một ca khúc, nhưng đến khi sắp quay, cộng sự của Lý Huyền vì ăn phải thức ăn hỏng nên đau bụng, không tới được.

Những đứa trẻ nông thôn được tuyển chọn, một ngày trước đã được tổ làm phim huấn luyện diễn tập, đảm bảo bọn trẻ sẽ không vì quá căng thẳng trước ống kính mà làm trò cười cho thiên hạ, bây giờ đột nhiên có đứa trẻ không tới được, chương trình sẽ không thể tiếp tục tiến hành, nếu bây giờ chậm trễ thì tất cả nhiệm vụ quay phim sau đó cũng sẽ bị chậm trễ. Đạo diễn Triệu sốt ruột đến độ đi đi lại lại, yêu cầu trợ lý của mình trong vòng một giờ phải tìm được đứa trẻ thích hợp tham gia chương trình, không kịp huấn luyện thì đến lúc đó sẽ hát nhép, dù sao khán giả cũng chỉ muốn xem những ngôi sao nhí đến từ thành phố, chứ không phải mấy đứa trẻ bản thủ trong thôn.

Rất nhanh, trợ lý dẫn đến một bé trai, Lý Huyền thò đầu ra tò mò quan sát cậu, mặt cậu đen nhẻm, không giống những đứa trẻ trong núi, làn da cậu rất mỏng, tuy gầy như que củi, nhưng đường nét trên mặt vô cùng rõ ràng, đôi sáng ngời tựa như mặt hồ trong suốt, hàng mi dài rậm cong cong, môi rất mỏng, mũi cao thẳng, tất cả ngũ quan đặt bên nhau, đẹp đến lạ thường, Lý Huyền vừa liếc mắt một cái đã bị dáng vẻ cậu hấp dẫn, cho dù trên người cậu mặc bộ quần áo cũ nát khêu khêu vá vá, thoát nhìn mặt xám mày

tro, nhưng trông cậu còn đẹp hơn những ngôi sao nhí khác đến từ thành phố của tổ tiết mục!

Dường như trợ lý cũng vô cùng vui vẻ, kéo quần áo đứa trẻ kia, chạy đến trước mặt đạo diễn tranh công: "Đạo diễn Triệu, thế nào, có phải đứa nhỏ này rất được không!"

Đạo diễn Triệu có cái bụng bia, mũi nở nang, đôi mắt híp tịt liếc cậu từ trên xuống dưới, gật gật đầu: "Không tồi, rất ăn ảnh."

"Cháu còn công cái này làm gì, mau đặt xuống đi." Trợ lý kéo đứa trẻ kia, trên lưng cậu còn gánh một khóm củ to nặng, gần như đè lên toàn bộ cơ thể của cậu, nghe thấy trợ lý nói, động tác cậu nhanh nhẹn tháo gánh củ xuống, phúi phúi tay áo, chột nhẹ nhàng, vươn thẳng sống lưng, tinh thần sáng lạn.

Thật sự rất ăn ảnh!

"Cháu mau giới thiệu bản thân với đạo diễn đi." Trợ lý đứng bên cạnh thúc giục.

Trong mắt bé trai hiện lên một tia do dự, lướt qua giây lát, cậu nói: "Cháu tên là Đại Ngư, năm nay 9 tuổi."

Cậu nói tiếng phổ thông rất rõ ràng.

"Cháu có biết hát không?" Đạo diễn Triệu ngồi trên ghế lớn, liếc qua bé trai hỏi.

Bé trai gật gật đầu.

"Cháu biết hát bài gì?"

"Chỉ cần nghe qua một lần cháu đều hát được." Bé trai nói.

Trên ghế lớn, đạo diễn cười, trợ lý cũng cười, không thể tưởng tượng được bọn trẻ đơn thuần hay thẹn thùng trong núi cũng sẽ mạnh mẽ trước mặt người ngoài.

"Bạn nhỏ, không biết hát cũng không sao, đến lúc đó cháu nắm tay chị gái nhỏ kia, nói khẩu hình là được, không cần thật sự hát ra tiếng đâu." Trợ lý chỉ cho Đại Ngưu nhìn Lý Huyền đứng bên cạnh.

Hai người cách nhau một cánh đồng lúa vàng rực rỡ, nhìn nhau từ xa.

Bị ánh mắt đen nhánh như đêm của cậu liếc qua, Lý Huyền cảm thấy mặt mình thoáng nóng lên.

"Mọi người nghĩ rằng cháu nói đùa à?" Cậu thu lại ánh mắt, đột nhiên hỏi một câu, trên khuôn mặt non nớt kia thế mà lại xuất hiện nét trào phúng nhàn nhạt.

Đạo diễn nhìn cậu, không tức giận, ngược lại cảm thấy có vẻ thú vị: "Tên nhóc nông thôn này cũng cá tính gớm nhỉ?" Ông ta vẫy vẫy tay, bảo trợ lý mở điện thoại bật một bài hát cho cậu nghe: "Cháu hát thử đi, không cần hát hết cả bài, chỉ cần tìm được giai điệu, ngâm ra cũng được."

Điện thoại trợ lý vang lên ca khúc 《 Con đường bình phàm 》 .

Bé trai đeo tai nghe lên, nhắm hai mắt lại, bắt đầu lắng nghe. Lý Huyền cùng đám bạn cũng tò mò đi tới, cô nhìn lông mi dài rậm hơi rung rung của cậu, vẻ mặt vô cùng chăm chú, giống như muốn nghe đến từng tiếng nhỏ nhất.

Ca khúc kết thúc, cậu đưa điện thoại di cho trợ lý, hăng giọng, sau đó, giai điệu du dương cùng tiếng hát trong trẻo của cậu chậm rãi vang lên.

"Chân chừ lưỡng lự trước con đường dài.

Bạn đã muốn cất bước hay chưa?

Dễ tổn thương nhưng lại đầy kiêu ngạo

Tôi cũng đã từng là một con người như thế."

Đến đoạn cao trào, giọng hát cậu chợt biến đổi, từ trầm thấp thành cao vút, bộc lộ quãng giọng hoàn hảo vô cùng rộng.

"Tôi đã từng vượt qua núi cao biển rộng,

Cũng từng lướt qua biển người tấp nập

Tôi đã từng có được tất cả trong tay

Chớp mắt mọi thứ bỗng tan thành mây khói

Tôi đã từng lạc lối, đánh rơi niềm tin và lạc mất phương hướng

Mãi cho đến khi chợt nhận ra bình dị mới là câu trả lời duy nhất."

Vô cùng hoàn chỉnh, mỗi một câu hát đều vô cùng chính xác, khúc hát được cất lên, tất cả mọi người đều đắm chìm trong âm thanh tự nhiên mà cậu mang lại, không thể kiềm chế.

Một cơn gió lạnh nhẹ phất quá ruộng lúa, tầng tầng lớp lớp sóng lúa cuộn cuộn nổi lên, cùng với đó là tiếng vỗ tay của mọi người.

"Cháu... Có phải trước đây cháu từng nghe qua bài hát này không?"
Đạo diễn Triệu tò mò hỏi cậu.

Bé trai lắc lắc đầu: "Chỗ này quá nghèo, chẳng có nổi cái gì cả."

Chỗ này quá nghèo, chẳng có nổi cái gì cả.

Nhà cậu, chỉ có bốn bức tường, ngay cả radio cũng không có, làm sao có thể nghe được âm thanh đến từ bên ngoài?

"VẬY... Cậu làm thế nào... Hát được?" Đạo diễn Triệu khó tin nhìn cậu chăm chăm.

"Cậu đã nói rồi, chỉ cần nghe một lần cháu đều hát được." Cậu nói chuyện kiên định giống như vẽ mặt cậu vậy, ánh mắt cậu có một sức hút, khiến người không thể không tin.

Bất kể là giai điệu hay là ca từ, chỉ cần nghe một lần, cậu đều có thể nhớ kỹ.

Đạo diễn Triệu biết mình đã nhật được bảo bối, ông ta vội vàng gọi tổ hậu cần đến hoá trang cho cậu để tổ làm phim chuẩn bị bắt đầu quay.

Trong quá trình hoá trang, bé trai lại đeo tai nghe lên, lắng nghe ca khúc lát nữa sẽ phải hát. Lý Huyền đi đến bên cạnh cậu, tò mò mà quan sát cậu, bé trai mở mắt ra, cũng chú ý tới Lý Huyền, làn da cô rất trắng, khuôn mặt mềm mịn, môi hồng răng trắng, vừa nhìn đã biết là công chúa nhỏ sống trong nhung lụa.

Công chúa nhỏ, tại sao lại đến nơi quý quái này?

Cậu cười lạnh một tiếng, dời ánh mắt, không thèm để ý tới cô nữa, nhưng cho dù cậu có đối xử lạnh nhạt thế nào, Lý Huyền vẫn đứng bên cạnh cậu, đôi mắt to trong sáng như tuyết như muốn mọc rễ trên mặt cậu, nhìn đến ngẩn người.

Thật là ngốc, cậu nghĩ thầm.

"Cậu có chocolate không?" Cậu đột nhiên mở miệng hỏi Lý Huyền.

Lý Huyền hơi sửng sốt, thật may, cô có.

Ngay sau đó, cô lấy một viên Ferrero từ trong túi ra đưa cho cậu, đôi mắt cậu lập tức phát sáng, nhận lấy, nhanh chóng mà thành thạo bóc vỏ kẹo, bỏ chocolate vào trong miệng, nhắm mắt lại hưởng thụ, kẹo ngọt tan chảy trên đầu lưỡi, cái cảm giác này, tựa như bay bổng trên mây.

Đại Ngưu không cảm ơn cô, nhưng Lý Huyền cũng không để ý, tâm trạng cô trở nên vui vẻ, bạn nam này ăn chocolate của cô, chắc cũng sẽ thích cô nhỉ.

Chương trình chính thức bắt đầu quay, cậu nắm tay Lý Huyền, cùng cô nhẹ nhàng đồng ca trước ống kính, bây giờ mới chỉ đang tập luyện, nhưng hai người lại phối hợp vô cùng ăn ý, giọng hát của Lý Huyền rất hay, phối hợp với cậu, tạo thành một màn hợp xướng hoàn hảo đến mức không có khuyết điểm.

Lúc hát, ánh mắt Lý Huyền không nhìn vào ống kính mà nhìn chăm chăm vào cậu, nhìn đến ngấn người.

Ca khúc hai người hát là một ca khúc nước ngoài, ban đầu đạo diễn còn lo lắng đứa trẻ này không hiểu được ca từ tiếng Anh, nhưng xem ra ông ta đã lo thừa, tiếng Anh của cậu rất tốt.

Nhưng mà, sao có thể thế được?

Một đứa trẻ đến từ núi rừng, làm sao có thể hát được ca khúc tiếng Anh?

Hai người vẫn chưa kết thúc màn đồng ca, tiếng hát của cậu lại đột nhiên im bật, ngay sau đó cơ thể cậu bắt đầu run bần bật, ánh mắt nhìn ra phía xa. Chỉ thấy cách đó không xa, trên ruộng lúa, vài người dân trong thôn hùng hổ đuổi đến, trong đó có "Bố" Hồ Đại Bằng của cậu.

Tay bé trai đột nhiên nắm chặt tay Lý Huyền, Lý Huyền hơi kinh hãi, ngay sau đó cậu hướng đến ống kính hét lên.

"Cầu xin mọi người! Cầu xin mọi người cứu cháu!"

"Cháu không phải Đại Ngưu! Cháu tên là Lâm Hi! Cháu là Lâm Hi!"

"Bố cháu là Lâm Chính Huyền, mẹ cháu là Hà Nhược Lan, cháu không phải trẻ con ở đây! Cháu bị người bán tới!"

Cậu siết chặt tay Lý Huyền làm cô rất đau, Lý Huyền bị tình huống trước mắt dọa đến ngất người, cô không nhìn được lùi về phía sau, muốn thoát khỏi tay cậu, nhưng sức lực của cậu rất lớn, căn bản không giãy giụa được. Cậu tìm kiếm sự giúp đỡ, nhìn về phía Lý Huyền, rồi lại nhìn về phía mọi người xung quanh: "Cầu xin mọi người cứu cháu, cầu xin mọi người dẫn cháu đi!"

Đám thôn dân đã lao đến đây, bắt Đại Ngưu như bắt gà, cậu vẫn còn túm chặt tay Lý Huyền, vô cùng tuyệt vọng... Không biết tại sao, Lý Huyền đột nhiên trở tay nắm chặt lấy tay cậu, dùng hết toàn bộ sức lực có trong cơ thể, không muốn cậu bị mang đi.

Tay hai đứa nhỏ đan chặt lấy nhau, làm thế nào cũng không chịu bỏ ra, cuối thôn dân phải túm lấy quần áo Lý Huyền, thô bạo kéo bọn họ ra.

Trợ lý vội vàng chạy đến bảo vệ Lý Huyền, quát lớn: "Đừng làm bọn trẻ bị thương."

Rốt cuộc hai bàn tay nhỏ vẫn bị kéo ra.

Vì bị lôi kéo, quần áo của cậu xộc xệch, tóc tai rối bù. "Bốp" một tiếng, Hồ Đại Bằng tát cậu một cái rất mạnh, ngay sau đó, cậu lao đảo gục xuống mặt đất, mặt mũi sưng phù.

Một ông bố ôm con đứng đằng sau chỉ vào cậu chửi ầm lên: "Mẹ nó, bọn tao mất công nuôi nấng bạch nhãn lang như mày, mày lại ở đây làm loạn à."

"Không được đánh thẳng bé, nó còn nhỏ mà." Trợ lý vội vàng đi tới, duỗi tay định ngăn Hồ Đại Bằng đang kích động lại, Hồ Đại Bằng là một người nông dân thô lỗ, gã ta thô bạo đẩy trợ lý ra, chân đá xuống cậu bé, sau đó xách cậu lên như xách thỏ, xoay người đi về phía bờ ruộng.

"Cứu cháu! Cầu xin mọi người cứu cháu! Cháu tên là Lâm Hi, bố cháu là Lâm Chính Huyền, mẹ cháu là Hà Nhược Lan, cháu bị lừa bán đến đây! Mọi người giúp giúp cháu với! Giúp cháu!" Tiếng khóc tuyệt vọng cùng với tiếng gió gào thét vang vọng khắp núi rừng.

Vỏ kẹo Ferrero trên mặt đất bị gió to thổi lên, bay đến ngọn núi xa xôi.

Bấy giờ mới là ngày đầu tiên, tổ tiết mục còn phải ở trong núi lớn một thời gian, vì không muốn xảy ra mâu thuẫn gay gắt với thôn dân địa phương, đạo diễn Triệu phải đi gặp trưởng thôn, sau đó xoá hết toàn bộ cảnh quay được vào chiều hôm đó. Sau này chuyện được xử lý như thế nào, Lý Huyền không thể biết được, cậu bé tên Lâm Hi kia, cô cũng chưa từng gặp lại, nhưng giọng hát của cậu, cô lại chẳng thể nào quên, thứ âm thanh trong trẻo như vậy, tài năng trời cho tốt đẹp như vậy...

Năm hơn mười tuổi ấy cô thật sự không hiểu, vì sao ánh mắt cậu lại tuyệt vọng như vậy, mãi đến khi lớn hơn một chút nữa, cô mới biết được cái gì gọi là bắt cóc buôn bán trẻ em, loại tội ác tà trời này chỉ giao dịch ở nơi hoang vắng lạc hậu, cô không biết cậu có được cứu hay không, thậm chí cô còn định giúp cậu.

Lâm Chính Huyền, Chính nào? Huyền nào? Mẹ cậu tên là Hà Nhược gì?

Thậm chí đến tên của bố mẹ cậu cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ được, cậu tên là Lâm Hi, nhưng đấy là Hi nào?

Lý Huyền từng đến cục cảnh sát vài lần, nói rõ sự việc xảy ra năm đó, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, cảnh sát không thể vì chút manh mối mơ hồ

mà điều động lực lượng, hướng chi đây lại là ký ức chấp vá từ một đứa trẻ, hơn nữa cho dù có đi giải cứu, cũng phải điều động cảnh sát địa phương.

Rốt cuộc chuyện này vẫn không giải quyết được gì.

Hết chương 1

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 2: Chụp lén

Một buổi tối nào đó vào mười bốn năm sau.

Trong quán bar nhỏ tối tăm mờ ảo, một người phụ nữ trang điểm loè loẹt ngồi trên sân khấu tịch mịch ca hát.

Nếu thắng, toàn bộ số tiền trên bàn đều thuộc về anh, Lâm Hi sờ bài, đây tất cả những gì mình có lên trước, kiên quyết nói:" Theo."

Ánh đèn tối tăm trên đỉnh đầu lung lay, chiếu lên hàng mi dài đang rũ xuống của anh tạo thành bóng râm, đôi mắt thâm thúy ẩn giấu trong đêm đen, râu trên cằm anh xanh rờn như lá trà, bộ dáng lôi thôi lếch thếch cuồng ngạo, tràn ngập hương vị đàn ông.

Nữ nhân viên chia bài mặc một bộ quần áo hở hang, giống như lá bài poker trong tay cô ta, mặt không biểu cảm, cô ta từng nhìn thấy rất nhiều loại đàn ông, người trước mắt này, ngược lại đẹp trai đến giết người không chớp mắt

Ngón tay thon dài của Lâm Hi mở lá bài thứ hai trước mặt ra, Q đỏ, điểm cao nhất, đến lá bài cuối cùng, anh dùng tư thế vô cùng thoải mái mở ra: K đỏ.

Lại thắng.

Dấu hiệu tốt.

Anh vẫy tay với một người phụ nữ bên quầy bar: "Đến đây, ngồi xuống"

Diệp Hình Điềm ngoan ngoãn đi đến bên người anh, bị anh thuận tay ôm vào trong lòng ngực, ngồi trên đùi anh.

"Em vừa tới, tôi thắng, đây là điềm may." Giọng nói của anh mang theo nét từ tính của đêm đen, quyến rũ tâm hồn phụ nữ đến thần hồn điên đảo.

Anh ngậm điếu thuốc trong miệng, một tay đặt lên eo cô ấy, một tay khác tiếp tục lật bài.

Diệp Hình Điềm nhìn góc nghiêng mặt anh một cách say đắm, ngẫm như thế nào cũng thấy không đủ, trên thế giới này, tại sao lại có người như vậy!

Màn hình TV trên sân khấu quán bar đang chiếu một số tin tức giải trí.

"Lý Huyền debut năm mười sáu tuổi, danh tiếng vang xa, năm mười tám tuổi tiếng tăm được truyền bá ra nước ngoài, liên tục nhận được hai giải thiên hậu Kim Khúc của giới âm nhạc."

Ngón cái và ngón trỏ tay trái của Lâm Hi vuốt bài trong tay, từng lá bài hiện ra...

"Nhưng người nghệ sĩ có tài năng âm nhạc thiên phú trong giới giải trí này, vào bốn năm trước đã tuyên bố giải nghệ, không tiếp tục ra album, thậm chí không còn ca hát, tin tức này vừa được đưa ra đã làm dậy sóng toàn bộ giới giải trí."

Sau khi nhìn thấy bộ bài, ánh mắt Lâm Hi tối sầm, bộ bài bị anh nhẹ nhàng ném xuống bàn, năm đen, ba đỏ, thua.

"Mẹ nó." Anh chửi thề một tiếng.

"Sau khi thiên hậu Lý Huyền lui về phía sau màn ảnh, cô trở thành người sản xuất nhạc của truyền thông Thịnh Ngu, mấy năm nay, một vài ca sĩ không có tiếng tăm nhưng có tài năng, được cô dẫn dắt trở thành nghệ sĩ mới chỉ cần chạm tay là bùng trong giới âm nhạc."

Lâm Hi đẩy toàn bộ chips ra ngoài: "Lại theo!"

"Bây giờ, giới giải trí lưu truyền một câu: Ai có thể được Lý Huyền ưu ái, một đêm thành danh tuyệt đối không phải việc khó..."

.....

Dân mê cờ bạc có quan niệm, tất cả chi tiết, dấu hiệu, người nào, khi nào xuất hiện, đều đã được định sẵn.

Anh không kiên nhẫn liếc qua TV một cái, cái cô thiên hậu Lý Huyền này không biết từ đâu chui ra, hại anh mất hết may mắn của hôm nay.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Diệp Hình Điềm nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, tay run run, từ trên đùi Lâm Hi đứng lên, đứng bên cạnh anh nhận điện thoại, khẽ nói: "Chị Huyền... Huyền."

"Diệp Hình Điềm, em mau rút ra đây cho chị!"

Diệp Hình Điềm nơm nớp lo sợ rời khỏi cuộc chơi. Từ trong sòng bạc đi ra, cô ấy nhìn thấy dưới cột điện bên đường có một người phụ nữ mặc quần dài áo sơmi, đưa lưng về phía cô ấy, vóc dáng cao gầy, giữa hai ngón tay kẹp một điếu thuốc dành cho phụ nữ, khói thuốc lượn lờ, lộ ra cảm giác căm dục khó tả.

Cô ấy đến gần, khẽ gọi: "Chị Huyền."

Lý Huyền quay đầu lại, lạnh lùng liếc cô ấy một cái, giọng nói đã không còn kích động như trong điện thoại, có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều: "Có phải em không muốn đi làm nữa đúng không?"

"Chị Huyền, em sai rồi." Diệp Hình Điềm ra vẻ đáng thương kéo tay cô, giọng nũng nịu khiến ai cũng không đành lòng trách mắng.

Nhưng Lý Huyền không để mình bị sa vào.

"Giới giải trí rất tàn khốc..." Giọng Lý Huyền hơi khàn khàn mang theo vẻ nhàn nhạt khinh thường: "Bây giờ trong giới luôn có người mới bộc lộ tài năng, một Diệp Hình Điềm bé nhỏ như em thì tính là gì?"

"Chị Huyền." Nước mắt Diệp Hình Điềm trực trào ra: "Em thật sự sai rồi."

Lý Huyền lấy mấy tấm ảnh trong túi xách ra ném lên người Diệp Hình Điềm, trong ảnh là loại cử chỉ thân mật của cô ấy và người đàn ông kia, nhưng người đàn ông kia chỉ lộ bóng lưng, chỉ có Diệp Hình Điềm bị chụp rõ người.

Diệp Hình Điềm cầm ảnh, đôi mắt mở lớn, cả người run rẩy.

"Em nghĩ xem ngày mai trên trang nhất của báo sẽ nói như thế nào? Diệp Hình Điềm cùng một người đàn ông lạ mặt ra vào hộp đêm? Cử chỉ thân mật mờ ám? Sinh hoạt cá nhân hỗn loạn?"

"Chị Huyền! Xin chị hãy cứu em Chuyện này không thể bị đưa ra ngoài ánh sáng! Nếu không em sẽ chết mất." Diệp Hình Điềm thật sự sợ hãi, cô ấy túm lấy tay Lý Huyền, giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Lý Huyền hừ lạnh một tiếng, nói: "May mà chị quen với tổ paparazzi chụp đồng ảnh này, bên kia sẽ giúp đỡ ngăn lại, nhưng chuyện này, tuyệt

đổi không được phép xảy ra lần thứ hai." Lý Huyền nhấn mạnh từng câu từng chữ.

"Em cảm ơn chị Huyền." Diệp Hình Điềm nhìn về phía cô tỏ vẻ biết ơn: "Sau này em sẽ cẩn thận hơn, không để bị chụp nữa."

Lý Huyền dí tàn thuốc lên vách tường tối đen bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Em không được gặp lại người đàn ông này."

"Chị Huyền!"

"Em là người chị dẫn dắt, chị quý trọng tài hoa của em, nên cũng mong em quý trọng tương lai của mình." Lý Huyền nói xong, xoay người rời khỏi con hẻm nhỏ tối tăm.

Một cơn gió đêm thổi qua khuôn mặt cô, tràn đầy lạnh lẽo.

"Nhưng em thật sự yêu anh ấy mà!" Tiếng nói bất lực của Diệp Hình Điềm ở phía sau bị đêm tối nuốt trọn.

- - - - -

Đầu óc của Diệp Hình Điềm, rối cuộc phát triển như thế nào vậy?

Lý Huyền nhìn bàn làm việc tràn ngập giấy tờ, duỗi tay xoa xoa hai bên huyệt thái dương, có chút cạn lời.

Trợ lý Dịch Tiểu Gia đứng trước bàn làm việc của cô, tức đến hộc máu, không hiểu người đàn ông kia cho Diệp Hình Điềm ăn bùa mê thuốc lú gì, ngay cả Lý Huyền cũng phải tự mình ra tay khuyên nhủ mà cô ấy vẫn không trở lại, bây giờ đã năm sáu ngày không tới công ty rồi...

Diệp Hình Điềm là người mới debut năm nay của truyền thông Thịnh Ngu, có được một giọng hát rất ngọt ngào, âm sắc vô cùng độc đáo, hơn nữa hình tượng khí chất đều ổn, là hạt giống mà Lý Huyền rất coi trọng.

Tháng năm vừa rồi Lý Huyền đã chế tác cho cô ấy một đĩa đơn mini, bán khá chạy, sau đó lại tham gia mấy chương trình âm nhạc nổi tiếng, bây giờ Diệp Hình Điềm đã tích lũy được không ít fans, có hy vọng giành được giải thưởng ca sĩ mới xuất sắc nhất của Kim Khúc.

Vào đúng khoảng thời gian quan trọng, cô nhóc này lại toàn tâm toàn ý chạy đi yêu đương.

Hiện tại cô ấy còn đang trong giai đoạn debut, có chút danh tiếng, lúc này mà truyền ra bất cứ tai tiếng nào đều không ổn, huống chi... Người cô ấy tìm là đàn ông, lại còn là sinh viên đang đi học.

Lý Huyền nhìn tư liệu trước mặt.

Sinh viên Học viện nghệ thuật thủ đô, Lâm Hi.

Ánh mắt cô khoá chặt vào hai chữ này, bên tai lại truyền đến tiếng khóc tuyệt vọng của đứa trẻ kia.

"Chị Huyền, chị làm sao thế?" Dịch Tiểu Gia khó hiểu nhìn Lý Huyền, cô ấy theo cô hai năm, chưa từng thấy vị chế tác âm nhạc này lộ ra vẻ lo sợ nghi ngờ.

Tiếng nói của Dịch Tiểu Gia đã kéo Lý Huyền từ trong đoạn ký ức xa xôi kia quay về, cô bừng tỉnh, lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu, muốn vứt tất cả âm thanh trong đầu ra ngoài, trên thế giới này có rất nhiều người trùng tên trùng họ, không nhất định là anh...

"Cậu ta là sinh viên năm ba Học viện nghệ thuật thủ đô, năm nay hai mươi ba tuổi." Dịch Tiểu Gia thấy Lý Huyền không chú tâm, vì thế đọc cho cô nghe tư liệu về người đàn ông kia: "Thời gian rảnh rỗi cậu ta thường đến quán bar ca hát, nghe phục vụ quán bar nói, cậu ta là tay chơi đúng hiệu, hút thuốc, đánh cược, đánh nhau... Thật sự không hiểu Diệp Hình Điềm coi trong tên phá hoại này ở điểm nào, sống chết không chịu chia tay, còn âm ỉ

nói gặp được tình yêu đích thực, muốn vĩnh viễn ở bên nhau." Dịch Tiểu Gia trợn trắng mắt, tức đến khó thở: "Công ty chúng ta đã dồn nhiều tâm huyết lên con bé đó như vậy, đúng là không biết phải trái."

Phụ nữ một lòng rơi vào ái tình, làm sao có thể kéo về.

Lý Huyền cắt ngang lời oán trách của Dịch Tiểu Gia, hỏi: "Chuyện này người phía công ty có biết không?"

Dịch Tiểu Gia lắc lắc đầu: "Chỉ đến chỗ chị Huyền thôi, nhưng nếu cô ấy vẫn kiên quyết chìm đắm, bị paparazzi chụp được ảnh, đừng nói đến người bên trên, tất cả fans cũng sẽ biết, đến lúc đó nhất định sẽ có phóng viên giải trí đi tìm người đàn ông kia, hình tượng ngọc nữ tươi sáng của Diệp Hình Điềm xem như bị cậu ta làm hỏng."

"Mỗi tối cậu ta đều đến quán bar hát à?" Ánh mắt Lý Huyền nhìn xuống tập tư liệu, hỏi Dịch Tiểu Gia.

"Cũng không phải mỗi tối, nhưng phần lớn thời gian sẽ đến, mấy ngày lại chạy đến một lần." Dịch Tiểu Gia trả lời.

"Cậu ta thiếu tiền à?"

Học viện nghệ thuật thủ đô là trường nghệ thuật đứng hàng đầu quốc gia về đào tạo nghệ sĩ, phần lớn sinh viên ra trường sẽ tiến thân vào giới giải trí, hàng năm cũng sinh ra không ít tài năng mới, hầu hết sinh viên của học viện đều kiêu ngạo từ trong xương tủy, hạ mình chạy đến quán bar hát mua vui, cũng không dễ dàng.

"Cái này thì em không rõ." Dịch Tiểu Gia lẩm bẩm: "Em cũng chỉ nghe được tác phong của người này, em không tra hỏi xuất thân của cậu ta."

"Thôi, tan tầm chị sẽ đi gặp cậu ta." Lý Huyền đứng dậy, cử động bả vai một chút, nếu Diệp Hình Điềm không có hy vọng, có lẽ có thể kéo

người đàn ông kia vào tay, nếu thật sự thiếu tiền, thế thì cũng dễ làm, trên thế giới này tiền không thể giải quyết được chuyện này thì sẽ giải quyết được chuyện kia.

"Chị Huyền, chị thật sự muốn tự mình đi à?" Dịch Tiểu Gia cũng ôm giấy tờ đứng dậy, sắc mặt thoáng khó xử nhìn Lý Huyền: "Việc nhỏ như vậy, chị giao cho người bên dưới là được, dù sao chị cũng là..."

Cũng đã từng là một thế hệ thiên hậu.

"Diệp Hình Điềm do một tay chị dẫn dắt, chuyện này giao cho người khác chị cũng không yên tâm, bây giờ paparazzi xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn vô cùng cao siêu." Lý Huyền đi đến trước đàn piano ngồi xuống, mở nắp đàn ra, ngón tay thon dài rơi xuống phím đàn đen trắng.

"Vâng." Dịch Tiểu Gia bất đắc dĩ gật đầu, nhìn bóng lưng Lý Huyền, trong lòng có chút cảm khái, cô thật sự là thiên hậu nổi tiếng năm đó, so với mười Diệp Hình Điềm, không, một trăm một ngàn Diệp Hình Điềm cũng chẳng cấp hơn rất nhiều, giọng hát của cô có thể chạm đến linh hồn người nghe, có thể xứng danh là người phụ nữ mang âm thanh của tự nhiên.

Vậy mà hiện tại lại vì một người như Diệp Hình Điềm mà lo lắng suy nghĩ, Dịch Tiểu Gia thật sự không hiểu, vì sao đang ở đỉnh cao phong độ cô lại tuyên bố giải nghệ, vì sao lại muốn lãng phí tài hoa của mình như vậy.

Ngón tay thon dài của Huyền dừng trên phím đàn, một đoạn giai điệu du dương từ đầu ngón tay cô vang lên, kéo Dịch Tiểu Gia từ trong hoảng hốt quay về, giai điệu này nghe có phần trầm thấp, có phần đau thương, khiến người ta không kìm được rơi nước mắt.

Trong lòng Lý Huyền còn nghĩ tới bé trai kia.

Anh tên là Lâm Hi.

Hết chương 2

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 3: Thiếu gia rất bận

Thành phố lên đèn, trong khu trung tâm thương mại, trên biển quảng cáo rực rỡ đang phát cuộc thi tuyển do ba công ty giải trí kết hợp tổ chức:

《 Tìm kiếm giọng ca mới 》, cuộc thi này dùng để tuyển chọn những ca sĩ tài năng chưa được phát hiện, thí sinh thắng cuộc sẽ được chọn ký hợp đồng với một trong ba công ty giải trí, các công ty vì cạnh tranh ca sĩ tài năng cũng sẽ đưa ra rất nhiều điều kiện ưu đãi.

Ba công ty lần lượt là truyền thông Thịnh Ngu nơi Lý Huyền làm việc, truyền thông Hoa Ngữ và truyền thông Thượng Phẩm, truyền thông Thịnh Ngu đứng đầu, hai công ty còn lại thực lực trình độ cũng tương đương nhau.

《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 đối với người muốn một đêm thành danh mà nói là cơ hội vô cùng tốt, đương nhiên, cạnh tranh cũng sẽ vô cùng tàn khốc, hiện tại vòng tuyển chọn theo khu vực trên toàn quốc đã bắt đầu, Lý Huyền xem qua hậu trường tuyển chọn của từng khu vực, thật sự không thiếu hạt giống có tài năng có cá tính.

Cô đi qua đường lớn, rẽ vào một con ngõ nhỏ hẹp dài, bên trong có không ít cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm lòe loẹt đứng đầu đường rêu rao.

Lý Huyền tránh được các cô ấy, lập tức đi vào quán bar ngầm, dựa theo tin tức Dịch Tiểu Gia cung cấp cho cô, chắc chắn đây là quán bar Lâm Hi hát thuê.

Vừa mới đi vào, cô đã bị tiếng nhạc đình tai nhức óc đập vào màng nhĩ đến, cô thoáng khó chịu mà nhú mày, thông qua lối đi hẹp dài vào bên trong quán bar.

Trong quán bar, dòng người chen chúc xô đẩy, bất kể là nam hay nữ, đều mạnh mẽ đong đưa cơ thể, thả hồn theo tiếng nhạc.

Lý Huyền ngồi vào ghế có tầm nhìn tốt bên quầy bar, gọi một ly Cocktail, quay đầu lại, chỉ mới liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông trên sân khấu, anh mặc áo khoác da phủ đầy đinh tán, quần jean rách rưới khoe trọn đôi chân dài của anh, mái tóc rối tung, vài sợi râu xuống che đi ánh mắt, anh ôm chiếc ghi-ta điện, ngồi trên sân khấu gảy đi gảy lại điên cuồng, không khác gì tên thần kinh.

Nhưng Lý Huyền chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra anh, bé trai xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của cô, bé trai nắm chặt lấy tay cô, cầu xin cô cứu mình.

Không sai, là anh!

Tay Lý Huyền run rẩy, bưng ly Cocktail lên uống một hơi cạn sạch, sau đó lại gọi thêm một ly, bartender nhìn bộ dáng cô có chút không ổn, hỏi: "Tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Cậu ta là Lâm Hi à?" Lý Huyền chỉ vào người trên sân khấu, giọng nói run rẩy.

"Đúng rồi."

"Lâm nào Hi nào?" Lý Huyền kích động đến mức mặt đỏ ửng.

"Lâm trong rừng cây, Hi trong hy vọng."

Lâm trong rừng cây, Hi trong hy vọng, cô lẩm bẩm lặp lại lời anh ta nói.

Bartender nhún nhún vai, được rồi, lại là một người phụ nữ bị Lâm Hi quyến rũ đến không phân biệt được nam bắc, thật sự không hiểu nổi, loại người điên khùng này, tại sao lại được nhiều phụ nữ thích như vậy, nghe nói gần đây còn qua lại với một minh tinh mới, thế giới này thật là khó hiểu.

Lý Huyền uống vài ly rượu, lại hút vài điếu thuốc, cuối cùng mới bình tĩnh được.

Không sai, chắc chắn là anh, cặp mắt kia, bất kể thế nào cô cũng không thể quên được, chỉ là vì sao anh lại xuất hiện ở đây, sau này anh có được cứu không? Chuyện xảy ra khi nào?

Trong lòng Lý Huyền có quá nhiều thắc mắc cần được giải đáp, nhưng bây giờ điều cô khát vọng nhất, là được nghe lại tiếng hát của anh lần thứ hai, tiếng hát mà cô thương nhớ ngày ngày đêm đêm.

Lý Huyền đợi cả một đêm, Lâm Hi chỉ ngồi trên sân khấu gáy ghi-ta điện, giống như chưa dùng hết sức lực của mình, từng tiếng từng tiếng kéo sức nóng của sàn nhảy lên cao, nhưng vẫn không chịu mở miệng hát.

"Không phải cậu ấy hát thuê à? Vì sao cậu ấy không hát?" Lý Huyền tò mò hỏi bartender trẻ tuổi.

"Muốn nghe cậu ấy hát à?" Bartender nở nụ cười bí ẩn: "Thế này không tiện."

Hoá ra là phải bỏ tiền.

Lý Huyền không hề do dự rút tiền trong ví ra, gọi phục vụ tới.

Trên khay phục vụ đặt một ly Cocktail, đi lên sân khấu, Lâm Hi đặt ghi-ta điện xuống, nhận lấy ly Cocktail kia, rút tập tiền một trăm tệ để dưới đế ly rượu ra.

Không cần đèn, đầu ngón tay linh hoạt của anh sờ qua là biết, hơn ba mươi tờ, xem ra kim chủ đêm nay rất hào phóng.

Phục vụ chỉ cho anh người ngồi dưới quầy bar, Lý Huyền đã đeo khẩu trang, cách sàn nhảy xấp xỉ, cùng anh nhìn nhau từ xa.

Lâm Hi nhắc ly rượu lên, chào hỏi Lý Huyền, đột nhiên tất cả các cô gái trong phòng bắt đầu hét lên, các cô biết đó là tín hiệu gì, anh sẽ hát!

Nháy mắt, toàn bộ quán bar sôi trào.

Lâm Hi nhìn tên bài hát trên màn hình, mấy chữ rồng bay phượng múa viết 《 Con đường bình phàm 》, anh thoáng nhíu mày, tại sao lại chọn bài hát này, thật sự không hợp hát ở khung cảnh hỗn loạn như trong quán bar, nhưng người ta đã bỏ ra mấy ngàn tệ để mua một bài hát, anh đương nhiên không thể phụ lòng, anh ra dấu với dàn nhạc bên cạnh, sau đó cầm micro, dùng giọng nói vô cùng từ tính nói: " 《 Con đường bình phàm 》 xin được tặng cho người phụ nữ đẹp nhất đêm nay."

Lý Huyền vô cảm ngồi trên quầy bar biên, tim cô, sớm đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Chân chừ lưỡng lự trước con đường dài.

Bạn đã muốn cất bước hay chưa?

Dễ tổn thương nhưng lại đầy kiêu ngạo

Tôi cùng đã từng là một con người như thế."

Ngay khi anh hát lên câu đầu tiên, nước mắt cô không kiềm được chảy ra, xuôi theo gương mặt.

Quán bar đã hoàn toàn yên tĩnh, ban đầu sàn nhảy còn đang điên cuồng trong vũ điệu, giờ phút này, mọi người lại thành kính nhìn lên người đàn ông trên sân khấu, giọng hát trầm ấm mà tự nhiên đã chạm đến những tình cảm sâu kín họ giấu dưới đáy lòng.

Nước mắt Lý Huyền tuôn như mưa, không thể nào dừng lại được.

Bartender đứng bên cạnh, há miệng khó hiểu nhìn cô, chỉ là nghe một bài hát thôi mà, đến mức này hả?

Cô nhớ anh, nhớ mười bốn năm!

Đến mức này hả?

Cả bài hát, ánh mắt Lâm Hi luôn đặt trên người kim chủ, ca khúc này vì cô mà hát, nhưng vị kim chủ này có vẻ kỳ lạ, anh hát hết sức như vậy, cô khóc cái rầm!

Chẳng lẽ đang xót tiền à?

Phần sau Lâm Hi hát không tập trung, tâm trí anh đã bị nước mắt của cô thu hút...

Hát xong một khúc, cả quán bar sôi trào, Lâm Hi buông micro, đi xuống sân khấu, hướng tới quầy bar, nói chung kim chủ đã bỏ tiền nghe hát, anh hát xong cũng nên đi qua cảm ơn, rốt cuộc đây là việc làm ăn lâu dài, huống chi kim chủ lại hào phóng như vậy.

Nhưng hiện tại, anh chỉ muốn hỏi cô, vì sao lại khóc?

Lâm Hi đi đến quầy bar, người đã không thấy đâu.

"Trời ạ, fangirl của cậu càng ngày càng khủng bố." Bartender Từ Diệp cười đến sắp nổ phổi.

"Cậu cú đi." Lâm Hi mắng một tiếng, xoay người nhìn về phía sàn nhảy, tìm một vòng, cũng không nhìn thấy người phụ nữ đeo khẩu trang vừa rồi.

"Này, cô ấy để lại danh thiếp cho cậu đấy." Từ Diệp giơ tấm card trong tay lên gọi Lâm Hi một tiếng.

Lâm Hi đến gần nhận lấy danh thiếp trong tay anh ta, danh thiếp rất đơn giản, không có hoa văn thừa thãi, chỉ viết một dãy số, không có tên, nhưng góc phải bên dưới có một hàng chữ nhỏ viết: truyền thông Thịnh Ngu.

"Có thể là người đầu tư hay không?" Từ Diệp ghé sát vào Lâm Hi, nhìn chăm chăm tấm danh thiếp kia tò mò hỏi: "Truyền thông Thịnh Ngu là một công ty lớn làm về giải trí, có vẻ người ta coi trọng cậu đấy."

Lâm Hi vô cảm cất danh thiếp vào trong túi.

- -----

"Trên phương diện giao hưởng, Mozart rất coi trọng các chương nằm giữa cùng với tính đối lập về chủ đề giữa các chương, giai điệu tự nhiên kết hợp với kỹ năng phức tạp đã dẫn dắt người nghe hoà vào âm hưởng. Mỗi người có gu cảm thụ âm nhạc khác nhau sẽ nghe được âm hưởng khác nhau trong giai điệu."

Trên bục giảng vang lên tiếng giảng đều đều của thầy giáo, khiến người ta vô cùng buồn ngủ, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào lớp học, mái tóc rối tung của Lâm Hi rủ xuống trán tạo thành bóng râm, tay anh chống lên trán, ngón tay thon dài nghịch tấm danh thiếp nho nhỏ.

" 《 Bản giao hưởng số 40 cung Sol 》 là một tác phẩm u ám nhất, phóng khoáng nhất, điên cuồng nhất mà Mozart từng viết. Tất cả các chương giao hưởng đều mang tính trữ tình, nhạc dạo của bản nhạc vừa trữ tình vừa bi thương, giống như những tín đồ Cơ Đốc đeo trên mình vận mệnh nặng nề của thánh giá, lẻ loi cô độc đi trên con đường tìm kiếm chân lý cùng ý nghĩa cuộc sống."

Anh không khỏi nhớ lại buổi chiều năm xưa, khi anh đang đốn củi trên núi, kết quả lại bị kéo đến tổ tiết mục nào đó cho đủ người, đó là lần đầu tiên anh đối mặt với ống kính, nhưng kỳ lạ là anh không hề căng thẳng hay sợ hãi, anh nhìn thẳng vào máy quay tối đen, món đồ kia có thể ghi lại bộ dáng của anh, giọng nói của anh, mang ra khỏi nơi núi rừng hoang vu này, đưa anh tới trước mắt hàng nghìn người, đưa anh tới trước mặt bố mẹ...

Sau đó... Sau đó anh bị bắt về nhà, chịu một trận đánh đập tàn bạo, đầu rơi máu chảy, bị nhốt trong phòng như con chó nhỏ bị bỏ rơi, đói đến là người, nhưng anh không hề hối hận, bởi vì rất nhanh bố mẹ sẽ nhìn thấy anh, nghe được giọng nói của anh, biết anh còn sống.

Anh cuộn tròn người trên mặt đất lạnh lẽo, cơ thể cong như con tôm nhỏ, nhưng không thấy lạnh chút nào, anh vừa cười vừa ngủ, thậm chí còn mơ một giấc mơ, mơ thấy bố mẹ đến đón anh, anh mặc một bộ quần áo mới tinh, vô cùng vui vẻ nắm tay bố mẹ về nhà...

Anh bị nhốt suốt một tuần, đến khi đi ra thì nghe được bọn trẻ con hàng xóm nói đoàn người thành phố đã đi rồi.

Mỗi ngày khi đốn củi anh đều đứng trên đỉnh núi nhìn về phương xa, nhìn suốt ba năm, cũng không thể chờ được bố mẹ tới đón anh về nhà.

"Dưới áp lực nặng nề, bản giao hưởng này tràn ngập nỗi niềm phẫn uất, cuộc sống khó chịu, số phận bất công, đều hóa thành một nốt nhạc

mạnh mẽ, thứ âm hưởng như biển rộng sông dài theo đó mà trút ra, tràn đầy khung nhạc, đánh sâu vào bốn vách tường, rung động tâm hồn con người..."

Tay Lâm Hi siết chặt, tấm danh thiếp kia bị anh vò nát.

Tan học, các bạn học cùng khóa vừa thường thức bản giao hưởng cung Sol, vừa lần lượt đi ra khỏi phòng học.

Lâm Hi thu dọn đồ đạc vào trong chiếc cặp sách cũ nát, cất một quyển nhạc phổ thật dày vào cặp, đúng lúc này, một cô gái có mái tóc xoăn dài đi đến trước mặt Lâm Hi, bàn tay đặt sau lưng, cúi người nở nụ cười duyên dáng với anh, khuôn mặt cô ta vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn, lông mi dài rậm, tựa như búp bê phương Tây được trưng bày trong tủ kính của cửa hàng.

"Bạn học Lâm Hi, tháng sau đến sinh nhật tớ rồi, cậu có thể tới tham gia tiệc sinh nhật tớ không?" Giọng cô gái kia vô cùng ngọt ngào mềm mại.

Lâm Hi cười nhạt một tiếng: "Tôi rất bận."

"Không phải cho cậu đến không." Cô gái liên tục xua tay, giải thích: "Cậu đến tiệc sinh nhật của tớ, hát một bài hát, tớ đưa cậu tiền thuê, năm ngàn tệ, có đủ không?"

Lâm Hi nhướn mày, không hề do dự nói: "Được thôi." Nói xong, anh khoác cặp lên, đi ra khỏi phòng học.

"Úi chà." Phía sau vang lên giọng nói đầy vẻ châm biếm của một bạn nam: "Để Lâm "thiếu gia" đến dự tiệc sinh nhật của Lê đại tiểu thư còn phải mất công mời mọc như thế, không sợ mất mặt à?"

"Thiếu gia" là cách xưng hô của những bạn học không ưa Lâm Hi, so sánh anh với bọn thiếu gia hay đi KTV, châm biếm anh, đồng thời cũng vô cùng ghen ghét anh, ghen ghét anh có thể hát kiếm tiền, đương nhiên bọn

con nhà giàu cũng chẳng ngửa mắt với chút tiền anh kiếm được ấy, bọn họ chỉ ghen ghét vì anh được nhiều người mến mộ. Có thể thi đỗ Học viện nghệ thuật thủ đô, ai chả có chút tài năng, nhưng tài hoa của anh, không ai có thể sánh kịp...

"Nếu mấy cậu có thể đuổi kịp một nửa giọng hát của Lâm Hi, tôi cũng không ngại mời các cậu đến." Lê Thanh khinh thường liếc qua đám người một cái, xách chiếc túi Chanel mới tinh, xoay người đi ra khỏi phòng học.

Cô ta là con gái cưng của Lê Thiên, giám đốc công ty truyền thông Thượng Phẩm, tự xưng là thực nữ chính hiệu của học viện, dĩ nhiên sẽ không giống với những cô gái lẳng lơ bên người Lâm Hi, có chút lời không thể nói thẳng, nhưng cô ta có thể cứu vớt anh, tiệc sinh nhật của cô ta chắc chắn sẽ có không ít người nổi tiếng trong giới, chỉ cần anh bộc lộ tài năng, nhất định có thể làm mọi người chấn động, nếu cô ta tiếp tục đến thổi gió bên tai bố mình, nhất định Lâm Hi có thể ký hợp đồng với truyền thông Thượng Phẩm, đến lúc đó... Đến lúc đó anh sẽ không thể rời khỏi cô ta.

Hết chương 3

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 4: Cuồng tự kỷ

"Huyền Huyền, anh sắp kết hôn rồi, mừng tám tháng sau, hy vọng em có thể tới tham dự hôn lễ của anh. ----- Thiệu Văn Tuyên"

Khi Lý Huyền nhận được tin nhắn này, cô đang ngồi trước piano biên soạn, tay đánh xuống phím đàn, trong miệng ngâm nga giai điệu, thỉnh thoảng ghi lại một đoạn giai điệu vừa mới lướt qua trong đầu.

Ánh mắt cô băng quơ liếc qua màn hình điện thoại, không thèm để ý tới.

Nửa giờ sau, Thiệu Văn Tuyên gọi điện thoại cho cô, tiếng chuông cắt ngang suy nghĩ của Lý Huyền, cô bực bội nhận điện thoại: "Tôi đang viết nhạc, lát nữa nói nhé."

"Huyền Học chờ một chút." Thiệu Văn Tuyên vội vàng gọi cô lại.

"Có việc gì không?"

"Có phải em... Rất đau khổ hay không?"

"....." Lý Huyền có chút sa mạc lời.

"Huyền Huyền, không phải giả vờ, anh biết em còn yêu anh mà."

"....."

"Em vừa rồi... Đã khóc à?"

Lý Huyền muốn ói.

"Thiệu Văn Tuyên, chúng ta đã chia tay." Lý Huyền không thể không nhấn mạnh lần thứ hai.

"Anh biết, nhưng... Chúng ta chia tay cũng là bất đắc dĩ mà! Nếu em đồng ý cuối năm nay kết hôn với anh, bây giờ em đã là vị hôn thê của anh rồi, Huyền Huyền, vì sao em không chịu thừa nhận, em không quên được anh, anh nhắn tin cho em, lâu như vậy cũng không chịu trả lời, chỉ cần tưởng tượng đến bộ dáng đau thương của em, tim anh cũng rất đau."

Đạch!

Lý Huyền xoa xoa trán, không thể không nhấn mạnh lần nữa: "Vừa rồi tôi thật sự đang viết nhạc."

"Vậy đó nhất định là một bản tình ca đau thương."

Có thể nói chuyện tử tế hay không, mẹ nó!

Lý Huyền không nói thêm một lời, dứt khoát cúp điện thoại.

Rõ ràng đang có trạng thái rất tốt, cuối cùng lại bị tên đàn ông này quấy rầy đến khó chịu.

Không lâu sau, Thiệu Văn Tuyên gửi tin nhắn: "Huyền Huyền, gặp mặt đi, chúng ta cùng nói rõ mọi chuyện."

Thiệu Văn Tuyên là người đại diện đứng đầu giới Hoa Ngữ, mấy năm nay, ai qua tay anh ta cũng sẽ thành minh tinh nổi tiếng, tiếng tăm trong ngành của anh ra rất tốt, nghiêm túc mà nói, thật ra Lý Huyền cũng coi như nghệ sĩ do anh ta đại diện, nhưng khi đó Thiệu Văn Tuyên chỉ mới tiếp xúc với nghề đại diện, anh ta mở đường cho Lý Huyền, nhưng đồng thời, Lý Huyền cũng tạo nên danh tiếng cho anh ta.

Năm ngoái anh ta bắt đầu chủ động theo đuổi Lý Huyền, Lý Huyền nhớ đến giao tình trước đây của hai người, nhìn anh ta cũng không ngứa mắt, cuối cùng đồng ý thử xem, nhưng khi hai người ở bên nhau, nhạt nhẽo như nước, hoàn toàn không có cảm giác yêu đương nồng nhiệt, không giống như Diệp Hình Điềm, yêu đến chết đi sống lại.

Lý Huyền cảm thấy nguyên nhân là do mình, cô làm việc không thiết sống chết, nếu linh cảm đến thậm chí có thể vùi đầu soạn nhạc trong phòng cả ngày, âm nhạc chiếm một phần rất quan trọng trong cuộc đời cô, muốn cô dành ra chút thời gian cùng Thiệu Văn Tuyên nói chuyện yêu đương, Lý Huyền cảm thấy đây là một việc vô cùng xa xỉ.

Mà quan trọng hơn, tâm lý của cô luôn bài xích tiếp xúc với người khác, bất kể là đồng tính hay khác phái.

Trong một mối quan hệ thân mật, không thể không tiếp xúc cơ thể, vì Lý Huyền kháng cự, tình yêu nảy sinh đều bị bóp chết từ trong trứng nước. Ở bên Thiệu Văn Tuyên, hai người gần như trong trạng thái mất tự nhiên.

Sau đó Thiệu Văn Tuyên đưa ra yêu cầu, yêu đương hơn nửa năm sẽ bàn chuyện cưới hỏi, hy vọng sau khi kết hôn, Lý Huyền sẽ từ bỏ công việc, lấy gia đình làm trọng, hơn nữa trong vòng một hai năm phải sinh con, sau đó sinh đứa thứ hai...

Lý Huyền vừa nghe được những lời này liền choáng váng, cô căn bản không suy nghĩ đến chuyện kết hôn, chứ đừng nói tới việc sinh con, lại còn là hai đứa...

Đương nhiên hai người cãi nhau một trận, Thiệu Văn Tuyên chủ động đề nghị chia tay, Lý Huyền tất nhiên không hề do dự đồng ý, chủ yếu là do cảm thấy mình làm chậm trễ người ta.

Vừa mới chia tay hai tháng, Thiệu Văn Tuyên đã nhắn tin cho cô, nói sẽ kết hôn.

"Anh ta đâu phải đang tìm bạn gái, có mà đi tìm quán gia nấu cơm, giặt quần áo, sinh con cho anh ta thì có!" Dịch Tiểu Gia cùng Lý Huyền ra khỏi toà nhà truyền thông Thịnh Ngu, cảm tức nói: "May mà chị quay đầu kịp thời, thật đồng tình với vị hôn thê của anh ta."

Mỗi người đều có quyền lựa chọn cách sống của mình, Lý Huyền không hề để ý cái này, điều cô buồn phiền nhất chính là, Thiệu Văn Tuyên quá mẹ nó tự kỷ, tổng cảm thấy cô còn quyến luyến không quên anh ta, nói những lời khiến người khác phải cạn lời, có đôi khi vào đêm khuya, anh ta còn nhắn tin chúc cô ngủ ngon, Lý Huyền thấy một thì xóa một, anh ta nghĩ mình là Vi Tiểu Bảo đa tình chắc?

Lý Huyền lạnh nhạt với anh ta, lại bị Thiệu Văn Tuyên xuyên tạc thành... Không quên được.

Dịch Tiểu Gia lái xe đưa Lý Huyền đến nhà hàng đã hẹn trước.

"Thế nên, chị căn bản không ném tiền vào người cậu ca sĩ trong quán bar kia, cao ngạo buộc cậu ta rời khỏi Diệp Hình Điềm? Mà lại chi mấy ngàn tệ mua một bài hát cậu ta hát á?" Dịch Tiểu Gia nhìn Lý Huyền qua gương chiếu hậu, khó tin lắc đầu: "Sếp, tiền không thể tiêu hoang như vậy được!"

"Nhưng mà cậu ta hát... Thật sự rất êm tai!" Lý Huyền tỏ vẻ vô tội nói: "Thật sự rất êm tai mà!"

Giọng hát này phải dễ nghe đến mức nào mới được Lý Huyền tán thưởng như vậy, Dịch Tiểu Gia có phần tò mò, phải biết rằng, Lý Huyền chưa bao giờ dễ dàng khen ngợi nghệ sĩ trong tay, vì liên quan đến trình độ và thực lực của nghệ sĩ, yêu cầu của Lý Huyền vô cùng cao, có thể mở miệng khen ngợi, thật sự là quý như vàng.

"Cho nên chị để lại danh thiếp à?"

"Ừ." Lý Huyền gật đầu, nếu anh có ý định tiến vào giới giải trí phát triển, cô rất vui lòng làm người dẫn dắt cho anh, thứ nhất... Khả năng trời sinh và tài hoa của anh, cô ấn tượng quá sâu sắc, tiềm lực của người đàn ông này cô không thể đánh giá, thứ hai, có một số thứ, cô muốn bù đắp...

"Vậy cậu ta liên hệ với chị rồi à?"

"Không." Lý Huyền cũng rất buồn bực, mấy ngày nay bất kể đang viết nhạc hay đang ngủ, cô đều để điện thoại bật 24 giờ, nhưng anh lại bật âm vô tín...

"Có thể đối phương cũng không có ý định tiến vào giới giải trí phát triển." Dịch Tiểu Gia an ủi cô: "Không sao đâu chị, người mới trong giới giải trí xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chưa bao giờ thiếu người có tài."

Lý Huyền nhìn phong cảnh lướt qua như bay ngoài cửa sổ, lẩm bẫm nói: "Cậu ấy không giống họ."

Anh không giống họ...

Tình yêu âm nhạc của Lý Huyền, là tình yêu đối với âm thanh hoàn hảo của tự nhiên, trước đó vì không muốn hạt giống tốt như Diệp Hình Diễm tự mình đi tìm đường chết, lo lắng không thôi, nhưng sau khi gặp Lâm Hi, sau khi nghe được giọng hát của anh, Lý Huyền không bao giờ nghĩ đến người khác, yêu ai, yêu như thế nào.

Nếu so với anh, những người khác, đều là rác rưởi...

- -----

Thiệu Văn Tuyên vẫn luôn cảm thấy Lý Huyền là kiểu phụ nữ không dễ nổi giận, cô làm việc với anh ta mấy năm, điều gì cũng có thể nhịn, cho dù thuận lợi hay không, cô luôn có thể bình thản ung dung, sau khi nổi tiếng, cũng không giống những nghệ sĩ khác được nổi thì kiêu, hơi tí là

nóng giận. Đây là lý do chủ yếu mà Thiệu Văn Tuyên theo đuổi Lý Huyền chính.

Trong mắt anh ta, phụ nữ có tính cách tốt đẹp, sau khi kết hôn sẽ tạo nên bầu không khí gia đình thoải mái cho người chồng, chung sống tốt với mẹ chồng, không vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà làm gia đình âm ỉ đến gà bay chó sủa, quan trọng hơn là biết nghe lời, như vậy anh ta sẽ bớt đi được rất nhiều phiền phức.

Thế nên khi Lý Huyền tặng anh ta một cốc nước vào mặt, anh ta gần như sững sốt mất mười lăm giây mà vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Thiệu Văn Tuyên là một người sĩ diện, chỉ biết theo đuổi thể diện, dù sao nghề nghiệp của anh ta thường xuyên giao thiệp với nghệ sĩ, thường xuyên đi công tác, cần phải chần chu trên bàn tiệc, vì thế bất kể ở nhà có lời thô thể nào, ra khỏi cửa sẽ luôn chỉnh trang kỹ càng.

Anh ta hẹn cô ở một nhà hàng xa hoa, người đến người đi đều là nhân vật nổi tiếng thực nữ, Lý Huyền đột nhiên làm ra hành động này, nháy mắt, Thiệu Văn Tuyên cảm thấy không còn chỗ dung thân, hận không thể đào một cái hố để chui vào.

Nhưng Lý Huyền thật sự không chịu nổi anh ta.

Ngay khi Thiệu Văn Tuyên nói ra câu kia: "Vị hôn thê là người mẹ chọn cho anh, cô ấy rất hiền huệ cũng rất hiểu chuyện, nhưng anh lại không có tình cảm với cô ấy, anh biết em không quên được anh, thật ra anh đối với em cũng vậy, thế nên... Cho dù anh có kết hôn, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau giống như trước đây..."

Đây là tiếng người hả?

Lý Huyền gần như không hề suy nghĩ, hất một cốc trà vào mặt anh ta.

Phục vụ lấy khăn lông cho Thiệu Văn Tuyên lau mặt, nhìn ra anh ta vẫn luôn kìm nén cơn tức giận, tay run rẩy nhận lấy khăn lông lau sạch mặt và vạt áo.

"Thiệu Văn Tuyên, tôi thật sự muốn nói rõ cho anh nghe, tôi không có một chút tình cảm nào với anh, cũng không giống như anh nói... Không quên được, mà anh còn quẩn lấy tôi như vậy chỉ làm tôi ghét bỏ và ghê tởm anh hơn thôi, xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa." Lý Huyền nói xong, cầm túi xách của mình, đứng dậy đi ra ngoài.

"Lý Huyền, dù sao chúng ta cũng là người trong ngành, về sau ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không hề thiếu cơ hội hợp tác, em thật sự muốn cùng anh phân chia rõ ràng như nước Sở nước Hán hả?" Thiệu Văn Tuyên đứng dậy, cố nén lửa giận nhìn về phía cô.

"Tôi chưa bao giờ gộp việc công vào việc tư, hy vọng Thiệu tiên sinh cũng vậy." Lý Huyền nói xong, đi đến quầy thu ngân thanh toán chi phí hôm nay, xoay người, không thèm quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Lý Huyền không gọi điện thoại cho trợ lý mà trực tiếp bắt một chiếc taxi ngồi lên.

"Bác tài, phiền bác đưa tôi đến truyền thông Thịnh Ngu." Cô cau mày lấy tay làm quạt, không ngừng quạt gió, bảy tháng vừa đến, không khí khô nóng của mùa hè đã tràn ngập khắp nơi.

Tài xế taxi lái xe ra ngoài, không nhìn được mà quan sát cô qua gương chiếu hậu: "Tiểu thư, trông cô rất quen... Cô là... Là gì nhỉ?"

Lý Huyền vội vàng lấy khẩu trang trong túi ra đeo, ở ẩn nhiều năm, bây giờ đi trên đường đã không còn bị mọi người vừa liếc mắt liền nhận ra như trước đây, giới giải trí là nơi vô tình nhất, bất kể phong cảnh có lộng lẫy đến đâu cũng sẽ có một ngày dần dần phai nhạt.

Nhưng Lý Huyền cũng không phải hoàn toàn giải nghệ, cô chuyển hướng sang chế tác nhạc, bây giờ những có khúc hot được nghe nhiều nhất đều sẽ xuất hiện tên cô, hai chữ Lý Huyền này, vẫn có trọng lượng trong giới âm nhạc Hoa Ngữ.

Đúng lúc này, xe taxi dừng lại ven đường, tài xế mở cửa sổ ra hỏi người vừa vậy xe: "Cậu đi đâu?"

"Học viện nghệ thuật thủ đô." Đối phương đeo ba lô, tay đút trong túi quần jean.

"Cậu lên đi, tiện đường."

Khi Lâm Hi lên xe mới phát hiện trong xe còn một người phụ nữ đang ngồi, hơn nửa khuôn mặt của cô giấu sau khẩu trang, đầu nghiêng về phía cửa sổ, thoạt nhìn hơi kỳ quái.

"Tiểu thư, cô không ngại nếu tôi chở thêm người chứ?" Tài xế cười ha hả nhìn Lý Huyền qua gương chiếu hậu.

Mẹ kiếp, đã cho người ta lên xe rồi còn hỏi cô có để ý không à?

Lý Huyền bất lực lắc đầu, dùng tóc che mặt, anh và cô cách nhau một khoảng, dây tai nghe trắng tinh từ bên tai lượn xuống, dẫn vào trong túi. Anh nhìn quang cảnh thành phố lướt qua ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ màng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau nhiều năm, đây là lần đầu tiên Lý Huyền quan sát anh từ khoảng cách gần, tóc của anh rối tung, nhưng lại mang cảm giác cổ tình xoã rối, cánh tay rất rắn chắc, đường cong cơ bắp rõ nét, cũng không có vẻ thô lỗ, làn da mang màu lúa mạch khoẻ khoắn.

Phong cách Smart tươi trẻ tràn đầy năng lượng.

Ánh mắt Lý Huyền nhìn xuống, chợt thấy tay Lâm Hi cầm một tấm card, hoa văn phía trên cô đã quá quen thuộc, đó là danh thiếp của cô.

Lâm Hi nhìn tấm danh thiếp kia, lấy điện thoại ra.

Không... Không phải chứ!

Lý Huyền trơ mắt nhìn anh nhập dãy số vào điện thoại, cô gần như nín thở, tay cầm túi xách bỗng dưng nắm thật chặt... Cô còn chưa chuẩn bị tư tưởng để gặp anh mà!

Lâm Hi nhấn từng con số trên bàn phím điện thoại, ngón cái đặt trên phím gọi đi, chần chừ thật lâu.....

Dường như anh cũng đang do dự.

Ánh mắt Lý Huyền nhìn chăm chăm vào ngón cái của anh, tim đập loạn không theo một tiết tấu nào.

Rốt cuộc anh cũng cử động ngón cái, xóa dãy số trên điện thoại, sau đó bỏ điện thoại vào trong túi.

Lý Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó cô nhìn thấy anh mở cửa sổ xe ra, tay cầm danh thiếp gác bên cửa sổ, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng buông lỏng, tấm card màu trắng tựa như con diều đứt dây, biến mất trong gió.

Đừng ném mà!

"Á!" Lý Huyền không nhịn được kêu ra tiếng.

Lâm Hi quay đầu lại, nhìn cô một cái, Lý Huyền vội vàng quay mặt qua chỗ khác, rũ rũ mái tóc, che khuất nửa bên mặt.

Hết chương 4

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 5: Bắt đầu tuyển chọn

Lý Huyền vừa mới vào cửa, Dịch Tiểu Gia đã ra đón, ghé vào bên tai cô, khẽ nói: "Người đại diện của Hoắc Lăng Thiên đến rồi ạ."

Lý Huyền nhìn về phía phòng tiếp khách, chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng kết hợp với váy cạp cao, ngồi trên sofa pha mềm mại, một tay cầm cuốn tạp chí, một tay khác bưng tách cà phê nghi ngút khói, trên mũi đeo cặp kính đen, có vẻ nghiêm túc đứng đắn.

Cô vào phòng tiếp khách, người phụ nữ kia đứng lên, vươn tay về phía Lý Huyền, trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp nói: "Chào cô, tôi là Chu Tử Duyệt, người đại diện của Hoắc Lăng Thiên."

Chu Tử Duyệt, thật ra cái tên này cô cũng không xa lạ, mấy năm trước cô ta đã nâng đỡ một minh tinh trở nên nổi tiếng, nhưng Lý Huyền biết cô ta, không phải vì danh tiếng, mà vì trên tay cô ta dính máu người bạn thân nhất của Lý Huyền!

Hai năm trước, bạn thân Lưu Tư của cô nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng run rẩy, nắm chặt lấy tay Lý Huyền, cảm xúc kích động, thở hổn hển, cắn răng nói bên tai Lý Huyền: "Hoắc Lăng Thiên, Chu Tử Duyệt, cho dù chị có chết, cũng không bỏ qua cho bọn họ!" Câu câu chữ chữ, khắc vào trong lòng cô.

Cuối cùng Lưu Tư vẫn chết, năm đó cô ấy mới hai mươi sáu tuổi.

Giới giải trí, giống như một vũng nước bẩn thỉu, rải đầy bèo rác xanh mơn... Ánh sáng cộng sinh với bóng tối, tốt đẹp, xấu xa, đan xen nhau.

Lý Huyền cười nhạt với Chu Tử Duyệt, không chạm vào tay cô ta, ngồi xuống, lạnh giọng nói: "Quản lý Chu, nghe danh đã lâu."

Chu Tử Duyệt hơn Lý Huyền mấy tuổi, coi như là tiền bối của cô, nên đối mặt với Lý Huyền, Chu Tử Duyệt không hề khách khí. Cô ta đặt tách cà phê xuống, nhìn giờ trên đồng hồ, dùng giọng điệu kiêu ngạo nói với Lý Huyền: "Hôm nay tôi còn có việc khác nên cũng không vòng vo với cô, lần này tôi tới tìm cô, hy vọng có thể có cơ hội hợp tác với Lý tiểu thư để làm album cho Lăng Thiên."

Hoá ra là muốn lấy ca khúc từ chỗ cô à.

Chu Tử Duyệt ngẩng khuôn mặt thon dài nhìn Lý Huyền, trong đầu nghĩ cô đã từng lẫn lộn trong giới giải trí, chắc cũng không đến mức không phải trái như thế nào, phải biết rằng, Hoắc Lăng Thiên đã hai lần liên tiếp nhận được giải nam ca sĩ xuất sắc nhất của Kim Khâu, được xưng là thiên vương trong làng âm nhạc Hoa Ngữ, có thể có cơ hội hợp tác cùng anh ta, soạn nhạc cho album của anh ta, đó là vinh hạnh vô cùng to lớn, Lý Huyền không thể không biết phân biệt mà từ chối, thế nên lần này cô ta vô cùng tự tin, ngay cả hợp đồng cũng mang đến.

"Đây là hợp đồng, Lý tiểu thư xem trước, có vấn đề gì chúng ta bàn lại." Chu Tử Duyệt vừa nói vừa lấy giấy tờ trong túi ra.

"Quản lý Chu, thật là không khéo, gần đây cô giáo Lý Huyền đã kín lịch hợp tác sáng chế, chỉ sợ thật sự không có thời gian viết nhạc cho Hoắc thiên vương." Dịch Tiểu Gia nhận được ánh mắt của Lý Huyền, lập tức đứng ra hoà giải: "Mong quản lý Chu mời người khác."

Tay Chu Tử Duyệt đang cầm hợp đồng hơi ngừng lại, khó tin giương mắt nhìn về phía Dịch Tiểu Gia: "Cô nói gì?"

"Quản lý Chu, tôi thật sự không có thời gian, cảm phiền cô đã đi một chuyến tay không rồi." Lý Huyền hơi gật đầu với cô ta, sau đó nói với Dịch

Tiểu Gia: "Chị còn có chút việc, Tiểu Gia, em thay chị tiễn quản lý Chu một đoạn nhé." Dứt lời, cô xoay người, lạnh mặt đi ra khỏi phòng tiếp khách.

"Lý Huyền!" Chu Tử Duyệt đứng lên "Rầm" một cái, căn răng hét với bóng lưng Lý Huyền: "Cô đùa giỡn mà không nhìn xem đối tượng là ai à, Hoắc Lăng Thiên là người cô có thể từ chối sao?"

Lý Huyền hơi khựng lại, tay nắm chặt thành quyền, cuối cùng vẫn bước đi.

Trở về văn phòng của mình, Lý Huyền đóng sầm cửa lại, run rẩy rút một liều thuốc ra, châm lửa, rít một hơi thật sâu, mới chậm rãi ổn định được cảm xúc tức giận.

Ban đầu cô cho rằng mình sẽ vĩnh viễn không có khả năng giao thiệp với hai người kia, xem ra vẫn không thể tránh được, aiz, giới giải trí thật là nhỏ bé.

Lý Huyền đi đến trước bàn làm việc, mở ngăn tủ tầng đầu tiên ra, lấy một khung ảnh từ bên trong, người trong ảnh là Lưu Tư, lúm đồng tiền tươi như hoa, đẹp không gì sánh bằng, mà tiếng hát của cô ấy, từng làm Lý Huyền chìm đắm vô tận, cô vô cùng yêu cô ấy, khi còn học trung học, mỗi ngày cô đều nghe đi nghe lại bài hát của cô ấy trên mp3.

Khi Lý Huyền mới debut, tham gia chương trình tìm kiếm tài năng, trong vòng chung kết, ca khúc cô thể hiện chính là bài của thiên hậu Lưu Tư, mà Lưu Tư ngồi trên ghế giám khảo đối diện cô, cười khanh khách nhìn cô, dịu dàng nói: "Giọng hát của em rất độc đáo, chị rất thích, chị tin chắc không đến ba năm, em nhất định có thể nổi tiếng khắp trời nam đất bắc."

Đúng như Lưu Tư dự đoán, không quá ba năm, Lý Huyền đã chạm đỉnh vinh quang, Lưu Tư không chỉ là thầy giáo của cô, mà còn là bạn của

cô, cô ấy chưa bao giờ keo kiệt với người mới, luôn luôn mỉm cười, ung dung bình thản.

Mà một người như vậy, vào lúc sắp chết, lại nắm chặt tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cho dù chị có chết, cũng không bỏ qua cho bọn họ."

Phải hận biết bao nhiêu, mới có thể tra tấn một người phụ nữ luôn dịu dàng điềm đạm đến chết?

Lý Huyền biết, Lưu Tư đã từng từng yêu Hoắc Lăng Thiên, người đàn ông này nhỏ hơn cô ấy bốn tuổi, debut cùng thời kỳ với Lý Huyền. Lưu Tư rơi vào bẫy tình, hận không thể mang hết tất cả những gì mình có dâng đến trước mặt Hoắc Lăng Thiên, lợi dụng chính tài nguyên và danh tiếng của mình, lót đường cho tương lai của anh ta, trong thời gian rất ngắn đã nâng đỡ anh ta thành một ngôi sao ca nhạc chạm tay là bóng. Sau đó trên mạng lan truyền một bài báo, tiêu đề là: Ngôi sao nam mới nổi không muốn nhịn nhục chịu thiên hậu ức hiếp, tự chia sẻ cầu xin sự giúp đỡ.

Trong bài báo miêu tả tỉ mỉ thiên hậu Lưu Tư đã lấy danh tiếng của mình cưỡng ép Hoắc Lăng Thiên phải ở bên người như thế nào, từng câu từng chữ, đáng hận đến thấu xương, biến Lưu Tư thành một bà cô đói khát, bao dưỡng tiểu thít tươi, đồng thời đả nện Hoắc Lăng Thiên thành người bị hại.

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, vốn dĩ các fan đã phản đối gay gắt mỗi tình tỷ đệ luyến này, cảm thấy không thể hiểu nổi, bây giờ bài báo vừa được đưa ra, mọi người mới bừng tỉnh ngộ, đồng thời, Hoắc Lăng Thiên không ngừng kêu oan, chuyển tiếp lại bài báo, có thái độ lập lờ với chuyện này khiến truyền thông và các fans càng thêm tin tưởng nội dung trong bài báo là sự thật.

Nhất thời, tất cả lời phê phán và chỉ trích tựa như cơn hồng thủy độ ập lên Lưu Tư, khi đó Lưu Tư đang ở nước ngoài đóng phim, vừa mới về

nước đã bị đám fans kích động của Hoắc Lăng Thiên vây quanh trên sân bay, suýt nữa tạo thành sự cố đáng sợ.

Một khoảng thời gian dài sau đó, Lưu Tư biến mất khỏi tầm mắt mọi người, sau này, khi Lý Huyền nhận được điện thoại của cô ấy, vội vàng chạy tới bệnh viện, cô ấy đã bị đẩy vào phòng giải phẫu, có thai bảy tháng, phẫu thuật phá thai. Ca phẫu thuật vô cùng nguy hiểm, bác sĩ đều đề nghị Lưu Tư sinh đứa bé ra, Lưu Tư kiên quyết không sinh, thậm chí còn ký giấy cam kết sinh tử, quả nhiên, trong quá trình phẫu thuật, Lưu Tư mất máu quá nhiều, không sống được bao lâu, giây phút cuối cùng, cô ấy nhìn Lý Huyền, nói cho cô biết, tất cả đều do Chu Tử Duyệt và Hoắc Lăng Thiên lên kế hoạch sau lưng cô ấy, dẫm lên máu thịt của cô ấy.

Hoắc Lăng Thiên không hề ngờ tới, Lưu Tư lại mang thai con của anh ta, tin tức cô ấy vì phẫu thuật phá thai mà ra đi làm cả giới giải trí xôn xao, ngay khi tất cả lời phê bình chỉ trích sắp hướng mũi nhọn vào Hoắc Lăng Thiên, Chu Tử Duyệt đứng dậy, tự tiết lộ với truyền thông về tình yêu của mình với Hoắc Lăng Thiên, khóc lóc kể lể nhiều năm qua mình bị Lưu Tư chèn ép ức hiếp thế nào, thậm chí còn lấy đứa bé trong bụng, ép cô ta rời khỏi Hoắc Lăng Thiên.

Đổi trắng thay đen, trình độ vô cùng đẳng cấp, Lý Huyền nghiêng răng xem lại cuộc trò chuyện hết lần này đến lần khác, Chu Tử Duyệt không làm diễn viên thật sự quá đáng tiếc.

Vở kịch này, đối phó xong xuôi, mà người trong cuộc cũng đã qua đời, chân tướng sự việc cứ thế chìm xuống...

Lưu Tư từ một thế hệ thiên hậu, biến thành người đàn bà đê tiện nghìn người chỉ trích, sau khi cô ấy chết nhiều năm, chuyện này mới dần dần đi vào quên lãng, công ty không còn phát hành album của Lưu Tư, sự tồn tại của cô ấy trên thế giới này, cũng chỉ là những ký ức tốt đẹp trong trí nhớ của Lý Huyền.

- -----

"Tôi vừa xem được video hậu trường vòng sơ tuyển của chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 , mới phát hiện ra một anh đẹp trai, đẹp trai ngất trời luôn! Còn cả giọng hát của anh ấy nữa, quả thực rất hay, nghe mà muốn quỳ lạy!"

"Đáng tiếc đoạn cắt nối biên tập không thể chiếu lên mạng, nếu không nhất định sẽ có bùng nổ lớn."

"Vì sao không thể chiếu lên?"

"Hình như giám khảo Nhạc Sam cố tình dận dò, lúc ghi hình, ông ấy đã nói những lời không nên nói."

"Tôi vẫn chưa xem video đấy, mau bật cho tôi xem đi!"

Sau giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời khiến người ta buồn ngủ, trong phòng cắt nối biên tập, mấy cô gái nhỏ vừa ăn đồ ăn vặt, vừa sôi nổi trò chuyện về một số cái mới trong cuộc thi tuyển chọn năm nay.

Vòng sơ tuyển sẽ không chiếu trên TV, mà chọn một ít video có chi tiết gây bùng nổ hoặc gây cười chiếu lên mạng, tiến hành giai đoạn đốt nóng trước khi chiếu.

Lý Huyền đi qua cửa phòng cắt nối biên tập, đúng lúc nghe được màn đối thoại của mấy cô gái, cùng lúc đó trên màn hình máy tính đối diện, Lâm Hi với mái tóc rối bù, ôm đàn ghi-ta, đi lên sân khấu trong phòng thu.

Lý Huyền lập tức dừng bước, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Tên nhóc xấu xa này, ném danh thiếp của cô đi, hoá ra đã trực tiếp báo danh tham gia 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 . Cô khoanh cánh tay dựa vào cửa, cùng mấy cô gái kia hào hứng xem video.

Gu ăn mặc của Lâm Hi không dám khen tặng, cảm giác quê mùa quen thuộc ập vào mặt, anh vừa lên sân khấu, hai nam một nữ giám khảo đều nở nụ cười, chụm đầu ghé tai cười nhạo phong cách ăn mặc của anh.

Nhưng Lý Huyền lại cảm thấy hoàn hảo, tuy rằng quần áo kiểu tóc quá thật hơi quê mùa, nhưng may đã có giá trị nhan sắc chịu trách nhiệm, những chi tiết này sẽ không ảnh hưởng đến khí chất của anh.

Ban giám khảo được mời đến không phải là những nhân vật lão làng nổi tiếng trong giới âm nhạc, ngược lại hoàn toàn, họ đều là những người sắp nổi hoặc đã nổi, nhưng khán giả vẫn thấy những nghệ sĩ này trông khá quen. Những nghệ sĩ đảm nhận công việc giám khảo, rất nhiều người muốn mượn cơ hội này mà lộ mặt, dùng một chút lời lẽ sắc bén để bình luận, tăng cơ hội nổi tiếng, lăng xê chính mình.

"Trước tiên mời cậu giới thiệu qua về bản thân mình." Nữ giám khảo Phan Lệ ba mươi tuổi cầm mic, dẫn đầu nói.

"Lâm Hi, hai mươi ba tuổi." Anh vừa mở miệng, giọng nói vô cùng hùng hậu khiến cánh tay Lý Huyền nổi da gà.

Đợi chừng mười giây, dường như anh không có lời gì muốn nói, giám khảo Nhạc Sam có vẻ bất mãn: "Chỉ thế thôi à?"

"Không thì sao?" Anh lạnh nhạt hỏi lại.

"Giới thiệu một chút về quá khứ của cậu, còn cả gia đình của cậu nữa." Nhạc Sam kiên nhẫn nói.

"Mấy thứ này, quan trọng lắm à?" Anh băng quơ hỏi lại.

Lý Huyền phát hiện, anh nói chuyện luôn chứa tính kích động, giống như tuyên thủ lên sân khấu, không hề có cảm giác kính sợ giám khảo, tên Lâm Hi này... Thái độ ngược lại rất kiêu ngạo nhé.

"Người nhà của cậu, đối với cậu mà nói chẳng lẽ không quan trọng hả?" Người nói lời này chính là nữ giám khảo Phan Lê.

"Ha."

Anh đột nhiên cười lạnh một tiếng.

"Cái đệt!" Trong phòng cắt nối biên tập có cô gái lên tiếng: "Thật là ngẫu, không cần nghe anh ấy hát, chỉ cần gu thời này, kiểu tính cách này mà chiếu lên mạng, chắc chắn sẽ có một trận bùng nổ!"

"Phía sau còn xuất sắc hơn cơ." Một cô gái khác từng xem video nói.

Ánh mắt mọi người lại hướng đến video.

"Cậu có thể rút." Nhạc Sam debut hơn mười năm nay, từ trước đến giờ chưa từng tức giận như thế này, đặc biệt là một người mới chưa có tiếng tăm gì, thế mà dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với bọn họ, ông ta đập bàn, chỉ vào Lâm Hi tức giận nói: "Người như cậu mà cũng muốn lặn lội trong giới giải trí à? Tôi dám chắc đời này cậu sẽ không bao giờ nổi tiếng được."

Giọng Lâm Hi vẫn bình thản như trước, mang vẻ mặt vô cảm nhìn ông ta: "Nếu tôi nổi tiếng, ông live stream ăn sh*t nhé?"

Hết chương 5

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 6: Bị loại

Giọng Lâm Hi vẫn bình thản như trước, mang vẻ mặt vô cảm nhìn ông ta: "Nếu tôi nổi tiếng, ông live stream ăn sh*t nhé?"

"Phì." Lý Huyền nhin không được cười ra tiếng.

"Chị Huyền!"

"Chị Huyền!"

Mấy cô gái lập tức đứng dậy, chào cô rất cung kính.

Lý Huyền xua xua tay, ý bảo không cần, để các cô ấy ngồi xuống tiếp tục xem video, có cô gái lập tức lấy ghế cho Lý Huyền.

Trong video, Nhạc Sam đã giận đến tím mặt, gào thét muốn đuổi anh xuống.

"Thí sinh còn chưa hát mà đã đuổi người đi, như vậy không hợp quy định." Nhân viên công tác kiên nhẫn giải thích với Nhạc Sam: "Thầy Nhạc, thầy nghe anh ta hát vài câu, hát xong rồi tính, cùng lắm thì đánh trượt để anh ta không vào được vòng trong là xong mà."

Nhạc Sam quay về ghế giám khảo, Phan Lệ nói với Lâm Hi: "Bắt đầu hát đi."

Hậu trường vòng sơ tuyển không phối nhạc mà phải hát chay, Lâm Hi ôm đàn ghi-ta, chỉnh âm, nói: "Tôi xin trình bày ca khúc 《 Vạn hương nồng nàn 》 "

Lý Huyền đã từng nghe bài này, đây là một ca khúc dân gian.

Ngón tay anh khẽ gảy dây đàn, giọng hát tràn đầy nội lực, trống trải cổ xưa, mang theo chút khàn khàn.

"Nàng ra đi trong tiếng vó ngựa

Hoàng hôn thiêu đốt bao cuộc biệt ly

Nàng chuyện trò với nhóm người xa lạ, nhìn ngắm phong cảnh xa lạ

Ta chờ nàng trở về kể lại

Dung nhan cố nhân đã mang nét tang thương

Nhưng chúng ta vẫn không cùng đường như xưa"

.....

Trong đêm tối dường như truyền đến tiếng chuông chùa xa xưa, giai điệu nghiêm túc chậm chạp lướt qua ngày mưa ẩm ướt, giống như bước chân dẫm lên đám rêu phong.

Xung quanh đều lặng im, tiếng hát rung động lòng người của anh, giống một dòng suối nhỏ lẳng lẳng, chậm rãi chảy qua ngực cô, không khí mềm mại mà ấm áp, phảng phất làm tiêu tan mọi đau thương, không biết có ai thoải mái thở dài, cảm giác như có ánh mặt trời thấp sáng bóng đêm.

Lý Huyền lại bị giọng hát của anh làm rung động lần nữa...

Trong cuộc thi, thời gian hát của mỗi thí sinh đều rất hạn chế, chỉ cần hát vài câu, ban giám khảo đã nắm rõ, sau đó rung chuông cắt ngang, nhưng tiếng hát của anh lại quá đẹp, mọi người có mặt tại hiện trường đều không nhin được mà đắm chìm, mãi cho đến khi bài hát kết thúc cũng không có ai cắt ngang anh.

Nhạc Sam kinh hãi nhìn anh, hơi há miệng thở hỗn hển, đến khi anh hát xong, kiêu hãnh xoay người rời đi, miệng ông ta cũng chưa thể khép lại.

"Tôi dám chắc, anh ấy nhất định sẽ nổi tiếng!" Có cô gái nói một cách chắc chắn.

"Chị Huyền đang ở đây đấy! Việc này chị ấy là người có quyền lên tiếng nhất." Một cô gái khác nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lý Huyền.

"Chị rất chờ mong." Lý Huyền mỉm cười: "Người nào đó live stream ăn sh*t."

"Ha ha ha ha!" Phòng cắt nối biên tập vang lên tiếng cười đùa.

"Thật đáng tiếc, đoạn video này không thể chiếu lên official website, để mọi người nghe được giọng hát của anh ấy." Một cô gái tiếc nuối.

"Nếu xoá đoạn giám khảo Nhạc San đi, sau đó chiếu lên cũng không được sao?" Lý Huyền hỏi.

"Ừm... Cái này..." Cô gái nhỏ hơi khó xử: "Vì người bên trên đã ra chỉ thị đoạn này không thể chiếu ạ."

"Vậy em gửi đoạn video này đến hòm thư của chị, có được không?" Lý Huyền nói với cô ấy: "Có vấn đề gì, chị sẽ chịu trách nhiệm."

Cô gái đó nghĩ nghĩ, cuối cùng sáng khoái đồng ý, Lý Huyền là người chế tác đứng đầu công ty, gửi cho cô chắc sẽ không có vấn đề gì, địa vị của Nhạc Sam, cũng không thể sánh với cô.

Trong văn phòng, Lý Huyền nhận được video vòng sơ tuyển của Lâm Hi, cô đeo tai nghe, nhắm mắt lại, nghe giọng hát của anh hết lần này đến lần khác.

Thật sự... Quá hoàn hảo.

Mỗi một âm điệu, giống như đang được nâng niu, mỗi một ca từ, giống như đang được yêu thương.

Cô tháo tai nghe ra, lập tức gọi điện thoại cho tổ tiết mục 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 .

"Mong anh xác nhận giúp tôi một chút, trong số những thí sinh vào vòng trong, có ai tên Lâm Hi, Lâm trong rừng cây, Hi trong hy vọng không."

"Vâng... Tôi sẽ lập tức giúp cô đối chiếu." Đối phương vừa nghe thấy cô là Lý Huyền, thái độ vô cùng cung kính.

Trong giới giải trí, Nhạc Sam nổi tiếng là người hẹp hòi, cô lo lắng Lâm Hi đắc tội ông ta, ông ta sẽ cố ý đánh trượt.

Quả nhiên, hai phút sau, bên tổ tiết mục gọi lại: "Xin lỗi, danh sách thí sinh trúng tuyển vòng trong không có người này."

- -----

Bên cửa sổ cuối lớp học, Lâm Hi đang đọc quyển sách 《 Lịch sử âm nhạc phương Tây 》 rất dày, ngón tay thon dài đặt trên góc phải bên dưới, lật xem từng tờ từng tờ, yên tĩnh đến mức thời gian trôi như cô gái nhỏ nhấc váy kiễng gót chân nhẹ nhàng lướt qua anh.

"Lâm Hi, cậu có nhận được điện thoại của tiết mục tổ không?" Hứa Dịch ngồi bên cạnh anh tò mò hỏi.

"Không." Lâm Hi lạnh nhạt trả lời một tiếng.

Có bạn nam ngồi hàng trước đang lớn tiếng khoe khoang với bạn học xung quang: "Giữa trưa tớ nhận được điện thoại của tổ tiết mục, tớ được

vào vòng thi đối kháng rồi! Ha ha"

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Đúng vậy, nghe nói vòng sơ tuyển loại 90% thí sinh, có thể vào vòng thi đối kháng cũng không dễ dàng đâu."

.....

Hứa Dịch cũng nhận được điện thoại của tổ tiết mục vào giữa trưa, bảo cậu ta hôm sau đến công ty truyền thông Thịnh Ngu một chuyến, thương lượng về vòng đối kháng.

Bây giờ mà vẫn chưa nhận được điện thoại, chắc là bị loại rồi.

Hứa Dịch vỗ vỗ bả vai Lâm Hi, vụng về nói: "Những người đó đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, Lâm Hi cậu hát hay như vậy, chắc chắn sau lưng chương trình có quy tắc ngầm."

Lúc này Lâm Hi mới hơi hơi ngược mắt, băng quơ liếc cậu ta một cái, cái nhìn thoáng qua này, làm Hứa Dịch chột hoảng hốt, cậu ta vội vàng lấy điện thoại ra, nói: "Không được, tớ phải gọi cho họ hỏi rõ ràng, chuyện này chắc chắn có vấn đề! Lâm Hi sao có thể không được vào vòng trong."

Phía trước đã có bạn nam ném ánh mắt chế giễu về phía anh.

Bấy giờ Lâm Hi mới ngẩng đầu lên, duỗi cổ, không nói một lời mà nhìn Hứa Dịch, giống như đang chờ cậu ta gọi điện thoại.

Hứa Dịch vốn chỉ làm ra vẻ, không nghĩ tới Lâm Hi không nói gì, cũng không ngăn cản gì, cậu ta hơi khó xử, tay cầm điện thoại tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng chần chừ nói: "Tớ ra ngoài gọi điện thoại đây." Vừa dứt lời, cậu ta vội vàng ra khỏi phòng học.

"Chào anh, tôi... Tôi là Lâm Hi, tôi muốn hỏi một chút, tôi có được vào vòng đối kháng không?" Trên hành lang học viện nghệ thuật, Hứa Dịch cầm điện thoại, lén lút đứng bên tường gỗ cho tối tiết mục.

"Tôi bị loại à, có chắc chắn không?"

Sau khi nghe được câu trả lời khẳng định của đối phương, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm, ban đầu khi biết được Lâm Hi cũng báo danh tham gia cuộc thi này, Hứa Dịch có chút lo lắng, lấy giọng hát và trình độ của Lâm Hi, cậu ta thật sự không dám cạnh tranh với anh, sau mấy ngày lo âu, không nghĩ tới Lâm Hi lại không được vào vòng trong, quả thực ông trời đang giúp mình.

- -----

Trong phòng làm việc của Trác Phàm bày trí rất nhiều cây cảnh, trông có vẻ khá đẹp mắt, trên bàn ghế uống trà sát cửa sổ, anh ta đang ngồi đối diện Lý Huyền, uống hết một tách cà phê, Trác Phàm mới chậm rãi mở miệng: "Cô Lý Huyền, cô tới tìm tôi, không phải là vì chuyện tuyển chọn của 《Tìm kiếm giọng ca mới》 đấy chứ?"

Trác Phàm là tổng đạo diễn của 《Tìm kiếm giọng ca mới》, vòng sơ tuyển vừa mới kết thúc, điện thoại của anh ta gần như bị đánh sập. Trung Quốc là xã hội dùng quan hệ, ngày thường anh ta gặp không ít thể loại cô dì chú bác không thân, còn có cả bạn học cũ, bạn của bạn học, hàng xóm cạnh nhà... Tất cả đều tìm anh ta, thăm hỏi anh ta, uyển chuyển xin anh ta chiếu cố, ít nhất là vào được vòng đấu loại, được xuất hiện trên TV.

Mấy ngày nay, Trác Phàm bị làm phiền đến sứt đầu mẻ trán, nhưng anh ta là người có nguyên tắc, lần tuyển chọn này, Trác Phàm đảm nhiệm vai trò tổng đạo diễn, mục đích chỉ có một, đó là rót vào ngành âm nhạc Hoa Ngữ một sức sống mới, tìm kiếm nhân tài ưu tú trong ca hát. Cho nên quan hệ đi cửa sau sẽ không qua nổi cửa ải chỗ anh ta, anh ta đã từ chối vô

số cuộc điện thoại cầu tình, bất kể đối phương là ai, bất kể áp lực lớn đến đâu, tất cả đều không được.

Lý Huyền đến, làm anh ta thoáng bất an, cô chính là người chế tác hàng đầu của truyền thông Thịnh Ngu, là cấp dưới mà Tổng giám đốc Lục coi trọng nhất, trọng lượng tuyệt đối không nhẹ.

Nhưng anh ta vẫn sẽ kiên trì nguyên tắc của chính mình.

"Đạo diễn Trác, thật sự không dám dấu diếm, tôi đến là để tự tiến cử." Lý Huyền vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp nói với anh ta.

"Tự tiến cử?" Trác Phàm hơi kinh ngạc: "Chẳng lẽ cô cũng muốn tham gia..." Lời nói của anh ta chưa hỏi ra khỏi miệng đã ngừng lại, sao có thể thế được, cô chính là Lý Huyền, sao có thể tới tham gia chương trình dành cho người mới như thế này.

"Tôi muốn hỏi một chút, sau này giáo viên hướng dẫn thi đấu đều cố định hả?"

Đến vòng đối kháng, thậm chí là vòng bán kết sẽ có giáo viên, để giáo viên và thí sinh lựa chọn lẫn nhau.

Thì ra là thế, Trác Phàm rất vui vẻ, nếu có thể mời nhân vật lão làng như Lý Huyền đảm nhận vai trò giáo viên, vậy thì đội ngũ 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 quá lớn mạnh. Không chỉ đẩy cao toàn bộ quy định thi đấu, mà còn mang đến một lượng fans lớn cho chương trình, phải biết rằng hiện tại Lý Huyền lui về ở ẩn, nhưng số lượng fans của cô vẫn đông đảo như xưa.

"Vậy nên cô muốn đảm nhiệm vai trò giáo viên cho chương trình à?" Trác Phàm nơm nớp lo sợ hỏi, sợ mình đoán sai sẽ làm người ta chê cười.

"Đúng vậy." Lý Huyền hơi mỉm cười: "Không biết bên tổ tiết mục còn chọn thêm giáo viên không hay đã xác định xong rồi."

Việc chọn người được đương nhiên đã xác định xong, nhưng mà... Trác Phàm có phần chần chừ, anh ta thật sự không muốn bỏ qua một người lão làng như Lý Huyền, kinh nghiệm của cô còn phong phú hơn giáo viên mà tổ tiết mục chọn rất nhiều, vô cùng lợi hại!

"Đạo diễn Trác, là thế này, thời gian của tôi cũng không rảnh rỗi, nếu nhận dẫn dắt nhiều thí sinh, khả năng sẽ không tải được, thế nên tôi nghĩ chỉ dẫn dắt một thí sinh, tỉ mỉ bồi dưỡng, không biết như vậy có tiện không? Trước đó đã có ba vị giáo viên, tôi coi như là giáo viên đặc biệt, tham gia làm màu một chút thôi." Lý Huyền thoải mái cười nói.

Vẻ mặt Trác Phàm thay đổi liên tục, ánh mắt anh ta sâu thẳm, đắm chiêu nhìn Lý Huyền nói.

Nói cách khác, không cần loại bỏ bất kỳ giáo viên nào, mà là mời thêm một vị giáo viên đặc biệt, vị giáo viên này không phải tranh đoạt thí sinh với ba người còn lại, cô chỉ dẫn dắt một thí sinh, tỉ mỉ bồi dưỡng, cạnh tranh quán quân với các thí sinh khác...

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, Trác Phàm nhạy bén người được cách sắp xếp này có thể khiến chương trình trở nên rất hot, trình độ tuyệt đối xuất sắc hơn so với ý tưởng trước đây! Người xem nhất định sẽ vô cùng mong chờ thí sinh do Lý Huyền dẫn dắt có màn thể hiện xuất sắc như thế nào!

Gần như trong nháy mắt Trác Phàm đồng ý với đề nghị của Lý Huyền: "Nếu cô Lý Huyền đồng ý đảm nhiệm vai trò giáo viên đặc biệt, vậy thì thật sự tốt quá!"

"Ừ." Lý Huyền gật đầu: "Hợp đồng tôi đã bảo trợ lý soạn xong rồi." Dứt lời, cô lấy một tập tài liệu từ trong túi ra đưa cho Trác Phàm: "Đạo

diễn Trác, anh đọc thử xem có vấn đề gì không."

Hoá ra đã có chuẩn bị mà đến, Trác Phàm nhận lấy hợp đồng, trong lòng cũng có chút nghi vấn, dứt khoát hỏi lại: "Cô Lý Huyền, theo tôi được biết công việc của cô vô cùng bận rộn, tại sao lại đột nhiên nghĩ đến tham gia chương trình 《Tìm kiếm giọng ca mới》."

Cuối cùng cũng hỏi đến điểm mấu chốt, cả buổi sáng Lý Huyền chỉ đợi anh ta hỏi câu này.

Lý Huyền thay đổi tư thế ngồi, bắt chéo hai chân thon dài, băng quơ nói: "À, là thế này, hôm trước tôi tình cờ xem được một đoạn video hậu trường sơ tuyển, cảm thấy chất lượng thí sinh năm nay cũng khá tốt, tôi cảm thấy rất hứng thú, nên muốn tham gia chương trình, âm nhạc Hoa Ngữ, thật sự cần một giọng ca tốt để rót vào sức sống mới.

Lời Lý Huyền nói quả thực đâm trúng tim đen Trác Phàm.

Trác Phàm vỗ đùi kích động nói: "Cô Lý Huyền cô nói rất đúng." Ngược lại hỏi: "Nhưng tôi rất tò mò, thí sinh nào đã chiếm được lòng ưu ái của cô thế?"

Lý Huyền cười cười, lấy điện thoại ra, mở video phần trình diễn của Lâm Hi ra, sau đó đưa cho Trác Phàm: "Giọng hát của cậu ấy làm tôi vô cùng cảm động, tôi tin đạo diễn Trác nhất định cũng cảm động."

Đi ra khỏi phòng làm việc của Trác Phàm, Lý Huyền nhếch miệng cười mỉm, vừa rồi Trác Phàm tức đến hộc máu mà gọi điện thoại cho cấp dưới, chất vấn vì sao Lâm Hi không trúng cử vào vòng đối kháng, chắc chắn anh ta không biết chuyện giám khảo Nhạc Sam cố tình cho Lâm Hi điểm thấp để đánh trượt, nhân phẩm của Trác Phàm cô rất tin tưởng, cho nên mới mạo muội đi gặp anh ta như vậy, cho dù thế nào cũng đã thành công, đúng không? Cô đến bên cửa sổ, nhìn khoảng trời xanh thăm bên ngoài, mây cuộn mây tan, tâm trạng rất tốt.

Lâm Hi, anh là Lâm Hi, em sẽ khiến cả thế giới phải biết đến anh.

Hết chương 6

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 7: Bị theo dõi

Từ Diệp đi vào nhà trọ, đá văng cái chai trống rỗng dưới chân, vừa đi vào phòng khách, đã thấy Lâm Hi gác chân lên bàn, mắt hơi híp lại, vẻ mặt cười như không cười trông rất kỳ quái.

Một con chó đen yên tĩnh nằm bên chân anh.

"Cậu làm sao thế! Muốn viên tịch à?"

Từ Diệp đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên, để ánh mặt trời xuyên qua cửa kính soi vào phòng, xua tan bầu không khí âm u.

"Sao cậu phải thế này, chỉ là vòng sơ tuyển tập mà, cậu mẹ nó nhiều năm qua, số lần bị loại cũng đâu có ít!" Từ Diệp đến gần dọn dẹp đồng hồ và tàn thuốc trên bàn.

"Cậu cảm thấy chuyện này có bình thường không?" Lâm Hi chậm rãi mở to mắt, ánh mắt anh sâu thẳm mà sáng ngời.

"Nếu đổi sang người khác, tớ còn tin có khả năng có chuyện mờ ám, nhưng nếu là Lâm Hi cậu..." Từ Diệp cười cười, thả từng chai bia vào két đặt cạnh cửa, sau đó xoay người trở lại: "Trước đây Học viện nghệ thuật thủ đô phỏng vấn tuyển sinh, cậu chọc người ta tức đến mức xuất huyết não, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, nếu không phải xem được điểm văn hóa của cậu cũng có thể đỗ Thanh Hoa Bắc Đại, cậu mẹ nó bây giờ còn lâu mới được đi học."

Thấy Lâm Hi không để ý tới mình, Từ Diệp cầm chổi bắt đầu quét dọn vệ sinh, dù sao hai người bọn họ cùng thuê căn nhà này, có một tên quỷ lôi thôi đã đủ chết rồi.

"Tớ nói này, nếu cậu còn không chịu sửa cái tính thói tha kia đi, chỉ sợ cả đời cậu phải hát thuê trong quán bar." Từ Diệp vừa quét nhà vừa nói: "Giới giải trí vô cùng phức tạp, loại người tùy tiện như cậu làm sao có thể hô mưa gọi gió?"

Cậu ta ném túi ra ngoài cửa, đến khi quay lại, Lâm Hi vừa mới bỏ điện thoại xuống, chớp mắt nhìn cậu ta một cái, từ trong ánh mắt của anh, Từ Diệp có cảm giác không ổn.

"Điện thoại của ai đấy?" Cậu ta hỏi.

"Tổ tiết mục." Lâm Hi thờ ơ ném điện thoại lên bàn, giơ ngón giữa về phía Từ Diệp, khóe mắt ngả ngớn: "Ông đây vào rồi."

Từ Diệp hơi sững sốt, thật sự vào rồi à?

Lâu sau, cậu ta cười cợt: "Tên nhóc thói tha, vận khí không tệ."

Từ năm mười lăm tuổi, vận khí của anh vẫn luôn rất tốt.

- -----

Hai ngày sau, tổ tiết mục đưa cho Lý Huyền tư liệu cá nhân của các thí sinh được chọn vào vòng thi đối kháng.

Cô ngồi vào bàn làm việc, vội vàng mở túi hồ sơ ra, tìm kiếm tư liệu về Lâm Hi, trong phần quan hệ gia đình có viết, bố là Lâm Chính Huyền, mẹ là Hà Nhược Lan.

Lý Huyền thử tìm kiếm thông tin hai người kia trên máy tính, kết quả giao diện lập tức xuất hiện rất nhiều tin tức, đứng đầu trang là: Con trai nhà

bất động sản thủ đô bị mất tích, vợ vì quá đau buồn mà mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát.

Đọc được những mẫu tin đau thương kia, tim Lý Huyền như bị xé rách, những tin tức này đã có từ rất lâu, gần nhất cũng đã bảy tám năm trước.

Lâm Chính Huyền là nhà bất động sản thủ đô, con trai ông ấy bị thất lạc từ mười mấy năm trước. Mấy năm nay, gia đình ông ấy tìm con trai đến táng gia bại sản nhưng vẫn không có kết quả, vợ là bà Hà Nhược Lan đã cắt cổ tay tự sát, không lâu sau, Lâm Chính Huyền cũng đổ bệnh qua đời

Nhưng sau khi Lâm Chính Huyền chết không lâu, cảnh sát tìm được anh trai Lâm Chính Huyền, nói đã tìm được đứa trẻ kia, khi giám định ADN, Lâm Hi, thật sự là đứa con trai mất tích 6 năm của Lâm Chính Huyền.

Lý Huyền tính toán thời gian, chắc hẳn Lâm Hi bị lừa bán đến Hồng Cầu Loan năm sáu tuổi, đến năm mười hai tuổi thì được giải cứu, mà khi cô gặp anh, anh nói mình chín tuổi, sau khi đoàn làm phim rời khỏi, anh đã ở lại đó ngây ngốc ba năm...

Lúc ấy nhóm người lớn có đạo diễn, nhiếp ảnh gia, trợ lý còn có cả chuyên viên trang điểm... Chẳng lẽ không có một ai đi báo án à?!

Tay cô cầm tách cà phê, không nhịn được mà run rẩy...

Lý Huyền không thể tưởng tượng nổi, sau khi anh trở về, biết được tin tức bố mẹ của mình đã ra đi, khi ấy anh có cảm giác như thế nào, nếu có thể quay về sớm hơn một chút, nếu lúc ấy có người dũng cảm đi báo án với cảnh sát, có lẽ bố mẹ anh sẽ không chết, đáng tiếc, bọn họ đều lựa chọn im lặng...

Chuyện này là nỗi băn khoăn day dứt khôn nguôi của cô, bây giờ biết được từ đầu đến cuối mọi việc, cô không những không thấy nhẹ nhõm, mà ngược lại, tâm trạng càng thêm nặng nề.

Cô lập tức đứng dậy đi ra khỏi toà nhà làm việc của truyền thông Thịnh Ngu, đứng ngoài đường vẫy một chiếc taxi: "Bác tài, phiền bác đưa tôi đến ngõ Tam Lộ."

Ngõ Tam Lộ là địa chỉ nhà Lâm Hi được ghi trên hồ sơ.

Tài xế chở cô đi qua hơn nửa thành phố, đến khi tới được ngõ Tam Lộ, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống.

Nhưng Tam Lộ là khu chung cư cũ, ngõ nhỏ rất sâu rất xa, quanh co khúc khuỷu tựa như mê cung, Lý Huyền dựa theo địa chỉ trên tư liệu, đi qua từng con hẻm nhỏ ẩm thấp, cẩn thận so sánh đánh dấu từng góc ngách, rốt cuộc cũng tìm được chỗ ở hiện tại của Lâm Hi, trước mặt là một toà nhà ba tầng, vách tường xung quanh vô cùng bẩn thỉu, ẩm thấp cũ kỹ, có chút cổ xưa, trên sào phơi đồ treo thưa thớt áo lót phụ nữ, áo ba lỗ của đàn ông, màu sắc rục rờ, phất phơ trong gió.

Đường đi vào tương đối chật chội, toà nhà sập sệ, ánh sáng càng ngày càng tối, mặt tường nhìn qua tràn đầy dầu mỡ, trong không khí tràn ngập mùi đồ ăn đổ đi. Trên hành lang thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng phụ nữ mắng mỏ, tiếng trẻ con khóc lóc, có người đang nấu nước nấu cơm trên hành lang tối tăm, tràn ngập khói lửa trần gian.

Một người phụ nữ mặc áo kẻ, tóc tai rối bù bê chậu hồng đi qua bên người Lý Huyền, không nhìn được mà quay đầu lại quan sát cô, Lý Huyền mặc quần áo công sở ngay ngắn sạch sẽ, nhìn qua khí chất vô cùng nổi bật, có vẻ không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Người phụ nữ kia đi đến cuối hành lang, miệng khẽ lẩm bẫm một tiếng, Lý Huyền nghe thấy, đó là một câu mắng chửi thô tục.

Lý Huyền đeo khẩu trang, dựa theo biển số nhà hào tìm được rồi Lâm Hi gia.

Cô đứng im trước cửa thật lâu, có... Gõ cửa không? Cô đang do dự, tới tìm anh, chỉ muốn hỏi rõ ràng chuyện mấy năm nay, những việc này ngày ngày đêm đêm quấn lấy cô, không thể yên bình.

Nhưng mà... Liệu anh có còn nhớ rõ chuyện đoàn phim trước đây không? Dù sao cũng đã qua mười mấy năm, nếu còn nhớ rõ, anh sẽ cảm thấy cô thế nào? Có hiểu cho cô không?

Trong lòng Lý Huyền rối bời.

Đúng lúc cô đang không ngừng suy nghĩ, cửa "Lạch cạch" một tiếng, đột nhiên mở ra, tim Lý Huyền chợt run lên, chỉ thấy một chàng trai tóc húi cua mặc áo sơmi màu lục nhạt từ trong phòng đi ra, cậu ta quan sát Lý Huyền trước mặt, hỏi một tiếng: "Cô tìm ai?"

Lý Huyền nhận ra, cậu ta là bartender trong quán bar tối hôm đó.

"Tôi tìm... Tìm nhầm." Lý Huyền xoay người vội vã rời đi.

Phía sau, Từ Diệp cầm túi rác màu đen đi ra, nhìn bóng dáng Lý Huyền, muốn gọi cô lại: "Cô tìm Lâm Hi hả? Cậu ấy ra ngoài đi dạo vẫn chưa về, cô muốn vào đợi cậu ấy không?"

Lý Huyền không dám quay đầu lại, vội vàng xuống tầng, chạy trốn chết. Từ Diệp nhú mày, người phụ nữ này kỳ lạ thật.

Lý Huyền chạy một mạch ra khỏi toà nhà, chết tiệt, quá nóng vội! Bất kể thế nào, cô với anh đều là người xa lạ, cứ tùy tiện mà đi tìm anh như vậy, còn muốn anh kể chuyện đã trải qua mấy năm nay cho cô, thật sự có hơi kỳ quặc, thậm chí cô còn không hiểu biết bất cứ điều gì thuộc về anh.

Lý Huyền hít sâu một hơi, giày cao gót vừa mới đi ra một nửa, cô chợt phát hiện ra có gì đó không thích hợp, bên một con hẻm khác có hai người đàn ông mặc áo đen ném tàn thuốc xuống, lập tức đuổi kịp cô.

Lý Huyền đi đến hẻm nhỏ đối diện, tăng nhanh bước chân, mà hai người phía sau vẫn không nhanh không chậm đi theo cô, nhà cửa xung quanh hẻm nổi lửa, các hộ gia đình đều truyền ra tiếng xào rau nấu cơm ồn ào, hai người đàn ông kia vẫn luôn đi theo Lý Huyền, đi qua vài con ngõ nhỏ.

Lý Huyền luống cuống, hai người kia thoạt nhìn không giống paparazzi, paparazzi thường sẽ theo dõi chụp ảnh, khi Lý Huyền quay đầu lại, chỉ nhìn thấy bọn họ đút tay trong túi áo khoác da, không ai cầm điện thoại hay là thiết bị quay chụp khác.

Rốt cuộc họ muốn làm gì?

Càng đi về phía trước, dân cư càng thưa thớt, đoạn đường phía trước là một toà chung cư đang trong quá trình phá bỏ, cư dân đều đã dọn ra ngoài, trên đường không có người đi lại. Lý Huyền nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, cô không khỏi bước nhanh hơn, gần như chạy chậm, nhưng trên chân cô lại đi giày cao gót, căn bản không thể chạy nhanh hơn, thậm chí cô còn định cởi giày ra, nhưng trên mặt đường gập ghềnh toàn đá vụn và mảnh thủy tinh...

Chết tiệt.

Lý Huyền một bên bước nhanh hơn, một bên lấy điện thoại trong túi xách Hermes của mình gọi cho trợ lý...

Đúng lúc này, một người đàn ông xuất hiện trong ngõ nhỏ phía trước, anh mặc một chiếc áo thun rộng rãi và quần dài màu đen, tay xách túi nilon của cửa hàng tiện lợi, Lý Huyền thấy rõ bộ dáng anh, đúng là Lâm Hi!

Tim cô đập điên cuồng, mỗi một tiếng tim đập vang lên thành thạch trong màng nhĩ.

Lâm Hi dắt một chú chó đen qua đường, mặt vô cảm, lạnh nhạt xa cách.

Ngay khi hai người lướt qua nhau, Lý Huyền đột nhiên túm chặt ống tay áo của anh, đè thấp âm lượng chỉ để anh nghe thấy nói: "Giúp tôi!"

Ánh mắt sâu thẳm của Lâm Hi nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh, khóe mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, ngược mắt, nhìn thấy phía sau có hai người đàn ông, trong nháy mắt hiểu rõ.

Ngay sau đó, điều làm Lý Huyền khó tin chính là, anh duỗi tay, cầm cổ tay cô, mạnh mẽ cạy từng ngón tay cô đang nắm chặt ống tay áo anh, sau đó hất ra thật mạnh.

Anh không định giúp cô?!

Trong khoảnh khắc đó, tim Lý Huyền như từ trên đỉnh núi lăn xuống, không còn chỗ dựa, rơi thẳng xuống vực sâu ngàn mét.

Cô đột nhiên hiểu rõ cảm giác của bé trai gào khóc cầu xin bọn họ cứu ở Hồng Câu Loan năm xưa, khi đó mọi người xung quanh chỉ khoanh tay dùng ánh mắt đồng tình đứng nhìn, chăm chú theo dõi anh từ xa, nỗi tuyệt vọng ấy, khắc cốt ghi tâm cỡ nào.

Nhưng ngay khi tim cô sắp rơi vào đáy vực, Lâm Hi lại đột nhiên xoay người một cái, duỗi tay đặt trên vai cô, ôm cô vào trong lòng, quay lại đi đến chỗ hai người đằng sau, vừa đi vừa nói với giọng vô cùng cứng chiêu: "Bảo bối, tới tìm anh mà sao không nói trước một tiếng."

Hết chương 7

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 8: Phối hợp diễn

Lý Huyền thật sự căng thẳng đến mức nói không nên lời, dưới tình huống như vậy, hoàn toàn bất chấp cảm giác bài xích tiếp xúc với người lạ, ngoan ngoãn để anh che chở, chôn đầu đi theo anh từng bước, tim gần như nhảy ra khỏi ngực.

Hai người đàn ông đứng trước bước chậm lại, kinh ngạc nhìn hai người tới gần, không đoán được quan hệ của họ. Nhưng, trong nháy mắt đi ngang qua nhau, người đàn ông cách anh gần nhất đột nhiên bắt được cánh tay Lâm Hi, dùng ngữ khí uy hiếp trầm thấp nói: "Nhóc con, bớt lo chuyện người khác đi."

Nhưng gã ta còn chưa dứt lời, chú chó đen to lớn bên cạnh Lâm Hi chọt sủa "Gâu gâu gâu" inh ỏi, gã ta bị tiếng chó sủa làm giật mình, cùng lúc đó, Lâm Hi đột nhiên ra tay, cú đấm nặng nề ập xuống khuôn mặt gã, gã không kịp đề phòng, bị Lâm Hi đánh đến lão đảo ngã xuống đất.

Lý Huyền không nghĩ tới anh sẽ bất ngờ ra tay, càng không nghĩ anh xuống tay sẽ nặng như vậy, đánh người đàn ông kia không dậy nổi.

Một người đàn ông khác rút con dao trong túi ra, "Vụt" một cái xông lên.

"Mao Mao, lên!" Lâm Hi ra lệnh, giọng điệu trầm thấp.

"Gâu!" Chú chó đen hung dữ kêu một tiếng, lao đến cắn gã, gã khua khoắng con dao trong tay, chú chó đen nhanh nhẹn né tránh, nhưng không thể tới gần gã.

Cổ tay Lý Huyền bị Lâm Hi nắm chặt, anh kéo cô chạy tới cuối hẻm, quay đầu lại huýt một tiếng, chú chó đen lập tức nghe lời chạy theo.

Hai người đàn ông phía sau cũng một trước một sau từng bước bám sát, đuổi theo.

Lý Huyền há miệng thở hổn hển, chân đi giày cao gót căn bản không thể đuổi kịp bước chân của Lâm Hi, mắt thấy hai người phía sau càng ngày càng gần, cô siết chặt tay Lâm Hi, giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, vào giây phút này cô mới hiểu, trong lúc tuyệt vọng, phải gửi gắm tất cả mong đợi lên một người xa lạ là cảm giác như thế nào, nhưng khi đó... Cô không thể làm được bất cứ việc gì.

Lâm Hi thấy thế lực Lý Huyền sắp cạn, anh dừng bước. Hai người đằng sau cũng đã đuổi tới trước mặt, Lâm Hi đẩy Lý Huyền ra sau, đồng thời cầm dây xích Mao Mao, đưa cho Lý Huyền: "Cô cầm lấy."

Sau đó anh đón hai người kia.

Một tay Lý Huyền dắt chó, một tay khác run rẩy sờ soạng túi xách, muốn lấy điện thoại báo cảnh sát, mà Lâm Hi đã đi qua, hai người đàn ông kia liếc nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng ra tay với Lâm Hi.

Hàng năm lao động, cơ bắp trên người Lâm Hi không phải để làm cảnh, so với cơ bắp do tập gym kèm ăn trứng theo lịch huấn luyện hoàn toàn khác nhau, tràn ngập cảm giác mạnh mẽ hoang dã, hai người đàn ông đồng thời xông lên, trong đúng một giây, Lâm Hi quật ngã bọn họ xuống đất, Lý Huyền cầm điện thoại ấn 110, nhưng khi nhìn thấy hai người kia không hề có sức đánh trả Lâm Hi, cô do dự một lát, cuối cùng không báo cảnh sát, chuyện này, không nên làm lớn.

"Cút!" Lâm Hi trầm giọng mà quát lớn một tiếng, hai người đàn ông chật vật bò dậy, diu nhau biến mất sau một con hẻm nhỏ.

Giày cao gót dưới chân Lý Huyền bị gãy mất một cái gót, cô khập khiễng đi đến trước mặt Lâm Hi, quan tâm hỏi: "Cậu không có việc gì chứ?"

Lâm Hi không trả lời câu hỏi của cô, quay đầu quan sát Lý Huyền, ánh mắt nóng rực nhìn Lý Huyền làm cô thoáng bối rối, tóc dài rối tung, hô hấp dồn dập. Lâm Hi đột ngột đến gần cô, bàn tay vươn ra sau tai cô, tháo khẩu trang xuống, một bên dây vẫn còn móc trên tai, khuôn mặt trắng hồng, cánh mũi nhỏ nhắn cùng đôi môi căng mọng lộ ra.

"Ồ, tôi vẫn nhớ cô đấy." Anh đột nhiên mở miệng.

Tim Lý Huyền chậm mất nửa nhịp.

Anh vẫn nhớ rõ ư.

"Cô từng tới nghe tôi hát." Anh chợt nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười đánh giá nghiên ngẫm: "Còn khóc nữa."

Hoá ra là khi đó, anh vẫn nhớ rõ cô.

"Tôi là... Người chế tác âm nhạc của truyền thông Thịnh Ngu, Lý Huyền." Sau khi Lý Huyền ổn định lại cảm xúc mới mở miệng đáp lời anh: "Tôi rất thích giọng hát của cậu, tôi muốn..."

Lâm Hi lại ra vẻ không hề để ý, ngẩng đầu nhìn mạng điện trên không trung, dây điện chằng chịt đan xem lẫn lộn, anh cười cợt, ngả ngớn hỏi: "Thật sự... Chỉ là thích giọng hát của tôi thôi hả?"

"....."

Hôm nay nói chuyện không nổi nữa.

Lý Huyền đi trên đôi giày bên thấp bên cao, chật vật đứng trong ngõ nhỏ, tay nắm chặt túi xách, không biết nên nói gì, Lâm Hi ngồi xổm xuống

nhìn giày của cô, bất đắc dĩ nói: "Nhà tôi ở gần đây, cô có đủ dũng cảm về cùng tôi không?"

Cùng một người không quen biết, nhìn dáng vẻ còn không phải đàn ông đứng đắn về nhà, đủ dũng cảm không?

Tay Lý Huyền vẫn đang dắt chó, chú chó đen hưng dữ kia, lại như con chim nhỏ nép bên người Lý Huyền, phun đầu lưỡi "Phì phì phì", dùng vẻ mặt ngây thơ vô số tội nhìn Lý Huyền.

Lý Huyền lấy điện thoại ra, gọi cho trợ lý của mình, đê thấp giọng: "Tiểu Gia, em mua đôi giày rồi đưa đến ngõ Tam Lộ cho chị." Cô nhìn anh một cái: "Ngõ Tam Lộ, nhà 307b."

Khoé miệng Hi nhếch lên, tay đút vào túi, đi trước dẫn đầu, Lý Huyền khập khiễng theo sau, miệng anh huýt sáo một giai điệu khá dễ nghe, âm thanh xa xưa, quanh quẩn trong con hẻm trống trải.

Cho dù lên tầng, dường như anh cũng không có ý định đến đỡ cô, một mình một người đi phía trước, Lý Huyền cắn răng nhắm mắt theo đuôi anh.

Trước cửa phòng, Lâm Hi lấy chìa khoá ra mở cửa, sau đó xoay người nói với Lý Huyền: "Cô vào đi."

Lý Huyền vượt tóc đi vào, nhưng vừa mới bước vào cửa, cánh cửa phía sau nặng nề đóng lại, ngay sau đó cô chỉ cảm thấy một cơ thể nóng rực với sức lực không thể chống cự ập đến, đê cô lên tường.

Lý Huyền theo bản năng định đẩy anh ra, dùng sức giãy giụa.

Động tác anh dừng một chút, hô hấp nóng rực phả vào bên tai cô: "Đã vào cửa rồi, giả vờ cái gì?" Dứt lời, anh cúi đầu cắn vành tai cô, đầu lưỡi trần trọc một chút, Lý Huyền giật mình, cả người run rẩy.

Anh đang làm gì vậy!

Rốt cuộc anh đang làm gì vậy!

Trong lòng Lý Huyền rối bời, cô cố gắng tránh khỏi sự giam cầm của anh, sau đó vung tay tát anh, trong bóng tối, tiếng da thịt tiếp xúc "Bốp" một cái, vô cùng vang dội.

Lâm Hi bị cô tát đến mất phương hướng, cuối cùng phải buông cô ra.

Lý Huyền dựa tường há miệng thở hổn hển, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ soi vào, để phòng nhìn anh.

Cô vội vàng cởi giày cao gót của mình, sờ soạn tú giày trong bóng tối, tùy ý xách một đôi giày thể thao ra, sau khi xỏ vào, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, "Rầm" một tiếng, cửa phòng mang theo sự tức giận nặng nề đóng lại.

Đúng lúc này, công tắc đèn "Lạch cạch" một cái, bật lên, Từ Diệp đứng bên tường, cười đến sắp tắt thở.

"Ha ha ha ha, Lâm Hi, cậu cũng có ngày như ngựa mất móng trước cơ à, bàn tay phụ nữ ăn ngon không?"

"Cậu mẹ nó không đi làm à?" Lâm Hi vuốt khuôn mặt nóng rát, buồn phiền nhìn cậu ta: "Đèn cũng không bật."

"Buổi chiều uống say nên ngủ quên." Từ Diệp quay lại ghé sô pha: "Kết quả cậu trở về lại chơi trò kích thích như vậy, tớ không dám nói gì, chẳng may phá hỏng chuyện tốt của cậu thì sao."

Lâm Hi bất đắc dĩ mà ngồi xổm xuống, xách đôi giày cao gót màu đen bị gãy trên mặt đất lên, lại nhìn góc trống trong tú giày, đau lòng chửi thề

một tiếng: "Đệch, người phụ nữ này xỏ đôi Nike tở mới mua đi rồi." Anh tiện tay ném đôi giày cao gót bị gãy vào chỗ trống trên góc tủ giày.

- -----

Cả một đêm, Lý Huyền luôn trong trạng thái không yên, Dịch Tiểu Gia ở bên cạnh cô, lo lắng hỏi: "Chị Huyền, xảy ra chuyện này, chị có muốn báo cảnh sát hay không!"

Lý Huyền lắc đầu, paparazzi xuất thần nhập quỹ, cô không muốn mạo hiểm như vậy.

Nhưng điều làm cô tâm phiền ý loạn không phải chuyện này, mà là người đàn ông kia.

Nhớ lại tiếng hít thở của anh, nhiệt độ cơ thể anh, cảm xúc bị anh dùng đầu lưỡi cắn lên vành tai, nếu đổi lại là người khác, Lý Huyền sẽ ghê tởm đến buồn nôn, nhưng bây giờ cô không buồn nôn, ngược lại mẹ nó còn có chút, chưa thoả mãn...

Cô vô thức sờ lỗ tai.

Lý Huyền không thích tiếp xúc cơ thể với người khác, trước đây khi yêu đương cùng Thiệu Văn Tuyên, nếu phải nắm tay, trong lòng cô sẽ sinh ra cảm giác khó chịu. Mà người đàn ông kia, cơ thể tỏa ra hơi thở dã thú, cả người tràn ngập hormone nam tính, có thể quyến rũ bất cứ người phụ nữ nào.

Thế mà cô lại không thấy phản cảm một chút nào...

Thật sự điên rồi!

Một chú chó lông vàng từ trong phòng đi ra, thấy Lý Huyền trên ghế sofa, sủa gâu gâu một tiếng, sau đó rúc đầu vào trong lòng ngực cô, làm

nững với cô.

"Tây Bảo." Lý Huyền vuốt bụng chú chó lông vàng, nhớ đến chú chó đen mà Lâm Hi nuôi, chó đen nhỏ hơn Tây Bảo, nhưng cả cơ thể tràn ngập cơ bắp mạnh mẽ, giống như anh vậy...

Lý Huyền néo mỡ bụng Tây Bảo, gãi ngứa cho nó.

"Đúng rồi, còn có chút việc." Dịch Tiểu Gia ôm gối ngồi trên ghế sofa nhà Lý Huyền, nói với cô: "Hôm qua Diệp Hình Điềm về công ty, nói cô ấy chia tay rồi."

Lý Huyền tò mò ngược mắt: "Chia tay?"

"Vâng." Dịch Tiểu Gia gật gật đầu: "Cô ấy rất bình tĩnh, bộ dáng có vẻ cũng không sao, nói người đàn ông kia tham gia 《Tìm kiếm giọng ca mới》, cô ấy không thể ở bên cậu ta, cho nên chủ động chia tay."

"Vì sao?" Lý Huyền nghĩ đến trước đây cô ấy còn sống chết theo người ta, làm thế nào cũng không chịu chia tay, tại sao bây giờ lại dứt khoát như vậy.

"Diệp Hình Điềm nói cô ấy có một nguyên tắc, tuyệt đối không yêu người trong nghề." Dịch Tiểu Gia giải thích: "Có chuyện thiên hậu Lưu Tư năm xưa làm vết xe đổ, ai biết có thể bị người ta chơi đùa hay không, không còn giá trị lợi dụng thì một chân đá văng, dẫm lên máu thịt người khác để nổi tiếng, những chuyện này xảy ra rất nhiều trong giới giải trí, đây nguyên văn lời cô ấy nói."

Lý Huyền không nói gì, im lặng lát, cuối cùng than nhẹ một tiếng: "Coi như con bé có chút thông minh, cứ như vậy đi."

Khi Dịch Tiểu Gia ra khỏi biệt thự của Lý Huyền, Lý Huyền gọi cô ấy lại: "Đôi giày để ngoài cửa kia, em giúp chị mang ra ngoài vứt nhé."

Lúc này Dịch Tiểu Gia mới chú ý tới, trên giá để giày trước cửa nhà Lý Huyền đặt một đôi giày thể thao mới tinh, giày trắng đế đen, nhìn qua rất sạch sẽ, cô ấy ngồi xổm xuống, giơ ngón cái vâng ngón trỏ đo đế giày: "Kiểu nam mà!" Cô ấy khẽ lẩm bẩm, vô cùng kinh ngạc.

Đúng lúc Dịch Tiểu Gia ra khỏi cửa, Lý Huyền đột nhiên chạy đến trước cửa gọi cô lại: "Này, thôi... Để chị tự đi vớt cũng được."

Dịch Tiểu Gia nhún nhún vai, ngoan ngoãn đặt đôi giày thể thao về vị trí cũ, đặt cạnh đôi giày cao gót Christian Louboutin đế đỏ của Lý Huyền, nói: "Còn mới mà chị, vớt đi thì tiếc lắm." Trước khi ra khỏi cửa, cô ấy quay lại tặng Lý Huyền một nụ cười tươi rói, ý tứ sâu xa.

Lý Huyền khoanh tay dựa vào cánh cửa, tâm trạng thoáng phức tạp.

Ánh trăng thanh xuyên qua cửa sổ soi vào trong nhà, giày cao gót cùng giày thể thao yên tĩnh dựa vào nhau, đêm tối, tĩnh lặng không tiếng động.

Hết chương 8

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 9: Đừng sợ quy tắc ngầm

《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 là chương trình được hợp tác giữa ba công ty giải trí và đài truyền hình Cà chua, họ cùng tổ chức để tuyển chọn ra tài năng âm nhạc mới, bất kể là giai đoạn trước tuyển truyền hay bắt đầu vòng sơ tuyển đến chế tác, tất cả đều rất tốt, ngay cả khách sạn dành cho các thí sinh tham gia vòng đấu đối kháng, cũng là khách sạn ba sao nổi tiếng.

Năm nay, cả nước chọn ra được hai mươi thí sinh tham gia vòng đấu loại trực tiếp, trong khoảng thời gian này đều phải ở trong khách sạn Hải Thiên, tiến hành chuẩn bị tiết mục, bao gồm tham gia chương trình huấn luyện, tập luyện ca khúc sẽ thể hiện.

Hứa Dịch và Triển Bằng là bạn cùng lớp của Lâm Hi, cũng được chọn vào vòng đấu loại, khi Hứa Dịch nhìn thấy Lâm Hi ngoài khách sạn, cả người vô cùng khó chịu, đi lên phía trước, lúng túng chào hỏi anh: "Cậu... Sao cậu lại tới đây?"

Lâm Hi đeo túi xách của học viên lên vai, lười giải thích với cậu ta, mà Hứa Dịch hiểu được anh thật sự vào vòng đấu loại, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn mỉm cười nói với anh: "Cậu cũng vào được vòng trong, thật sự quá tốt rồi, tớ đã nói mà, là vàng thì sẽ sáng."

Triển Bằng đứng ven đường, khẽ hừ một tiếng, trào phúng nói: "Ai biết là vàng thật hay đồ mạ vàng, cứ chờ xem đi." Triển Bằng có gia thế, ngoại hình cũng ổn, hợp làm thần tượng, mà quan trọng nhất là cậu ta có giọng hát hay, ở lớp vô cùng nổi bật, rất nhiều hoạt động của trường đều

mời cậu ta lên hát một khúc, cũng coi như là người có tiếng tăm. Mặt khác, từ nhỏ cậu ta đã phải tiếp thu giáo dục âm nhạc chính thống vô cùng nghiêm khắc, giáo viên mời đến đều là nhà nghệ thuật nổi tiếng của Áo, cho nên cậu ta không thêm để bụng chất giọng hoang dã của Lâm Hi. Đồng thời kiểu tóc và phong cách thời trang nghèo nàn của Lâm Hi cũng làm cậu ta cảm thấy cay mắt.

Trong chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 năm nay, sau khi video phần thi của Triển Bằng được biên tập lại phát lên mạng, bỗng chốc trở nên hot, thành video có lượng đánh giá cao nhất, đứng đầu bảng xếp hạng video trong website chính thức của chương trình, giọng hát độc đáo kèm ngoại hình đẹp trai của cậu ta đã thu hút được rất nhiều fans, bởi vậy ban tổ chức vô cùng coi trọng cậu ta, vài đạo diễn đã gọi điện thoại nói cho cậu ta biết hàng ngày phát Weibo cần chú ý một số việc gì, nghiêm nhiên đã coi cậu ta thành ngôi sao mới để bồi dưỡng, ngay cả việc xếp phòng khách sạn lần này, quyền lợi của cậu ta cũng không giống người khác, người khác là phòng tiêu chuẩn, còn cậu ta lại là phòng đơn giường lớn.

Hứa Dịch tạm biệt Lâm Hi, cụp mi rũ mắt đi theo Triển Bằng vào khách sạn, người không có bối cảnh giống như Hứa Dịch, thực lực lại bình thường, giờ phút này chỉ có thể ôm chặt đùi bạn cùng lớp là Triển Bằng, mới không đến nỗi quá nghèo túng giữa những người ưu tú ở đây.

"Kỳ lạ thật, tớ từng xác nhận với tổ tiết mục, rõ ràng Lâm Hi đã bị loại, tại sao bây giờ lại được vào vòng trong?" Hứa Dịch cố ý để Triển Bằng nghe được lời lẩm bẩm của cậu ta.

Triển Bằng đang làm thủ tục đăng ký, nghe vậy, quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, cười lạnh một tiếng, nói: "Đồ quê mùa như cậu ta, một không thực lực hai không bối cảnh, thì chỉ có thể dựa vào khuôn mặt thôi, có lẽ là đi bán mông cho người ta rồi."

Hứa Dịch nghe vậy suýt chút nữa thì chết vì sặc nước bọt.

"Bán... Mông á!"

Đàn ông cũng được à?

Tam quan của cậu ta gần như sụp đổ.

Khi Lâm Hi xách theo ba lô vải cũ nát của mình bước vào khách sạn, bất ngờ bị bảo vệ chặn lại ngoài cửa. Quả đầu theo phong cách Smart của anh, chẳng hề ăn nhập với khách sạn xa hoa tráng lệ chút nào, đương nhiên bảo vệ không chịu thả người đi vào. Hứa Dịch đang định đi tới giúp anh giải thích một chút, lại bị Triển Bằng dùng ánh mắt ngăn cản, Triển Bằng khoanh tay, bày ra tư thế xem kịch vui sống chết mặc bay.

Lý Huyền vừa mới bàn bạc xong hợp đồng với công ty Hoa Ngữ, từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy Lâm công tử phong cách vô cùng thoát tục đứng ngoài cửa khách sạn, dường như vướng phải chút phiền phức, bảo vệ đứng trước cửa quát âm lên, tâm trạng vô cùng kích động, Lâm Hi lại rất bình tĩnh, không nói lời nào.

Lý Huyền nói một tiếng tạm biệt với đối tác, đi tới chỗ Lâm Hi.

Lâm Hi thấy Lý Huyền đi ra, huýt sáo một tiếng, gọi: "Bảo bối."

Lý Huyền trượt chân, suýt chút nữa ngã lăn ra cửa.

Đạch!

Lý Huyền băng quơ nhìn xung quanh một vòng, may mà không có ai quen biết cô.

Cô đi đến giải thích với bảo vệ vài câu, cuối cùng sắc mặt bảo vệ mới thả lỏng, cho Lâm Hi đi vào khách sạn, Lý Huyền dẫn Lâm Hi vào trong khách sạn, Lâm Hi đuổi theo cô, đi sóng vai với cô.

Triển Bằng cùng Hứa Dịch đứng trước quầy lễ tân, ngơ ngác nhìn hai người đến gần, Lý Huyền nói với lễ tân: "Thí sinh số báo danh số 4 của 《Tìm kiếm giọng ca mới》 Lâm Hi, phiền cô sắp xếp cho cậu ấy một phòng đơn."

Cô gái đứng trước quầy biết thân phận của Lý Huyền, lập tức sửa lại phòng cho Lâm Hi, sau đó đưa Lý Huyền chìa khoá phòng, Lý Huyền nhận lấy chìa khoá xoay người rời đi, Lâm Hi nhún nhún vai, đành phải ngoan ngoãn đi theo sau cô, bước về phía thang máy.

"Người vừa rồi... Là... Là Lý Huyền?" Hứa Dịch khó tin nhìn về phía Triển Bằng.

Triển Bằng nhú chặt mày, người phụ nữ kia chính là người chế tác âm nhạc đứng đầu truyền thông Thịnh Ngu, năm xưa đã làm cả giới giải trí bùng nổ thiên hậu Lý Huyền, tại sao Lâm Hi lại quen biết với người có quyền có thế này?! Còn cho cậu ta ở phòng đơn, vốn là đặc quyền mà chỉ mình mới có.

"Cậu nói... Lâm Hi bán mộng, bán cho Lý... Lý thiên hậu à?" Hứa Dịch nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu lặn lội, tam quan lại được đổi mới một lần nữa.

"Con mẹ nó..." Triển Bằng suýt nữa phát hoả, cậu ta kéo cà vạt của mình, cắn răng trừng mắt: "Chỉ bằng đức hạnh thối tha của cậu ta á."

Người có tiêu chuẩn chọn nghệ sĩ cao như Lý Huyền có thể coi trọng cậu ta? Đùa nhau à.

Trong thang máy, Lâm Hi đứng đằng sau Lý Huyền, sâu kín hỏi: "Lý Huyền?"

"Ừ." Cô mất tự nhiên lên tiếng.

"Đêm đó, cô xuống tay cũng nặng thật đấy, làm ông đây phải ru rú trong nhà ba ngày."

"Xứng đáng, ai bảo cậu..." Lý Huyền còn chưa dứt lời, bỗng nhiên phát hiện người này đã hoàn toàn dán trên lưng cô, thậm chí gáy cô còn có thể cảm nhận được hô hấp nóng rực của anh, cô giật mình, đúng lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra, cô chạy trốn chết.

Người đàn ông này, rốt cuộc làm sao vậy!

Lý Huyền chạy ra vài bước, quay đầu lại nhìn anh, anh chống lên cửa thang máy, cười đến mức không đứng thẳng nổi.

Bị đùa cợt rồi! Trong lòng Lý Huyền bưng bưng lửa giận, cô hùng hổ đến gần, giơ tay định tặng anh cái tát, kết quả cổ tay lại bị anh nắm chặt, cô muốn thoát ra, nhưng sức lực của anh rất lớn, căn bản không thoát ra được.

"Buông ra." Lý Huyền trừng mắt uy hiếp,

Anh cúi người, ghé sát mặt mình vào mặt cô, khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên, lẩm bẩm: "Sợ tôi, lại đối xử tốt với tôi, tiếp cận tôi, thậm chí còn tìm đến nhà tôi, suy cho cùng, không phải là thích tôi à?"

"Không phải!" Lý Huyền nhìn thẳng vào mắt anh, gằn từng chữ một mà nói: "Tôi là người chế tác âm nhạc, bị giọng hát của cậu hấp dẫn, chứ không hề liên quan đến cậu, người trẻ con như cậu, tôi không có hứng thú!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Thế à?" Lâm Hi đột nhiên buông tay cô ra, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ: "Vậy là tốt rồi."

Anh rút chìa khóa phòng trong tay, xoay người đi tới trước cửa phòng mình, lẩm bẩm nói: "Phụ nữ dịu dàng vẫn tốt hơn."

Lâm Hi đang định đóng cửa, Lý Huyền đã bước một chân vào trong phòng, chặn cánh cửa lại.

"Cô còn muốn gì nữa?" Lâm Hi không kiên nhẫn.

"Tôi có chuyện muốn nói." Lý Huyền cố chấp chui vào trong phòng anh, Lâm Hi bất lực thở dài, đóng mạnh cửa phòng lại, theo cô đi vào phòng, không kiên nhẫn nói: "Ông đây còn phải nghỉ ngơi, có rằm mau thả..."

"Cậu có muốn làm ngôi sao không?" Cô đứng cạnh mép giường, ngẩng cao đầu nhìn anh.

Đây vốn là việc rất nghiêm túc, Lý Huyền thật sự không biết rốt cuộc đã chọc cười anh ở chỗ nào, cô cau mày, nhìn vẻ mặt cười đến quái dị của Lâm Hi.

"Này."

"Cô không biết vừa rồi cô nói như vậy..." Lâm Hi ngồi bên mép giường, ngẩng đầu nhìn cô: "Rất giống mấy bà già muốn chơi trò quy tắc ngầm với tôi, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng không sai một li."

Lý Huyền nao núng, ai thèm chơi quy tắc ngầm với anh! Cô cạn lời đỡ trán, người này rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu chuyện linh tinh vớ vẩn rồi.

Lâm Hi cười đủ, trở mình từ trên giường bò dậy đứng trước mặt Lý Huyền: "Nói thật, tôi thật sự muốn."

Muốn bị cô dùng quy tắc ngầm?

Lý Huyền không tự chủ được lùi về phía sau vài bước.

"Muốn làm ngôi sao." Anh nhìn vào mắt cô: "Muốn làm mọi người phải nhớ kỹ tên của tôi, làm cả thế giới đều nghe được giọng hát của tôi."

Anh không hề cợt nhả, mà dùng ngữ điệu vô cùng nghiêm túc thành kính nói với cô: "Tôi muốn... Vang danh sử sách."

Ước mơ của Smart, quả nhiên mẹ nó không hề giống người khác.

Lần này đến lượt Lý Huyền không nhịn được cười ra tiếng, tuy cô đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng thật sự không nhịn nổi, tiếng cười này, hoàn toàn chọc giận Lâm Hi, anh kéo tay cô đẩy ra ngoài cửa: "Cút cút cút!"

Vất vả lắm mới nghiêm túc được một lần, thế mà lại bị người phụ nữ này cười nhạo, Lâm Hi không thể nhẫn nhịn.

"Đừng mà!" Lý Huyền dùng chân chặn lại cửa, liên mồm nói: "Vang danh sử sách có lẽ sẽ khó khăn, nhưng nếu muốn trở thành ngôi sao ca nhạc, tôi có thể giúp cậu."

Lâm Hi nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý.

Thấy Lâm Hi không nói lời nào, Lý Huyền vội nói: "Cậu có thể lựa chọn nhận hoặc là không nhận, chắc cậu cũng biết, trong Showbiz tôi..." Cô còn chưa kịp khoe khoang, Lâm Hi đã thô bạo đẩy cô ra ngoài.

Anh nhếch miệng, giọng điệu lạnh lùng: "Tôi không tin cô."

Anh không tin trên thế giới này có cái gì không phải trả giá... Mười bốn năm trước, từ ngày những người đó trơ mắt nhìn anh bị mang đi, sau lại lựa chọn im lặng không lên tiếng, anh đã hiểu ra rằng không nên tin tưởng bất kỳ ai.

Cửa lại bị đóng chặt lần thứ hai.

Lý Huyền sững sốt nửa ngày cũng không hồi phục lại tinh thần, cô bị đuổi ra rồi à?

Đệch!

Cô đúng là ăn no rừng mỡ!

Hết chương 9

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 10: Thử giọng

Tiết mục được thu trong đại sảnh, hai mươi thí sinh lục tục ngồi vào khán phòng, từ giờ đến lúc bắt đầu vòng đối kháng còn một ngày, hôm nay các thí sinh phải thử giọng ca khúc dự thi vòng sơ tuyển trong nền nhạc, đồng thời tiến hành thảo luận với đạo diễn và ban giám khảo, ban giám khảo cũng sẽ căn cứ vào năng lực của thí sinh mà đưa ra ý kiến, hoặc yêu cầu đổi sang ca khúc mới.

Buổi thử giọng chưa bắt đầu, các thí sinh tùm nãm tùm ba ngồi trong khán phòng buồn chuyện.

"Nghe tin gì chưa? Năm nay 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 có bốn giáo viên đấy."

"Hôm qua tôi nghe nhà sản xuất nói hình như mời thêm một giáo viên, mời Lý Huyền thì phải."

"À, kim bài chế tác âm nhạc của truyền thông Thịnh Ngu Lý Huyền hả?"

"Kim bài chế tác, là sao?" Có người không hiểu vội vàng quay đầu lại hỏi.

"Nghĩa là cô ấy dẫn dắt ai, người đó sẽ nổi tiếng; cô ấy viết album cho ai, album người đó sẽ bán chạy, bây giờ mình tinh vì xin được một bài hát của cô ấy cũng phải xông vào phá cửa, nhưng yêu cầu của cô ấy rất cao, không dễ hợp tác với người khác, chỉ viết nhạc cho nghệ sĩ mình coi trọng."

"Nói như vậy, ai có thể làm học trò của cô ấy, hát nhạc cô ấy viết, giải quán quân chẳng phải đã nằm sẵn trong tay rồi ư?"

"Nếu có thể hợp tác với cô giáo Lý Huyền, quán quân hay không quán quân cũng chỉ là gió thoảng mây bay, cô ấy có thể cho cậu một tấm giấy thông hành trong âm nhạc Hoa Ngữ, con đường phía sau, tuyệt đối thông thoáng!"

"Nhưng tôi nghe đạo diễn nói, giáo viên khách mời chỉ nhận một học trò."

Nghe vậy, mọi người đều oán thán: "Vì sao vậy! Một người thì ít quá!"

"Nghe nói Lý Huyền vốn không tham gia cuộc thi năm nay, nhưng sau khi nghe xong video biên tập vòng sơ tuyển lại bị một thí sinh hấp dẫn, thế nên đã tự đề cử mình với đạo diễn, đảm nhiệm vai trò giáo viên khách mời."

"Ồ! Ai thế! Ai trâu bò như vậy!"

"Còn có thể là ai, đương nhiên là người trong video hot trên trang chủ mấy ngày nay rồi."

Mọi người ào ào quay đầu lại, ném ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen ghét về phía Triển Bằng đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa.

Làn da Triển Bằng rất mịn màng, là kiểu tỉ mỉ bảo vệ cùng chăm sóc cẩn thận quanh năm suốt tháng, nhãn nhụi mềm mại, lỗ chân lông se khít, lông tơ thưa thưa sạch sẽ, làm nổi bật làn da trắng nõn của cậu ta, kiểu tóc cắt theo phong cách Hàn Quốc đang thịnh hành, ngọn tóc nhuộm thành màu nâu, phía trước để tóc mái, có vẻ vô cùng ngoan ngoãn, hai tai bấm khuyên, trong ngoan ngoãn lại lộ ra một chút nổi loạn.

Video vòng sơ tuyển của cậu ta được chào đón, trừ vẻ đẹp trai bên ngoài, còn liên quan đến chất giọng động lòng người của cậu ta, một khi các fan nảy sinh sự hứng thú, bước tiếp theo sẽ tìm đến Weibo chính chủ, vào tài khoản Weibo V vàng của cậu ta, tất cả trạng thái trên Weibo đều là ảnh 360 độ không góc chết, bộ ảnh diễn tấu đàn piano, đàn violon, đàn cello cùng với đàn ác-cooc-đê-ông, vô cùng quý phái, tràn ngập hơi thở quý tộc châu Âu, đủ để cho các fan hoàn toàn chìm đắm.

Một người đàn ông tài sắc vẹn toàn.

Yêu tôi, các cô sợ không?

Triển Bằng còn đang chìm đắm trong ảo tưởng của mình, đột nhiên, một mùi hương không hợp hoàn cảnh phảng phất trong không gian.

Đệch! Ai mẹ nó đang ăn mì ăn liền thế!

Triển Bằng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy phía trước có một người đang bắt chéo chân ngồi dựa vào ghế, tay bê một bát mì thịt bò dưa chua, ăn uống vô cùng thỏa thích.

Trong đại sảnh thử giọng xa hoa, mùi mì ăn liền tản ra khắp phòng.

Trong lòng Triển Bằng thầm chửi thề một tiếng.

Có vài thí sinh đến ngồi vây quanh Triển Bằng, muốn ôm đùi cậu ta, dù sao người có thể được Lý Huyền liếc mắt một cái đã nhìn trúng cũng không phải người thường. Hứa Dịch ngồi bên cạnh Triển Bằng vừa thấy có người vây quanh Triển Bằng tâng bốc, cảm giác nguy hiểm lập tức tăng lên, vì thế cũng không cam lòng yếu thế nói: "Triển Bằng, cậu thật trâu bò, trước đây khi còn ở trường tớ đã phát hiện cậu không phải cá chép trong ao, không hề giống với loại phàm phu tục tử bọn tớ."

"Đúng vậy! Người có thể được cô giáo Lý Huyền lựa chọn, tương lai nhất định sẽ là thiên vương!"

Không ai không thích nghe lời ngon ngọt, bây giờ trong lòng Triển Bằng vô cùng thoải mái.

Tiếng ăn mì xì xụp phía trước càng ngày càng lớn, Triển Bằng không khỏi nhíu mày, thật là bẩn thỉu, muốn cùng Lâm Hi, à không, cùng loại rác rưởi như vậy lên sân khấu, quả thực làm cậu ta ghê tởm. Nhưng ngẫm lại, loại mặt hàng này nhất định sẽ bị loại từ vòng thứ nhất, nhin vậy.

Đạo diễn Trác Phàm cùng vài vị giám khảo lục tục đi vào phòng thu, các thí sinh kinh ngạc phát hiện, trong ban giám khảo có cả Lý Huyền! Tuy Lý Huyền là giáo viên khách mời, nhưng so với các giáo viên già dặn khác thì nổi tiếng hơn rất nhiều, buổi thử giọng hôm nay, ba vị giáo viên kia cùng đến, không nghĩ tới Lý Huyền cũng đi, quả thực quá vẻ vang cho kẻ hèn này rồi.

Nhất thời cả khán phòng ồn ào bàn tán.

"Rõ ràng cô giáo Lý Huyền đến là vì anh Triển."

"Ừ, xem ra cô ấy chuẩn bị dẫn dắt cho anh Triển rồi."

"Anh Triển, giải quán quân 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 năm nay nhất định thuộc về anh rồi."

Khoé miệng Triển Bằng không nhịn được nhếch lên.

Thật ra phó đạo diễn đã sớm tiết lộ với Triển Bằng, Lý Huyền sẽ đảm nhiệm vai trò giáo viên khách mời, dẫn dắt một thí sinh, bảo cậu ta chuẩn bị cho tốt, tranh thủ sự quan tâm của Lý Huyền, có thể trở thành học trò của người chế tác âm nhạc này là phúc lợi vô cùng vinh quang, phải biết trong tay cô nắm giữ biết bao tài nguyên lớn của làng âm nhạc Hoa Ngữ.

Bởi vậy Triển Bằng cố tình chọn ca khúc thể hiện trong vòng đấu loại là một bài hát do Lý Huyền viết, hy vọng có thể mượn nó để giành được lòng ưu ái và sự thương thức của cô.

Trước đó đã có hai mươi thí sinh lên sân khấu báo tên ca khúc và phong cách biểu diễn, cũng đã hát thử một đoạn ngắn, nhưng từ đầu đến cuối, chỉ có giám khảo và đạo diễn thảo luận, Lý Huyền không nói một lời, cô đeo tai nghe, vùi đầu viết thứ gì đó, thậm chí không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, điều này làm trong lòng Triển Bằng càng thêm chắc chắn, Lý Huyền vì cậu ta mà đến.

Đến lượt Triển Bằng lên sân khấu, cậu ta cố tình lớn tiếng báo tên ca khúc mình thể hiện, là ca khúc Lý Huyền chấp bút viết, từng làm chấn động nam bắc một thời 《 Giọt sương 》 , vài vị giám khảo sôi nổi gật đầu, bên trong bài hát này có rất nhiều đoạn luyến láy biến đổi quãng âm, giọng thật giọng gió thay đổi liên tục, dám chọn bài hát này làm ca khúc dự thi, giọng ca phải đạt tới trình độ chuyên nghiệp mới có thể cover lại được.

Trác Phàm ghé sát vào Lý Huyền, dường như có chuyện muốn nói, Lý Huyền tháo tai nghe xuống.

"Thí sinh này rất được ủng hộ, bên đầu tư và ban giám khảo tương đối coi trọng, cố ý chú tâm bồi dưỡng, cô nhìn thử xem, có ý kiến gì không? Dù sao ca khúc cậu ta chọn cũng là của cô mà."

Lý Huyền nghe vậy, gật đầu, sau đó ngược mắt, đối diện với ánh mắt Triển Bằng, đầu óc Triển Bằng rối bời, xem ra cô ấy thật sự lựa chọn mình hả! Cậu ta hơi lảng lảng, dường như nhìn thấy con đường rải đầy sao sáng mở ra trước mắt.

Triển Bằng tự giới thiệu về mình, sau đó bắt đầu biểu diễn, âm sắc của cậu ta vô cùng tốt, đặc biệt là lúc hát đến đoạn giả thanh, phần biến đổi thanh điệu này làm ban giám khảo bên dưới phải tấm tắc khen ngợi, chỉ

một đoạn ngắn ngủi, cậu ta hát 《 Giọt sương 》 tràn ngập sự thâm tình, triền miên trần trọc, bao phủ trong nỗi nhớ thương sâu nặng.

Hát xong một khúc, tất cả thí sinh đều không kìm lòng được mà vỗ tay, mấy vị giám khảo cũng vỗ tay, quả thật, trình độ của cậu ta không hề giống với các thí sinh trước đó.

Hơi thở của Triển Bằng còn chưa kịp bình phục, cậu ta đã gập không chờ nổi mà mở miệng nói: "Cô giáo Lý Huyền, tôi đã mạo phép biến tấu và cải biên một chút 《 Giọt sương 》 của cô, không biết cô cảm thấy thế nào?"

Đúng là bản 《 Giọt sương 》 Triển Bằng hát không giống với nguyên bản của Lý Huyền, có một đoạn chuyển âm, cậu ta hát với giọng điệu ai oán đau thương, thậm chí mang theo tiếng khóc nức nở, khiến mọi người phải rơi lệ.

Tất cả mọi người đều biết, Lý Huyền viết ca khúc 《 Giọt sương 》 để giành tặng người em đã khuất, bên trong bao hàm tình cảm sâu đậm và nỗi niềm thương nhớ của cô với em gái.

Vẻ mặt Lý Huyền thoáng nét phức tạp, ấn đường của cô hơi nhíu lại, nhìn Triển Bằng trên sân khấu, lòng bàn tay Triển Bằng không khỏi toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Cậu hát rất tốt." Thật lâu sau, Lý Huyền đáp một câu như vậy.

Chỉ thế thôi?

Cô lại cúi đầu, tiếp tục nhìn nhạc phổ trong tay, cầm bút viết viết vẽ vẽ, dường như không còn lời gì muốn nói.

Có vẻ... Thật sự chỉ thế thôi.

Trong lòng Triển Bằng dâng lên một nỗi thất vọng, nhưng sau đó lập tức tự an ủi mình, so với thí sinh khác mà nói, ít nhất Lý Huyền đã nghiêm túc nghe hết phần trình diễn của cậu ta, lại còn khích lệ cậu ta, điều này đã rất đáng quý, chứng tỏ cô thật sự thương thức cậu ta.

Triển Bằng mang theo nụ cười kiêu ngạo quay trở về chỗ ngồi của mình, các thí sinh xung quanh lại vây đến, tăng bốc không thôi.

Từng thí sinh qua đi, đến lượt Lâm Hi lên sân khấu, vậy mà tên kia đã lăn ra ngủ rồi, mãi đến khi có người ngồi phía sau đẩy đẩy anh, anh mới giật mình tỉnh lại, xoa đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ đi lên sân khấu, bộ dáng đầy vẻ biếng nhác.

Giá trị nhan sắc của Lâm Hi thật sự không chê vào đâu được, góc nghiêng của khuôn mặt sắc nhọn như dao, ngũ quan không quá hoàn hảo nhưng khi đặt cạnh nhau lại đẹp đến mức làm người ta phải thét chói tai, anh đứng yên trên sân khấu, bộ dáng lười nhác vừa rồi gần như trong nháy mắt thay đổi, ánh mắt anh dần dần ngưng tụ lại thành một thứ ánh sáng chói lọi như sao trời, thế nên bất kể anh nhìn đến chỗ nào, chỗ đấy sẽ có ánh sáng, cảm xúc cuồng vọng như vũ bão, đủ để vô số người xem phải điên cuồng.

Triển Bằng phát hiện Lý Huyền vẫn không ngừng đầu, chiếc bút trong tay cô nhanh chóng vẽ xuống khuôn nhạc từng nốt nhạc.

Lâm Hi bắt đầu hát, một đoạn bài hát tiếng Anh theo phong cách R&B, giai điệu ngẫu hứng, hoàn toàn tự do phát huy, dù vậy, Lý Huyền vẫn có thể nghe được, bên cạnh anh quanh quẩn một linh hồn âm nhạc, nghe giống như vô hình nhưng thật ra lại ngưng tụ thành hữu hình, tựa như một chú chim tự do bay lượn nơi núi rừng hoang dã, khi thì xuyên qua ngọn cây, khi thì bay về phía đám mây, uống mật hoa, tắm nước suối...

Anh vừa mở miệng, ban giám khảo đã lập tức cảm nhận được người đàn ông này không bình thường, ngay cả đạo diễn Trác Phàm đã lăn lộn trong giới âm nhạc nhiều năm cũng không khỏi thán thở, ánh mắt của Lý Huyền, thật sự rất tốt, một viên ngọc sáng bị bọc trong đồng than như vậy, thế mà lại bị cô phát hiện, nếu không phải Lý Huyền cầm video vòng sơ tuyển đến tìm anh ta, có lẽ ngọn lửa rực cháy trong tương lai đã bị móng heo của lão Nhạc Sam dập tắt.

Ca khúc kết thúc, tất cả mọi người đều đắm chìm trong thế giới âm nhạc mà anh xây dựng lên, thật lâu cũng không thể hồi phục lại tinh thần.

Hết chương 10

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 11: Viết nhạc cho anh

Ngôn ngữ có thể có khoảng cách, nhưng âm nhạc lại không có, bất kể là cung thương ngũ âm của cổ nhân hay là khuông nhạc như nòng nọc của người nước ngoài, âm nhạc là thứ truyền tải tình cảm phổ biến nhất của nhân loại, chỉ cần chú tâm là có thể cảm nhận được.

Bỏ qua ca từ, chỉ cần nghe giọng hát của anh cũng đủ để mọi người chìm đắm say mê.

Toàn bộ phòng thu im lặng một hồi...

Triển Bằng hừ lạnh một tiếng, không thềm để bụng, đối với một người đã phải học tập âm nhạc chuyên nghiệp từ nhỏ mà nói, kiểu hát tùy ý của Lâm Hi, không hề có kỹ năng, căn bản là ngẫu hứng hát ra, không đáng giá nhắc tới.

Vài vị giám khảo gật đầu liên tục, tỏ vẻ khen ngợi khích lệ với Lâm Hi, Lâm Hi vẫn mang biểu cảm thờ ơ lạnh nhạt như trước, gần như không thay đổi, bất kể là lời khen ngợi hay phê bình, anh cũng không thể hiện cảm xúc đặc biệt gì.

Nhưng đúng lúc này, Lý Huyền buông bút, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hi, nói: “Cậu vẫn chưa đủ tốt.”

???

Tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Mọi người ở đây đều nghe ra bài hát này của Lâm Hi đã lấn át toàn bộ ca khúc trước đó, thậm chí bao gồm cả 《 Giọt sương 》 của Triển Bằng, mà Lý Huyền lại nói, vẫn chưa đủ tốt?

Quả nhiên là kim bài chế tác, yêu cầu quá cao!

Trên mặt Triển Bằng lộ ra nụ cười tự đắc, quả nhiên, cô vẫn nghe ra được Lâm Hi cùng với mình căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Lâm Hi đối với lời Lý Huyền nói cũng thoáng kinh ngạc, nhưng anh cũng không nói thêm gì, xoay người đi xuống sân khấu, quay về vị trí của mình.

—————

Lâm Hi xách cơm hộp từ trong thang máy đi ra, chợt nhìn thấy Lý Huyền đang đứng ngoài hành lang, có vẻ đã chờ rất lâu.

Anh dứt khoát đi qua người cô, không thèm để ý tới.

Trong khoảnh khắc hai người đi ngang qua nhau, Lý Huyền lạnh nhạt nói: “Cậu chỉ nghe được lời khen ngợi mà không nghe được lời phê bình à?”

“Nếu người nào đó vì muốn tôi chú ý, cố tình soi lỗi, thật ra không cần phải phiền phức như vậy.” Anh xoay người lại gần Lý Huyền, áp cô lên bức tường: “Vận khí của cô không tệ, bây giờ tôi không có người chống lưng, chỉ cần cô mở miệng, sẽ không từ chối.”

Tên nhóc này!

Lý Huyền lập tức dịch sang bên cạnh vài bước, giữ khoảng cách với anh.

Khoé miệng Lâm nhếch lên cười nhạt, ánh mắt nhìn cô trắng trợn.

“Trình độ tự luyện cùng với thiên phú âm nhạc của cậu, có vẻ liên quan trực tiếp đến nhau nhỉ.” Lý Huyền cắn răng nói.

Lâm Hi cười cợt, rút điều thuốc ngậm trong miệng, sau đó lấy chìa khoá phòng, mở cửa ra, đúng lúc anh định đóng cửa, bỗng nhiên có một tờ giấy từ trong khe cửa rơi vào.

“Cô lại muốn làm gì nữa?” Lâm Hi có phần không kiên nhẫn: “Tôi đã nói với cô rồi, tôi không cần cô giúp.”

Lý Huyền ló đầu qua khe cửa: “Tôi đã thấy trước đây cậu cầm danh thiếp của tôi, không phải cũng từng do dự à? Số điện thoại cũng đã bấm ra rồi, vì sao không gọi điện thoại cho tôi, cậu đang lo lắng điều gì? Hoặc là nói... Cậu đang sợ hãi cái gì?”

“Cô thật là phiền phức!” Lâm Hi trợn mắt, khoanh tay dựa vào tường.

“Cậu không thể vì từng bị người khác không chịu giúp đỡ mà từ chối mọi người, bỏ lỡ cơ hội trước mắt.”

Lâm Hi đột nhiên cầm cổ tay cô, trực tiếp kéo cô vào phòng, sau đó đè mạnh lên tường, giọng điệu trầm thấp, trong giọng nói hàm chứa sự tức giận: “Cô nghĩ rằng cô hiểu biết tôi lắm hả?”

“Còn phải thử một chút mới biết được.” Giọng nói cô rất bình tĩnh, nhưng hơi thở lại hỗn loạn, trái tim đập thình thịch không ngừng.

“Vì sao?” Anh không buông cô ra, ngược lại lấy một loại tư thế áp bách mà đè cô lên tường, khuôn mặt đẹp không tì vết khiến mọi người khó thở ghé sát vào, hô hấp gần trong gang tấc.

Chuyện gì thế này!

“Cậu buông tôi ra trước đã!” Trong giới giải trí, Lý Huyền cũng coi như là người có thân phận, bị người mới đùa giỡn như thế này, chuyện quý quái gì vậy!

Lâm Hi buông lỏng tay cô ra, nhưng không có ý định thả cô, đôi tay chống lên tường, giam cầm cô giữa hai cánh tay, sau đó dán sát mặt cô, kiên nhẫn nhìn cô: “Nói đi.”

Thế nên nhất định phải dùng bộ dáng này mới có thể nói chuyện với anh đúng không!

“Cậu không tin tôi, chẳng qua là bởi tôi không có yêu cầu gì với cậu, thật ra không phải như vậy, tôi muốn giúp cậu, không thể không có yêu cầu, tôi nhìn thấy cậu có thể trở thành ngôi sao sáng nhất âm nhạc Hoa Ngữ, nên mới tình nguyện giúp cậu, đương nhiên cậu cũng có đủ bản lĩnh để thực hiện dã tâm của tôi trong tương lai.” Cô nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói: “Cậu có tài năng, tôi có tài nguyên, chúng ta có thể nói chuyện hợp tác tạo ra cục diện win-win, cả hai cùng thắng.”

Lâm Hi im lặng nghe cô nói, thật lâu sau, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nhạt một tiếng, không có ai sẽ đối tốt với bạn vô điều kiện, xã hội này mẹ nó chính là như vậy, giữa người với người, chỉ có lợi dụng lẫn nhau mới có thể thành lập mối quan hệ vững chắc.

Lâm Hi không trả lời cô, ánh mắt dời đi, rơi xuống tay phải Lý Huyền: “Cô cầm gì thế?”

“À, cái này...” Lý Huyền bỗng nhiên ngượng ngùng: “Tôi viết nhạc... Cho cậu.”

Lâm Hi bất ngờ, cô viết nhạc... Cho anh?

“Tôi vẫn chưa đồng ý với cô mà.” Thái độ của anh không hề hùng hổ dọa người như trước, giọng điệu cũng dịu dàng hơn rất nhiều, cau mày nhìn

cô, đột nhiên có phần đoán không ra người phụ nữ này.

Lý Huyền đặt bản thảo lên bàn, không để ý tới lời anh nói, chỉ quan tâm đến bản thân: “Ca khúc hôm nay cậu hát, rất hay, nhưng vẫn chưa đủ, vòng đầu loại là lần đầu tiên cậu thể hiện tài năng trên sân khấu, người ngồi trước TV đều có tiềm tàng là fans của cậu, ca khúc dự thi tuyệt đối không thể chủ quan, cậu cần phải chọn một ca khúc có thể phát huy toàn bộ chất giọng của mình, chỉ cần mở miệng là bắt được lỗ tai người nghe. Tôi viết cho cậu ca khúc này, rất êm tai, cậu muốn thử không?”

“Tôi vẫn chưa đồng ý với cô mà!” Lâm Hi không nhịn được nhấn mạnh lần thứ hai.

“Vậy cậu đồng ý một chút thì chết à!” Lý Huyền cũng không chịu nổi quát anh: “Cậu có thể biết điều một chút được không, tôi chưa từng thấy ai xấu tính như tên nhóc cậu cả!”

Kết quả của bão nổi chính là cô lại bị đuổi ra ngoài.

Lý Huyền nhìn cửa phòng đóng chặt, dậm chân, người đàn ông này... Không lẽ phép gì cả! Cô debut đã nhiều năm, chưa từng bị ai đuổi ra khỏi phòng liên tục như vậy.

Sau khi đóng cửa, Lâm Hi đến bên bàn cầm lấy tờ bản thảo lên, trên mặt là khuôn nhạc được vẽ bằng tay, vừa nhìn đã nhận ra, trong đó lưu lại dấu vết tẩy xóa, sửa đi sửa lại rất nhiều lần... Cô viết nhạc cho anh.

Anh thử ngâm nga một chút, giai điệu khá nhẹ nhàng, đúng như lời cô nói, thật sự rất êm tai.

Đây là một bản tình ca, tên là 《 Mối tình đầu 》 , giai điệu uyển chuyển du dương, tựa như uống rượu ngâm ra, cần phải có cảm nhận rất chân thật, mới có thể khai quật toàn bộ tình cảm sâu đậm dưới đáy lòng một người đàn ông ra.

Dù sao người xem TV đa số là nữ giới, một người đàn ông thâm tình, có thể chiếm trọn trái tim của những cô gái trẻ, anh nhìn ra được, bài hát này, Lý Huyền đã bỏ ra rất nhiều công sức, vì anh mà thu hút fans, chuẩn bị cho trận chiến đầu tiên.

Anh sắp xếp lại tập bản thảo, đặt lên bàn, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố đã lên đèn, ánh đèn rực rỡ sắc màu.

Năm ấy Lâm Hi sáu tuổi, đi lạc mất mẹ trong trung tâm thương mại phần hoa náo nhiệt, sau đó có một dì có khuôn mặt hiền từ nói sẽ dẫn cậu đi tìm mẹ, cậu liền theo bà ta lên một chiếc Minibus màu bạc.

Cửa xe đóng lại, lần thứ hai mở mắt, tất cả toà nhà cao tầng ngoài cửa sổ đã bị gió lớn gào thét cuốn bay cát bụi của núi rừng Tây Bắc thay thế.

Người mua cậu là một gia đình họ Hồ. Ở một nơi hoang vắng bần cùng ngăn cách với thế giới bên ngoài như Hồng Câu Loan, gia đình này xem như khá giả, ít nhất, một tháng có thể ăn được một cân thịt heo. Người đàn ông làm chủ gia đình tên là Hồ Đại Bằng, tuy cơ thể cường tráng nhưng luôn gù lưng, nhìn qua vô cùng âm u, người phụ nữ của gã tên là Kim Hoa, bên trên còn có hai cụ già.

Hồ Đại Bằng mới hơn ba mươi tuổi, nguyên nhân gã gù lưng là vì không sinh được con, người trong thôn thường xuyên lén chọc cột sống sau lưng gã, anh một chút tội một chút, chọc đi chọc lại, cuối cùng biến một người cao to vạm vỡ thành một tên lưng gù.

Nhưng Kim Hoa lại có thể sinh con đẻ cái, bởi vì thời còn trẻ chị ta đã từng mang thai, gã đàn ông làm chị ta mang thai đã xuống núi vào thành phố, sau đó thì biệt tăm biệt tích. Đứa trẻ được một tuổi thì chết, Hồ Đại Bằng thôn bên cạnh coi trọng chị ta, liền cưới chị ta về nhà, đến bây giờ đã bảy tám năm, trong bụng lại không có một chút động tĩnh, chị ta từng sinh

con, đây là chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng bây giờ chị ta lại luôn miệng nhắc mãi: “Tất cả mọi người đều biết, trứng của tôi có thể thụ tinh, chỉ có hạt giống không tốt thôi, không phải tôi không được!”

Chị ta càng nói, lưng Hồ Đại Bằng lại càng gù xuống...

Cuối cùng, hai cụ già nhà họ Hồ, quyết định mua cho Hồ Đại Bằng một đứa con, mua một bé trai.

Bốn vạn tám ngàn tệ, dùng hết toàn bộ của cải nhà họ tích trữ, mua được một bé trai tuần tú từ tay một ả đàn bà thường xuyên vào núi buôn bán trẻ em, tuy tuổi hơi lớn một chút, nhưng bọn họ tin rằng, chỉ cần nuôi nấng nó, có thể sẽ thành thân.

Hồ Đại Bằng có được đứa con trai đẹp như bước ra từ trong tranh, vui vẻ đến mức mất ngủ, càng thêm ra sức cày cấy trên người Kim Hoa, chứng minh gã cũng là đàn ông. Biết bao đêm ngủ trong lo sợ, Lâm Hi cuộn tròn người trong căn phòng xa lạ, nghe tiếng đàn ông thở dốc, tiếng phụ nữ hét chói tai phòng bên cạnh, run bần bật.

Một nhà bốn người, vây quanh đứa bé, sợ con trai không ăn được bánh bao chay, bọn họ còn cố tình lên thị trấn mua bánh bao trắng nhân thịt về, cho cậu ăn bánh bao trắng nhân thịt.

Kết quả cái bánh bao trắng kia chỉ bị Lâm Hi cắn một miếng, sau đó cậu ném mạnh ra xa, miếng bánh trong miệng cũng bị nhổ ra.

“Thật là khó ăn! Tôi không ăn!” Tiếng bé trai khóc đình tai nhức óc: “Tôi muốn về nhà! Tôi muốn mẹ!” Cách nửa ngọn núi cũng có thể nghe thấy tiếng khóc hét của cậu.

Một sinh mạng gầy yếu như thế, tại sao lại bộc phát ra sức lực kinh người như vậy?

Hồ Đại Bằng xót lương thực, vung tay tát một cái, đánh đến mức bé trai ngã xuống đất, nửa bên mặt sưng đỏ, Hồ Đại Bằng giống như một tên bạo quân, thở phì phò nói: “Mày muốn về đâu! Tao chính là bố mày, đây là mẹ mày, đây là ông bà mày, chỗ này chính là nhà của mày!”

Kim Hoa thương bé trai, lại làm cho cậu bát mì nước thịt khô, gia đình nông thôn cũng không giàu có, lấy tất cả thứ tốt nhất cho cậu, mang chỗ thịt mỡ chỉ đến Tết mới có thể ăn đến trước mặt cậu, cố gắng lấy lòng cậu.

Nhưng Lâm Hi chỉ nhìn thoáng qua bát mì nước bông mỡ, đã kinh tởm đến mức muốn nôn ra. Nhà họ Hồ không thể tưởng tượng được, đưa trẻ đến từ thành phố này, vốn sinh ra trong một gia đình giàu có, cho dù chưa từng ăn qua sơn hào hải vị, nhưng ít nhất đã ăn theo chế độ dinh dưỡng cẩn thận. Bọn họ cũng không nghĩ đến, cùng sống trên thế giới này, mỗi người lại có một cách sống khác nhau.

Thế nên bọn họ căn bản không thể hiểu được những miếng thịt mỡ chỉ ăn trong ngày lễ tết kia, Lâm Hi lại không thèm liếc một cái.

Một chú chim non lông vàng xinh đẹp từ trong thành phố bay đến, lại bị tra tấn trong một gia đình nông thôn bần cùng.

Mãi đến nửa năm sau, bụng Kim Hoa, cuối cùng cũng có động tĩnh, lại thêm một năm xuân đi thu tới, chị ta sinh được một bé trai bụ bẫm, từ nay về sau, cuộc sống của Lâm Hi, từ địa ngục trực tiếp rơi xuống lò luyện ngục.

Hết chương 11

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 12: Uống say, làm chút việc

Mỗi lần lưỡi dao sắc nhọn vượt qua, từng sợi tóc lại được cắt ngắn.

Sợi tóc đen dài rơi xuống đất, không tiếng động mà phản kháng, hành động bạo hành vẫn đang tiếp tục.

Dáng người nhà tạo mẫu tóc cao gầy nhưng rắn chắc, trang điểm thời thượng, cầm dao nhọn trong tay, không hề lưu tình mà cắt tóc.

Anh ta nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi ngay ngắn trước gương, nhất thời quên mất phải hít thở, giống như một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại, từ tay anh ta ra đời.

Người đàn ông trong gương, đã không còn tóc dài che khuất, rớt cuộc cũng lộ ra ngũ quan anh tuấn, tóc ngắn trẻ trung, sau khi cắt tía, tông đơ rời khỏi da đầu, giữa trán anh rũ xuống vài sợi tóc mái, trong vẻ ngoan ngoãn lại mang theo một chút nổi loạn, đây là phong cách đang thịnh hành nhất của nam giới hiện nay.

Từ Diệp mở cửa vào nhà, nhìn thấy người đang thu dọn hành lý trước mặt, suýt chút nữa trượt chân, cả người bủn rủn, sau khi xác định người trước mặt thật sự là Lâm Hi, lúc này mới dám đi qua.

“Ôi ôi ôi!” Cậu ta đi lòng vòng xung quanh anh, không ngừng nói: “Cậu là ai nhỉ!”

“Tôi là bố cậu đấy!” Lâm Hi đá chân, Từ Diệp nhanh nhẹn tránh đi, lúc này mới thoáng tìm về chút cảm giác quen thuộc.

“Không ngờ nha Lâm Hi, ba ngày không gặp, cậu mẹ nó đã mượn xác hoàn hồn rồi! Tớ còn tưởng cậu là nam chính phim Hàn Quốc từ trong TV bò ra đấy!”

Anh chỉ cắt tóc thôi mà, đến mức này à? Lâm Hi trợn mắt, về phòng tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Nhưng phải nói, trước đây muốn cậu cắt tóc chắc khác gì muốn lấy mạng cậu, nói cái gì mà “Tôi chính là tôi, là pháo hoa duy nhất trong trời đêm”, tại sao bây giờ lại bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận, muốn cắt quả đầu pháo hoa kia thế?” Từ Diệp chạy sang phòng Lâm Hi, khoanh tay dựa vào tường hỏi.

“Cậu nhìn xem tôi là ai?” Tay Lâm Hi cầm quần áo, băng quơ quay đầu lại liếc cậu ta một cái.

“Lâm... Lâm Hi.”

“Vậy cậu còn nói linh tinh cái gì.”

Từ Diệp giật mình, giống như bị thuyết phục trong nháy mắt, nhún nhún vai, không hề rối rắm chuyện này nữa, đi tới giúp anh thu dọn đồ đạc.

Từ Diệp quen biết tên nhóc này, đã từ nhiều năm trước, lúc mới gặp, kiểu đầu Smart đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cậu ta, mà người này, cách hành xử còn dị hơn so với kiểu tóc của mình, không hề giống mọi người xung quanh, nhưng cụ thể khác ở đâu, Từ Diệp lại không thể nói được. Dường như anh vô cùng thông minh, học một biết mười, nhưng lại giống như rất ngốc, không đắm vào tường thì sẽ không từ bỏ ý định, đã đắm vào tường thì càng không từ bỏ ý định, những gì gọi là chuẩn mực của con người thông minh không thể áp dụng lên người anh, cuộc sống của anh rất

vất vả, nhưng tài hoa và thiên phú của anh, lại khiến những vất vả này trở nên không đáng giá nhắc đến. Vào lúc anh nghèo nhất, ngay cả một gói thuốc lá cũng không mua nổi, nhưng lại giống như rất giàu có, có thể chi mấy vạn tệ chỉ để nghe một buổi live show của ban nhạc nước ngoài.

Mà điều khiến Từ Diệp khó hiểu chính là tên của anh rõ ràng được gửi gắm tình yêu và hy vọng, mà anh lại giống như bò ra từ vũng bùn tối tăm nhất.

Từ Diệp nhìn anh, trong lòng nghĩ, sức quyến rũ của anh có thể hấp dẫn mọi người xung quanh, nhất định có thể chinh phục rất nhiều người, cả nước... Thậm chí là toàn thế giới.

Thật sự phải đi lên con đường ngôi sao rồi!

“Cậu còn quay về không?” Từ Diệp có chút không nỡ, lại có chút buồn phiền.

“Ông đây đâu phải ra chiến trường.” Lâm Hi duỗi tay xoa rối tóc Từ Diệp: “Sao cậu phải sợ vừa đi không trở về?”

“Nếu cậu trở thành ngôi sao, nhất định không thể ở lại đây!” Nhưng Từ Diệp lại lập tức tự an ủi mình: “Trước đây đâu phải cậu không có cơ hội, nếu muốn nổi tiếng đã sớm nổi tiếng rồi.”

Cậu ta không tin anh, lần này nhất định sẽ bận việc.

“Tôi ở trong khách sạn mấy ngày, nhớ giúp tôi dắt chó đi dạo đúng giờ.” Lâm Hi dặn dò một tiếng, quay về phòng.

“Tôi là bảo mẫu cậu à?”

“Không phải của tôi, là của nó.” Lâm Hi chỉ chỉ chú chó đen đang nằm phơi nắng ngoài ban công.

“Lâm Hi đêch mợ cậu!”

Lâm Hi lấy tập bản thảo trong ba lô ra, lại thử ngâm nhẹ một lần, Từ Diệp không muốn quấy rầy anh nữa, xoay người rời khỏi phòng.

Trên thế giới này, thật sự có người chỉ coi trọng tài hoa của bạn, tình nguyện đề cử bạn, vì bạn mà mở ra con đường bằng phẳng sao?

Người phụ nữ kia, có thể tin tưởng được không?

Phần sau của ca khúc dường như không được trôi chảy, hát thế nào cũng không bộc lộ được cảm xúc, anh cầm điện thoại lên, gọi cho người phụ nữ kì lạ kia.

Chuông điện thoại vang lên rất lâu rất lâu, lâu đến mức dùng hết sự kiên nhẫn ít ỏi của Lâm Hi, đang định cúp máy, cuối cùng cô cũng nhắc máy, Lâm Hi chưa kịp nói gì, bên kia đã mở miệng trước, câu đầu tiên là: “Chị không có lỗi với em.”

“Lúc ấy không giúp em, chị mẹ nó không hối hận chút nào.”

Tim anh bỗng dưng bị một sợi chỉ treo giữa không trung.

Cô vẫn đang nói, mang theo tiếng khóc nức nở.

“Chị ghét em, dựa vào đâu mà cái gì chị có, em cũng nhất định phải có, tất cả mọi thứ chị có được, đều dựa vào nỗ lực của bản thân mà giành lấy, mà em thì sao, ngoại trừ là em gái của chị, cùng chị lớn lên, được gọi là “tiểu Lý Huyền”, em còn có cái gì, em biết viết nhạc không? Em hát có hay bằng chị không? Dựa vào đâu mà chị phải nâng đỡ em, em muốn nổi tiếng trên sân khấu, vậy tự em làm lấy đi!”

Cô càng nói càng kích động, tiếng khóc nức nở từ đầu bên kia điện thoại nháy mắt biến thành gào khóc: “Chị sẽ không hối hận những gì mình

đã nói cho em, cho dù em chết, chị cũng không hối hận, vốn dĩ là như vậy, chẳng lẽ em không nên dựa vào chính mình hả? Ai mẹ nó giúp em được cả đời!”

Lâm Hi giật mình, nghĩ đến ngày sau khi hát xong, anh vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai nhân viên công tác bên tổ tiết mục trong nhà vệ sinh.

“Hôm nay Triển Bằng dám khiêu chiến 《 Giọt sương 》 của cô giáo Lý Huyền, thật sự vô cùng to gan!”

“Đương nhiên, giới giải trí này không chết vì đói thì cũng chết vì nhát gan.” Một người khác nói: “Bài hát này Lý Huyền viết để kỷ niệm em gái quá cố Lý Sơ, Triển Bằng dùng giọng điệu vừa nặng tình vừa thê lương hát ra, quả thật vô cùng cảm động! Không phải cô giáo Lý Huyền cũng thừa nhận cậu ta hát rất tốt à? Chắc chắn lần này nhìn trúng cậu ta rồi.”

“Nhưng phải nói, sau khi em gái Lý Sơ tự sát, cô ấy đã tuyên bố giải nghệ, rời khỏi giới ca hát. Trong chuyện này... Có phải có liên quan đến nhau không?”

“Ai biết được, loại chuyện này, người trong cuộc không nói, người khác vĩnh viễn không thể biết chân tướng. Nhưng tôi từng đọc một bài báo mà phóng viên đào ra, cô em gái Lý Sơ này luôn muốn đuổi theo bước chân của chị gái, từng ra album, nhưng tài năng có hạn, không có được tiếng tăm gì, mấy lần lên hot search đều do xào tin với chị gái, nghe nói quan hệ của hai người rất tệ. Sau đó, bệnh trầm cảm của Lý Sơ càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng tự sát dưới đường ray xe lửa, hơn nữa nghe nói khi cô ấy tự sát, Lý Huyền cũng có mặt, trở mắt nhìn cô ấy...”

Người nọ không nói thêm gì nữa...

Tự sát dưới đường ray à, trường hợp như vậy, chỉ cần nghĩ đến, cũng đủ làm người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

Khi Lâm Hi chạy đến quán bar đã có mấy gã đàn ông ngồi vây quanh Lý Huyền đang say khướt, nhìn cô với ý đồ gâ y rồi, trao đổi ánh mắt cho nhau. Anh khó chịu lắm bấm một tiếng, tức đến suýt hộc máu đi đến phía trước, thô lỗ túm lấy cổ tay Lý Huyền, đỡ cô đi ra quán bar, một gã đàn ông chặn ngang đường đi của anh, tên nhóc xen vào chuyện của người khác, chung quy không được chào đón.

“Này, tên nhóc thôi, bớt lo chuyện của người khác đi.” Gã đàn ông đặt tay lên vai anh, ngang ngược uy hiếp.

“Chuyện của người phụ nữ này do tôi quản.” Giây tiếp theo, anh nắm tay gã, nhẹ nhàng gập lại, chỉ nghe thấy cổ tay vang lên một tiếng “Răng rắc” giòn vang, gã thống khổ gào lên, vẻ mặt nhăn nhó, cầu xin Lâm Hi buông tay. Lâm Hi không hề khách khí mà ném gã ra, đỡ Lý Huyền ra khỏi quán bar, không còn ai dám tiến lên ngăn cản.

Cơ thể Lý Huyền mềm như bông, hai chân cũng không có sức lực, cả người dựa vào cánh tay Lâm Hi, người đầy mùi rượu, ý thức không tỉnh táo. Lâm Hi ghét bỏ bĩu môi, thô bạo ném cô lên cái ghế dài ven đường, mất kiên nhẫn tìm điện thoại trong túi xách của cô, định gọi cho trợ lý của cô, đến khi tìm được điện thoại mới phát hiện ra có cài mật khẩu.

Anh bất đắc dĩ bỏ lại điện thoại vào túi, đẩy chân cô ra, cũng ngồi xuống ghế dài.

Anh rũ mắt liếc người ngồi bên cạnh một cái, sắc mặt cô ửng đỏ, thoát nhìn có vẻ khá say, miệng lắm bấm không biết đang nói cái gì, trên người mặc một cái áo sơ mi mỏng, kết hợp với váy ngắn, vì vừa bị lôi kéo, áo sơ mi đã bung ra mấy khuy áo, ẩn hiện cánh xuân kiều diễm trước ngực.

Ánh mắt Lâm Hi chỉ thoáng tiếp xúc một chút, sau đó vội vã dời đi, dưới ánh đèn nhàn nhạt, từng chiếc ô tô lao vút qua.

Chuyện gì thế này!

Anh châm một điếu thuốc, hút một ngụm, trên đường thỉnh thoảng có người đi ngang qua, ném ánh mắt kì quái về phía họ. Dường như cảm thấy thế này không ổn lắm, Lâm Hi ngậm điếu thuốc, duỗi tay, giúp cô cài lại hai cái khuy áo trước ngực.

Làn da cô tiếp xúc với bàn tay của anh, cơ thể Lý Huyền không nhịn được mà run nhè nhẹ.

Quả là một thân thể mẫn cảm...

Bảo sao ánh mắt nhìn cô đầu tiên lại hăng hái như vậy.

Càng là phụ nữ cấm dục, lại càng thu hút người khác... Ngoại trừ hơi giả dối, bên ngoài không dịu dàng, người phụ nữ này, thật mẹ nó tuyệt vời.

Nhưng anh còn chưa đạt tới trình độ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Thế nên bây giờ anh rốt cuộc đang làm gì? Cứu giúp từ thiện à?

Lâm Hi ném tàn thuốc xuống, đứng lên xoay người định đi, nhưng mới đi được hai bước, anh lại bất động, anh cau mày thầm chửi một tiếng, thật là phiền phức! Anh như phát điên quay lại, nắm cánh tay Lý Huyền, cúi người đặt cô lên lưng mình, công cô rồi đứng lên vững vàng, coi như đang vác một bó củi, đi ra đường lớn.

“Dù sao cô cũng được coi là một người nổi tiếng, tự nhiên lại một mình chạy đến quán bar ngầm uống rượu, trong đầu cô chỉ chứa đậu phụ thôi à?”

“Hay là lâu rồi chưa được lên hot search, cố tình làm việc sơ sẩy để quay lại chức thiên hậu?”

“Cô mẹ nó ăn cái gì mà lớn lên vậy, nhìn dáng người không tồi, thế mà lại nặng như vậy.”

Cả đường đi, tràn ngập oán giận.

Ngực cô mang đến xúc cảm lạ lẫm, đặt lên lưng anh, cào ngứa tim anh.

Trong thoáng chốc, Lâm Hi cảm nhận được rõ ràng, có một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống cổ anh.

“Rất xin lỗi.” Cô ghen ngào nói kèm tiếng khóc nức nở: “Thật sự rất xin lỗi.”

“Hừ.” Lâm Hi đi dưới ánh đèn đường, lạnh nhạt lẩm bẩm nói: “Vừa rồi không phải cô nói cái gì mà không hề hối hận, người cũng đã chết lâu như vậy rồi, mạnh miệng cái rắm ấy.”

“Lâm Hi, thật sự xin lỗi.” Cô gác cằm lên vai anh, không nhịn được xin lỗi anh.

Lâm Hi kinh ngạc quay đầu lại, hô hấp nóng rực phả bên tai anh, vô cùng ngứa ngáy.

“Rất xin lỗi.”

“Thật sự rất xin lỗi.”

.....

Hết chương 12

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 13: Liều mạng

“Thật sự rất xin lỗi, khi đó, tôi không giúp được cậu.”

Trên đường trở về, lỗ tai anh sắp bị lời xin lỗi của cô mài đến chai lì.

Lâm Hi đặt cô lên ghế sofa, nhìn cô từ trên cao, ánh đèn chiếu xuống tóc anh, phủ lên ánh mắt thoáng hoang mang của anh.

Thật lâu sau, anh khẽ thở dài một tiếng: “Đã lâu như vậy rồi, sao vẫn còn nhớ.”

Lâm Hi ngồi bên cạnh cô, dùng vẻ mặt phức tạp nhìn cô, giọng nói rất dịu dàng, hoàn toàn không ương ngạnh giống bình thường.

“Còn nhỏ như vậy, tôi trách ai, cũng không liên quan đến cô.” Anh vuốt tóc mái giữa trán cô: “Đừng nghĩ nữa.”

Lý Huyền đã hoàn toàn ngủ say, cả người cuộn tròn, ngáy nhè nhẹ.

Ban đầu Lâm Hi định thu dọn toàn bộ hành lý đến khách sạn vào hôm nay, nhưng vì người phụ nữ này, anh chỉ có thể dờ lại. Anh xoa tóc, khó chịu đi vào phòng tắm tắm rửa

Đến khi đi ra, anh nhìn thấy Từ Diệp đang ngồi xõm trước sofa, giống như con khỉ hóng hớt, néo hai má mềm mại của Lý Huyền, nhìn qua nhìn lại, cười nói: “Bên ngoài so với trong TV, cũng không có gì khác biệt!”

Lâm Hi dùng khăn lông xoa xoa mái tóc ướt đẫm, liếc mắt nhìn cậu ta: “Người ta vừa mới ngủ, cậu đừng trêu cô ấy, nếu không lại ầm ĩ bây giờ.”

Vừa rồi cô hết đá lại đánh trên lưng anh, khóc nức nở như bị anh bắt nạt, khiến người qua đường phải ghé mắt nhìn, cho rằng anh đang bắt cóc cô.

“Sao thế, đau lòng à?” Từ Diệp cố tình chơi xấu, véo thịt trên má Lý Huyền, kéo rộng miệng cô ra.

Ngay sau đó, “Bốp” một tiếng giòn vang, Lý Huyền vung tay tát Từ Diệp một cái, đánh đến mức cậu ta phải ngậy người, chỉ thấy Lý Huyền mở to mắt, mơ màng lâm bẫm một tiếng: “Cậu đáng ghét chết đi được!”

Sau khi tát xong, cô dựa vào sô pha, trở mình tiếp tục ngủ.

Từ Diệp vượt khuôn mặt sừng đỏ của mình, ngơ ngác há miệng thờ đốc, khó hiểu nói: “Người này... Tại sao lại như vậy!”

Từng được hưởng sự lợi hại của bàn tay Lý Huyền, Lâm Hi khoanh tay trước ngực, vui sướng khi thấy người gặp họa, cười cợt: “Đã nhắc cậu đừng chọc vào cô ấy mà không nghe, tôi đau lòng cho cậu đấy.” Anh vừa nói vừa đi vào phòng, không quá một phút sau, cầm một tấm chăn mỏng ra ném lên người cô.

“Cậu định chuẩn bị bỏ rơi... Bỏ rơi thiên hậu trên sô pha à?” Từ Diệp che mặt lâm bẫm.

“Thế thì sao.” Lâm Hi xoay người trở về phòng, anh cũng không phải người thương hoa tiếc ngọc.

Sáng sớm, gió nhẹ thổi bay rèm cửa, ánh nắng ấm áp chiếu vào nhà, Lý Huyền trở mình trên sô pha, chợt bừng tỉnh, ngồi dậy, ánh mắt tựa như tia laser, nhanh chóng quan sát khung cảnh xung quanh, vỗ vỗ đầu, ngồi thẳng người dậy, dần dần nhớ lại chuyện đêm qua, nhìn nhìn sô pha trên thảm lông, lại cúi đầu kiểm tra váy áo của mình, có hơi nhăn, nhưng vẫn ngay ngắn.

Lý Huyền đứng lên, đuổi người một cái, chịu đựng ngủ trên sô pha một đêm, gân cốt cả người đều nhức mỏi, đặc biệt là đầu, vô cùng đau đớn, nhưng cô phải cảm ơn Lâm Hi, đã không trực tiếp ném cô lại trên đường, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.

Cánh cửa trước mặt khép hờ, Lý Huyền đi đến, nhẹ nhàng đẩy ra.

Phòng rất lớn, nhưng giường lại rất nhỏ.

Lâm Hi như chú tôm bé bỏng, cuộn tròn người nằm trên chiếc giường nhỏ, tư thế ngủ giống như chim sợ cành cong, chau mày, dường như cảnh trong mơ cũng không thanh thản.

Tại sao lại ngủ như thế này? Lý Huyền buồn phiền, tư thế này không hề giống với hình tượng phách lối hàng ngày anh thể hiện ra, chẳng lẽ không phải là ngủ dang tay dang chân thành hình chữ X trên giường, mới phù hợp phong cách của Lâm đại công tử à?

Anh bây giờ, tựa như đứa trẻ cuộn tròn trong tử cung mẹ, không hề có cảm giác an toàn.

Lý Huyền quay đầu lại, thoáng nhìn qua bàn cạnh đầu giường, trên bàn có một khung ảnh, cô đến gần, tò mò cầm lên, đó là tấm ảnh gia đình được chụp từ rất lâu, ảnh đã ố vàng, có rất nhiều nếp nhăn.

Lý Huyền mới liếc một cái đã nhận ra bé trai đứng giữa người đàn ông và người phụ nữ trong ảnh, chính là Lâm Hi thời niên thiếu, chỉ là anh

trong ảnh, so với lúc cô gặp ở Hồng Câu Loan, hoàn toàn khác biệt, làn da non mịn, môi hồng răng trắng, tựa như thiên thần nhỏ, ánh mắt trong suốt tươi đẹp, nụ cười rực rỡ như hoa xuân.

Khi cô gặp anh ở Hồng Câu Loan, anh lúc đó, mặt xám mày tro, làn da ngăm đen, trong ánh mắt thường xuyên tràn đầy sự đề phòng.

Bức ảnh này, hẳn là được chụp trước khi anh bị lừa bán, người đàn ông và người phụ nữ trong ảnh, chắc chắn là bố mẹ anh. Người đàn ông có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt thấp thoáng đường nét của Lâm Hi, trầm ổn nho nhã, mà người phụ nữ bên cạnh lại vô cùng quyến rũ, nhan sắc tựa như hoa thủy tiên chớm nở. Bọn họ trong tấm ảnh này so với bức ảnh tiêu tụy mà Lý Huyền nhìn thấy trên mạng, gần như là hai người khác nhau, có thể tưởng tượng được, nỗi đau mất con, đã ngày ngày đêm đêm tra tấn tinh thần của người làm bố làm mẹ như thế nào.

Lý Huyền đặt khung ảnh xuống, không đành lòng xem tiếp.

Khi cô ra khỏi phòng, đúng lúc Từ Diệp xách túi đồ ăn sáng vào nhà, nhìn thấy Lý Huyền tỉnh lại, cậu ta gãi đầu, ngượng ngùng cười với cô: "Chào buổi sáng... Lý thiên hậu, ngày ở quán bar, chúng ta đã từng gặp nhau rồi."

Lý Huyền vẫn nhớ, cậu là bartender của quán bar ngầm mà Lâm Hi hát thuê.

"Gọi tôi là Lý Huyền là được." Danh hiệu thiên hậu này, hiện tại cô thật sự không dám nhận, rốt cuộc sau khi xảy ra chuyện kia, cô cũng đã rời khỏi giới ca hát.

Cô ra ban công, chú chó đen to lớn Mao Mao vừa thấy cô đi đến, vội vàng đứng dậy vây quanh dạo qua một vòng, ngửi mùi trên người cô, lè đầu lưỡi ghé đến trước mặt cô, muốn cô gãi bụng cho nó, Lý Huyền nghĩ đến bộ dáng hung dữ của nó đối với kẻ bắt cóc hôm trước, vẫn hơi sợ hãi.

“Lạ thật, con chó này rất ghét người xa lạ, tại sao nó lại thích cô như thế nhỉ?” Từ Diệp đi tới định gãi cho nó, Mao Mao lập tức đứng lên, không cho cậu ta sờ.

“Chắc nó ngửi được mùi đồng loại trên người tôi.” Lý Huyền trả lời.

Từ Diệp ngơ ngác nhìn cô: “Hả?”

Biết cậu ta hiểu lầm, Lý Huyền vội vàng giải thích: “Không phải, ý tôi là, tôi cũng nuôi chó.”

“À à.” Từ Diệp gật đầu, đặt hộp đồ ăn sáng lên bàn phòng khách: “Cô đến đây ăn sáng đi, đêm qua cô nôn nhiều lần, bây giờ dạ dày nhất định rất khó chịu.”

Đúng thật, Lý Huyền ôm bụng mình, loáng thoáng nhớ lại, hình như cô đã nôn trong WC rất nhiều lần, còn làm bắn thảm và ghế sofa, mặt cô ửng đỏ, vẻ mặt thoáng xấu hổ: “Đêm qua, nhất định rất lộn xộn, làm phiền đến cậu rồi.”

“Không liên quan đến tôi đâu, là Lâm Hi hầu hạ cô.” Từ Diệp vừa nói vừa xếp đĩa ra.

“Gì?”

Đùa cô à!

Sao có thể thế được!!!

“Cô đừng nhìn cậu ấy bình thường cà lơ phất phơ, đi đâu cũng ngông nghênh, thật ra tên nhóc này là người mạnh miệng mềm lòng.” Từ Diệp mời Lý Huyền ngồi xuống, gắp cho cô cái bánh bao: “Bình thường cậu ấy nói chuyện có hơi độc mồm độc miệng, nhưng không có ý gì xấu, nếu cậu ấy có đắc tội cô chỗ nào, tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi cô, nhưng cậu ấy thật

sự có tài hoa, cho nên... Hy vọng cô bao dung những điểm chưa tốt của cậu ấy, sau này có thể giúp đỡ cậu ấy nhiều hơn, giới giải trí là nơi như thế nào tôi cũng biết một chút, người một không bối cảnh hai không có tiền như cậu ấy, muốn debut, rất khó.”

Hoá ra là đang nói tốt cho anh.

“Với tính cách kia của Lâm Hi, chắc bạn bè của cậu ấy cũng không nhiều, cậu đối xử với cậu ấy rất tốt.” Lý Huyền xé bánh bao thành từng miếng nhỏ, chấm sữa đậu nành ăn, thử thăm dò Từ Diệp:” Cậu quen biết cậu ấy như thế nào?”

“Nói đến chuyện này tôi lại thấy thật trâu bò!” Từ Diệp vừa cho dưa muối vào trong bánh bao, vừa rất hứng thú kể chuyện: “Cách đây khoảng ba bốn năm, khi đó tôi mới vào thành phố, cái gì cũng không hiểu, tính tình lại kiên cường, làm việc trong quán bar, thường xuyên xảy ra mâu thuẫn với khách, có lần tôi đắc tội với một tên nhóc có tiếng trong thành phố, tối đến tên đó gọi bọn côn đồ đầu đường xó chợ đến xử tôi, nói tiếp cũng thật mất mặt, tôi từ nông thôn đến, đã bao giờ gặp chuyện như thế đâu, lúc ấy sợ tới mức chân mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất không dám nói một tiếng, mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm, kết quả bị tấn đến xây xẩm mặt mày, lúc ấy trong quán bar có rất nhiều người, nhưng vì bọn chúng có tiếng, không ai dám đến giúp tôi, trừ Lâm Hi.”

Từ Diệp nhớ tới tình huống lúc đó, ký ức vẫn còn mới mẻ, ấn tượng quá sâu sắc, khi đó không biết anh từ đâu lao ra, cầm một chai bia, trực tiếp đập xuống đầu tên kia, đập đến mức đầu rơi máu chảy, ra tay thật sự tàn nhẫn! Sau đó khung cảnh vô cùng hỗn loạn, mười mấy tên côn đồ bắt đầu trận chiến đập chai bia, Lâm Hi không hề sợ hãi, cầm một cái ghế cao đứng lên, xương cốt của anh rất cứng cáp, đầu càng cứng cáp hơn, vài chai rượu nện xuống đầu anh, vậy mà chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, cứng rắn đánh bọn chúng chạy té khói, không, không phải đánh đến chạy, mà là khí thế của anh, loại khí thế liều mạng không muốn sống của anh đã dọa bọn chúng

bỏ chạy. Nhóm côn đồ trong thành phố ấy, đâu từng gặp được người liều mạng như vậy, lúc ấy đã bị dọa tới mức trốn mất dạng.

“Lúc đó cậu ấy đánh đến đầu toàn máu, không nói tiếng nào.” Từ Diệp tấm tắc mà cảm thán: “Nếu không tại sao tôi lại chịu phục cậu ấy như vậy, cho dù cậu ấy là loại người gặp ai thì châm chọc người đó, thật sự không có bạn bè, nhưng người này...” Cậu ta ngược mắt nhìn về phía Lý Huyền, nghiêm túc nói:” Cô biết cỏ dại chứ, cỏ dại theo gió mà sinh, lửa cháy bất tận, nhưng Lâm Hi không giống vậy, cậu ấy là cỏ, từ bùn chui ra, sinh trong hoang dã, sống trong hoang dã, lại ngược gió mà sinh, gió càng lớn, cậu ấy đâm chồi càng sâu, càng vươn thẳng người tiếp đón, bất kể là ai, đều không bẻ gãy được cậu ấy, bởi rễ cây cậu ấy có khí thế, có kiên cường.”

Lý Huyền cười cười, chưa kịp trả lời, cửa phòng “Rằm” một tiếng, bị chân Lâm Hi đá văng, kiểu tóc ngắn sạch sẽ anh mới làm hôm qua, hôm nay đã rối xù như ổ gà, anh đi ra, hung hăng lườm Từ Diệp một cái, trong miệng lẩm bẩm: “Nói vợ va vợ vãn, phiền phức!”

“Này, mới sáng sớm ai chọc đến cậu, muốn tức giận cũng phải chú ý trường hợp chứ, nhà đang có khách đấy!” Từ Diệp tăng lớn âm lượng, không khách khí mà mắng Lâm Hi một tiếng.

“Khách gì, có mà nữ sâu rượu thì có, ăn sáng xong thì mau cút đi.” Dứt lời, Lâm Hi ngồi xuống bàn, cầm bánh bao lên cắn một miếng, Từ Diệp đập anh một cái: “Đi rửa mặt đi.”

Lâm Hi ném bánh bao vào bát, đi vào phòng vệ sinh.

“Cô... Đừng để ý.” Từ Diệp cười gượng một tiếng, xấu hổ nhìn Lý Huyền.

Lý Huyền nhìn cái bánh bao bị cắn mất một miếng kia, đột nhiên cảm thấy tên nhóc Lâm Hi này, tự dưng thật là đáng yêu.

Hết chương 13

Lời editor: Hic, hôm nay up muộn quá, cơ mà có ai thấy truyện của Hoả Hoả truyện nào cũng ngọt ngào, các nhân vật đều dễ thương không ạ? Chứ tớ thấy mấy truyện tớ edit cái nào cũng căng quá trời >~<

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 14: Thiếu nữ

“Cậu muốn dọn đến khách sạn à?” Lý Huyền nhìn chỗ hành lý Lâm Hi đặt bên tường.

Lâm Hi đang ở trong phòng vệ sinh lấy nước vuốt lại mái tóc, rầu rĩ lên tiếng.

“Xe của tôi đỗ bên ngoài quán bar, cách đây rất gần, muốn tôi đưa cậu đi không?” Cô thờ ơ dựa vào cửa hỏi.

Lâm Hi nhắc khuôn mặt thon dài lên, nhìn Lý Huyền từ trên cao, Lý Huyền bị anh nhìn chăm chăm đến ớn lạnh cả người, xoay người đi: “Không cần thì thôi vậy.”

“Này.” Lâm Hi gọi cô lại từ phía sau: “Vậy cô chờ tôi một lát.”

Khoé miệng Lý Huyền hơi nhếch lên, cô đi ra ban công phơi nắng, mười lăm phút sau, cô quay trở lại phòng khách. Trong phòng vệ sinh, Lâm Hi còn đang vuốt ve tóc của mình, hôm qua nhà tạo mẫu tóc giúp anh cắt tóc, anh vừa chạm tay vào, mỗi sợi tóc như thoát khỏi sinh mệnh anh, căn bản không nghe anh sai bảo, khiến anh rất nóng lòng.

Lý Huyền khoanh tay, sa mạc lời nhìn anh: “Nhanh lên nào!” Cô còn phải đi làm đấy!

Lâm Hi không thềm quan tâm cô, dùng từ tí từng tí nước một vuốt tóc mái.

Lý Huyền trừng mắt, đi đến, lấy keo xịt tóc trên bồn rửa xịt vào tay mình, xoa xoa, không kiên nhẫn nói: “Cậu cú đầu xuống.”

Lâm Hi nghi ngờ nhìn cô một cái, khẽ kêu lên, không tình nguyện mà khom lưng cúi đầu, vươn đầu đến trước ngực Lý Huyền, Lý Huyền duỗi tay vuốt lên mái tóc rối tung của anh, thật là ngốc, đến tóc của mình cũng không xử lý được, ngần ấy năm anh sống như thế nào vậy?

“Tại sao lại cắt tóc?”

“Hè đến, nóng.”

“Nói bậy.” Lý Huyền không tin: “Vì vòng đầu loại đúng không.”

Lâm Hi ừm một tiếng, không trả lời cô.

“Cậu cũng biết, quả đầu như ổ gà của cậu rất nhức mắt à?” Lý Huyền vuốt tóc cho anh.

“Cút cút cút!” Lâm Hi xoay người đi, lại bị Lý Huyền giữ chặt cổ áo, kéo anh lại, cầm bình xịt gôm xịt lên đầu anh, xem như bước tạo hình cuối cùng.

“Được rồi.” Lý Huyền cười cười, ngắm nhìn anh, đúng là sau khi thay đổi kiểu tóc, khí chất của anh hoàn toàn khác trước, có khuôn mặt này giữ thể diện, bất kể đi đến đâu, cũng là phong cảnh.

Lâm Hi xoay người nhìn mình trong gương, tự luyến mà vuốt cằm, ngó trái ngó phải, thưởng thức chính mình: “Cũng được đấy!”

Câu này có được coi là khẳng định tay nghề của cô không?

Lý Huyền lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, cũng gặp không ít nam nghệ sĩ, loại tạo hình nào hấp dẫn fans nhất, cô quá hiểu.

“Không cần cảm ơn đâu.” Lý Huyền rửa tay, xoay người đi ra ngoài, Lâm Hi liếc xéo cô một cái, xùy một tiếng: “Ai muốn cảm ơn cô.”

Lâm Hi hừ hừ rồi tiếp tục mân mê tóc của mình.

Đến khi anh biếng nhác xách hành lý xuống tầng, Lý Huyền đã lái xe đến ngõ Tam Lộ, mở cốp xe ra, để Lâm Hi bỏ hành lý vào trong.

“Trong vòng đối kháng, cậu có yêu thích giáo viên nào không?” Trên đường, Lý Huyền hỏi anh.

Giáo viên vòng đối kháng tính cả Lý Huyền thì có bốn người, ba người kia cũng đều là nhân vật quan trọng trong làng âm nhạc Hoa Ngữ, hai sao nam là Phương Tử và Chu Mục Ca, một người là ca sĩ rock and roll, một người là ca sĩ hát nhạc thị trường rất được chào đón, một giáo viên nữ khác, tuy rằng không được chào đón bằng Lý Huyền, nhưng thời gian debut còn lâu hơn Lý Huyền, phong cách hát vô cùng độc đáo, tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, cũng có được một nhóm fans cho mình. Ba vị giáo viên, thực lực đều rất mạnh, bất kể chọn người nào, đối với người mới bây giờ mà nói, đều có sự trợ giúp to lớn.

Lâm Hi nhìn khung cảnh lướt qua cửa sổ, không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Cô có thí sinh yêu thích không?”

Đã biết rõ rồi còn cố tình hỏi.

Dù sao cũng không ảnh hưởng, Lý Huyền cố tình không nhắc đến anh, ngược lại nói: “Thí sinh tên Triển Bằng cũng được.”

“Ánh mắt cô rất giống trình độ uống rượu của cô đấy.” Lâm Hi khinh thường hừ một tiếng.

Ha ha.

Sau khi xuống xe, Lâm Hi lấy hành lý trong cốp rồi đi thẳng đến khách sạn, Lý Huyền đứng phía sau gọi anh: “Này! Tôi mang giày của cậu đến đây.” Dứt lời, cô vươn người ra ghé sau lấy một cái túi, bên trong đựng đôi giày thể thao mới tinh của Lâm Hi.

Lâm Hi quay đầu lại nhìn thoáng qua, thong thả nói: “Cầm giúp tôi lên phòng đi.”

“Cậu đừng có mà được một tắc lại muốn tiến một thước!” Lý Huyền đứng sau lưng anh hô một tiếng.

Coi mình là đại gia chắc!

“Bản thảo cô đưa cho tôi có một số chỗ tôi chưa hiểu lắm.” Lâm Hi xoay người, nhẵn nhụi nói với cô: “Tôi có thể mời giáo viên Lý Huyền yêu dấu lên phòng của tôi, vui lòng chỉ giáo cho tôi được không?”

Lời nói rõ ràng mang theo nét trào phúng, nhưng Lý Huyền nghe vẫn thấy thoải mái, dù sao tên nhóc này sẽ không bao giờ nói chuyện tử tế, một khi đã như vậy, cô lựa chọn tiếp nhận là được.

Lý Huyền hừ một tiếng, dẫm lên giày cao gót cất bước đến trước mặt anh.

Còn nữa ... Ai là người yêu dấu của anh.

Vừa mới bước vò cửa xoay của khách sạn, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mặt cô, trong lòng Lý Huyền đạch mợ đạch mợ hai tiếng, chỉ thấy Thiệu Văn Tuyên ôm bả vai vị hôn thê của mình, đi về phía cổng lớn.

Lý Huyền rất muốn quay người, tránh mặt tên đại Phật gia này, nhưng đại Phật gia đã nhìn thấy cô, trên mặt còn ra vẻ xấu hổ làm Lý Huyền lại muốn thưởng cho anh ta vài cốc nước nữa.

Ngay cả làm bạn bè bọn họ cũng không phải! Về mặt như đi bắt gian kia là ý gì thế?

Thiệu Văn Tuyên luống cuống dặt tay vị hôn thê đi về phía Lý Huyền, nhìn dáng vẻ có lẽ định ra chào hỏi, Lý Huyền giật mình, xoay người, dứt khoát ôm lấy cánh tay Lâm Hi đang đứng phía sau, cả người Lâm Hi lùi lại, vẻ mặt vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc.

Cái quý gì vậy!

Lý Huyền dùng ánh mắt uy hiếp, hung hăng trừng anh một cái, sau đó kéo cánh tay cứng đờ của anh, đón nhận Thiệu Văn Tuyên.

“Quản lý Thiệu, đã lâu không gặp.” Cô mỉm cười chủ động chào hỏi Thiệu Văn Tuyên.

Thiệu Văn Tuyên nhìn Lâm Hi đứng cạnh cô, vẻ mặt thoáng phức tạp, dường như đang phỏng đoán quan hệ của hai người, Lâm Hi thấy thế, trong lòng hiểu rõ, đúng là quan hệ nam nữ dây dưa phức tạp trong Showbiz.

Anh kéo tay Lý Huyền ra, sau đó đặt tay lên hông cô, dùng sức nắm lại, thuận thế kéo cô vào trong lòng ngực, tư thế này làm quan hệ của hai người càng thêm thân mật mờ ám.

Tuy Lý Huyền có chút phản kháng, cau mày đẩy đẩy anh, nhưng Lâm Hi không hề dao động, nở nụ cười với Thiệu Văn Tuyên, nháy mắt quyến rũ luôn cả vị hôn thê bên cạnh Thiệu Văn Tuyên, ánh mắt cô ta nhìn anh trần trụi, giống như con chuột thèm khát miếng pho mát đã lâu.

“Quản lý Thiệu đến xem khách sạn à?”

“Ừ.” Thiệu Văn Tuyên giữ khoảng cách với vị hôn thê của mình: “Hôn lễ sẽ được tổ chức tại khách sạn Hải Thiên, đến lúc đó mong Huyền Huyền có thể tham dự.”

“Đương nhiên.”

“Người này là?” Thiệu Văn Tuyên dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát Lâm Hi, hỏi Lý Huyền.

“Anh ấy là...”

“Chó săn nhỏ (1) cô ấy nuôi.” Lý Huyền còn chưa nói ra khỏi miệng, Lâm Hi đã chen vào trả lời.

Hả? Lý Huyền sửng sốt vài giây, sau khi phục hồi lại tinh thần, cả thế giới bỗng chìm trong cát bụi ảm đạm.

Đệt! Anh nói lung tung gì vậy!

Thiệu Văn Tuyên cùng vị hôn thê của anh ta nghe vậy, biểu cảm của hai người đều rất vi diệu... Lâm Hi nhìn cô một cái, sung sướng khi thấy người gặp họa, miệng huýt sao, bước chân nhẹ nhàng như bay đi đến chỗ thang máy.

“Anh ấy rất thích nói đùa.” Lý Huyền cười gượng vài tiếng, lười quan tâm hai người này nghĩ như thế nào, lập tức đuổi theo anh.

Quả nhiên không thể lấy Lâm Hi làm lá chắn, tên nhóc này chỉ biết phá game!

Lý Huyền đứng bên ngoài đập cửa rầm rầm, khiến một số thí sinh không nhìn được ló đầu ra hóng hớt, Lâm Hi đành phải kéo then chốt mở cửa phòng, cô vừa vào cửa, đã kéo cổ áo anh đè anh lên tường, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Lâm Hi buông tay, không định phản kháng, bất cần nhìn cô.

“Cậu nói nhăng nói cuội cái gì vậy! Mặt mũi tôi bị cậu làm mất hết rồi.”

“Đâu có, đúng là tôi nhỏ tuổi hơn cô mà.” Lâm Hi nhún nhún vai: “Tuổi này của cô mà đi bao dưỡng chó săn nhỏ cũng không tính là chuyện lạ. Xé mặt bạn trai cũ, nói kiểu này mới càng tổn thương!”

Tuổi này của cô, tuổi của cô làm sao, không phải chỉ hơn anh có ba tuổi thôi à!

Nhìn trông rất lớn tuổi à!

Đáng buồn đến thế hả?

Lý Huyền buông anh ra, quay người đi ổn định cảm xúc, lại nói... Tại sao cô phải chấp nhận với tên nhóc này làm gì, rõ ràng biết anh cố ý trêu đùa cô, sao cô còn phải hăng hái đi so đo với anh.

Trẻ con.

Lý Huyền hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác, ngồi xuống bàn học, hăng nói mở miệng hỏi: “Cậu có vấn đề gì thì hỏi đi, tôi còn phải đi làm.”

Lâm Hi lấy tập bản thảo từ trong cặp ra, đi đến bên cạnh Lý Huyền, cúi người lật đến tờ cuối cùng, chỉ vào mấy khuông nhạc, nói: “Đoạn này, tôi không tìm được cảm giác.”

“Cậu hát tôi nghe thử xem.”

Lâm Hi không từ chối, trực tiếp hát bên tai cô.

Lý Huyền nhắm mắt lại cẩn thận nghe, tay cầm cây bút, quay quay.

Chủ đề bài hát này là yêu thầm, nhạc dạo vô cùng thâm trầm, âm thanh khúc dạo là một đoạn độc tấu violon thê mỹ, từ từ bộc lộ tư tình của một người đàn ông trần trọc không yên trong đêm, tùy theo mà đến, giọng hát trầm khàn đầy nội lực của Lâm Hi, cảm xúc tầng tầng lớp lớp đan xen

chồng chất lên nhau, đến đoạn cao trào, cảm xúc ập ủ tới đỉnh điểm, chỉ cần chạm khẽ là nổ...

Lý Huyền nổi da gà...

Cô vừa ngẩng đầu, chợt đón nhận ánh mắt thâm tình đang rũ xuống của anh, cùng với ca từ triền miên day dứt từ trong miệng của anh tràn ra, anh rót vào tai cô giai điệu tinh túy như rượu nồng, làm say lòng người.

Tim Lý Huyền đột nhiên thít chặt.

Ca khúc kết thúc, cô thu lại nỗi lòng, bút trên tay rơi xuống bàn, gập đầu: “Cũng... Tạm được.”

Lâm Hi bất đắc dĩ gãi đầu, rất không vừa lòng với phản ứng của Lý Huyền: “Tôi không phải đến hát mua vui cho cô.”

Lý Huyền mới nhớ ra, anh nói đoạn sau có một số chỗ không tìm được cảm giác.

“Đoạn cuối cùng, cảm xúc của cậu dâng quá cao.” Lý Huyền lấy bút chỉ vào vài khuông nhạc trên nhạc phổ, ngược mắt nói với anh: “Sau khi cảm xúc ập ủ đạt tới đỉnh điểm, phải thu được về, ở phần này, điều cần thể hiện không phải dâng cao và bùng nổ, mà là...” Cô nghĩ nghĩ, tìm đúng từ để hình dung: “Mà là tan biến.”

Lâm Hi không hiểu gì, ném bản thảo xuống trước mặt Lý Huyền: “Cô hát một lần tôi nghe thử xem.”

“Tôi...” Lý Huyền nhìn nhạc phổ trước mặt, đột nhiên dừng lại: “Tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi! Cho dù cô là ngôi sao hết thời thì cũng từng là thiên hậu, hát một ca khúc rất khó à?” Lâm Hi cúi người ghé sát vào mặt

cô, tò mò hỏi.

“.....”

Lý Huyền cầm nhạc phổ, hắng nói, hơi hé miệng thở gấp, lấy hơi rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, không được, cô không hát ra được.

Vẻ mặt Lâm Hi nhìn cô tràn đầy ẩn ý, đứng lên lùi về phía sau vài bước, dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn cô chăm chú từ xa.

“Lí do cô giải nghệ, không phải muốn ở ẩn, mà là... Không thể mở miệng ca hát đúng không?”

Hết chương 14

(1): Tiếng lóng chỉ trai bao.

Lời editor: Huhu, hai anh chị còn chưa xác định quan hệ mà đã tình như cái bình rồi, ngược chết cấu FA là tở quá mà >~<

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 15: Vòng đấu loại

Lý Huyền giải nghệ, tuyên bố không ra album hay tổ chức buổi biểu diễn, toàn bộ giới âm nhạc Hoa Ngữ đều cho rằng cô thật sự muốn lùi ra sau màn ảnh tập trung chế tác nhạc, không biết thật ra cô đã không thể ca hát.

Vĩnh viễn không thể quên đi ngày đó, một ngày mây đen phủ kín trời, áp lực cùng cảm giác phiền muộn, vô cùng khó chịu.

Ban đầu họ đã hẹn cùng về nhà tổ chức sinh nhật cho mẹ cô là Triệu Di, hai người không tình nguyện mà gặp mặt ở nhà ga, tâm trạng của Lý Sơ rất tệ, vẻ mặt hoảng hốt, từ trước đến nay hai người đã không hợp nhau, Lý Huyền nói chuyện với cô ấy chưa quá ba câu, sau đó lại xảy ra mâu thuẫn.

Lúc ấy ánh mắt Lý Sơ rất đỏ, tóc tai cũng lộn xộn, trên quần áo phủ đầy nếp nhăn, chắc là tối hôm qua lại mặc quần áo đi ngủ, cách từ rất xa, Lý Huyền đã ngửi thấy mùi rượu trên người cô ấy.

“Em lại uống rượu à?”

“Liên quan cái rắm gì đến chị.”

Lý Huyền hừ lạnh một tiếng, không quan tâm cô ấy nữa.

Lý Sơ thấy cô có thái độ như vậy, không thể chịu nổi, xem ra cảm xúc không được ổn định, trong giọng điệu chất vấn cô còn mang theo vẻ rét lạnh: “Rốt cuộc chị có phải là chị ruột của tôi không, giúp tôi một chút cũng khó như vậy à?”

Lý Sơ không có ca hát tài năng và thiên phú bẩm sinh, trên con đường này cô ấy không có khả năng đi xa, mấy năm nay chỉ đi đường ngang ngõ tắt cũng tiến được kha khá, nhưng vì muốn nổi danh, cô ấy không hề nường tay lảng xê đủ thứ scandal về Lý Huyền, trong tối ngoài sáng, làm không biết bao nhiêu chuyện xấu xa, khi đó cô ấy có từng nghĩ cô là chị ruột không?

“Không khó, chuyện nhỏ không tốn sức gì, nhưng chị không muốn.” Lý Huyền khinh miệt nhìn cô ấy một cái: “Căn bản là em không biết ca hát, cần gì phải miễn cưỡng.”

“Trong Showbiz cũng có nhiều nghệ sĩ không biết hát mà vẫn nổi tiếng, tại sao tôi lại không thể!”

“Em muốn trở thành người như vậy hả? Vì muốn thu hút ánh mắt người khác, tự lảng xê, tự bôi đen, làm trò... Biến chính mình trở thành trò cười cho thiên hạ?”

“Có gì đặc biệt hơn người, biết hát... Có gì đặc biệt hơn người.” Lý Sơ đỏ mắt lùi về phía sau, ôm đầu gối ngồi xõm trên mặt đất gào khóc: “Mọi người đều bắt nạt tôi, đều bắt nạt tôi!”

Ai bắt nạt ai cơ?

“Đừng khóc! Thật là mất mặt!” Lý Huyền ngán ngẩm nhìn cô ấy một cái, xoay người đi, Lý Sơ quá âm ỉ, cô không muốn lại bị paparazzi chụp lén, lại lên hot search tin tức giải trí vào ngày mai.

Cô đến chỗ xe đẩy nhỏ mua hai chai nước, đến khi quay về, lại không thấy bóng dáng Lý Sơ đâu.

Xe lửa sắp về trạm, Lý Huyền tìm kiếm bóng dáng em gái ở khắp nơi, sau đó nghe thấy người bên cạnh thét chói tai, ngay sau đó xe lửa đi vào

sân ga âm ầm ầm, Lý Huyền hoảng sợ, xông vào đám đông tìm kiếm em gái, bên cạnh sân ga có người hét to:

“Có người nhảy xuống sân ga kìa!”

“Năm dưới đường ray kìa!”

“Trời ạ!”

Tiếng kêu hoảng loạn của đám đông cùng tiếng gầm rú của xe lửa, vang lên văng vẳng bên tai cô như khúc hát cuối cùng của sinh mạng, dưới đường ray Lý Sơ đứng vừa rồi, máu tươi đầm đìa, nhuộm đỏ đôi mắt của cô.

Đã ai từng thử chưa? Một người mới vừa rồi còn đứng sờ sờ trước mặt cô, giây tiếp theo, cơ thể hoàn toàn bị tách rời, thành một đồng thít nát như bùn...

“Con rõ ràng biết em gái con có bệnh, vì sao con phải kích thích con bé!”

Trong bệnh viện, mẹ cô gào thét, kêu khóc, một cái tát, rồi lại một cái tát... Nặng nề giáng xuống mặt cô, Lý Huyền chết lặng, máu trong cơ thể đã ngừng chảy...

“Biết hát thì có gì đặc biệt hơn người!”

“Có gì đặc biệt hơn người hả!”

Lời than thở khóc lóc chất vấn của mẹ cùng với câu nói cuối cùng của em gái, âm ầm như động đất làm chấn động màng nhĩ.

Cô há miệng thở dốc, từ nay về sau, vĩnh viễn mất đi tiếng hát.

Sau nửa tháng, cô mới có thể miễn cưỡng mở miệng nói chuyện, nhưng muốn cô hát đã là điều không thể.

“Tôi sẽ làm chị hồi hận.” Câu nói cuối cùng của Lý Sơ, tựa như ma chú, giam chặt trái tim Lý Huyền, nhưng mà chết tiệt, cô lại không hồi hận.

Thật sự, cô không hề hồi hận...

Đây mới là điều quan trọng nhất khiến cô vĩnh viễn không thể mở miệng ca hát, Lý Sơ dùng tính mạng của bản thân, kết thúc tiền đồ lộng lẫy của Lý Huyền.

Cô từng khám rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng bất kể dùng tâm lý hay dược lý trị liệu, đều không thể giúp cô tìm lại giọng hát của mình, cuối cùng bác sĩ tâm lý cũng chỉ có thể nói cho cô, để thời gian dần dần xoa dịu sự áy náy và nỗi đau xót trong lòng cô, có lẽ chờ thêm một chút nữa, tất cả sẽ tốt lên.

Lần chờ đợi này, cô đã đợi rất nhiều năm.

Sau này, cô viết 《 Giọt sương 》 , cuối cùng vẫn không thể hát được nó.

“Hóa ra là thật, cô thật sự không thể hát!” Tiếng nói của anh kéo cô từ trong bến bờ ký ức đau khổ quay trở về.

“Một người làm âm nhạc, ngay cả điều cơ bản nhất là ca hát còn mất đi, có thể sáng tác ra một ca khúc làm rung động lòng người, chỉ sợ cũng không dễ dàng.” Lâm Hi lẩm bẩm, không có một chút cảm tình nào, khuôn mặt hoàn hảo tựa như đến từ thiên đường, lại hàm chứa ý cười lạnh nhạt.

Điều anh nói là sự thật.

Mấy năm nay, Lý Huyền cũng tự mình cảm giác được, tài năng âm nhạc của cô, dường như đến từ sâu trong linh hồn, xói mòn từng chút một, cô không thể hát, vậy thì còn có thể soạn nhạc, nhưng có một vài thứ, làm sao có thể thông qua giọng hát của người khác, mà bộc lộ được tình cảm của mình, tạo ra ca khúc hoàn hảo nhất chứ!

Âm nhạc đối với cô mà nói, không chỉ là sự nghiệp, mà còn là một phần chấp niệm cô theo đuổi và gửi gắm yêu thương, cô vô cùng yêu thương âm nhạc, thế nên mới không đành lòng để người em gái thân nhất, hủy hoại thứ tốt đẹp này, âm nhạc vô cùng trong sáng, chỉ có lòng người mới bền thiu.

“Nếu... Nếu cậu cảm thấy tôi không được, cậu có thể chọn người khác...” Lý Huyền cắn răng, xách túi của mình lên, xoay người ra khỏi phòng.

Thật lâu sau, Lâm Hi thở dài một tiếng, cầm tập bản thảo hơi nhăn nhúm trên bàn, lấy tay vuốt phẳng từng tờ một, sau đó xếp lại, cẩn thận bỏ vào trong ba lô của mình, khẽ lẩm bẩm một tiếng: “Đúng là trái tim thủy tinh.”

Trải qua thời gian quảng bá rầm rộ, tối nay, vòng đấu loại 《Tìm kiếm giọng ca mới》 sẽ được phát sóng trực tiếp tại đài truyền hình Cà chua. Tối nay, hai mươi ca sĩ, bảy người sẽ bị loại trực tiếp, mười ba thí sinh còn lại, thông qua cách thức tuyển chọn, về đội của bốn giáo viên, Lý Huyền chỉ dẫn dắt một người, mà ba vị giáo viên còn lại, mỗi người dẫn dắt bốn thí sinh, qua từng trận đấu, tranh đoạt giải quán quân.

Trong phòng hóa trang, hơn mười nhà tạo mẫu đang tiến hành hóa trang cho các thí sinh, vài nhà tạo mẫu vây quanh Triển Bằng, cuộn tóc,

make up cho cậu ta, sắc mặt của cậu ta vốn đã trắng nõn trong sáng, dặm thêm một chút phấn, lại càng thêm tinh tế.

Thí sinh nữ Đường Dĩ đã đứng bên cạnh giá treo quần áo, chọn lựa trang phục thích hợp với phong cách của mình, ánh mắt vô tình liếc qua Triển Bằng một cái, trong lòng thầm nhủ khí chất người này cao ngạo mà tài hoa, rất được lòng fans nữ, bảo sao nhân khí của cậu ta lại cao như vậy, nhưng ngược lại, ánh mắt cô ấy lại rơi xuống góc phòng hoá trang cách đó không xa, quan sát Lâm Hi, sau khi cắt tóc, anh trở nên vô cùng sạch sẽ thoải mái, ngũ quan tuy không quá hoàn hảo nhưng cũng đủ mùi vị đàn ông, thoạt nhìn hình như là mắt một mí, nhưng nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy được thấp thoáng hai mí, mũi cao thẳng, môi mỏng như lưỡi dao.

Lâm Hi đang giằng co với chuyên viên trang điểm, anh có chết cũng không chịu để chuyên viên trang điểm bôi trát đồng phấn kia lên mặt của mình, chứ đừng nói đến tô son kẻ mắt, quả thực là muốn mạng anh!

“Ngu ngốc.” Triển Bằng thờ ơ liếc Lâm Hi một cái.

Hứa Dịch bên cạnh cậu ta cũng hòa theo một tiếng: “Đúng vậy, đến lúc lên sân khấu, đèn flash mà nháy lên, ngay cả lỗ chân lông cũng có thể bị khán giả nhìn thấy rõ ràng, nếu không hoá trang, sẽ rất xấu!”

Cuối cùng chuyên viên trang điểm vẫn không lay chuyển được Lâm Hi, không hoá trang cho anh, nhưng Đường Dĩ thấy, người đàn ông này, thật ra cũng không cần hoá trang, khuôn mặt anh, đẹp đến tuyệt đối, không có tí vết, tùy tiện đứng đó, cũng khiến phong cảnh như họa!

Triển Bằng lại bắt đầu ngâm nga giai điệu 《 Giọt sương 》 , cả phòng hoá trang đều có thể nghe thấy, cậu ta ngâm nga, mọi người xung quanh không nhịn được gật đầu khen ngợi, ôm đùi cậu ta.

“Tối nay anh Triển nhất định có thể thành công vào vòng trong.”

“Đây là điều đương nhiên, không chỉ có có thể vào vòng trong, còn có thể trở thành học trò của cô giáo Lý Huyền, thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

“Đúng vậy, lúc trước chính miệng cô giáo Lý Huyền đã khen anh Triển hát hay đấy!”

Triển Bằng không nói gì, trên mặt lại tràn đầy nét cười tự đắc.

Lâm Hi cảm thấy phòng hóa trang thật sự rất ồn ào, vì thế dứt khoát đi ra ngoài.

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi, Lâm Hi cậu đi đâu thế?” Đường Dĩ vội vàng gọi anh lại.

“Hút thuốc.” Anh lạnh nhạt đáp trả một câu, cửa phòng hóa trang bị một cơn gió thổi qua.

Hứa Dịch đứng bên cạnh lẩm bẩm: “Đều lúc này rồi, không chịu hoá trang, lại chạy đi hút thuốc, cậu ta thật sự không muốn thi đấu à?”

“Cái này gọi là biết người biết ta.” Triển Bằng cười lạnh một tiếng: “Bất chấp tất cả, chủ động từ bỏ, cũng không tính là quá mất mặt.”

“Vâng vâng vâng.” Tuy ngoài miệng Hứa Dịch phụ họa Triển Bằng, nhưng bằng hiểu biết của cậu ta về Lâm Hi, anh không giống người sẽ chủ động từ bỏ!

Lý Huyền từ phòng vệ sinh đi ra, ngẩng đầu chợt nhìn thấy Lâm Hi đang đứng bên cửa sổ ngoài hành lang, một người cao quý lạnh nhạt dựa vào cửa sổ hút thuốc.

Giờ này còn hút thuốc, không muốn thi đấu à?!

Lý Huyền dẫm lên đôi giày cao gót cao mười lăm centimet, vô cùng tức giận đi về phía anh, kết quả đi chưa được mấy bước, cô lại do dự mà dừng lại.

Anh hút hay không hút thuốc liên quan gì đến cô, ngày hôm đó anh đã nói đến như thế, có gì cô lại đến để bôi tro trát trấu vào mặt làm gì.

Nghĩ đến đây, Lý Huyền xoay người, cất bước rời đi.

Ngón trỏ cùng ngón giữa thon dài của Lâm Hi kẹp điếu thuốc, nghiêng người, ánh mắt rơi trên bóng lưng Lý Huyền, trang phục dạ hội màu trắng gạo tơn lên dáng người mảnh mai như bức tranh thủy mặc, ánh mắt dời đi, rơi xuống bờ lông tròn trịa được váy bao phủ của cô...

Yết hầu của anh lặn lộn, cảm thấy cổ họng khô khốc, cơ thể nóng lên.

Lý Huyền vừa mới rẽ vào chỗ ngoặt một lát, cuối cùng vẫn phải quay lại, nghiêm trang đi đến chỗ Lâm Hi, nhanh chóng lấy tàn thuốc trong tay anh vứt đi: “Sắp lên sân khấu rồi, nếu không muốn hỏng giọng mà ảnh hưởng đến bài dự thi thì phải nhẫn nhịn cho tôi.”

Vậy mà Lâm Hi không phản ứng gì với hành động của cô, khước miệng tràn đầy ý cười nhìn cô, không từ chối cũng không nổi bão, ánh mắt lúc sâu lúc nông nhìn cô chăm chú.

Lý Huyền cứ tưởng anh sẽ châm chọc mỉa mai mà nói móc vài câu, không nghĩ tới hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, cô ném tàn thuốc vào thùng rác, xoay người quan sát anh: “Tại sao cậu còn chưa hoá trang, cuộc thi sắp bắt đầu rồi đấy.”

“Chuyên viên trang điểm bận quá, không kịp sắp xếp.” Lâm Hi lười giải thích nhiều với cô, thuận miệng bịa chuyện.

Nghe vậy, Lý Huyền lấy túi trang điểm từ trong túi xách của mình ra, sau đó lấy hộp phấn, bôi nhũ lên tay, ghé sát vào Lâm Hi, Lâm Hi thấy không ổn, liên tục lùi về phía sau, kết quả bị Lý Huyền dồn đến góc tường.

“Tôi... Không hoá trang đâu.” Anh cố chấp từ chối.

“Không được! Đèn flash mà nháy, không hoá trang cậu chỉ có thể chờ chết!” Lý Huyền dứt lời, không quan tâm Lâm Hi đang giãy giụa, túm cổ áo anh, bàn tay dính nhũ trực tiếp vỗ lên mặt anh.

“Này, mẹ nó!” Lâm Hi trốn tránh, bất mãn chửi một tiếng.

Lý Huyền dùng bông dậm phấn, tinh tế phủ lên mặt Lâm Hi, miệng lẩm bẩm: “Nếu chút hy sinh này cũng không thể chịu đựng được, vậy cậu có tư cách gì để đứng trên đỉnh vinh quang kia?”

Lâm Hi nao nao, im lặng rũ mắt nhìn về phía Lý Huyền.

Đôi mắt cô, phản chiếu ánh sao tinh tú tĩnh lặng nhất bầu trời.

Hết chương 15

Lời editor: Ôi cả Hi lẫn Huyền đều có chuyện xưa buồn quá đi. Ôi tớ vừa đọc qua mấy chương sau và phát hiện chương 20 dài gấp 3 lần chương bình thường luôn T.T Bảo sao tác giả lại đặt tên chương là Hợp ba làm một T.T Cái tên đã nói lên tất cả

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 16: Đẹp trai ngất trời

“Nếu chút hy sinh này cũng không thể chịu đựng được, vậy cậu có tư cách gì để đứng trên đỉnh vinh quang kia?”

Cô cũng từng là ngôi sao sáng nhất trong trời đêm, nhưng khoảnh khắc ngã xuống, tất cả trả giá cùng nỗ lực đều tan thành mây khói.

Thế nên hiện tại cô còn chấp nhất cái gì?

Lâm Hi không hiểu, cúi đầu nhìn Lý Huyền đang kiễng mũi chân, cố gắng cầm bông dậm phấn lên trán anh, rốt cuộc Lâm Hi vẫn cúi người xuống, ghé sát mặt vào cô, để cô phủ từng lớp phấn trang điểm lên mặt mình.

Lý Huyền thoáng kinh ngạc, để kẻ mắt vào trong túi, sau đó lấy hộp phấn mắt đánh phấn cho anh.

“Sao lại phối hợp thế?”

Lâm Hi vẫn rất không cam lòng, khẽ kêu một tiếng.

Cô cười nhạt, bên khóe miệng có hai má lúm đồng tiền. Lâm Hi cảm nhận được tiếng hít thở của cô nhẹ nhàng phả lên mặt anh, cơ thể toả ra hương thơm bao vây anh, đó là hương vị đến từ phụ nữ thành thực.

Nhắm hai mắt lại, khiến nhịp từng hô hấp sâu đến tận cùng.

Lý Huyền chỉ dậm cho anh chút phấn, kẻ chút viền mắt, gần như không nhìn ra lớp hoá trang, nhưng cả người lại có tinh thần hơn rất nhiều,

Lâm Hi rất vừa lòng, cầm gương nhỏ của Lý Huyền, tự luyện mà ngắm trái ngắm phải.

“Hoá ra cậu còn có chuyên viên trang điểm tư nhân à!” Trở về phòng hóa trang, Đường Dã đến bên cạnh Lâm Hi, tỉ mỉ quan sát mặt anh, tuy không rõ ràng, nhưng cô ấy vẫn có thể phân biệt được, anh được trang điểm.

Ánh mắt Triển Bằng cũng liếc lại đây.

Vừa rồi sống chết không cho nhà tạo mẫu động đến mặt, nói đi ra ngoài hút thuốc, không ngờ đến khi quay lại trên mặt đã được dặm phấn, Triển Bằng liếc mắt khinh thường anh, cho rằng tìm một nhà tạo mẫu kỹ thuật tốt hỗ trợ thì có thể càng xuất sắc trên sân khấu sao? Buồn cười.....

“Cũng được đấy!” Đường Dã dánh bên người Lâm Hi, không buông tha hỏi: “Chuyên viên trang điểm nào trang điểm cho cậu thế, có thể giới thiệu cho tôi không?”

Lâm Hi ngồi xuống, thờ ơ đáp: “Lý Huyền.”

Người xung quanh đều cười khẽ, hiển nhiên coi lời Lâm Hi nói trở thành lời nói đùa.

Đường Dã “Hừ” một tiếng: “Không nói thì thôi.”

Triển Bằng tự dừng còng chán ghét tên kia, thật sự chỉ cần nhìn nhiều một chút cũng cảm thấy khó chịu.

Cuộc đấu chính thức bắt đầu, MC đã lên sân khấu, tiến hành nghi thức khai mạc, đương nhiên cũng không tránh khỏi một loạt quảng cáo sản phẩm

của nhà tài trợ.

Lâm Hi ngồi yên lặng trong hậu trường, nhìn màn hình TV phía trước.

Ba vị giá khảo đã lần lượt lên sân khấu, hát liên khúc mở màn, làm nóng khán phòng. Bọn họ đều là những người quan trọng trong làng âm nhạc Hoa Ngữ, họ xuất hiện trên sân khấu khiến khán phòng nổ ra một tràng pháo tay, nghe thấy nhiều ca khúc quen thuộc vang lên, cả khán phòng thét chói tai, bầu không khí lại càng thêm nóng bỏng.

Máy quay thay đổi, dẫn lên ghế ngồi của ban giám khảo, Lý Huyền ngồi trong bóng tối, nhìn sân khấu rục rờ một cách chăm chú, vô cùng yên tĩnh.

Lâm Hi thoáng nhíu mày, tay siết thật chặt, cốc giấy trong tay bị siết đến nhăn nhúm, ngay sau đó anh đứng dậy, đi ra phòng chờ.

Chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 quảng bá rầm rộ hơn nửa năm, vòng đấu loại sử dụng cách truyền hình trực tiếp đồng thời trên cả TV và internet, vừa mới phát sóng, số người theo dõi trên internet đã lên tới mười mấy chục nghìn, mà ratings trên TV cũng chiếm lấy số lượng khán giả xem nhiều nhất tối nay.

Chương trình được phát sóng không quá vài phút, một tấm ảnh trên mạng đã làm nổi lên cơn lốc lớn, ảnh chụp góc nửa sáng nửa tối cuối hành lang, một người người đàn ông hơi cúi người, người phụ nữ cầm bông dậm phấn trang điểm cho anh, bức ảnh này được xử lý độ sáng rất tốt, người đàn ông nhắm mắt, lông mi dài rậm rủ xuống tạo thành bóng râm, môi mỏng như lưỡi dao, ngũ quan tựa như vẽ ra từ tranh thủy mặc.

Chính diện anh, bóng dáng cô, nhìn không sót thứ gì...

“A a a a a! Người đàn ông này quả thực đẹp trai mù mắt tôi rồi!”

“Là thí sinh đúng không, là thí sinh đúng không? Vì sao trong video vòng sơ tuyển tôi lại không thấy cậu ấy?”

“Khẳng định là đúng! Trên người cậu ấy có bảng số thí sinh dự thi mà! Số 4!”

“Ôi má ơi! Người đẹp trai như vậy bây giờ mới được lộ diện, liếm màn hình ینگ...”

“Chẳng lẽ chỉ có một mình tôi chú ý tới, người trang điểm cho cậu ấy mặc váy rất giống váy nữ thần Lý Huyền của tôi mặc tối nay à?”

“Ấy? Bạn vừa nói như vậy, tôi cũng cảm thấy rất giống!”

“Trời ạ, vừa thấy như vậy, hai người thật sự rất xứng đôi, a a a, độ chênh lệch chiều cao, quá xứng luôn!”

“Này này mọi người tỉnh táo một chút được không, nữ thần Lý Huyền nổi tiếng lạnh lùng, sao có thể tự tay trang điểm cho một người mới, ảnh chỉ chụp bóng dáng, nhất định là đụng hàng rồi!”

“Ấy, lâu trên vừa nói như vậy, tôi cũng cảm thấy đúng!”

.....

Hứa Dịch đang uống nước, vừa mới cầm điện thoại mở Weibo, chợt phun một ngụm nước ra ngoài, bắn lên người Triển Bằng, Triển Bằng chuẩn bị lên sân khấu, bấy giờ hung tợn trừng mắt lườm cậu ta một cái, Hứa Dịch vội vàng lấy khăn giấy lau quần áo cho Triển Bằng.

“Cậu gặp quý à?” Triển Bằng tức giận hỏi.

Không khác gì so với với gặp quý luôn!

Hứa Dịch đưa điện thoại cho Triển Bằng, Triển Bằng nhìn thấy bức ảnh kia, sắc mặt nháy mắt sa sầm, trong vòng vài phút ngắn ngủi, số lượng chuyển phát bức ảnh đã lên tới hàng chục nghìn.

“Chỉ dựa vào một khuôn mặt thì có thể làm nên được gì.” Cậu ta bĩu môi khinh thường, có vẻ rất bất mãn với nhóm fans hiện tại.

“Không phải đâu anh Triển.” Hứa Dịch phát hiện Triển Bằng không nắm bắt được trọng điểm, vì thế thật cẩn thận mà nhắc nhở: “Người phụ nữ trang điểm cho cậu ta, mặc trang phục... Rất giống trang phục của cô giáo Lý Huyền!”

Không chỉ trang phục giống, đến cả bóng dáng cũng giống!

Triển Bằng giật điện thoại, nhìn kỹ lại, lại ngẩng đầu nhìn màn hình TV, dường như... Thật sự rất giống!

Đúng lúc này, phó đạo diễn mở cửa gọi tên Triển Bằng, để cậu ta chuẩn bị sẵn sàng lên sân khấu, Triển Bằng đứng dậy, tùy ý ném điện thoại lên bàn, cười lạnh một tiếng: “Kỹ thuật PS (1) bây giờ cũng tuyệt thật đấy.”

Hứa Dịch bắt lấy di động, nhìn bức ảnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn màn hình TV, không hề có dấu vết PS mà!

Triển Bằng hát ca khúc 《 Giọt sương 》 , day dứt đau khổ, trong khi cậu ta biểu diễn một cách thâm tình, máy quay lướt qua một lượt khán giả ngồi dưới sân khấu, mọi người đều cầm khăn giấy lau nước mắt, ca khúc còn chưa hết một nửa, ba vị giám khảo đều đã “Bộp bộp bộp” mà ấn xuống nút xoay người.

Nhưng ánh mắt Triển Bằng, vẫn nhìn chăm chăm chỗ ngồi của Lý Huyền, ca khúc đã gần kết thúc, vị giám khảo cậu ta ngưỡng mộ nhất vẫn

không xoay người. Tim Triển Bằng run lên, không còn tập trung vào bài hát, ca khúc trở nên nhạt nhẽo vô vị, một khúc chuyển âm sâu nhất, cũng chính là phần tinh hoa của bài, cậu ta lại không thể hát đúng cảm xúc. Người xem có lẽ nghe không hiểu, nhưng ba vị ban giám khảo đã xoay người lại rất rõ ràng, hiển nhiên cũng hiểu, cậu ta vì Lý Huyền không xoay người mà ảnh hưởng tới phần thi của mình.

Nhất thời, giám khảo đã xoay người có chút khó xử, tất cả mọi người đều là nhân vật quan trọng của âm nhạc Hoa Ngữ, thành thật mà nói, không ai phục ai, về mặt Triển Bằng để lộ sự thất vọng rõ ràng như vậy, khiến trong lòng bọn họ rất không thoải mái.

Rốt cuộc, ca khúc đã hát xong, Lý Huyền không vì cậu ta mà ấn xuống nút xoay người, về mặt Triển Bằng không che dấu được mất mát.

Mà ba vị giám khảo khi nói chuyện với cậu ta cũng không thân thiết giống các thí sinh khác, ai ai cũng thấy tế nhạt.

Cuối cùng Triển Bằng chọn ca sĩ hát nhạc thịnh hành Chu Mục Ca làm giáo viên của mình.

Mặc dù phần thể hiện phía sau chưa được tốt, nhưng ở trên mạng, fans của Triển Bằng vẫn hết lòng tặng bốc cậu ta.

“Hôm nay ca ca thật là đẹp trai!”

“Ca ca hát 《 Giọt sương 》 hay đến mức tôi phải bật khóc, ca ca thật là thâm tình.”

“Bài hát này rõ ràng tặng cho Lý Huyền, vậy mà cô ấy lại không xoay người, hừ, đúng là không có tình người.”

“Gửi lâu trên, chẳng lẽ hát bài của ai thì người đó phải xoay người à? Logic kiểu này tôi cũng phục!”

“Chỉ số thông minh đáng quan ngại.”

.....

Sau khi Triển Bằng xuống sân khấu, cậu ta không đưa microphone cho người sắp lên sân khấu là Lâm Hi, mà lại phần nộ ném microphone xuống mặt đất, nhưng không ngờ microphone lại chưa tắt, ngay sau đó, một âm thanh chót tai từ hậu trường truyền ra, sự việc bất ngờ xảy ra, màng nhĩ khán giả chấn động, mọi người theo bản năng che kín lỗ tai.

Cùng lúc đó, phần bình luận trong mục truyền hình trực tiếp trên internet nổ ra ầm ầm.

“Tiếng vừa rồi là gì thế? Có chuyện gì xảy ra vậy? Mèo của tôi bị dọa đến vãi tè rồi.”

“Cùng câu hỏi.”

“Không phải là vì Lý Huyền không xoay người, Triển Bằng tức giận đến ném microphone chứ?”

“Nghe tiếng động có vẻ giống như thế, vẻ mặt lúc xuống sân khấu vừa rồi của cậu ta như ăn phải sh*t vậy.”

“Vãi nhái hành xử kiểu gì vậy!”

“Đừng có đoán mò được không! Biết đâu lại là trượt tay thì sao!”

“Ha ha, trượt tay.”

Giây tiếp theo, Lâm Hi lên sân khấu, khi ánh đèn hợp lại chiếu xuống, mỗi một khán giả trong khán phòng, đều không nhận được hít sâu một hơi.

Anh ôm một cây đàn ghi-ta điện đứng trên sân khấu, khóe miệng cười như không cười, ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm, thông qua máy quay, chạm đến tâm của mỗi người.

Sau khi Lâm Hi lên sân khấu, số người xem truyền hình trực tiếp trên internet nháy mắt tăng vọt, tất cả bình luận đều là tiếng hò hét của các cô gái.

Lâm Hi gật đầu với ban nhạc, khi âm nhạc vang lên, da đầu Lý Huyền đột nhiên đau nhức.

Anh không chỉ không dùng ca khúc 《 Mối tình đầu 》 mà cô viết cho anh, hơn nữa khi âm nhạc vang lên, lại là giai điệu của 《 Giọt sương 》 !

Sau lưng Lý Huyền đổ mồ hôi lạnh...

Rốt cuộc anh đang làm gì thế! Vì sao tự dừng lại đổi ca khúc biểu diễn, hơn nữa ca khúc anh đổi... Lại là ca khúc 《 Giọt sương 》 mà Triển Bằng vừa thể hiện.

Một bài hát, hai người cùng trình bày, chẳng lẽ bên tổ đạo diễn cũng đồng ý?

Lý Huyền quay đầu nhìn Trác Phàm đứng bên cạnh, hiển nhiên vẻ mặt anh ta cũng có chút lo lắng, nhưng không kinh ngạc, chẳng lẽ anh ta biết? Trác Phàm chú ý tới ánh mắt của Lý Huyền, anh ta gật đầu với cô, ý bảo cô yên tâm...

Đúng là đã biết!

Mà giờ phút này, bình luận trên internet cũng không yên bình.

“Tại sao lại là 《 Giọt sương 》 thế?”

“Chẳng lẽ tối nay là buổi biểu diễn giành riêng cho Lý Huyền?”

“Xem ra chàng trai này cũng hướng về nữ thần Lý Huyền rồi!”

“Bắt chước vớ vẩn, phiền phức.”

“Lâu trên đang vả mặt người điều khiển chương trình đấy hả, ha ha.”

“Hai người hát cùng một bài hát, đối với một tiết mục biểu diễn sân khấu mà nói, đây quả thật là sắp xếp thất bại.”

“Biết đâu chàng trai này lại thể hiện xuất sắc ngoài dự đoán thì sao!

.....

Hết chương 16

(1): PS viết tắt của từ Photoshop

Lời editor: Tại sao nhiều lúc tớ cứ có giảm giác Huyền với Hi như gà mẹ chăm con vậy nhỉ, haha, chăm chút cho anh nhà từng tí một ^^

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 17: Cô thích không

Giờ phút này, trong lòng Lâm Hi nổi gió, như biển rộng tĩnh lặng, ngón tay anh nhẹ nhàng gảy gảy, ghi-ta điện trước người đề thanh, lặng yên không tiếng động, hoà vào giai điệu nhẹ nhàng của 《 Giọt sương 》 , tựa như dòng suối hội tụ, nhập vào biển rộng, cuối cùng, hai loại giai điệu hoàn toàn khác nhau, lại kỳ diệu mà hoà hợp với nhau.

Ghi-ta điện gảy càng ngày càng dồn dập, so với giai điệu nhẹ nhàng ban đầu của 《 Giọt sương 》 tựa như hai tinh linh đối địch, chúng nó oán trách, vụng đánh, căm hận lẫn nhau, giống như trời sinh oan gia.

Bỗng nhiên, tiếng ghi-ta điện trở nên cao trào, tựa đã thú gầm lên một tiếng trầm khàn, mà giai điệu của 《 Giọt sương 》 lại rất ôn hoà, thậm chí như đang mỉm cười...

Anh xé rách giọng hát, tinh linh bị trói buộc thành dã thú, cắn xé xiềng xích, đập tan lồng sắt, phát ra tiếng gầm rú phẫn nộ. Nhưng tinh linh 《 Giọt sương 》 lại nín nọt, dù dễ từng người nghe, thật ra nó cũng muốn cắn người, không lưu tình chút nào, nhưng lại bị giai điệu du dương uyển chuyển che giấu...

Hai tinh linh tách ra khỏi nhau, sau lại hoà hợp với nhau...

Ở cuối bài, tiếng ghi-ta điện trở nên dịu dàng, giai điệu 《 Giọt sương 》 , dần dần bỏ đi lớp mặt nạ, hai tinh linh giai điệu rốt cuộc tan biến, hoà hợp bên nhau.....

Ca khúc kết thúc, mặt Lý Huyền đã đầm nước mắt.

Trên thế giới này, có lẽ cũng chỉ có một mình Lý Huyền, vì 《 Giọt sương 》 bản Rock and Roll cuồng bạo của anh, mà khóc.

Chỉ có cô hiểu được, tình cảm năm xưa gửi gắm vào 《 Giọt sương 》 to lớn đến nhường nào.

Dường như, anh cũng đã hiểu... Anh dùng một loại âm nhạc khác, bộc lộ toàn bộ tình cảm cô gửi gắm vào bài hát này, anh hát ra linh hồn của cô.

Bởi vì vừa rồi dùng quá nhiều sức lực, tay cầm microphone của Lâm Hi còn hơi run run, bốn vị giám khảo phía trước chưa ai xoay người, nhưng ánh mắt anh lại chỉ chăm chú nhìn về một hướng, hướng về phía cô...

Trên Internet, tất cả khán giả đều bị âm nhạc cường đại của Lâm Hi làm chấn động, phần bình luận vốn đang náo nhiệt, trong quá trình anh biểu diễn, toàn bộ đều ngừng lại, mãi đến khi phần thi kết thúc, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần...

“Vãi nhái!”

“Hát quá hay, ôi má ơi!”

“Rock and roll câu hồn tôi rồi!”

“Nhưng vì sao không có một vị giám khảo nào xoay người!”

“Mẹ nó thật là sốt ruột!!!! Hát hay như vậy chẳng lẽ lại bị loại sao!!!”

.....

Gần như sau khi âm nhạc kết thúc, ba vị giám khảo mới giật mình phản ứng lại, cùng với ba tiếng “Bộp bộp bộp”, nhóm giám khảo đồng thời xoay người, trái tim thấp thỏm của khán giả cuối cùng cũng được thả lỏng, nhưng ánh mắt Lâm Hi, vẫn thủy chung đặt tại vị trí của Lý Huyền.

Cô vẫn chưa xoay người, là bởi vì lời nói hôm đó, thế nên không muốn xoay người hả? Ân đường anh hơi nhú lại, trong lòng tự dưng rất bức bối.

Trong hậu trường, Triển Bằng nhìn chăm chăm màn hình TV, tức giận đến mức cả người run rẩy, siết chặt cốc thủy tinh trong tay, nước trong cốc không ngừng sóng sánh.

Khoảnh khắc Lý Huyền ấn xuống nút xoay người, cái cốc trong tay Triển Bằng trực tiếp rời khỏi tay, “Bộp” một tiếng nện vào tường.

Cô xoay người! Tim Lâm Hi bỗng nhiên thả lỏng, tâm hồn cũng trở nên nhẹ nhàng, không chú ý tới tay của mình, vẫn còn hơi run rẩy.

Trong cuộc trò chuyện, ba vị giám khảo thay nhau chọc cười, dùng hết tất cả thủ đoạn, hấp dẫn Lâm Hi lựa chọn về với đội của họ, đặc biệt là thầy giáo Phương Tử hát nhạc rock and roll, anh ta chỉ vào Lâm Hi, vô cùng tự tin mà nói: “Tôi có dự cảm, cậu ấy hướng về tôi.”

Biến một khúc 《 Giọt sương 》 triền miên dịu dàng thành cuồng bạo như thế, chứng tỏ anh có một tâm hồn rock and roll, có ý hướng về phía Phương Tử.

“Chưa chắc đâu!” Nữ giám khảo Tần Niệm Niệm cười nói: “Ca khúc của cậu, rõ ràng là sự kết hợp hoàn hảo giữa rock and roll và trữ tình, phong cách vô cùng phù hợp với đội của tôi, nếu chọn tôi, cậu sẽ có lĩnh vực rất rộng để phát huy!”

“Tôi có một tuần lưu diễn cuối năm trên cả nước, nếu cậu chọn tôi, tôi sẽ mời cậu tới buổi biểu diễn của tôi.” Ca sĩ hát nhạc thịnh hành Chu Mục Ca cũng tung cành ôliu về phía Lâm Hi, phải biết rằng những học trò anh ta nhận trước đây, không có một ai khiến anh ta đưa ra điều kiện ưu đãi như vậy, ngay cả Triển Bằng cũng không.

“Anh muốn mời người ta đến nghe buổi biểu diễn của anh hả?” Tần Niệm Niệm trêu chọc Chu Mục Ca.

“Đâu phải, tôi đang mời Lâm Hi đến cùng tôi biểu diễn đấy chứ!”

.....

Các vị giám khảo đã đưa ra đủ loại điều kiện để hấp dẫn Lâm Hi, nhưng chỉ có duy nhất Lý Huyền ngồi bên phải, không nói một lời mà nhìn anh.

“Tôi nói này, mọi người có phải nên để Lý Huyền nói hai câu hay không.” Có Phương Tử nhắc, mọi người mới phản ứng lại, Lý Huyền cũng ấn xuống nút xoay người!

Chỉ nhận một học trò vào đội, cô vì Lâm Hi xoay người!

Tần Niệm Niệm đỡ trán khoa trương nói: “Xong rồi xong rồi xong rồi, tôi cảm thấy tôi không có hy vọng gì rồi.”

Lâm Hi cười nhạt, nhìn về phía Lý Huyền, im lặng, chờ cô mở miệng.

Lý Huyền cầm lấy microphone: “Ừm...” Cô dừng lại một chút, cho bàn tay vào túi xách bên cạnh, lấy ra một vật, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn: “Tôi mời cậu ăn chocolate, được không?”

Ferrero được gói trong giấy bạc, dưới đèn chùm sân khấu, toả ra ánh vàng rực rỡ.

—————

Vòng đấu loại 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 khép lại thành công, mười ba thí sinh được vào vòng trong đã chọn giáo viên mình ngưỡng mộ, tiếp theo còn có hai trận thi đấu, chọn ra bốn người mạnh nhất tranh giải

quán quân. Cho dù vòng đối kháng kết thúc đã lâu, fans trên mạng vẫn bình luận sôi nổi như cũ, hùng hực khí thế.

“Lâm Hi quá đáng yêu, chỉ cần một viên chocolate đã bị chị Huyền mua chuộc.”

“Nam thần anh cùng em về nhà, em có một xe chocolate mời anh ăn. 2333”

“Chẳng lẽ thật sự có người cảm thấy nữ thần tỷ tỷ chỉ dùng một viên chocolate là mua chuộc được Lâm Hi à?”

“Giống lâu trên, nếu làm học trò của nữ thần tỷ tỷ, tương đương với việc bước một chân vào con đường danh vọng rồi.”

“Đúng vậy, cả vòng thi nữ thần tỷ tỷ chỉ xoay người một lần, xem ra cô ấy rất coi trọng Lâm Hi đấy!”

“Trời ạ! Giọng của Lâm Hi quả thực gợi cảm chết mất! Bản 《 Giọt sương 》 tôi đã ghi âm lại rồi, nghe đi nghe lại đến năm mươi lần lận!”

“Rock and roll phối hợp với giai điệu tinh tế của 《 Giọt sương 》 , quá hay! Quá hay! Quá hay! A a a!”

“ 《 Giọt sương 》 của Triển Bằng còn hay hơn cậu ta một ngàn lần! Hừ!”

“Ha ha, nhìn lâu trên nói tôi muốn cười *a, căn bản không thể so sánh được.”

“Nói đúng ra, Triển Bằng hát quá chú trọng biểu diễn, quá phù hoa, nghe không thích.”

“Lý Huyền viết 《 Giọt sương 》 để tưởng nhớ em gái quá cố, bản cải biên rock and roll của Lâm Hi rõ ràng không hề tôn trọng người chết, thật

đáng ghê tởm.”

“Lầu trên nghe không hiểu thì đừng thả rắm bừa bãi, trình độ thả rắm của bạn chính là độ cao chỉ số thông minh của bạn đấy.”

“Lúc Lý Huyền xoay người, ánh mắt đỏ hoe, rõ ràng đã bị phần cải biên của Lâm Hi làm cảm động!”

“Không hồng không bôi đen, chỉ làm người qua đường nghe nhạc chuyên nghiệp, 《 Giọt sương 》 của Triển Bằng căn bản không cùng đẳng cấp với phần cải biên của Lâm Hi, bất kể là kỹ xảo hay giọng hát, Lâm Hi đều có thể đè bẹp Triển Bằng.”

“Lầu trên + 10086”

Về vấn đề Lâm Hi và Triển Bằng chọn cùng một ca khúc dự thi khiến các fan mỗi người đánh nhau, trong một thời gian rất dài, trở thành đề tài nóng nhất trên diễn đàn.

Qua buổi tối hôm đấy, Lâm Hi thật sự thành danh sau một đêm, tổ tiết mục giúp anh đăng ký một tài khoản Weibo là “Ca sĩ Lâm Hi”, trong vòng 24 giờ ngắn ngủi, lượng fans tăng lên như ngòi tên lửa, trong một đêm đã lên đến mấy chục nghìn fans, mà con số này còn đang không ngừng tăng. Trong khi đó, ở giao diện bầu chọn trên website chính thức của 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》, phần vote của Lâm Hi cũng tăng lên, rất nhanh đã đuổi theo phần vote của Triển Bằng được tích lũy trong thời gian dài, đứng vị trí thứ hai, không phân cao thấp.

Khi Lâm Hi xuất hiện ở quầy tiếp tân của truyền thông Thịnh Ngu, anh đã tạo ra một cơn chấn động không nhỏ, mấy cô gái đứng trước quầy vừa thấy anh tiến vào, nhận ra đúng là người tối qua cầm ghi-ta điện quét ngang tứ phương, đánh bại Triển Bằng – Lâm Hi, thực sự gần như phát điên, nhảy cẫng lên hét chói tai, xin anh ký tên, còn cầm điện thoại xin chụp ảnh chung.

Hôm nay Lâm Hi mặc một bộ quần áo thể thao thoải mái, thoạt nhìn tươi mát như ánh mặt trời, hình tượng rất đẹp. Anh rất kiên nhẫn phối hợp với nhóm các cô gái, sau khi ký tên lại chụp ảnh cùng, từ đầu đến cuối vẫn luôn duy trì thái độ lễ phép và lịch sự.

Lý Huyền đứng khoanh tay nhìn qua cửa kính trước văn phòng, trán nhăn lại, bất đắc dĩ theo dõi mọi việc xảy ra trong sảnh, tốt xấu gì truyền thông Thịnh Ngu cũng được xưng là nơi sản xuất hàng đầu. Ngày thường, người ra vào công ty không thể thiếu siêu sao và nghệ sĩ, nhưng chưa từng thấy các cô gái quây tiếp tân lại điên cuồng như vậy, thật là... mất mặt!

Lâm Hi vào văn phòng Lý Huyền, ném ba lô lên ghế sofa, trực tiếp ngồi xuống ghế xoay của cô, xoay một vòng, nhượng mày nhìn cô.

“Vì sao đột nhiên thay đổi ca khúc?” Lý Huyền hăng giọng, để bản thân có vẻ tương đối nghiêm túc: “Có biết làm như vậy sẽ có nguy hiểm rất lớn hay không, vì chút bất hòa mà cậu tự ý thay đổi quyết định, nếu cứ thế này, hợp tác giữa chúng ta chỉ sợ rất khó tiến hành...”

Lý Huyền định mượn cơ hội trách anh, một nghệ sĩ không nghe lời như vậy, tương lai hợp tác chỉ sợ sẽ có không ít chuyện xấu.

Lâm Hi lại ngẩng đầu lên, khoe miệng khê nhếch, lộ ra nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Cô thích không?”

???

Lý Huyền khó hiểu, ngơ ngác nhìn anh.

“Tôi hỏi cô, cô thích phần cải biên của tôi không?” Lâm Hi kiên nhẫn mà lặp lại một lần.

Không phải... Cô có thích hay không là một chuyện, vấn đề không ở chỗ này, quan trọng là hành vi này quá khác thường, phải gánh vác nguy

hiểm rất lớn!

Từ từ...

Vì sao anh lại hỏi vấn đề này?

A, tại sao vẻ mặt của anh lại dịu dàng như vậy?

Anh đang câu dẫn cô à?

Nhìn ánh mắt vừa nghiêm túc vừa ngả ngớn của anh, cơ thể Lý Huyền bỗng dưng xuất hiện cảm giác khô nóng.

Giữa tiếng ve râm ran gọi hè, Lâm Hi ngược mắt nhìn cô, yểu hần lẩn lên lộn xuống, giọng nói hơi trầm khàn.

Hết chương 17

Lời editor: Chậc chậc, cảm giác bạn Hi là sói con, còn bạn Huyền là hổ đói vậy >~< Xuân tâm thiếu nữ nhộn nhạo gớm ^^

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 18: Uống rượu thất thân

“Thích không?”

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ thủy tinh, từng hạt bụi li ti trong không khí đều nhuốm vẻ mờ ám kiêu diễm...

Lâm Hi chăm chú nhìn cô thật lâu, đột nhiên cười khẽ một tiếng, chậm rãi giải thích: “Cũng mệt chết giọng ô nhiễm của Triển Bằng, hát ra thật sự rất rác rưởi, nếu tôi không ra tay cứu lại một chút, chỉ sợ 《 Giọt sương 》 của cô bị cậu ta làm hỏng.”

Hừ! Cô không tin!

Cuối cùng Lâm Hi bất đắc dĩ che mắt: “Cô đừng bày cái vẻ mặt không biết xấu hổ này ra, cô viết nhạc cho tôi, tôi có qua có lại, không cần cảm ơn đâu.”

Làm mà không nhận.

Chỉ có tên nhóc thối mới không biết xấu hổ!

“Tại sao cậu lại không cần bài hát tôi viết?”

Lý Huyền tức giận, lại có phần thất vọng, nghĩ đến hôm đó anh nói, một người làm âm nhạc, ngay cả điều cơ bản nhất là ca hát còn mất đi, có thể sáng tác ra một ca khúc làm rung động lòng người, chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Thế nên, anh không thích 《 Mỗi tình đầu 》 mà cô viết à?

Dường như Lâm Hi cũng đoán được suy nghĩ trong lòng cô, ấn đường nhíu lại, không tình nguyện mà giải thích: “Tuy cô không thể ca hát, nhưng trước mắt, trình độ của cô quả thật cao hơn những người khác, thế nên tôi chọn cô, còn vì sao tự dưng tôi lại đổi ca khúc biểu diễn, đơn giản là vì làm nổi bật mà thôi, cái tên họ Triển kia tôi đã nhận cậu ta lâu lắm rồi.”

Vì làm nổi bật, thật vậy sao?

Không phải đâu...

Bản cải biên 《 Giọt sương 》 kia, rõ ràng đã phí rất nhiều tâm tư.

Cho nên, có phải anh đối với cô...

“Mẹ nó, mặc kệ cô suy nghĩ điều gì tôi cũng phải nói cho cô, không có chuyện đó đâu.” Lâm Hi lẩm bẩm một tiếng, mắt liếc ra ngoài cửa sổ: “Cô đừng nghĩ quá nhiều...”

“Tôi rất thích.” Cô đột nhiên nói.

“Gì cơ?”

Lý Huyền nhìn anh, nghiêm túc lặp lại: “Tôi nói, phần cải biên của cậu tôi rất thích.”

Lâm Hi nhìn cô từ xa, thật lâu sau, khóe miệng dường như cố gắng kìm nén không cong lên, khẽ khụ một tiếng: “Ca khúc 《 Mỗi tình đầu 》 mà cô viết, tôi định hát vào vòng thi sau

Lý Huyền gật đầu: “Có thể biểu diễn trong trận bốn người mạnh nhất, nếu dùng trong trận chung kết tranh giải quán quân không khỏi quá keo kiệt, tôi sẽ giúp cậu viết.”

“Tại sao cô dám khẳng định tôi có thể tiến vào trận chung kết, còn có thể giành được quán quân?” Lâm Hi ngồi trên ghế xoay một vòng, bâng

quơ ngược mắt hỏi.

“Người tôi dẫn dắt không có khả năng ngay cả trình độ vào top bốn giành chức quán quân cũng không lấy được.” Lý Huyền vô cùng kiêu căng.

Khoé miệng Lâm Hi nhếch lên, sự tự tin này, rất hợp khẩu vị của anh.

“Từ giờ đến lúc chọn top bốn còn một tuần, giọng hát, sự tự tin, và kỹ năng của cậu đều có thể phát triển cao hơn nữa, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ thực hiện huấn luyện chuyên nghiệp cho cậu.” Lý Huyền rút bút ra, nhanh chóng viết địa chỉ nhà xuống tờ danh thiếp của mình, đưa cho Lâm Hi: “8 giờ sáng hàng ngày, tôi ở nhà chờ cậu, không được đến muộn.”

Lâm Hi nhận lấy tấm danh thiếp, đột nhiên nở nụ cười.

Vẻ mặt Lý Huyền lập tức có chút mất tự nhiên: “Cậu cười cái gì?”

“Phụ nữ mời tôi đến nhà, thông thường chỉ muốn làm một việc.”

“.....”

Khi Lâm Hi nhận được cuộc điện thoại của Lê Thanh, anh vừa mới từ truyền thông Thịnh Ngu đi ra, đeo khẩu trang, ngồi trên một chiếc xe taxi.

“Bây giờ cậu cũng trở thành ngôi sao lớn rồi, tớ còn sợ cậu không đến đây.”

“Tôi là người có trách nhiệm với công việc mà.”

Trước đó, Lê Thanh mời anh đến tham gia party sinh nhật, trả tiền để anh hát cho cô ta một ca khúc mừng sinh nhật.

“Tớ nói này, cậu đừng biến cái này thành công việc làm ăn được không, coi như là tới ăn sinh nhật bạn bè, chỉ đơn giản đến đây mừng sinh nhật tớ không được à.” Giọng Lê Thanh ở đầu bên kia điện thoại mang theo chút hờn dỗi.

“Chỉ sợ chúng ta vẫn chưa quen biết đến mức đấy.” Lâm Hi lạnh nhạt trả lời.

“Haiz, cậu này...” Lê Thanh bĩu môi: “Thôi thôi, 8 giờ tối mai, ở khách sạn mùa xuân Paris, nhớ đến đúng giờ.”

“Ừ.”

Lê Thanh cúp điện thoại, ôm gối ngồi trên sofa nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, có chút không cam lòng, gối ôm trong tay bị cô ta siết đến nhăn nhúm, nghĩ nghĩ, cầm điện thoại đi ra ngoài: “Anh Tường, tối hôm đó ở quán bar, anh nói với em loại rượu gì vừa uống một ngụm là say ý nhỉ? Anh có không?”

“Rượu *(1), có chứ, anh còn bỏ thêm rượu mạnh tự chế, khà khà khà, Lê đại tiểu thư lại muốn chinh ai hả?”

“Này, anh đừng hỏi nhiều, tối mai mang cho em một chút, đừng để ai biết đấy.”

“Được rồi!”

Buổi chiều, Lý Huyền nhận được tin nhắn của Lâm Hi: “9 giờ tối, tới cửa khách sạn mùa xuân Paris đón tôi nhé.”

“Lâm Hi bố nhà cậu! Tôi là giáo viên của cậu không phải tài xế!” Lý Huyền dùng sức nhấn xuống bàn phím gửi tin nhắn cho Lâm Hi.

Không lâu sau, điện thoại rung lên lần thứ hai: “Cô giáo Lý Huyền kính yêu, có thể phiền cô tối nay đến đây đón trò không, nếu 9 giờ trò còn chưa ra khỏi khách sạn, xin cô hãy tìm được trò, xin gửi, cúi chào. Vĩnh viễn yêu cô, học trò —— Lâm Hi.”

Giọng điệu âm dương kỳ quái, ngốc nghếch.

Tay Lý Huyền cầm điện thoại xoay xoay, cuối cùng đành phải gọi cho Lâm Hi, hỏi: “Tối nay cậu định làm gì?”

“À, đi ăn sinh nhật một nữ khách hàng, tôi phải hát cho cô ta một ca khúc.”

“.....” Lý Huyền đỡ trán: “Rốt cuộc cậu thiếu tiền đến mức nào mà còn đi làm mấy loại việc tư này.”

“Nhiều tiền còn phòng thân.”

“9 giờ tối có chuyện gì hả? Vì sao muốn tôi tới tìm cậu?”

“Cái này à, tâm tư khách hàng có phần không trong sáng, đề phòng thôi.”

“.....”

Toàn làm mấy việc lung tung, nghệ sĩ cô dẫn dắt trước đây chưa từng thấy ai có thể lãn lộn như vậy.

8 rưỡi tối, xe Lý Huyền đỗ trước cửa khách sạn mùa xuân Paris, bên trong vẫn rất náo nhiệt, nghe nói là thiên kim tổng giám đốc giải trí Thượng Thẩm tổ chức party sinh nhật.

Lý Huyền cầm điện thoại vuốt mu bàn tay, chán chường chờ Lâm Hi đi ra. Cô nhớ trước đây tìm kiếm tin tức, bố Lâm Hi là thương nhân bất

động sản, sau này vì tìm con trai, chạy khắp trời nam biển bắc, tìm mà không được, chẳng gượng dậy nổi, sự nghiệp cũng đổ vỡ theo.

Sau khi cả hai vợ chồng khuất bóng, số tài sản này bị hai ông anh trai thừa kế phân chia, tiêu pha hầu như không còn gì, Lâm Hi quay về phải sống nhờ nhà bác...

Lý Huyền từng điều tra về anh, ba năm đại học anh vẫn luôn làm việc bên ngoài, một hai năm đầu, thậm chí còn phải ôm ghi-ta hát dưới ga tàu điện ngầm.

Có thể nói, cuộc sống của anh trong mấy năm nay vô cùng túng quẫn gian khổ, thế nên đối với hành vi không phù hợp này của anh, Lý Huyền cũng không chỉ trích nhiều, nhưng nếu tương lai thật sự ký hợp đồng với công ty, sau khi có danh tiếng, chuyện đi làm thêm, nhất định phải cẩn thận.

Chán chết mất, Lý Huyền mở Weibo, vừa lướt một chút đã nhìn thấy có fans phát video ngắn về Lâm Hi tối nay, anh đứng trên sân khấu rực rỡ ánh đèn của khách sạn, chân thành hát một bản tình ca.

Anh khi hát, luôn thả hồn vào bài, cả người như hoàn toàn ngăn cách với không khí ồn ào xung quanh, đi vào một thế giới tốt đẹp khác, thế giới kia giao cho thần tính nào đó, khiến âm thanh của anh chạm đến được tiếng lòng mỗi khán giả.

Quá mê người...

Ai có thể không vì anh mà say đắm?

Bình luận dưới video đã nổ tung.

“Ôi! Bộ đáng Lâm Hi hát tình ca, quả thực quá mê người!”

“Tôi muốn ăn một que kem để bình tĩnh một chút!”

“Trái tim thiếu nữ đã nổ tung rồi!”

“Nổ bay.”

.....

Khoé miệng Lý Huyền cong lên, sau đó download đoạn video kia xuống, lưu lại trong điện thoại.

Đã 9 giờ mười lăm phút, Lâm Hi vẫn chưa ra, Lý Huyền gọi cho anh vài cuộc điện thoại, không có người nhận, thoáng có chút bất an, xuống xe, lập tức đi về phía cổng lớn khách sạn, chưa kịp vào cửa, cô nhìn thấy hai người đàn ông đang đỡ một tên say rượu đi ngang qua cô.

Lý Huyền đi được vài bước, ấn đường chột nhứ chặt, lập tức quay đầu lại, bóng dáng tên say rượu được đỡ ra kia rất quen thuộc, không phải là Lâm đại gia hay sao!

Bị chuốc say à? Đỉnh đầu Lý Huyền nổi lên một chuỗi dấu chấm hỏi...

Vậy mà thật sự xảy ra chuyện, mẹ nó! Anh là công chúa nhỏ hả?

Hai người đàn ông kia đỡ Lâm Hi, đưa anh đến một chiếc xe Mercedes-Benz Riese màu đen đỗ ven đường, cánh tay Lâm Hi lại dùng sức chống lên cửa xe, dường như không muốn đi vào, say khướt mà hét lớn: “Ông đây phải về nhà!”

Hai người đàn ông kia đè nặng xuống lưng anh, ấn mạnh anh vào trong xe, kết quả Lâm Hi lên cơn, sống chết không chịu đi vào, miệng gào thét: “Ông đây phải về nhà! Ông đây không muốn đi cùng mấy người! Các người đều là kẻ lừa đảo! Đều là bọn buôn người! Cút đi!”

Lăn lộn cả ngày, bất kể là ai cũng sẽ mất kiên nhẫn, hai người đàn ông kia cũng không phải đèn cạn dầu, dứt khoát đạp chân vào mông Lâm Hi, thủ đoạn rất thô bạo, trực tiếp đá Lâm Hi vào thùng xe.

Lời nói khi say của Lâm Hi làm tim Lý Huyền run rẩy theo, cô chạy bộ đến ô tô của mình, khởi động động cơ, lái xe chạy đến trước mặt chiếc Mercedes-Benz, chặn ngang lối đi của Mercedes-Benz.

“Này, làm gì vậy! Mau lái xe đi chứ!” Người đàn ông ngồi vị trí lái xe hô lên với Lý Huyền.

Lý Huyền đeo khẩu trang, hạ cửa sổ xe xuống, nhìn anh ta, cao giọng nói: “Mấy người định đưa con trai tôi đi đâu vậy?”

“Cậu ta là con trai của bà?”

“Đúng vậy, tôi đến đón thằng bé.” Kỹ thuật diễn của Lý Huyền rất tốt: “Nếu không có chuyện gì, vậy làm phiền hai anh trai giúp tôi nâng thằng nhóc khốn nạn này ra, thật là... Tối rồi còn say đến mức này, về nhà tôi nhất định sẽ thu thập thằng nhóc cho tốt.”

Hai người đàn ông kia chỉ nhận tiền bo của Lê Thanh, giúp cô ta đưa tên say rượu này đến khách sạn đã được chỉ định, ai biết mẹ người ta lại tìm tới cửa, bọn họ không nghĩ ra được gì, vì thế gọi điện thoại cho Lê Thanh: “Lê tiểu thư, người cô vừa bảo chúng tôi đưa đi khách sạn, mẹ cậu ta tới, cô nói xem chúng tôi phải làm sao?”

Lý Huyền đã xuống xe, trực tiếp đi đến trước mặt chiếc Mercedes màu đen, cúi người, giật lấy điện thoại trong tay người đàn ông kia, giả giọng phụ nữ trung niên nói vào trong điện thoại: “Cô gái nhỏ, hơn nửa đêm rồi, cô định đưa thằng con say rượu của tôi đi đâu thế?”

“Bà... Bà thật sự là mẹ của Lâm Hi?” Lê Thanh ở đầu bên kia nửa tin nửa ngờ, cô ta không biết hoàn cảnh gia đình Lâm Hi.

“Cô nói vậy, chẳng lẽ còn muốn tôi lấy giấy chứng sinh ra chứng minh cho cô à?”

“Dì à, dì... Dì đừng tức giận.” Giọng nói Lê Thanh có phần thấp thỏm, cô ta không muốn cứ thế mà đắc tội với mẹ chồng tương lai, vội vàng hạ giọng: “Cháu rất xin lỗi... Đêm nay Lâm Hi vui vẻ, uống quá nhiều, cháu đang định gọi người đưa cậu ấy về nhà cho gì đấy ạ! Dì đến đúng lúc, vậy cháu yên tâm rồi.”

Lý Huyền không chờ cô ta nói xong, dứt khoát cúp điện thoại, ném điện thoại cho người ngồi ghế lái, sau đó khoanh tay dựa vào xe của mình, lạnh lùng nhìn bọn họ, vô cùng khí thế, chưa đến một lát sau bọn họ đã nhận được tin nhắn của Lê Thanh, phân phó họ mau thả người ra.

Lâm Hi bị bọn họ nâng ra khỏi Mercedes, nhét vào trong xe Lý Huyền, mãi đến khi xe Lý Huyền được lái đi thật xa, một người đàn ông mới lẩm bẫm nói: “Mẹ cậu ta trông thật là trẻ!”

“Trong giới giải trí, có mấy ai nhìn mặt mà đoán ra được tuổi thật đâu, cậu xem Triệu Nhã Chi đấy, trong Xuân Vãn (2) đứng cùng với mấy cô gái trẻ, trông vô cùng trẻ trung xinh đẹp còn gì.”

“Nói cũng phải.”

Hết chương 18

(1): Nguyên gốc cũng để dấu *

(2): Xuân Vãn là tiết mục cuối năm chào đón năm mới bên TQ.

Lời editor: Haha, Huyền Huyền tự dưng mọc ra cậu con trai nhỏ Hi Hi, tớ cười chết mất ^^~

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 19: Hương vị phụ nữ

Đêm đen vắng vẻ, ánh đèn bên đường lay động...

Lý Huyền nhìn qua gương chiếu hậu, mắt liên tục liếc chiếc Mercedes-Benz màu đen ở phía sau, tâm nói cô gái nhỏ này đúng là khó chơi.

Cô lái xe vòng qua cửa khách sạn Hải Thiên một vòng, vẫn không dừng lại, lập tức lái về tiểu khu Hương Tạ mình ở. Xe đi vào một khu biệt thự xa hoa, chiếc Mercedes-Benz theo sau là xe bên ngoài, tất nhiên sẽ bị bảo vệ chặn lại, Lý Huyền liếc gương chiếu hậu một cái, hừ lạnh một tiếng, lái xe vào gara.

Đỗ xong, cô xuống xe nhanh như chớp, mở cửa ghế sau, Lâm Hi đang ngủ say như chết, nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay, Lý Huyền bất mãn đóng sầm cửa lại, thầm nghĩ ném anh lại trong xe một đêm.

Nhưng đúng lúc Lý Huyền cầm chìa khóa, đang định đi ra khỏi gara, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc nức nở khe khẽ, trong đêm khuya yên tĩnh vô cùng dọa người, tiếng nức nở vẫn vang lên, cô kinh ngạc quay lại, nhìn thấy người cao 1m85 như Lâm Hi lại nằm cuộn tròn trên ghế như trẻ con, cả người co quắp, giống như bị bóng đè, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, thở dồn dập, miệng phát ra từng tiếng kêu khản đặc: “Đừng đánh tôi, đừng đánh!”

Ấn đường Lý Huyền nhăn lại, tay cầm lấy cánh tay anh, dùng sức đẩy đẩy, gọi vài tiếng:” Lâm Hi, tỉnh tỉnh, cậu mơ thấy ác mộng à.”

Lâm Hi chợt bắt lấy tay cô, tựa như bắt được một cọng rơm cứu mạng, nắm chặt: “Giúp giúp tôi, giúp giúp tôi, cầu xin mọi người, đừng bỏ tôi lại! Dẫn tôi đi đi mà! Mẹ! Mẹ! Mẹ ở đâu... Vì sao mẹ vẫn chưa tới cứu con?”

Tim Lý Huyền chợt nhói, bị tiếng nói tuyệt vọng mà giãy dụa của anh siết chặt.

Cuối cùng vẫn mềm lòng, nhất là vừa rồi còn đóng giả làm mẹ người ta, cô đỡ Lâm Hi đi ra khỏi gara, lấy chìa khóa mở cửa biệt thự.

Có vẻ Lâm Hi cũng tỉnh táo lại một chút, ánh mắt nhập nhèm, nửa khép nửa mở nhìn về phía cô, nói được một câu hoàn chỉnh: “Tại sao lại là cô?”

Cơ thể mảnh mai của Lý Huyền gần như bị anh ép xuống mặt đất, thờ hồn hển trừng mắt liếc anh một cái: “Thất vọng lắm hả? Làm hỏng chuyện tốt của cậu chứ gì.”

Lâm Hi cười, cười khanh khách không dừng lại được, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, khuôn mặt điển trai dính chút ánh nước, vô cùng quyến rũ.

Lý Huyền ném anh lên sô pha, chú chó vàng Tây Bảo tung ta tung tăng từ trên ban công chạy tới, trong nhà có khách nó là đứa vui vẻ nhất, chảy hết nước dãi xuống mặt Lâm Hi.

“Tây Bảo, tránh ra.” Lý Huyền quát khẽ một tiếng, chú chó vàng ngoan ngoãn ngồi xuống, bất động.

“Hi Bảo (1), sao gọi thân thiết như vậy?” Lâm Hi thể hiện niềm vui với cô: “Nếu không, cho cô hôn một cái này.” Dứt lời, anh duỗi tay ôm chú chó vàng bên cạnh, giả vờ hôn nó, chú chó vàng toét miệng, lè đầu lưỡi to ra, liếm mặt Lâm Hi.

“Ồ ~ thật là cuồng dã, tôi thích.”

“Bắn chết đi được.” Lý Huyền thấy tên nhóc này thân thiết với chó không ngừng, bèn đuổi Tây Bảo đi, ghét bỏ cầm khăn ướt lau mặt cho Lâm Hi, chú ý tới túi quần anh phồng lên, cô tò mò sờ soạng, sau khi móc ra mới phát hiện là một xấp nhân dân tệ màu đỏ.

Lý Huyền dùng ngón tay lật lật, năm ngàn, chỉ vì chút tiền ấy, suýt chút nữa đã bán mình đi, tên nhóc này ruột cuộc thiếu bao nhiêu tiền...

Lý Huyền cởi giày da của anh ra, xếp ngay ngắn lên tủ giày của mình, cô nhận thấy, thực ra Lâm Hi rất biết tự chăm sóc cho bản thân, đôi giày này, tuy không phải hàng hiệu cao cấp, nhưng giá cả ít nhất không dưới hai ngàn tệ, bộ quần áo trên người kia, đều nằm trong phạm vi kinh tế cho phép, có thể cho bản thân sự lựa chọn tốt nhất.

Không hối tiếc, có chí tiến thủ, có thể yêu thương bản thân.

Thật ra tên nhóc này cũng không tệ như vậy.

Lý Huyền dọn dẹp phòng khách cho Lâm Hi, thay chăn ga, sau đó lỏi kéo tên say rượu kia vào phòng, như đang chờ hàng, trực tiếp ném anh lên giường, nhìn dáng vẻ say khướt hiện tại của anh, chắc chắn không thể tắm rửa, tạm chấp nhận mà ngủ một đêm vậy.

Sau khi thu xếp cho Lâm Hi xong, Lý Huyền chạy đi tắm rửa, thay áo ngủ sạch sẽ, sau đó đến phòng âm nhạc.

Linh cảm sáng tác bỗng nhiên kéo đến cuồn cuộn như nước khiến cô mất ngủ, cô ngồi bên piano, thử cụ thể hóa những âm thanh trong đầu qua phím đàn, vừa cầm bút viết nhanh bản nhạc lên giấy, vừa lướt tay trên piano, giờ phút này từng phím đàn như hoà hợp làm một với cô, cô để bản thân hoàn toàn đắm chìm trong thế giới âm nhạc, cơ thể nặng nề tựa như thoát khỏi trần thế, tự do phiêu lưu.

Nhạc dạo của ca khúc này rất sôi nổi, nhưng ở phần điệp khúc, lại nhuốm đẫm cảm xúc dịu dàng, cô đề tên cho nó là: 《 Hy vọng 》

Lý Huyền sáng tác đến tận đêm khuya mới hoàn thành bản thảo 《 Hy vọng 》, vờn người nhức mũi, cơ thể giống như bị đào cạn sức lực, nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái, mới vừa quay người lại, cô bỗng nhìn thấy Lâm Hi đang dựa vào tường bên cửa, sắc mặt hơi phiếm hồng, có chút gì đó không thích hợp.

“Đã say như vậy rồi sao cậu không đi ngủ đi?” Lý Huyền đi ra cửa, tiện tay đẩy đẩy anh, nhưng không ngờ anh nắm ngược lại khoá chặt tay cô, dồn cô vào trong phòng, trong lòng Lý Huyền kinh hãi, bước chân lộn xộn, lùi lại mấy bước, kết quả bị anh đè lên piano, một loạt âm thanh phím đàn chói tai vang lên, chấn động màng nhĩ, rung động tim cô.

Cùng lúc đó, mặt Lâm Hi dán lên mặt cô, cô mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn người thiếu niên có khuôn mặt tuyệt mỹ này.

Anh thở dồn dập, mỗi một hơi thở đều mang theo mùi rượu, cả trái tim Lý Huyền chìm trong hương rượu say lòng người kia, điên cuồng đập thành thịch.

Trong mắt anh hàm chứa ánh nước mê ly, nhìn cô, dường như muốn hút toàn bộ linh hồn cô vào trong ánh mắt sâu không thấy đáy của anh. Khóe miệng nhếch lên, thử tiến lên một bước, ghé môi mỏng lại gần, phủ lên đôi môi khô khốc của cô. Tuy tư thế đè nặng cô của anh rất cường thế, nhưng động tác lại rất dịu dàng. Sau khi thăm dò thấy cô không phản kháng lại, động tác hai làn môi chạm nhau ban đầu, bị anh tiến sâu thêm một bước, điên cuồng mà nghiền ép lên, hé miệng bắt đầu mút vào, quấn lấy.

Lý Huyền mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn anh, huyết thái dương giật giật, khoang miệng tràn ngập mùi rượu của anh làm thần chí cô tan rã, tay anh, từ dưới làn váy cô bắt đầu xâm nhập lên trên, xúc cảm lạnh lẽo khiến

đầu óc Lý Huyền chợt chấn động, cả người tỉnh táo lại, dùng sức đẩy anh ra, đề phòng lùi lại mấy bước.

Đúng là điên rồ!

Sau khi đẩy cơ thể nóng bỏng của Lâm Hi ra khỏi phòng, Lý Huyền dựa lưng vào vách tường lạnh băng, tay bưng một ly rượu lạnh, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Lý Huyền từng rất phản cảm và mâu thuẫn khi phải tiếp xúc với người khác, bất kể là đồng tính hay khác phái, vậy nên nhiều năm qua, bạn bè của cô không có nhiều, cảm tình rất mờ nhạt, bạn trai cũng ít khi qua lại, lí do duy nhất chính là không chịu nổi sự thân mật da thịt. Loại cảm giác chán ghét này, tựa như lớp màng bọc thực phẩm, quấn chặt cô như xác ướp, trói buộc vào thế giới của chính mình, không thể đi ra.

Người đàn ông này, liên tục xâm phạm đến lãnh địa thần thánh của cô, nhưng điều không thể giải thích được chính là cô không những không sinh ra cảm giác ghê tởm, mà hoàn toàn ngược lại, sự tiếp xúc của anh, đối với cô mà nói lại có một loại cảm dỗ chí mạng.

Khi Lý Huyền đột nhiên ý thức được điều này, cả người cô đều ngẩn ngang.

Nữ tu sĩ cấm dục 26 năm, hôm nay suýt chút nữa để anh chiếm đoạt.

Cần làm tăng cơn buồn ngủ, cũng khiến cảnh trong mơ phủ thêm một tầng sắc thái hoa hồng kiêu diễm, cô cảm nhận được ngón tay thon dài thô ráp vì gãy đàn ghi-ta nhiều năm của anh, lướt qua da thịt tinh tế của cô, từ bờ hông, đến eo, từ từ dịch lên trên, cả cơ thể cô không kiềm được mà run rẩy, run lên bần bật.

Nụ hôn của anh tựa như mưa rền gió dữ, mà cô chính là chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt trên biển giữa bão táp, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, giai

điệu 《 Hy vọng 》 vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô, giờ phút này, anh trước mặt cô, mặc một chiếc áo choàng dài tư tế màu đen, đeo mặt nạ tư tế màu đen, ngay khi nghi thức thần bí nhất giữa nam nữ sắp được bắt đầu, Lý Huyền chợt tỉnh giấc.

Gió nhẹ lay động tấm rèm màu vàng nhạt, ánh mặt trời lén lút chiếu vào phòng.

Hô hấp còn chưa kịp bình phục, cô chống người ngồi dậy, cảm giác thất vọng bỗng nhiên dâng lên, suýt chút nữa thì.....

Hạ thân có cảm giác ẩm ướt quen thuộc.

Ôi, giấc mơ kia... Thẹn quá đi.

Lý Huyền sờ sờ khuôn mặt của mình, trên mặt ửng đỏ mất tự nhiên.

Cô ra khỏi phòng, phát hiện giai điệu 《 Hy vọng 》 vừa mới quanh quẩn suốt toàn bộ cảnh trong mơ không phải là ảo giác, bản sonata piano êm tai này, đang từ phòng làm việc âm nhạc của cô truyền ra.

Cửa phòng làm việc khép hờ, Lý Huyền đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Lâm Hi đang ngồi trên ghế piano, đầu ngón tay nhanh nhạy vượt ve từng hàng phím đàn, tựa như lướt qua da thịt tinh tế của cô, có vẻ mỗi phím đàn đều đang kêu gào, khát vọng anh yêu thương.

Lý Huyền lại nghĩ tới cảnh anh mặc áo choàng tư tế màu đen trong mơ.

Trời, không ngờ lại có điều thú vị như vậy, cảm giác thẹn thùng lan ra khắp cơ thể.

Tiếng piano bỗng nhiên im bật, Lâm Hi quay đầu lại, đôi mắt sâu thẳm chào đón cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Cô nói nhưng ánh mắt lại dời sang nơi khác: “Tại sao cậu lại đàn khúc này?”

“Tôi qua tôi nghe được đoạn giai điệu này trong mơ.” Lâm Hi đập nắp piano lại, đứng lên, tay cầm tập bản thảo 《 Hy vọng 》, ý vị thâm trường nhìn Lý Huyền: “Buổi sáng đứng lên phát hiện cái này, tôi mới biết được hóa ra không phải mơ.”

Tim Lý Huyền đập thành thịch, ra vẻ bình tĩnh đi đến bên piano, sửa sang lại tập bản thảo: “Đây là bài đêm qua tôi viết, có lẽ cậu nghe được trong lúc ngủ.”

“Không chỉ như vậy đúng không?” Ánh mắt Lâm Hi dừng trên người cô, nhìn đầy ẩn ý: “Tôi nhớ được mang máng, trong giấc mơ dường như còn xảy ra chuyện xưa vô cùng đặc sắc.”

Ừm, đúng là đặc sắc, cô suyt chút nữa đã đắm chìm rồi!

“Thế à?” Lý Huyền ngược mắt, cố gắng giữ bình tĩnh đón lấy ánh mắt anh.

Lâm Hi cười cười, ghé sát vào cô, chóp mũi chần chừ bên tai cô một lúc, hít hít, dường như người thấy gì đó, ý cười trên mặt không ngừng tăng lên.

Tim Lý Huyền đập điên cuồng.

“Cô đi tắm rửa một lát đi, cả người tràn ngập... Hương vị phụ nữ.”

Anh vừa cười vừa đi ra phòng, một cơn gió lạnh xuyên qua rèm cửa sổ thổi đến, thấm vào ruột gan.

Hết chương 19

(1): Từ “Hi” và “Tây” trong Trung Quốc là 2 từ đồng âm khác nghĩa. Ở đây Lý Huyền gọi chú chó của mình là Tây Bảo nhưng bị Lâm Hi nghe nhầm thành gọi mình là Hi Bảo (Hi bảo bối).

Lời editor: A a a, hôm nay có quá nhiều kích thích rồi >~< A a a, chị Huyền vừa mất nụ hôn đầu, lại còn mộng xuân nữa chứ há há

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 20: Ba hợp làm một

Lý Huyền tắm xong, thay sang một chiếc áo sơ mi dáng ôm sạch sẽ và quần dài, bọc bản thân kín mít từ trên xuống dưới. Từ trong phòng tắm đi ra, người nào đó đang đeo tạp dề hoa nấu cơm, bưng đĩa cơm chiên trứng vừa làm xong lên bàn, quay đầu lại nhìn cô một cái, lại cầm cái đĩa, chia cơm chiên trứng ra làm hai phần để lên bàn.

Chú chó lông vàng ngồi ngoan ngoãn bên người Lâm Hi, nhếch miệng chảy nước dãi, nhìn anh thèm thường.

Lâm Hi không kiên nhẫn hỏi: “Cô có ăn hay không?”

“Xin lỗi, buổi sáng tôi không ăn đồ dầu mỡ.” Lý Huyền vẫy tay, đi ra ban công, đổ thức ăn cho chó ra đĩa, xoay người đến chỗ tủ lạnh cầm sữa bò bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, lại nướng hai lát bánh mì sandwich, Lâm Hi đổ hai phần cơm chiên trứng vào nhau: “Vừa khéo, dù sao tôi cũng không làm phần của cô.”

Lý Huyền ngồi đối diện anh, vừa cắn bánh mì, vừa lén ngược mắt quan sát anh, Lâm Hi cầm thìa, xúc từng miếng từng miếng nhai cơm.

“Buổi sáng ăn thứ này, không dễ tiêu hóa nhỉ.” Lý Huyền tò mò hỏi.

“Dạ dày tôi không kén ăn như vậy.” Lâm Hi lười giải thích.

Lý Huyền gật đầu, không hỏi nhiều, nhìn anh ăn một bát cơm lớn còn chưa đủ, lại ăn luôn bánh mì của cô, cô yên lặng đứng dậy, lấy túi bánh mì sandwich trong tủ lạnh bỏ lên đĩa, đẩy đến trước mặt anh.

Một thời gian rất dài, bụng Lâm Hi luôn trong tình trạng đói khát, sau khi nhà họ Hồ sinh được một đứa con trai mập mạp, từ đó về sau, mọi người trong nhà đều coi đứa trẻ được mua về là cái đinh trong mắt, thứ nhất là vì anh không chịu nhận Hồ Đại Bằng và Kim Hoa làm bố mẹ, thứ hai, vì mua anh, gần như đào sạch vốn của cái nhà này, Hồ Đại Bằng chỉ có thể mỗi ngày làm việc càng thêm vất vả, đi sớm về muộn, mới có thể chống đỡ chi phí tồn thất, cho nên bọn họ đối với Lâm Hi, hiển nhiên vô cùng oán giận.

Tối đến Hồ Đại Bằng làm nông trở về, nếu tâm trạng không tốt sẽ lấy Lâm Hi làm bao cát trút giận, tay dấm chân đá còn tính nhẹ nhàng, có một lần bởi vì Lâm Hi không chịu chịu thua, luôn mở to mắt trừng gã, nếu không phải có người già trong nhà ngăn cản, suýt chút nữa gã đã lấy kéo móc mắt Lâm Hi ra, gã túm anh vào trong sân, trói ở trên cây, treo suốt một đêm, buổi sáng ngày hôm sau, khi Lâm Hi được thả xuống, toàn bộ khuôn mặt bị sung huyết sưng như đầu heo.

Nhưng chút đánh đập này không tính là gì, điều chết người phải là đói bụng, nhà họ cố tình bỏ đói anh, nhưng lại không để anh chết đói, mỗi ngày cho một cái bắp ngô hoặc là bánh bột ngô, duy trì sự sống. Trong thôn thường xuyên có đám trẻ con, cầm bánh bao hoặc bánh nướng lớn, cố ý lắc lư bên người Lâm Hi, cắn từng miếng từng miếng một ăn trước mặt anh, Lâm Hi đói đến ngất đi, những đứa trẻ đó cầm đồ ăn dụ dỗ anh, nói nếu anh cời quần, hoặc anh quỳ trên mặt đất bắt chước chó sủa vài tiếng, thì sẽ chia đồ ăn cho anh, Lâm Hi nhỏ nhỏ gầy gầy, xương cốt lại cứng cáp, tuyệt không chịu quỳ trên mặt đất học tiếng chó sủa, thà rằng chết đói còn hơn.

Tình trạng đói khát này vẫn luôn tiếp tục đến khi Lâm Hi lớn hơn một chút, có sức lực giúp nhà họ làm nông, cuối cùng mới có thể ăn no, vì bọn họ phát hiện, để anh ăn no có sức lực, làm lụng được nhiều, có lẽ còn có thể vớt vát hồi lại vốn. Lâm Hi sau này, không bao giờ giống Lâm Hi vừa mới tới Hồng Câu Loan, cái gì cũng không ăn, thấy thịt mỡ là buồn nôn.

Bây giờ anh bị đói khát tra tấn, đối với tất cả đồ ăn chứa tinh bột, có cảm giác gần như là thèm khát, loại thèm khát này dần dần trở thành bệnh tâm lý, cho dù trở về thành phố, sức ăn của anh vẫn lớn đến kinh người, không hề có hứng thú với đồ ăn sang quý, cho dù là bữa sáng, cũng nhất định phải ăn một bát cơm lớn mới có thể lấp đầy bụng.

Cả buổi sáng, hai người đều ngâm mình trong phòng âm nhạc, phòng âm nhạc của Lý Huyền rất lớn, bên trong còn có một phòng thu âm chuyên nghiệp loại nhỏ, Lâm Hi dựa theo yêu cầu của Lý Huyền, đeo tai nghe thu âm bản nháp, không ngừng thay đổi cực hạn quãng giọng cao thấp khác nhau, Lý Huyền vừa nghe, vừa chỉ ra vấn đề cho anh. Tính tình tên nhóc này trong cuộc sống không phải rất tốt, nhưng khi làm việc, sự kiên nhẫn của anh gần như vô hạn, mỗi một lần thử, đều nỗ lực cải tiến, đạt tới yêu cầu của Lý Huyền dường như vẫn chưa đủ, yêu cầu của anh đối với bản thân còn cao hơn.

Anh từng được huấn luyện thanh nhạc chính quy, nhưng những thứ này đối với Lâm Hi ở hiện tại mà nói, vẫn chưa đủ. Sở dĩ Triển Bằng có thể tích lũy được nhiều fan ở vòng loại như vậy, không chỉ có ở chỗ ngoại hình cậu ta đẹp trai, quan trọng hơn là cậu ta có giọng hát nội lực, lại có kỹ thuật, đó là bởi cậu ta được huấn luyện âm nhạc chuyên nghiệp, rất nhiều kinh nghiệm có được nhờ tích lũy lâu dài. Giọng hát Lâm Hi quả thật rất tốt, nhưng đúng như lời Triển Bằng theo, cách hát của anh, vẫn rất hoang dã, hoàn toàn hát bằng cảm giác, rất nhiều kỹ thuật hát anh cũng không hiểu.

Vừa khéo những thứ này Lý Huyền lại am hiểu nhất, cô xuất thân từ dòng dõi nghệ thuật, mẹ cô là ca sĩ âm nhạc nổi tiếng, thường xuyên nhận lời mời đến sân khấu Broadway biểu diễn, mà bố lại là nghệ sĩ piano của dàn nhạc đứng đầu Trung Quốc, cô được hun đúc mưa dầm thấm lâu trong âm nhạc, tài năng âm nhạc vô cùng nổi trội, cho nên ở phương diện kỹ

thuật và chất giọng, cô có thể cung cấp cho Lâm Hi một hệ thống huấn luyện vô cùng hoàn chỉnh.

Vòng thi đấu top 4, Lâm Hi chuẩn bị ca khúc 《 Mối tình đầu 》 , anh hát hết lần này đến lần khác trong phòng thu âm, mỗi một lần sau khi hát xong, anh đều cẩn thận nghe lại, chỗ nào không hài lòng, sửa qua rồi hát lại một lần, ban đầu Lý Huyền còn có thể canh giữ ở bên ngoài giúp anh cùng nghe, sau đó lỗ tai cô gần như đóng kén, dứt khoát để Lâm Hi luyện tập một mình, còn bản thân vào phòng piano, sửa lại bản thảo 《 Hy vọng 》 một lần nữa.

Trải qua một tuần huấn luyện tàn khốc, vòng thi đấu top 4, cuối cùng cũng tới.

Trước một giờ bắt đầu cuộc thi, các fans nào tàn cũng đã canh giữ kênh phát sóng trực tiếp trên internet, khu bình luận cãi cọ ồn ào, các fangirl spam cổ vũ hò hét cho thần tượng, fans Triển Bằng và Lâm Hi chiếm cứ nửa giang sơn, hai bên giống như kẻ thù không độ trời chung, âm ỉ, xâu xé nhau.

Giữa trưa vừa mới ăn cơm xong, các thí sinh đã lần lượt đến hậu trường, bắt đầu hoá trang chuẩn bị. Đã trải qua vòng đấu loại, tận mắt chứng kiến thực lực khủng bố của Lâm Hi, Triển Bằng càng coi anh là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Hai giờ trước bắt đầu thi đấu, Đường Dĩ chọn một căn phòng trống không có ai, cầm thiết bị thu âm chuyên nghiệp của mình hát thu, cô ấy cũng quen mỗi khi thu âm bản nháp xong, cẩn thận nghe lại một lần, tìm ra thiếu sót rồi sửa đổi, trên đường đi một chuyến WC, lúc quay về trùng hợp đụng phải hai người Triển Bằng và Hứa Dịch từ trong phòng đi ra.

“Này, hai người các cậu, lén lút làm gì đấy?” Đường Dĩ vốn thẳng tính, không quen nhìn Triển Bằng kiêu ngạo và Hứa Dịch đối trá, chưa bao

giờ có sắc mặt tốt với hai người này.

“Có thời gian để ý người khác, không bằng lo lắng cho bản thân mình, tạo dựng phong cách.” Triển Bằng châm chọc một tiếng: “Fans rất dễ thay lòng đổi dạ.”

“Tôi chỉ hát theo phong cách của mình, fans có khẩu vị gì tôi không thèm để bụng.” Đường Dĩ dứt lời thoải mái vào phòng, “Rầm” một tiếng, cánh cửa đóng lại thật mạnh.

“Giống hết thằng kia, nổi tiếng rồi là kiêu.” Triển Bằng hừ lạnh xoay người đi, Hứa Dịch theo sau, bộ dáng có vẻ thấp thỏm, không nhìn được mà nuốt nước bọt, khi vào phòng hóa trang, Triển Bằng đặt tay lên vai Hứa Dịch, đè nặng xuống, mỉm cười âm hiểm với cậu ta, ý tứ trong ánh mắt, trong lòng Hứa Dịch biết rõ ràng.

Lâm Hi đi thong thả vào phòng nghỉ, phòng nghỉ không có người, top tám thí sinh đều ở trong phòng hóa trang chuẩn bị, Lâm Hi được Lý Huyền trang điểm giúp anh từ giữa trưa, việc này đã đắc tội với nhà tạo mẫu, rõ ràng ngứa mắt kỹ thuật của người ta mới mời người khác hoá trang, thế nên Lâm Hi cũng lười vào phòng hóa trang, dứt khoát tới phòng nghỉ chờ mở màn.

Trên đường Hứa Dịch đến đây, cầm cốc giấy, rót cốc nước ấm, nhân tiện cũng rót cho Lâm Hi một cốc, đi đến bên người anh thân thiết nói: “Anh Lâm, uống miếng nước cho đỡ khát.”

Tên Hứa Dịch này như keo bôi trên da chó, trước đây ở trường, Lâm Hi bị cậu ta làm phiền suốt ngày, nhưng bây giờ cả ngày cậu ta dính lấy Triển Bằng, rất ít khi lắc lư trước mắt anh.

Lâm Hi nhận cốc nước cậu ta đưa, nhìn nhìn, cong khóe miệng cười lạnh một tiếng: “Cậu mẹ nó không hạ độc tôi đấy chứ?”

Tay Hứa Dịch run lên, nước trong cốc tràn ra hơn nửa.

“Anh Lâm anh cũng biết nói đùa đấy... Ha ha.”

Lâm Hi nhìn dáng vẻ căng thẳng của cậu ta, quơ quơ cốc giấy trong tay mình, khước miệng cong lên, uống một ngụm nước, đặt cốc giấy ở bên cạnh.

Không lâu sau, Triển Bằng cùng với các thí sinh khác hoá trang xong lần lượt vào phòng nghỉ, Hứa Dịch nháy mắt với Triển Bằng, tâm trạng Triển Bằng dường như rất thoải mái, ngồi xuống bắt đầu luyện giọng, Hứa Dịch lại ân cần rót cốc nước cho cậu ta, ngồi bên cạnh cậu ta.

Người như Hứa Dịch, bàn về thực lực, cũng có một chút, nếu không sẽ không chống chọi được mà loại ở top bốn, nhưng vì gia thế bình thường, luôn thiếu tự tin, cảm thấy trong giới sâu như nước biển, nếu không ôm chặt cây lớn, nhất định sẽ bị sóng gió bao phủ, mà đối tượng cậu ta lựa chọn ôm đùi cũng rất phong phú, trước đây nhìn trúng tài hoa của Lâm Hi, cảm thấy anh có thể làm nên tên tuổi, cho nên thích dính lấy anh, nói vài lời nịnh hót, nhưng dần dần phát hiện tính cách của Lâm Hi, cũng không thích hợp để cậu ta ôm đùi, bởi vì bất kể cậu ta có dẻo mồm nói ít hay nhiều, anh cũng không thèm nhìn cậu ta. Sau đó Hứa Dịch bắt đầu thay đổi đối tượng, nhìn trúng Triển Bằng, tên này này gốc nghềch lắm tiền, gia đình có bối cảnh, thực lực cũng không yếu, là cây lớn đáng giá dựa vào... Nhưng có một việc, cậu ta nhận ra Triển Bằng, dường như cũng không coi trọng cậu ta...

Bằng không... Tại sao lại bắt cậu ta đi làm chuyện này chứ?

Nếu như bị bắt được, tiền đồ cả đời sẽ bị phá hủy!

Cuộc thi bắt đầu, Đường Dĩ là người đầu tiên lên sân khấu, một ca khúc làm nóng sân khấu, đẩy không khí cao trào lên đến đỉnh điểm, fans

Đường Dã so với các thí sinh ở đây cũng không tính là quá nhiều, tiếng hát của cô ấy khàn khàn, thuộc kiểu giọng điển hình, cho nên chọn Phương Tử, chuẩn bị theo anh ta đi con đường Rock and Roll, loại âm nhạc này vốn chỉ thuộc về số ít công chúng, tuy fans không nhiều, nhưng đều là fans đáng tin cậy.

Sau đó tới Hứa Dịch và một thí sinh khác PK, không biết vì căng thẳng hay vì nguyên nhân nào khác, cậu ta bị lạc giọng, kết quả đã bị đối phương đánh bại dễ như trở bàn tay, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, với thực lực của đối phương, cũng không nhất định mạnh hơn Hứa Dịch.

Vốn dĩ Triển Bằng nóng lòng muốn thử PK với Lâm Hi, nhưng đạo diễn tổ tiết mục sống chết cũng không chịu sắp xếp như vậy, Triển Bằng và Lâm Hi chính là hai ứng cử viên sáng giá cho giải quán quân năm nay, sao có thể để một trong hai người họ dừng chân ở top bốn, như vậy ratings vòng chung kết khẳng định sẽ tụt dốc.

Triển Bằng PK cùng với một ca sĩ dân gian hơi béo Đoàn Thành, Đoàn Thành thuộc nhóm lấy giọng hát làm chính, tuổi hơi lớn, hơn ba mươi tuổi, trong số các thí sinh thì thuộc nhóm đại thúc, rất kinh nghiệm và có tầm nhìn, đã từng ôm đàn ghi-ta đi khắp nam bắc, tìm kiếm âm thanh dân dã trong cuộc sống, ca khúc anh ta hát đều tự mình viết, tinh tế cảm nhận, rất có hương vị.

Khi Triển Bằng quyết đấu với anh ta, Triển Bằng hát một ca khúc được yêu thích của Hoắc Lăng Thiên, dễ dàng đánh bại Đoàn Thành. Thật ra muốn nói chương trình này có góc tối hay không, đương nhiên sẽ có, lấy độ hot bây giờ của Triển Bằng, tổ tiết mục tuyệt đối không thể làm cậu ta cứ thế mà bại trận, dù sao còn phải suy xét đến ý kiến bên đầu tư, còn cả ratings chương trình...

Mà thí sinh giống như Đoàn Thành, tuy có thực lực, nhưng nếu khai quật giá trị thương mại, nói thật ra, không phải rất cao, thứ nhất tuổi tác của anh ta đã lớn, thứ hai người nghe cũng rất kén chọn, anh ta hấp dẫn nhóm người thật sự yêu thương âm nhạc, chứ không phải nhóm fangirl si mê ngoại hình trên TV hoặc trước máy tính, mà người trước, trong văn hoá fans bây giờ, thật ra cũng không chiếm được tỉ lệ cao.

Loại Đoàn Thành, thật ra cũng không ảnh hưởng, bằng vào điều kiện của anh ta có thể đi đến top tám, đủ để chứng minh thực lực của anh ta rất mạnh mẽ.

Đoàn Thành xuống sân khấu, đưa microphone cho Lâm Hi, vỗ vỗ bờ vai của anh: “Sân khấu giao cho cậu.”

Lâm Hi không nói lời an ủi, anh biết, anh ta không cần an ủi.

Anh chỉ gật gật đầu, sau đó đi thẳng lên sân khấu.

Lý Huyền chưa bao giờ nghĩ tới, khúc 《 Mỗi tình đầu 》 đã từng nghe không biết bao nhiêu lần, giờ này phút này, anh đứng trên sân khấu rực rỡ ánh sáng, nhìn cô từ xa, chậm rãi thể hiện, cảm xúc cô vẫn theo giai điệu mà lên xuống phập phồng, cả người đều đắm chìm trong ánh mắt của anh, không thể tự kiềm chế.

Bản gốc 《 Mỗi tình đầu 》 có phong cách vô cùng da diết, nhưng Lâm Hi không phải học sinh nghe lời, anh vẫn dựa vào cảm giác của bản thân, sáng tạo lại giai điệu, tăng mạnh tiết tấu, mỗi một chữ trong ca từ đều rơi vào một tiết tấu, cho nên khi hát lên rất cảm xúc, nhưng lại khác với Rock and Roll, nói tóm lại đây là một bản tình ca nặng tình, đúng lúc violon đàn đến giai điệu cuối cùng, Lâm Hi mang cảm xúc này, thông qua ánh mắt cùng với tiếng hát trầm thấp, đẩy lên cực điểm...

Sau khi anh hát xong, cả khán phòng tĩnh lặng một lát, tất cả mọi người vẫn đang đắm chìm trong dư vị anh mang đến, người đầu tiên đứng lên vỗ tay, là giám khảo Tần Niệm Niệm, tuy Lâm Hi không phải học sinh của cô ấy, nhưng làm một nghệ sĩ đã debut nhiều năm, có kinh nghiệm phong phú, bài hát này thật sự chạm đến đáy lòng cô ấy, phải biết rằng, một ca khúc mới, có thể lôi cuốn mọi người vào ngay lần đầu tiên như vậy, thật sự rất khó, Lâm Hi lại làm được!

Ngay sau đó, cả khán phòng vỗ tay như sấm dậy.....

Hơi thở Lâm Hi vẫn chưa bình tĩnh trở lại, anh thở hỗn hển, ngược mắt nhìn về phía Lý Huyền, thoáng mỉm cười, trên má ẩn hiện hai lúm đồng tiền.

Mà cùng lúc đó, kênh phát sóng trực tiếp trên internet đã bị mưa bình luận chiếm cứ...

“Liếm màn hình liếm màn hình liếm màn hình!”

“Đúng vậy! Hi nhà tôi mỉm cười, quá thật đẹp đến không ai sánh bằng!”

“Bài hát này tên là gì! Tại sao trước đây tôi chưa từng nghe thấy, hay đến bùng nổ!”

“Chắc là ca khúc mới rồi!”

“Thật sự siêu cấp hay!”

“Để tôi yên, tôi muốn yên lặng!!!”

“Mẹ ơi chính là anh ấy! Con rất yêu anh ấy! Không ai khác!! Con phải gả cho anh ấy!!!”

.....

Sau khi thí sinh kết thúc màn trình diễn, sẽ có một khoảng thời gian giám khảo giao lưu với các thí sinh về phần thi, không phải chính thức, yếu tố gây cười là chủ yếu, xua tan cảm xúc hồi hộp của người nghe.

“Bài hát này, thật sự quá hay!” Tần Niệm Niệm gấp gấp hỏi: “Do cậu viết hả?”

Lâm Hi lắc lắc đầu, mỉm cười nhìn về phía Lý Huyền: “Là cô giáo Lý Huyền thân yêu của tôi sáng tác.”

Hừ! Ai là thân yêu của anh...

“Khó trách!” Chu Mục Ca chen vào nói: “Lý Huyền cô không tốt chút nào, thế mà lại vì thí sinh mà viết ca khúc riêng, đạo diễn, cái này có tính gian lận không!”

Đương nhiên không tính, các thí sinh có thể hát ca khúc do bản thân sáng tác, đương nhiên cũng có thể hát ca khúc mà giáo viên sáng tác cho mình. Chu Mục Ca thuận miệng nói, giọng điệu bông đùa, khiến khán giả bật cười lớn.

“Bài hát này, thật ra phong cách ban đầu lại nặng nề hơn một chút, sau đó Lâm Hi sợ quá đau thương, mới sửa giai điệu nhẹ nhàng đi rất nhiều, có lẽ đây mới là cảm xúc về mối tình đầu.” Lý Huyền vẫn duy trì nụ cười khéo léo, cầm microphone nói.

“Nói đến cảm xúc về mối tình đầu, tôi muốn tò mò một chút.” Giám khảo Tần Niệm Niệm cười xấu xa một tiếng: “Lâm Hi, cậu hát bài hát này động lòng người như vậy, có phải có liên quan gì đến mối tình đầu của cậu không?”

Lý Huyền cho rằng Lâm Hi sẽ không trả lời vấn đề nhảm chán này, không ngờ Lâm Hi lại cười khẽ, không hề kiêng kị mà đáp: “Đúng vậy.”

“Hả???” Tần Niệm Niệm càng thêm hăng hái: “Tình đầu của bạn Lâm đẹp trai, chắc chắn không bình thường, mau nói cho chúng tôi đi.”

“Cô ấy.” Ánh mắt Lâm Hi chứa tình cảm nồng nàn lưu luyến mà Lý Huyền chưa bao giờ thấy: “Khi đó cô ấy tựa như một cô công chúa nhỏ.”

Tim Lý Huyền, gần như trong nháy mắt bị ném lên mây.

Cả khán phòng... Lặng im ba giây.

“A a! Thật là ngọt!” Tần Niệm Niệm không nhịn được hét lớn lên.

Mà giờ phút này, ở kênh phát sóng trực tiếp trên internet mưa bình luận nháy mắt ngừng lại, thật lâu sau...

Một từ “Đệch” trôi qua giữa màn hình chính.

Ngay sau đó là tiếng kêu than dậy trời đất...

“Bà đây thật là ghen tị!”

“Đá bay bát cầu lương này.”

“Người phụ nữ được anh ấy dùng giọng nói dịu dàng như vậy gọi là công chúa nhỏ, đời trước nhất định đã cứu vớt hệ Ngân Hà.”

“Tim đã vỡ... Vẫy tay bye bye...”

.....

Top 4 《Tìm kiếm giọng ca mới》 cuối cùng cũng ra đời, lần lượt là Triển Bằng, Lâm Hi, Đường Dĩ cùng với một tiểu thị tươì (1) nhỏ tuổi Kiều Tư Gia.

Trên hành lang không người, Triển Bằng túm cổ áo Hứa Dịch, đè cậu ta lên tường, tức giận chất vấn: “Cậu lừa tôi!”

“Đúng... Thật sự xin lỗi, anh Triển, em thật sự không dám... Nếu như bị điều tra ra, đời này của em sẽ bị phá hủy.” Hứa Dịch sợ hãi nhìn cậu ta run rẩy nói.

“Đồ vô dụng.” Triển Bằng ném mạnh cậu ta sang bên cạnh, Hứa Dịch lao đảo một cái ngã xuống mặt đất.

“Dù sao cậu cũng đã bị loại, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi thấy cậu là lại ghê tởm.” Triển Bằng phun một tiếng, nhắc chân rời khỏi hành lang.

Hứa Dịch từ trên mặt đất bò dậy, giống như trút giận, hét to vài tiếng về phía bức tường, hoàn toàn không chú ý tới Lâm Hi đút tay trong túi lạng lẽ đi qua người cậu ta.

“Cậu tới cười nhạo tôi đúng không?” Đúng lúc Lâm Hi đi ngang qua, Hứa Dịch đột nhiên mở miệng, giọng nói vô cùng mệt mỏi.

Lâm Hi nghiêng đầu liếc nhìn cậu ta, lười nhác nói: “Đáng tiếc, không buồn cười.”

Ngay cả tư cách bị chê cười cũng không có...

Hứa Dịch nản lòng cười phá lên, tiếng cười rất khiếp người: “Lâm Hi, cậu mẹ nó đừng quên, nếu không phải có tôi, hôm nay cậu đã bị loại.” Cậu ta đứng dậy chỉ vào bóng dáng Lâm Hi chửi ầm lên: “Cậu có tư cách gì đứng ở đây cười nhạo tôi!”

Lâm Hi xoay người, lạnh lùng liếc cậu ta: “Chính cậu không có lòng tự trọng, liên quan gì đến tôi? Muốn tôi phải mang ơn đội nghĩa với cậu hả? Đánh con mẹ nó rắm ấy!”

“Lâm Hi! Cậu mẹ nó kêu cái gì mà kêu!” Vào lúc Lâm Hi xoay người đi, Hứa Dịch bước lên vài bước gọi anh lại, to tiếng chửi: “Đừng

tưởng rằng bản thân có gì đặc biệt hơn người, cậu với tôi là cùng loại người, chẳng qua may mắn tốt hơn tôi một chút mà thôi.”

Lâm Hi rút một cây bút ghi âm từ trong túi ra, đó là bút trước đó Đường Dĩ đã dùng ở phòng trống trước khi đi WC, Lâm Hi bật lên, bên trong phát ra cuộc đối thoại giữa Triển Bằng và Hứa Dịch: “Cầm túi thuốc này đổ vào cốc nước của Lâm Hi, tôi muốn cậu ta tối nay không vào được top bốn.”

“Anh Triển... Đây là... Cái gì?”

“Thuốc xổ mà thôi.”

“Anh Triển, em không dám...”

“Người khác chỉ nghĩ rằng cậu ta ăn phải đồ hỏng, không ai sẽ nghi ngờ đến cậu.”

“Anh Triển...”

.....

Bút ghi âm lạch cạch một tiếng được anh tắt đi.

Hứa Dịch nghe thấy, sắc mặt trắng bệch, run bần bật, suýt chút nữa chân cũng đứng không yên, sau lưng toát ra tầng tầng lớp lớp mồ hôi lạnh.

“Nói cho Triển Bằng, bảo cậu ta dừng lại đi.” Bóng lưng Lâm Hi biến mất ở chỗ rẽ: “Động vào tôi, các cậu sẽ bị chết rất thảm.”

—————

Sau top 4, độ hot của Lâm Hi tăng mạnh, rất nhanh đã vượt qua Triển Bằng, dẫn đầu lượt bình chọn trên official website, anh luôn dẫn phía trước, trở thành người được bình chọn cao nhất cho chức quán quân của mùa giải

năm nay, mà cùng lúc đó, ca khúc 《 Mỗi tình đầu 》 của Lâm Hi cũng đứng vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng những ca khúc mới web âm nhạc, bảng xếp hạng này căn cứ vào lượng nghe và download sau khi ca khúc mới được phát hành mà xếp hạng, tổ tiết mục vừa đăng 《 Mỗi tình đầu 》 bản chính thức lên mạng, ngày hôm sau đã tiến thẳng lên đến vị trí thứ hai bảng xếp hạng, đây là thành tích khá kinh khủng.

Mà đứng thứ nhất, lại là ca khúc chủ đề album vừa mới phát hành tuần trước của thiên vương Hoắc Lăng Thiên 《 Siết chặt mười ngón tay 》 .

Nhưng xem độ hot của 《 Mỗi tình đầu 》 , rất có thể sẽ tiến sâu lên vị trí đứng đầu bảng xếp hạng những ca khúc mới.....

Đúng như dự đoán, sau ngày thứ ba đăng tải lên mạng, 《 Mỗi tình đầu 》 đã đè bẹp khúc 《 Siết chặt mười ngón tay 》 của thiên vương Hoắc Lăng Thiên, điều này khiến các fans Hoắc gia cảm thấy rất khó chịu.

“Người mới này đúng là không hiểu chuyện, dựa vào đâu mà muốn đè ép Hoắc thiên vương trên bảng xếp hạng chứ.”

“Đúng vậy, dù sao Hoắc Lăng Thiên cũng là thiên vương debut nhiều năm như vậy, người mới tên Lâm Hi này đúng là không biết tôn trọng tiền bối!”

“Biết đâu trang web nhận tiền rồi đẩy lên, làng âm nhạc Hoa Ngữ luôn bị những người này làm bẩn.”

“Hơn nữa đều là vì cái chương trình giọng ca mới kia lãng xê, sau lưng có người đầu tư, nâng đỡ người mới.”

“Nói thật cái loại chương trình thi đấu này, ông đây cóc thèm xem, chọn ra toàn bọn bình hoa, làng âm nhạc Hoa Ngữ nếu không có phái ca sĩ thực lực như Hoắc thiên vương chống đỡ, thì đã sớm sụp đổ.”

Đương nhiên fans Lâm Hi thấy thần tượng nhà mình bị bôi đen, đương nhiên cũng không nhịn được nhảy ra tranh luận với fans Hoắc gia.

“Cậu chủ nhà tôi bị người mới đè bẹp, hu hu hu, thật là tủi thân, phải nhớ!”

“Nói cho rõ đạo lý, không có chỗ nào quy định chính xác người mới nhất định phải đứng sau nghệ sĩ lão làng, hưởng chi bảng xếp hạng ca khúc mới này không phải do người sắp xếp mà là tự động, đều dựa theo số lượng download mà xếp hạng, fans nào tàn của Hoắc gia đừng có ngồi đó khóc lóc bôi đen, lấy chứng cứ ra đi, nếu không thì im miệng đi nhé?”

“Khác lâu trên, không thích không ghét, chỉ nói về phương diện âm nhạc, tuy Lâm Hi là người mới, nhưng 《 Mỗi tình đầu 》 quả thật hay hơn 《 Siết chặt mười ngón tay 》 , khá bắt tai.”

“ 《 Mỗi tình đầu 》 lên bảng hai ngày, hơn hai mươi vạn download, nếu đều mượn thủy quân giúp, tổ tiết mục đã sớm phá sản rồi!”

“Nhóm chó con Hoắc gia mở to hai mắt mà nhìn cho rõ, người soạn nhạc 《 Mỗi tình đầu 》 là Lý Huyền, chất lượng âm nhạc của cô ấy đã nổi tiếng trong làng âm nhạc Hoa Ngữ, bài hát 《 Siết chặt mười ngón tay 》 này ngoại trừ do Hoắc thiên vương biểu diễn còn có thể phát ra bên ngoài, còn lại từ phần soạn nhạc đều do người qua đường Giáp chưa ai biết làm, chất lượng hoàn toàn không thể sánh với 《 Mỗi tình đầu 》 , dựa vào đâu mà muốn đứng trước 《 Mỗi tình đầu 》 .”

Các fan ở trên mạng chiến đấu hùng hực khí thế, mà Lâm Hi lại thờ ơ, đứng đầu bảng xếp hạng ca khúc mới cũng không biết, cả ngày ngây ngốc trong phòng âm nhạc của Lý Huyền, chuẩn bị cho vòng chung kết.

Xế chiều, Lý Huyền tan tầm về nhà, Lâm đại gia đang dạng chân nằm trên sofa, tay cầm táo vừa gặm, vừa dùng ipad của Lý Huyền lướt Weibo.

“Chậc, cái tên Hoắc Lăng Thiên có địa vị gì?” Miệng Lâm Hi nhai táo, lẩm bẩm hỏi.

“Debut cùng năm với tôi, trong mấy năm gần ngủi thu hoạch được vài giải thưởng lớn hạng mục âm nhạc trong nước, bây giờ đang là ca sĩ chạm tay là bóng.” Lý Huyền đi đến bên bàn trà dọn dẹp đồ uống Lâm Hi đã dùng và gạt tàn, khẽ liếc anh một cái: “Fans của cậu đã ầm ĩ với người ta vài ngày, hiện tại mới nhớ ra phải đi tìm hiểu đối thủ à?”

Lâm Hi hờ hững cười lạnh một tiếng, ném lõi táo vào thùng rác, tiện tay rút một tờ giấy lau miệng, ngược mắt nhìn Lý Huyền: “Trước mắt thôi, trên thế giới này, tôi vẫn chưa phát hiện ra ai xứng đáng làm đối thủ của tôi?”

Thật là ngông cuồng!

“Không phải để ý những việc này, bây giờ cậu vừa mới có chút danh tiếng, không tránh được có người ngứa mắt ở phía sau quạt gió thêm củi, cố ý hắt cho cậu bát nước bẩn, việc bây giờ cậu phải làm, chỉ là chuẩn bị tốt cho vòng chung kết, thời gian có thể chứng minh tất cả.” Lý Huyền vừa nói vừa đi ra phía sau Lâm Hi, mắt liếc ipad trong tay anh.

Đệch!

Clip người đẹp mặc đồ bơi và hình ảnh riêng tư nhạy cảm!

“Cậu đang xem thứ vớ vẩn gì thế!” Lý Huyền chạy tới duỗi tay giật lấy ipad trong tay Lâm Hi.

“Là fans gửi tin nhắn cho tôi.” Lâm Hi giơ ipad lên cao, vẻ mặt vô tội.

“Không cho xem!” Lý Huyền đứng phía sau sô pha kéo ống tay áo của anh: “Không cho dùng máy tính của tôi xem!” Mặt cô nóng đến đỏ bừng, thật là cay mắt, các em gái bây giờ rốt cuộc làm sao vậy?

“Đâu có xem cô, có gì xấu hổ đâu!” Lâm Hi đứng lên, giơ cao ipad lên không cho cô bắt được, Lý Huyền kéo ống tay áo anh nhẩy lên giật ipad, chiều cao của cô hoàn toàn với không tới vóc dáng 1m85 của Lâm Hi, không giữ được trọng tâm, lòng bàn chân trượt đi, kéo Lâm Hi cùng ngã xuống sô pha mềm xốp.

Mặt dán mặt, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở đan xen.

Lý Huyền mở to hai mắt nhìn, nhìn khuôn mặt hoàn hảo gần trong gang tấc của anh.

Không khí, lập tức trở nên khô nóng.

Lâm Hi không đứng dậy ngay, ấn đường anh thoáng nhăn lại, biểu cảm phức tạp, nhìn Lý Huyền gần trong gang tấc, ngay sau đó, đầu anh dịch xuống, sườn mặt trực tiếp dán lên ngực Lý Huyền.

Cô chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, ôm chặt lấy cơ thể đầy đà đặc biệt là phong cảnh trước ngực, bị đè ép dưới áo sơ mi màu trắng, có vẻ vô cùng cấm dục. Mà giờ này phút này, cách một lớp vải mỏng, mặt anh kề sát bộ ngực đầy đà của cô.

Đầu Lý Huyền “Ầm” một tiếng, núi lở đất nứt!

“Tim cô, đập rất nhanh.” Lâm Hi nhắm mắt lại nghe tiếng tim đập của cô, nghiêm túc nói.

Vớ vẩn! Anh không nhìn xem rốt cuộc bây giờ anh đang làm cái gì! Anh đặt đầu ở chỗ nào!

Lý Huyền dùng sức đẩy anh ra, luống cuống tay chân từ trên sô pha bò dậy, che ngực, lão đảo lù về phía sau, kinh hoàng nhìn anh, Lâm Hi ôm bụng bật cười, giống như một cậu nhóc đùa dai thành công.

Mặt Lý Huyền nóng đến đỏ bừng, hung hăng trừng Lâm Hi, cắn răng, không nói ra được một câu, cô muốn mắng anh, lại không biết nên mắng như thế nào, tất cả lời lẽ ác độc rơi xuống người Lâm Hi, tựa như đám một cú vào bông mềm, hoàn toàn không có tính thương tổn.

“Cô gái này.” Lâm Hi cong khoé mắt, cười tủm tỉm nhướn mày nhìn Lý Huyền: “Giống hệt bè gỗ, thật là ngốc.” Anh nhắc chân, đi về phía phòng âm nhạc, khi đi ngang qua người cô thuận tay úp ipad vào trước ngực cô, thì thầm: “Sau này phải gọi cô là cô ngốc mới đúng.”

“.....” Ai cho phép anh tự ý đặt biệt danh cho cô giáo hả!

Ồn ào về vị trí đứng đầu bảng xếp hạng những ca khúc mới còn chưa lắng xuống, một tài khoản marketing V chuyên Rumor tin tức trong giới giải trí lại đăng một bản tin dài trên Weibo, vạch trần Lý Huyền lúc trước đã chơi võ lớn, từ chối viết lời cho album của Hoắc Lăng Thiên, lại vì một người mới chưa ai biết đến sáng tác, mà bài hát này chèn ép ca khúc chủ đề album của Hoắc Lăng Thiên, không chỉ như thế, fans của người mới Lâm Hi ở trên mạng ức hiếp fans Hoắc Lăng Thiên, tạo cảm giác tồn tại khắp nơi, khí thế kiêu ngạo, khinh người quá đáng, phương diện này nhất định không tránh được có người ở phía sau quạt gió thêm củi, muốn đẩy Hoắc Lăng Thiên thiên vương của làng âm nhạc Hoa Ngữ xuống đài, nâng người mới lên thượng vị.

“Kiểu hoài nghi vô lý này, đúng là bài báo âm mưu ngớ ngẩn, tại sao vẫn có người tin nhỉ!” Dịch Tiểu Gia tức giận đến run người, đi đi lại lại trong văn phòng của Lý Huyền, vô cùng bất mãn: “Bài báo này đả nện Hoắc Lăng Thiên thành kẻ đáng thương chịu hết mọi uất ức, chúng ta lại thành đại ma vương làm tàn hoa bại liễu, trăm phương nghìn kế muốn lợi dụng Lâm Hi kéo anh ta xuống đài, đêch! Đúng là thần kinh! Anh ta cho rằng anh ta là ai! Đường Tăng sao?”

Lý Huyền lạnh mặt, tay cầm con chuột, ánh mắt lãnh lẽo, dán chặt vào màn hình máy tính, đọc hết cả bài viết kia, ngữ điệu văn phong, thật ra cô có cảm giác dường như đã từng quen biết, trước đây có tài khoản V vàng mấy trăm vạn fans nào đó, nắm chặt gièm pha sự việc Lưu Tư uy hiếp bao dưỡng Hoắc Lăng Thiên, cũng dùng kịch bản tương tự, hoàn toàn đặt Hoắc Lăng Thiên vào góc độ người bị hại, lấy thái độ của người đứng xem chính nghĩa, giải oan cho Hoắc Lăng Thiên, từng câu từng chữ, đều giống như con dao nhỏ, thiên đao vạn quả đối phương, lại trông như có thái độ khách quan, có thể nghe nhìn lẫn lộn, lời lẽ có tính kích động, đẩy ngọn lửa phẫn nộ của fans về phía Lý Huyền.

“Trước đây tôi rất thích Lý Huyền, không ngờ cô ta lại là loại người này!”

“Thủ đoạn thật sự quá bỉ ổi! Chương trình rác rưởi!”

“Tôi thấy người mới tên Lâm Hi này, thật sự muốn nổi tiếng đến phát điên rồi!”

“Dù sao Hoắc thiên vương cũng debut nhiều năm như vậy, là thần tượng hiếm có thuộc phái ca sĩ thực lực của giới giải trí, một chương trình vì muốn nâng đỡ người mới, lại lấy Hoắc thiên vương ra lăng xê, thật là quá phẫn, từ nay về sau không bao giờ xem 《Tìm kiếm giọng ca mới》 nữa, Lâm Hi gì đó, vĩnh viễn bị bôi đen, còn cả Lý Huyền, ca khúc cô ta viết tôi tuyệt đối sẽ không nghe.”

“Biết đâu phía sau lại có hoạt động gì không muốn người khác biết, giới giải trí chính là một bãi nước đục, nữ thần tỷ tỷ cái gì, ra vẻ cao quý kiêu ngạo, đều là giả tạo, có thể tồn tại đến trình độ này, ai biết sau lưng đã ngủ với bao nhiêu người chứ!”

“Người mới bây giờ, hết người này đến người khác đều nóng vội, thành thật nỗ lực ca hát không được sao? Một hai phải làm ra những việc

kinh tởm như vậy sao, thật đáng khinh.”

“Mời bọn thủy quân tới bơi đên Hoắc thiên vương, thủ đoạn quá bỉ ổi!”

“Đau lòng Hoắc thiên vương.”

“Hoắc thiên vương nỗ lực nhiều năm như vậy, mọi người đều rõ như ban ngày, sao có thể để những lời ô uế kia phủ định?”

“Tôi từng xem top 4 thi đấu, hát cũng chẳng ra gì, còn không bằng một cái bình hoa trong giới giải trí, cuối cùng còn mang mối tình đầu ra lãng xê, ghê tởm.”

.....

Lý Huyền dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được bài báo này được người đại diện Chu Tử Duyệt của Hoắc Lăng Thiên mời người viết, chuyện từ chối viết lời cho album của Hoắc Lăng Thiên, người ngoài căn bản không thể nào biết được, hơn nữa bọn họ cũng không phải lần đầu tiên làm việc này, ngựa quen đường cũ, lúc này chắc chắn là vì Hoắc Lăng Thiên không hài lòng chuyện ca khúc mới 《 Mối tình đầu 》 của Lâm Hi đè ép 《 Siết chặt ười ngón tay 》 trên bảng xếp hạng, mới lấy việc kia ra, muốn mượn cơ hội chèn ép Lâm Hi, đồng thời cũng cảnh cáo với Lý Huyền.

“Chúng ta có phải viết trạng thái, giải thích chuyện này một chút hay không?” Dịch Tiểu Gia vội vàng hỏi Lý Huyền.

“Tạm thời không cần, mấy chuyện này, chỉ ồn ào mấy ngày là tan thành mây khói, chị thích sáng tác cho ai không sáng tác cho ai, là bình thường, không cần phải đi giải thích cái gì, bên bọn họ cũng chờ chúng ta đáp lại, một khi đáp trả, bọn họ có thể tóm được cơ hội hành động lớn, làm

chuyện này âm ỉ hơn nữa, đốt lửa rất dễ, muốn dập tắt mới khó.” Lý Huyền đóng trang web, không thèm xem những bình luận khiến người ta bực bội.

“Em hiểu rồi.” Dịch Tiểu Gia trình trọng gật đầu.

“Chúng ta không cần ra mặt, sức chiến đấu của fans Lâm Hi rất mạnh.” Lý Huyền cười cười, giới giải trí thịnh hành một câu, thần tượng thế nào fans thế này.

Hết chương 20

(1): Tiểu thịt tươi là cụm từ mà giới giải trí TQ dùng để gọi những chàng trai trẻ mới nổi trong giới.

Lời editor: Ôi cái chương này dài gấp 3 chương bình thường, tớ cứ mở ra đóng vào hết hơn một tuần mới edit xong >~< Với cả ghét nhất đoạn edit fans nào tàn của bạn Bằng và tra nam họ Hoắc, tức ói máu luôn á >~<

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 21: Con bạc

Lý Huyền ở trong công ty cả ngày, một đồng công việc bận rộn đến tối tăm mặt mũi, đến tối mới từ công ty đi ra, lại bị phóng viên giải trí ngồi canh bên ngoài công ty vây kín, muộn như vậy còn ở ngoài cửa công ty chờ cô, tên nhóc này cũng thật chuyên nghiệp.

“Xin hỏi vì sao cô bằng lòng viết nhạc cho một người mới chưa ai biết đến mà lại từ chối lời mời của Hoắc thiên vương?”

“Cô với Hoắc thiên vương có ân oán cá nhân đúng không?”

“Có phải cô muốn mượn ca sĩ mới để chèn ép Hoắc thiên vương hay không, hay chỉ là nâng đỡ người mới?”

“Nghe nói hiện tại người mới Lâm Hi đã có đủ thế, tương lai có thể sẽ ký kết hợp đồng với truyền thông Thịnh Ngu, chuyện này có thật không?”

“Đây là động thái cá nhân của cô hay liên quan đến truyền thông Thịnh Ngu?”

“Rốt cuộc quan hệ của cô với Lâm Hi là gì?”

Lý Huyền im miệng không nói, muốn chen ra khỏi đám đông, nhưng nhóm phóng viên này lại vây chặt như nêm cối, bất kể cô đi bên nào, bọn họ đều đuổi theo như ong vỡ tổ, nhất quyết ép Lý Huyền nói ra vài câu, không chịu bỏ qua.

Đúng lúc này, một tiếng huýt sáo trong trẻo cắt ngang trời đêm ồn ào, một giọng nam trầm thấp mang theo chút ngả ngón từ phía sau vang lên: “Này, cô giáo của tôi không thể nói được, mọi người đừng bắt nạt cô ấy.”

Lý Huyền kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Hi mặc bộ quần áo đấu bóng chày rộng rãi, đứng dưới đèn đường, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Là Lâm Hi!”

“Không sai, chính là người mới kia!”

Nhóm phóng viên giống như lũ chuột nhìn thấy pho mát, lao về phía Lâm Hi như ong vỡ tổ, Lâm Hi đứng thẳng người, nghênh ngang đón đám phóng viên kia.

“Xin hỏi cậu với Lý Huyền có quan hệ gì?”

“Cô ấy là cô giáo của tôi.” Lâm Hi nói vào microphone của một phóng viên nam có vóc dáng thấp bé liên tục không chen lọt: “Không nên chen chúc, chú ý an toàn.”

“Xin hỏi cô giáo của cậu Lý Huyền có ý đồ mượn cơ hội nâng đỡ người mới để chèn ép Hoắc thiên vương hay không.”

“Wow, vấn đề của cô thật là sắc bén.” Lâm Hi khoa trương cười nói, ngược mắt nhìn về phía cô gái trẻ nêu ra câu hỏi vừa rồi, cô gái nhỏ bị Lâm Hi nhìn chăm chú, mặt chột ửng đỏ, thoáng lung túng.

“Một thiên vương có thể bị một người mới chưa debut chèn ép, cô giáo của tôi từ chối lãng phí thời gian viết nhạc cho anh ta, là lựa chọn rất sáng suốt.”

Đúng lúc này, bên người anh có một phóng viên nữ bị đám phóng viên giải trí xung quanh xô đẩy đến suýt chút nữa té ngã, Lâm Hi tay mắt lanh

lẹ, đỡ lấy cô ấy, nở nụ cười dịu dàng: “Cẩn thận một chút.”

Mặt nữ phóng viên kia đỏ bừng, ánh mắt hiện ra thần sắc khắc thường, liên tục gật đầu: “Cảm ơn, cảm ơn cậu.”

Nói chung, bất kể là ngôi sao nổi tiếng hay tam tuyến không có danh tiếng, đều trốn tránh paparazzi, không hề tôn trọng, có đôi khi còn xảy ra mâu thuẫn kịch liệt thậm chí vung tay đánh nhau, thái độ dịu dàng mà lễ phép của Lâm Hi bỗng chốc đã chiếm được tình cảm của những phóng viên ở đây. Trong thời gian mười phút, những vấn đề phóng viên đưa ra, anh hỏi gì đáp nấy, vừa chọc cười đồng thời vô cùng khéo léo tránh khỏi một số vấn đề gài bẫy, bộc lộ ra sự thông minh và hài hước hiếm ai sánh kịp.

“Cũng muộn rồi, tôi còn một ít vấn đề về âm nhạc cần cô giáo Lý Huyền chỉ bảo, mọi người có thể thả cho chúng tôi đi không?” Lâm Hi nhìn về phía đám phóng viên.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chủ động giải tán.

Lâm Hi gật đầu với Lý Huyền từ xa, Lý Huyền vội đuổi theo anh, những phóng viên kia không ngừng tạm biệt Lâm Hi: “Tạm biệt nhé!”

“Trên đường chú ý an toàn.”

.....

Lý Huyền dẫn Lâm Hi đi xuống gara ngầm, mở cửa xe ngồi vào, xoay đầu nhìn anh một cách nghiêm túc: “Cậu có biết mình đang làm gì không.....”

Cô còn chưa dứt lời, Lâm Hi đã vươn tay, nắm lấy đôi môi cô: “So với người khác một câu cũng nói không nên lời, miệng tôi cạch cạch cạch như súng có phải tốt hơn không.”

Lý Huyền cảm nhận được đầu ngón tay thô ráp vì thường xuyên gảy đàn của anh, trong lòng chợt nổi lên cảm giác khác thường, sau khi đợi anh buông tay ra, cô rũ mắt lẩm bẩm: “Trước mắt, không đáp lại mới là thái độ tốt nhất, làm như cậu sẽ bị bọn họ bám lấy không tha.”

“Chân trần thì sợ gì xỏ giày?” Lâm Hi hừ lạnh một tiếng: “Loại chuyện như thế này nên thể hiện rõ thái độ mới tốt, một mực lảng tránh có khác nào cam chịu đâu.”

Lý Huyền lắc đầu: “Lâm Hi, cái vòng luẩn quẩn không phân rõ trắng đen này, bây giờ cậu còn chưa hiểu... Nước trong giới giải trí sâu đến nhường nào.”

Những lời chửi rửa bôi nhọ, tựa như dao nhỏ, có thể thiên đao vạn quả (1) một người.

“Cái gọi là thối phòng giết người, đó là có thể nâng cậu lên trời cao, đương nhiên cũng có thể đày cậu xuống địa ngục vạn kiếp bất phục, mỗi một bước, đều phải vô cùng cẩn thận, không được phân tâm.”

Lâm Hi nhìn vào mắt cô, ở trong đó, bao phủ màn sương mù màu đen mà anh chưa từng gặp.

Đương nhiên Lâm Hi hiểu lời đồn đãi đáng sợ đến nhường nào, anh đã từng được chứng kiến tận mắt, ở Hồng Câu Loan, một quả phụ trẻ từng chăm sóc anh, bởi vì nói mấy câu với một anh chàng chăn trâu đã kết hôn, người đàn ông kia tặng cô ấy hai cân thịt bò, kết quả bị người trong thôn chỉ chỉ trỏ trỏ, một đám bà thím ăn no rừng mỡ cả ngày ăn không ngồi rồi, kéo từng tốp năm tốp ba đến vây quanh cửa nhà quả phụ trẻ, gân cổ lên chửi rửa cô ấy. Tối đến còn có đàn ông ném đá vào nhà quả phụ trẻ, hát những lời hạ lưu, thỉnh thoảng lại quấy rầy cô ấy. Một người phụ nữ lương thiện, cuối cùng bị những lời khinh miệt, sự hiểu kỳ, ánh mắt dòm ngó, mà tự vẫn. Ngày hôm sau, có người phát hiện cái ao bên trong nhà mình chứa

thi thể lạnh băng của cô ấy, người trong cả thôn kéo đến xem, bàn tán xôn xao không ngừng, bọn đàn bà ác độc tám chuyện, nhìn cô ấy như nhìn thứ đê tiện, chết một nghìn lần cũng không đủ, mà đám đàn ông người thì tiếc, người lại thấy may..... Nhưng không ai, vì cái chết của cô ấy mà cảm thấy áy náy, bởi vì cô ấy tự sát, bọn họ không thể liên hệ cái chết của cô ấy với bản thân mình, nhưng trong tròng bi kịch này, mỗi người đều vô tình trở thành hung thủ, bởi vì vô tình, nên mới vô cùng đáng sợ.

Ở bất cứ đâu, mãi mãi không thể thiếu sự dóm ngò và ánh mắt hiếu kỳ.....

“Được rồi, tôi biết rồi.” Lâm Hi thu lại vẻ mặt, nghiêm túc nói: “Sau này tôi sẽ nghe lời cô.”

Lý Huyền không nghĩ tới tên nhóc cố chấp này lại dễ dàng bị thuyết phục như vậy, cô kinh ngạc nhìn anh, anh dựa bên cửa sổ, im lặng không nói, thật lâu sau, khóe miệng cô nở một nụ cười hiếm hoi: “Thật là ngoan.”

“Này!”

“Lại nói, tại sao cậu lại ở đây?”

“Tôi đi mua bao thuốc.” Lâm Hi vừa nói vừa lấy điều thuốc ra châm.

“Cậu mua thuốc mà đến tận cửa công ty hả?” Lý Huyền nhớ rõ khách sạn Hải Thiên cách truyền thông Thịnh Ngu khá xa.

“Ăn no ra ngoài tản bộ, không được à?”

Lý Huyền kinh ngạc nhìn Lâm Hi, đừng nói tên nhóc này... Đến đón cô đấy nhé!

Lâm Hi không chịu nổi ánh mắt của Lý Huyền, mặt kiên nhẫn nói: “Cho dù cô có nghĩ gì, tôi cũng sẽ từ chối trả lời.”

Lời nói này, anh đã từng nói qua một lần.

Lý Huyền quay đầu lại nhìn con đường tối tăm phía trước, cười cười, không nói gì nữa.

Xe chạy đến cửa khách sạn Hải Thiên, Lý Huyền lại quay đầu bỏ chạy, trước cửa khách sạn đã đầy ắp phóng viên, bây giờ mà về thì chẳng khác nào chui đầu vào lưới.

“Đổi khách sạn khác vậy, cậu có mang chứng minh nhân dân không?”
Cô hỏi Lâm Hi.

“Không mang.”

Lý Huyền bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa anh về nhà.

Bởi vì Lâm Hi phối hợp phỏng vấn, hơn nữa thái độ khi phỏng vấn vô cùng phong độ và lễ phép, đã chiếm được cảm tình của rất nhiều phóng viên, nên khi các báo giải trí đưa tin về Lâm Hi, đều đặc biệt tích cực, Lý Huyền cũng nhận được niềm vui ngoài ý muốn. Lâm Hi được đắp nặn hình tượng chính diện, đối với những người chĩa mũi nhọn chỉ trích vào anh và Lý Huyền, cũng coi như là một đòn đáp trả mạnh mẽ, tuy fans nhà họ Hoắc vẫn tiếp tục chửi rủa, nhưng gần như mọi việc đã được xoay chuyển tình thế, rất nhiều fans lý trí, nhất là những người đã từng nghe ca khúc của Lâm Hi, bắt đầu kiểm điểm thái độ của mình có bất công quá mức hay không, dùng thực lực nói chuyện, ca khúc 《 Mối tình đầu 》 thật sự hay hơn 《 Siết chặt mười ngón tay 》 của Hoắc Lăng Thiên rất nhiều.

Mà fans trên internet của Lâm Hi cũng bình tĩnh hơn nhiều, nhìn thấy fans nhà mình có thái độ tích cực như vậy, bọn họ cũng không ngang ngược mà nói toạc móng heo, xé rách thì vẫn phải xé rách, nhưng phải xé đến ôn tồn lễ độ, xé đến nói có sách mách có chứng.

“Cô ngốc, lời của 《 Hy vọng 》 vẫn chưa viết ra được à?” Lâm Hi đẩy cửa đi vào phòng làm việc, trực tiếp ném một xấp nhạc phổ lên đầu Lý Huyền: “Còn năm ngày nữa là đến vòng chung kết rồi.”

“Tôi là giáo viên của cậu! Có thể cho tôi chút tôn trọng hay không!” Lý Huyền ôm đầu, không phục mà quay đầu lại lườm anh một cái.

“Không thích cô ngốc à? Vậy gọi cô là công chúa nhỏ được không?”

“Không được đặt biệt danh cho tôi!” Lý Huyền tức đến hộc máu: “Gọi tôi là cô giáo Lý!”

Lâm Hi đặt mông ngồi trên bàn làm việc của cô, kéo dài giọng, ngả ngón gọi một tiếng: “Xin hỏi cô ~ giáo ~ Lý” tiếng nói kéo dài đầy từ tính, gọi đến mức xương cốt cũng phải mềm nhũn, tiếp theo đó anh kéo tóc cô một cách thô bạo, tốc độ ngữ điệu nhanh hơn, hung ác hỏi: “Ca khúc của ông đây đâu rồi!”

Lý Huyền thoát khỏi tay anh, vo tròn tập bản thảo đầy chữ trên bàn, xoay người ném vào thùng rác, tuyệt vọng gào một tiếng: “Không viết ra được!”

Lâm Hi quay đầu lại nhìn về phía thùng rác, giấy vứt bên trong đầy đến mức sắp tràn ra ngoài, trên mặt đất còn có mấy tờ giấy vứt lộn xộn.

Sắp tới vòng chung kết, lời ca của ca khúc mới vẫn chưa viết ra được, sao Lý Huyền có thể không vội, nhưng những thứ như linh cảm, bạn càng muốn nắm bắt nó, nó càng chạy xa hơn, ép buộc mình sáng tác, những gì viết ra chỉ có thể là một đồng rác rưởi không có giá trị.

Nhìn bộ dáng rối rắm vất hết óc của cô, Lâm Hi thoáng nhú mày, cuối cùng rút cây bút trong tay cô ra, ném bừa lên bàn, Lý Huyền còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Hi đã nắm tay cô, kéo cô ra khỏi phòng làm việc.

“Này? Đi đâu thế?”

“Đến nơi mất hồn nhất.”

Hết chương 21

(1): “Thiên đao vạn quả” là hình phạt băm thành trăm mảnh.

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 22: Cá cược

Lý Huyền có chết cũng không nghĩ đến, cô lại đi theo Lâm Hi đến một nơi như thế này!

Dưới ánh đèn sáng rực, người người chen chúc trên một chiếc bàn nhỏ, nữ nhân viên chia bài mặc bộ trang phục kiều diễm đứng trước bàn, động tác tráo bài và xếp bài vô cùng thuần thục, vẻ mặt đám đàn ông căng thẳng nhìn động tác chia bài không chớp mắt, sau khi bắt đầu, có người vui mừng có người buồn bã, tiếng cười cùng tiếng thở dài đan xen trong tiếng xúc xắc.

Lý Huyền lẳng lặng lấy khẩu trang trong túi ra đeo.

Lâm Hi ngồi trước một sòng bạc, ôm một đồng chips về phía mình, tối nay vận khí cũng không tệ lắm, vừa bắt đầu đã thắng. Trong thời gian chia bài, anh quay đầu lại, nhìn Lý Huyền đang đứng lẻ loi một mình bên cạnh, tay chân co quắp không hề thả lỏng, căng thẳng ngó trái ngó phải, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Đúng là... Người phụ nữ không thú vị.

“Cô ngốc, lại đây.” Anh vẫy tay với cô.

Lý Huyền ngẩn người, rốt cuộc vẫn kiên trì đi qua.

Cô đi đến bên người anh, một tay Lâm Hi ôm cô lại gần, để cô ngồi cùng chỗ với mình.

“Nếu bị nhận ra sẽ rất phiền phức đấy!” Lý Huyền đè thấp giọng, căng thẳng thì thầm bên tai anh.

“Cô nhìn mọi người xung quanh xem.” Lâm Hi châm điều thuốc, liếc mắt nói: “Ở đây tay ra tay vào chính là giao dịch mấy nghìn mấy chục nghìn, ai mẹ nó còn có thời gian rảnh rỗi quan tâm cô là người nổi tiếng hay là ăn mày?”

Lý Huyền quét mắt qua mọi người xung quanh một cái, đúng thật, ánh mắt bọn họ đều dán chặt vào lá bài của mình, vẻ mặt căng thẳng mà trang nghiêm, căn bản không rảnh bận tâm đến chuyện khác.

Dần dần yên lòng.

Lâm Hi đẩy toàn bộ số chips của mình đến trước mặt Lý Huyền, sau đó rút điều thuốc trong miệng mình ra nhét vào miệng Lý Huyền: “Tôi dạy cho cô chơi.”

“Hả?” Lý Huyền không kịp đề phòng nên bị sặc, đầu thuốc hơi ẩm ướt, dính hương vị của anh, Lý Huyền dùng đầu lưỡi liếm liếm, tim đập nhanh hơn một nhịp, hút sâu hai ngụm, rớt cuộc cũng thả lỏng đầu óc.

Nữ nhân viên chia bài đã xếp bài trước mặt Lý Huyền, dưới sự cổ vũ của Lâm Hi, Lý Huyền cầm bài lên.

Tay mới quả nhiên có thần linh phù hộ, vận khí của Lý Huyền tốt đến mức khiến người ta phải thét chói tai, sau khi chơi mấy ván, thắng thua hoàn toàn thay đổi, nếm được mấy lần ngon ngọt, tay cô siết chặt lấy lá bài, ánh mắt sáng lên, Lâm Hi liếc xéo cô, cô nhóc này, ban đầu còn ra vẻ thanh cao không tình nguyện, lúc này mới chơi được mấy ván? Vẻ mặt tham lam này có khác nào đám con bạc bên cạnh đâu.

Lại thắng! Lý Huyền như được mở rộng cánh cửa thế giới mới, đẩy toàn bộ số chips của mình ra, giọng hào phóng mà hô: “Ván tiếp, toàn bộ

chips!”

Ván cuối cùng, cô thua toàn bộ chips, sạch sẽ, đến một chút cũng không còn.

Lý Huyền ngây người, đầu óc trống rỗng.

“Đi thôi.” Lâm Hi kéo khuỷu tay cô.

“Thêm một ván nữa đi, tôi có thể lấy lại tất cả!” Cô móc thẻ ngân hàng từ trong ví ra, định đi mua chips, cô muốn lấy lại toàn bộ số chips đã bỏ ra!

Lâm Hi bất đắc dĩ đỡ trán, người phụ nữ này, quả nhiên có tiềm chất làm con bạc lão làng...

Anh cường ép kéo Lý Huyền ra khỏi sòng bạc ngầm, đi ra thật xa, Lý Huyền vẫn còn lưu luyến không buông quay đầu lại, dậm chân buồn bực nói: “Nếu sớm biết thế tôi đã không chơi ván cuối cùng, toàn bộ chips thắng được đều bị thua mất.” Cô yên lặng siết chặt tay thành nắm đấm: “Sớm muộn gì tôi cũng phải thắng lại tất cả!”

Lâm Hi véo mặt cô, dùng sức kéo kéo, Lý Huyền bị anh kéo đến nhe răng nhếch miệng: “Đau... Đau!”

“Sau này không được đến những nơi như vậy.” Lâm Hi nghiêm nghị, nghiêm túc nói với cô.

“Không phải cậu dẫn tôi đi à?”

“Ai biết cô lại như vậy Lý gốc nghếch!” Lâm Hi vừa véo mặt vừa kéo tóc bắt nạt cô: “Lớn như vậy còn nghiện cá cược, cẩn thận thua đến táng gia bại sản đấy.”

“Đừng túm tóc của tôi.” Lý Huyền giương mắt nhìn anh, nhìn bộ dáng không thể làm gì này của cô, Lâm Hi thoáng mỉm cười, cảm thấy trêu đùa

thật vui.

“Cô đúng là đồ ngọc mà!”

“Hừ!”

Buổi chiều, Lâm Hi dẫn cô đến khu vui chơi giải trí chơi một lúc, Lý Huyền hoàn toàn không có hứng thú với đua xe, sà nhảy, cả buổi chiều đều chơi đập tiền, tiêu mấy trăm đồng, thua hết toàn bộ.

Cuối cùng Lâm Hi đành phải kiên quyết kéo cô ra khỏi khu vui chơi giải trí.

Tiền chất nghiện cá cược bị anh khai quật ra rồi, sau này phải làm sao?

Mặt trời ngả về tây, rặng mây đỏ vẽ ra một đường thẳng phía dưới chân trời, ẩn vào màn trời màu đen.

Lý Huyền từ trong quán trà sữa đi ra, tiện tay đưa một cốc Coca cho Lâm Hi, Lâm Hi không nhận, ngồi xồm bên bồn hoa hút thuốc: “Cô cầm giúp tôi.”

Đã quen Lâm Hi nhị đại gia làm ra vẻ ta đây, Lý Huyền không hề để ý mà cầm ống hút cho anh, hỏi: “Bây giờ đi đâu chơi?”

“Chơi cái đầu cô ý.” Lâm Hi nhận lấy cốc Coca uống một ngụm, đứng dậy, từ trên bồn hoa nhảy xuống, bước đi: “Ngoan ngoan về nhà sáng tác lời bài hát đi.”

“Ôi!” Lý Huyền vẫn chưa chơi đủ, không muốn về sớm như vậy, cô hưng phấn đuổi theo anh: “Nếu không, chúng ta lại giết thêm một ván! Thẳng lại những gì đã thua!”

Lâm Hi sa mạc lời xùy một tiếng, bước chân dài tiếp tục đi về phía trước, không thèm để ý tới cô.

“Tôi có dự cảm, lần này tôi thật sự có thể thắng!” Lý Huyền theo sau Lâm Hi nài nỉ mãi: “Thật đấy, vừa rồi tôi chỉ không may mắn phải dứt chó thôi!”

Rốt cuộc Lâm Hi cũng không chịu được cô lải nhải bên tai, đột nhiên dừng bước xoay người một cái, Lý Huyền không kịp đề phòng, lao đầu vào trong lòng ngực anh.

!

Hương vị thuộc về anh xông vào mũi, Lý Huyền đỏ mặt lùi về phía sau vài bước, kéo giãn khoảng cách với anh.

Lâm Hi nhìn bộ dáng hoảng hốt của cô, cảm thấy rất thú vị, nhướn mày: “Làm nũng đi rồi tôi đưa cô đi chơi.”

“Cậu mơ tưởng cái gì thế! Có biết tôn sư trọng đạo hay không!” Cô mặc kệ anh, bước nhanh hơn, bỏ anh lại mà đi lên phía trước.

Khóe miệng Lâm Hi cong lên, đang định đuổi theo Lý Huyền, quay đầu, bước chân lại không tự chủ được mà dừng lại.

Lý Huyền đi được vài bước, nhận ra Lâm Hi không đuổi theo, xoay người, lại thấy anh nhìn không chớp mắt vào suối phun nước ở trung tâm thương mại.

Lý Huyền tò mò nhìn theo ánh mắt của anh, bên cạnh suối phun nước có một bé trai chừng bảy tám tuổi đeo cặp sách nhỏ màu xanh, luống cuống đứng dưới pho tượng, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi cầm kẹo múi bảy sắc cầu vồng, nói gì đó với bé, bé trai không nhin được lùi ra phía sau, trên mặt lộ vẻ mờ mịt, người phụ nữ kia có tướng mặt hiền lành, giơ

giơ chiếc kẹo mút bảy sắc cầu vồng trong tay, mỉm cười dịu dàng với bé, bé trai nhìn người phụ nữ kia, lại nhìn kẹo bảy sắc cầu vồng, dường như thả lỏng cảnh giác, hơi do dự mà vươn tay, chần chừ nhận lấy chiếc kẹo trong tay người phụ nữ kia.

Tay người phụ nữ kia đặt lên vai bé, định dẫn bé đi.

Lâm Hi bước nhanh về phía trước, Lý Huyền cũng vội vàng đuổi theo, đúng lúc người phụ nữ kia sắp mang đứa trẻ đi, Lâm Hi chặn trước mặt ả ta, ả ta thoáng nhú mày, dịch sang bên cạnh đi vòng qua anh, Lâm Hi bước sang, chặn đường đi của ả lần nữa.

“Anh định làm gì?” Mặt người phụ nữ kia lộ vẻ khó chịu, càng khẳng định suy đoán trong lòng Lâm Hi.

“Cô với đứa trẻ này có quan hệ gì?” Lâm Hi lạnh mặt hỏi.

“Chuyện này liên quan gì đến anh.” ả ta định vòng qua Lâm Hi, Lâm Hi trực tiếp bắt lấy ống tay áo của ả.

“Nếu không nói rõ ràng thì cô sẽ phải đến cục cảnh sát với tôi.”

“Tôi là mẹ thằng bé!” Giọng nói của ả rất nhỏ, đôi mày lá liễu cong cong dựng lên: “Anh có bệnh đúng không!”

Lâm Hi ngồi xổm người nhìn về phía đứa trẻ bị cô ả che bên người, dịu dàng hỏi: “Cô ta là mẹ của cháu hả?”

Bé trai chần chừ một chút, sau đó lắc lắc đầu, giọng nói mềm mại: “Dì ấy nói sẽ dẫn cháu đi tìm mẹ.”

“Cháu không thấy mẹ, chú giúp cháu tìm cảnh sát được không?” Lâm Hi dịu dàng nói.

Bé trai hết nhìn ả ta, lại nhìn Lâm Hi, cuối cùng lựa chọn tin tưởng chú đẹp trai này, bé ném que kẹo trong tay đi, gật đầu thật mạnh.

Lâm Hi đứng dậy, lấy điện thoại ra định báo cảnh sát, người phụ nữ kia thấy tình thế không ổn, hạ thấp giọng nói với Lâm Hi: “Không chỉ có một mình tao đâu, tao khuyên mày bớt lo chuyện người khác đi.”

Lý Huyền đã hiểu rõ chuyện như thế nào, chạy chậm lại đây, kéo đứa trẻ ra phía sau người mình.

Cùng lúc đó, trên một chiếc Minibus màu bạc đỗ ven đường, có mấy người đàn ông đi xuống, vây quanh Lý Huyền và Lâm Hi.

“Các người định làm gì! Rõ như ban ngày... Tôi... Tôi báo cảnh sát!”
Dứt lời, Lý Huyền lấy điện thoại ra.

Lâm Hi hung ác quét mắt qua bọn chúng, kéo Lý Huyền cùng đứa trẻ kia ra phía sau.

Mấy người đàn ông thấy Lý Huyền đã móc điện thoại ra, bọn chúng nhìn nhau vài lần, găm một tiếng, đi lên định giật lấy điện thoại của cô.

Lâm Hi không để cho bọn chúng chạm vào cô, Lý Huyền thấy một mình anh phải chống lại nhiều người như vậy, nắm tay bé trai, hét lên: “Có ai đó giúp chúng tôi với! Bọn chúng là bọn buôn người!”

Mọi người xung quanh ồn ào dừng chân đứng nhìn, những tên kia hùng hổ lao đến, không ai dám tiến lên hỗ trợ, nhưng lại có không ít người rút điện thoại ra chụp ảnh tách tách.

Đúng lúc này, một người phụ nữ xách theo túi lớn túi nhỏ từ trong trung tâm thương mại chạy ra, bé trai vừa nhìn thấy người phụ nữ kia thì vội vàng gọi to một tiếng: “Mẹ ơi!” Bé vừa nói vừa thoát khỏi Lý Huyền mà chạy về phía cô ấy, người phụ nữ kia thấy có người đánh nhau, hoảng

loạn dất đứa trẻ tránh sang một bên, Lý Huyền thấy bé trai đã có mẹ bảo vệ, cô bất chấp tất cả, tháo giày cao gót của mình để gia nhập cuộc hỗn chiến.

Bụng Lâm Hi trúng vài cú đấm, Lý Huyền cầm giày cao gót tiến lên, trực tiếp dùng gót giày đập vào đầu một người đàn ông đang định đánh Lâm Hi, gã đó bị đau, gào lên một tiếng, ôm đầu lăn trên mặt đất, gáy gã bị đập rách, máu tươi chảy ra tí tách, điều này dọa Lý Huyền đến choáng váng, cô ngơ ngác nhìn vết máu trên gót giày của mình, má ơi! Có phải cô đã giết người hay không!

Trong khoảnh khắc cô sững sờ, Lâm Hi kéo Lý Huyền đến bên người mình, dang rộng hai tay bảo vệ cô, mấy người đàn ông xông lên đánh Lâm Hi, tay đấm chân đá, Lý Huyền bị anh bảo vệ chặt chẽ trong ngực, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, còn không quên hét lớn: “Đừng đánh! Đừng đánh vào mặt cậu ấy!”

Hết chương 22

Lời editor: Ôi chương này tớ vừa edit vừa cười chết mất, nhất là khúc cuối, bạn Hi bị đánh mà mama Huyền không quên bảo vệ khuôn mặt kiếm ra tiền của bạn Hi chứ haha ^^

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 23: Làm sáng tỏ

Lâm Hi một tay quật ngã một người đàn ông, chửi một tiếng: “Mẹ kiếp! Đến lúc này rồi cô còn nghĩ đến mặt ông đây à!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng còi cảnh sát, mấy người đàn ông kia thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy, Lâm Hi không cho bọn chúng cơ hội này, anh dẫn đầu chạy đến trước chiếc Minibus màu bạc kia, kéo cửa bên cạnh ghế lái, trực tiếp lôi tài xế từ bên trong ra, phía sau có một người đàn ông xông tới, móc con dao sắc bén trong túi ra, cùng lúc đó, tên tại xế kia cũng đánh trả Lâm Hi, phối hợp với gã cầm dao giữ chặt tay Lâm Hi.

Lý Huyền nhìn thấy gã kia móc dao găm ra đi đến chỗ Lâm Hi, hoảng sợ, bất chấp tất cả, dứt khoát lao đến chặn phía sau Lâm Hi, con dao của gã đâm xuống, Lâm Hi thấy Lý Huyền chạy đến, con người xẹt qua một tia hoảng loạn, thoát khỏi sự giam cầm của gã tài xế, xoay người bảo vệ Lý Huyền, dùng cánh tay chặn lại con dao đang đâm xuống, chỉ nghe thấy “Roẹt” một tiếng, ống tay áo anh bị chém rách.

Cùng lúc đó, một chiếc xe cảnh sát chạy đến, mấy người đàn ông kia thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy, gã tài xế cùng người đàn bà bị cảnh sát khống chế, trên đường lớn cũng có vài người qua đường chạy tới chặn đường đám đàn ông kia, cùng cảnh sát chế ngự bọn chúng.

Lúc này Lâm Hi mới buông Lý Huyền trong lòng ngực ra, khẩn trương hỏi: “Cô có bị thương hay không?”

Lý Huyền cảm nhận một chút, có vẻ không bị thương ở đâu, sau đó nhìn xuống cánh tay Lâm Hi, máu tươi đỏ thắm theo ngón giữa của anh nhỏ giọt xuống đất.

Cô kéo ống tay áo bị chém rách của anh, nhìn thấy một vết thương ghê người đầy máu, máu thịt lẫn lộn.

Lý Huyền nắm chặt tay còn lại của Lâm Hi, định ra đường đón xe dẫn anh đi bệnh viện, một người cảnh sát chạy tới nói: “Hai người không thể đi, phải cùng tôi về cục cảnh sát lấy lời khai.”

“Bạn tôi bị thương, tôi muốn dẫn cậu ấy đến bệnh viện trước.” Lý Huyền nói với cảnh sát: “Đám người kia... Là bọn buôn người, bạn tôi là người tốt.”

“Ừ, cái này tôi biết.” Cảnh sát vừa mới nghe mọi người xung quanh kể lại sự việc đã xảy ra, anh ta nhìn miệng vết thương trên cánh tay Lâm Hi, thoáng chần chừ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý để họ đến bệnh viện trước: “Sau khi xong việc, nhớ phải tới cục cảnh sát lấy lời khai đấy.”

“Vâng.” Lý Huyền đỡ Lâm Hi lên một chiếc xe taxi, đi thẳng đến bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu, nhìn bác sĩ cầm kim chỉ khâu lại miệng vết thương trên cánh tay Lâm Hi, cả trái tim Lý Huyền như bị bóp chặt, không nhận được hỏi: “Cậu có đau không? Chịu đựng một chút là ổn thôi, đừng sợ.”

Cũng không phải không được tiêm thuốc tê, hiện tại không có cảm giác gì cả, Lâm Hi néo mắt nhìn cô, nói một tiếng: “Đồ ngốc.”

“Vừa rồi thật là nguy hiểm.” Bây giờ trong lòng Lý Huyền vẫn còn sợ hãi: “Toàn là dân liều mạng.”

“Biết là nguy hiểm mà cô còn dám xông tới hả.” Lâm Hi vươn cái tay còn lại, véo véo khuôn mặt cô, dạy dỗ: “Sau này thấy đàn ông đánh nhau, phụ nữ phải trốn xa một chút, biết không?”

“Này, sao lại nói tôi, nhiều người như vậy, cậu cũng không biết tránh đi à, cứ thế mà đánh nhau với người ta, nguy hiểm thế nào cậu có biết không?” Lý Huyền trách móc.

“Đám nhóc đó, có đến mười người cũng không phải đối thủ của tôi.” Lâm Hi than một tiếng, không hề khách khí nói: “Tôi đánh nhau rất lợi hại.”

Bác sĩ ngồi bên cạnh cuối cùng cũng nghe không nổi nữa, không nhịn được xen vào: “Nhóc con, nếu dao găm cắm sâu thêm hai centimet nữa thì đã chạm đến dây chằng rồi, cánh tay này của anh xem như bỏ đi đấy, phải nghe theo vợ anh nói, sau này kiềm chế một chút, đừng đánh nhau với người khác.”

Lý Huyền nghe vậy, đôi mắt đỏ lên, trong lòng chột chua xót: “Cậu trông cậu đấy, nếu cánh tay không còn, sau này phải gậy đàn ghi-ta như thế nào, phải nhảy như thế nào, biến thành người tàn tật, ai đến chăm sóc cậu!”

Ờ, từ từ... Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Ai là vợ của anh! Ai là vợ của anh!!!

Chờ bác sĩ băng bó cho anh xong, bưng khay đi khỏi phòng cấp cứu, Lâm Hi nở nụ cười: “Quan tâm tôi thế à?”

Lý Huyền còn định biện bạch gì đó, điện thoại lại đột nhiên vang lên, vừa nhắc máy, giọng nói vội vàng của Dịch Tiểu Gia đã truyền tới: “Chị Huyền, chị đang ở cùng với Lâm Hi đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Có phải Lâm Hi đánh nhau với người ta hay không!”

Lý Huyền theo bản năng cảm thấy không ổn: “Tại sao em lại biết?”

“Trên internet đều đưa tin rồi ạ!” Dịch Tiểu Gia nôn nóng: “Có người chụp ảnh, đăng trạng thái nói Lâm Hi đánh nhau với người khác ở trên phố, trên Weibo đều chuyển phát điên cuồng! Thật là... Tại sao cậu ấy lại đánh nhau với người ta! Chị Huyền chị ở bên cạnh cũng không khuyên cậu ấy một chút, việc này có ảnh hưởng rất tiêu cực đấy!”

Cô khuyên? Việc này đâu thể khuyên là xong chuyện!

Lý Huyền vừa cúp máy đã lập tức mở điện thoại ra, kết quả hot search trên Weibo đều là tin tức về Lâm Hi, chắc chắn là âm mưu của nhóm người nào đó, hình ảnh chụp rất rõ cảnh Lâm Hi đánh nhau với đám đàn ông kia, bộ dáng anh hung ác, ánh mắt quyết tuyệt, lời bình đi kèm là: “Trên phố, tự nhiên lại gặp được cảnh kéo bè kéo lũ đánh nhau, nhưng trông mặt người kia thật sự rất quen!”

Quần chúng ăn dưa hoàn toàn không rõ chân tướng thi nhau bình luận dưới bài viết.

Nếu không rõ chân tướng, cứ thế mà đăng ảnh lên, thật sự rất dễ khiến người khác hiểu lầm, cho rằng Lâm Hi gây chuyện thị phi khắp nơi, ảnh hưởng như vậy, đúng như Dịch Tiểu Gia đã nói, vô cùng tiêu cực!

Quả thực, phần lớn bình luận bên dưới đều phê bình chỉ trích thậm chí là chửi rủa.

“Không ngờ Lâm Hi lại đánh nhau với người ta ở trên phố, đúng là côn đồ đóng giả quân tử!”

“Con gái của tôi rất thích cậu ta, không ngờ cậu ta lại là người bạo lực như vậy, loại người này nên bị tẩy chay, ảnh hưởng quá tiêu cực!”

“Vẫn còn là người mới mà đã đưa tin về cậu ta không ngừng, trong ba ngày đổi mới tam quan của tôi hai lần, không phải đang lăng xê chứ!”

“Không có thực lực thì cũng chỉ có thể dựa vào scandal để tăng sức hot thôi, rốt cuộc giới giải trí bây giờ bị làm sao vậy, aiz, thật đáng buồn!”

“Nói Lâm Hi không có thực lực, bạn đã từng nghe anh ấy hát chưa, đã xem cách anh ấy diễn chưa?”

“Không cần xem, cái loại cặn bã của xã hội này, ca hát có thể đạt đến trình độ nào chứ.”

“Trẻ nhỏ bây giờ thường noi theo thần tượng, thật lo bọn trẻ sẽ theo loại người này học cái xấu! Nên tẩy chay cậu ta trên phạm vi rộng!”

“Không sai! Hợp tác yêu cầu tẩy chay Lâm Hi!”

“Mọi người đừng vội kết luận, biết đâu chuyện này có ẩn tình thì sao!”

“Có thể có ẩn tình gì chứ, tôi là bạn học đại học của Lâm Hi, cậu ta đã từng đánh nhau ở đại học, đánh người ta đến mức phải vào bệnh viện đấy.”

“Cầu lâu trên tiết lộ thêm nhiều thông!”

“Cầu tin hot!”

.....

Lý Huyền suýt chút nữa ném vỡ điện thoại, sau khi bức ảnh kia được tung ra, hình tượng của Lâm Hi càng bôi càng đen, rõ ràng mọi chuyện không phải như vậy, kết quả bọn anh hùng bàn phím mồm năm miệng mười, lật ngược phải trái trắng đen.

Lâm Hi bó tay đi ra khỏi bệnh viện, nhìn dáng vẻ này của Lý Huyền, nghi ngờ hỏi: “Cô sao thế?”

Lý Huyền lắc đầu, vẫn quyết định tạm thời không nói cho anh, ngược lại nói: “Cậu về nhà trước đi, tôi đến cục cảnh sát xử lý chuyện này.” Dứt lời, cô lấy chìa khóa nhà trong túi ra đưa cho anh.

Lâm Hi không nhận chìa khóa, mà chạy chậm đuổi theo cô: “Tôi đến cục cảnh sát với cô.”

Cục cảnh sát, một vị cảnh sát trẻ tuổi đến lấy lời khai của hai người, đội trưởng Vương của đội cảnh sát đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Hi: “Nhóc con, may mà có cậu ra tay tương trợ, giúp chúng tôi phá được đường dây lừa bán phụ nữ và trẻ em! Thật sự rất cảm ơn.”

“Cảm ơn hả? Có tiền thưởng hay không? Anh xem tôi cũng coi như là thấy việc nghĩa mà hăng hái giúp đỡ, anh cũng bị thương.....” Lâm Hi còn chưa nói xong đã bị Lý Huyền che miệng lại, câu tiếp theo bị chặn trong cổ họng, lẩm bẩm nói không nên lời.

“Đồng chí cảnh sát, có chuyện này... Xin hỏi đội cảnh sát của các anh có Weibo chính thức không?”

Chưa đến hai giờ sau, bài đăng “Bé trai thoát hiểm lừa bán, một người đàn ông đã ra tay tương trợ áp chế thủ phạm, giúp cảnh sát phá được đường dây lừa bán dân sự” trên Weibo của 【 Công an thủ đô online 】 đã được chuyển phát mười mấy nghìn lần.

Ban đầu khi có Weibo đăng bài Lâm Hi đánh nhau, tuy các fan girls của Lâm Hi vẫn bảo vệ idol nhà mình, nhưng tóm lại không ai đủ tự tin, hiện tại mọi chuyện lại thay đổi một trăm tám mươi độ, bây giờ các fan lấy chân lý hào hùng là nông nô xoay người làm chủ, điên cuồng chuyển phát bình luận Weibo, mang tư thế vả mặt “Bôm bốp bôm bốp”.

“Ha ha Lâm Hi pa pa của tôi quá đẹp trai! Lấy một địch mười cơ đấy!!”

“Những ai nói Hi của tôi không có tố chất, xin hỏi bây giờ mặt mấy người có đau không?”

“Thấy trẻ em bị lừa bán, ở đây có nhiều người vây xem như vậy, thế mà không có một ai đứng ra, bao gồm cả người chụp ảnh, nhưng bọn lật ngược phải trái trắng đen lại có cả đồng, ha ha, xã hội thật đáng buồn.”

“Lúc trước bị nhiều người hiểu lầm như vậy, một tiếng cũng không nói được, Hi của tôi thật đáng thương.”

“Chuyện này không phải đang lãng xê chứ? Chẳng phải ê kíp sau lưng Lâm Hi rất thích lãng xê sao?”

“Lầu trên bị ngu à, bạn mẹ nó mời cục cảnh sát ra lãng xê thử xem.”

“Ai nói lãng xê chúng tỏ chỉ số thông minh của người đó đáng quan ngại.”

“Mời cút xéo ngay lập tức.”

.....

Hiện tại luồng dư luận trên internet đều nghiêng về một phía, tất cả đều là lời khen ngợi và cổ vũ Lâm Hi, hình tượng của anh lập tức thay đổi theo hướng tích cực, còn có không ít fans lôi chuyện liên quan đến Hoắc Lăng Thiên trước đây ra xé rách, nói Lâm Hi là lương tri của xã hội, idol như vậy, có thể vì một đứa trẻ không quen mà ra tay lấy một địch mười, sao có thể làm ra hành vi chèn ép người khác, dòng trạng thái kia tuyệt đối chỉ là bôi đen.

Đúng là không lâu sau, tài khoản Weibo V kia đã xoá bài bôi đen Lâm Hi, lại bị fans Lâm Hi thoá mạ, thậm chí Hoắc Lăng Thiên cũng không thể may mắn thoát khỏi liên lụy.

Tay trái Lâm Hi cầm điện thoại lướt Weibo, nằm trên sô pha cười đến suýt tắt thở.

Vẻ mặt Lý Huyền ghét bỏ nhìn anh, tên nhóc này, nhìn thế nào cũng không giống lương tri của xã hội, chỉ thấy văn nhã bại hoại.

Lý Huyền rút điện thoại trong tay anh ra, dùng đầu gối đá đá anh: “Ngồi dậy, tôi chụp cho cậu một tấm ảnh để đăng lên Weibo.”

“Không cần đâu.” Lâm Hi từ chối, chỉ chỉ cánh tay phải bị thương của mình: “Bây giờ rất xấu!”

“Tôi vốn muốn chụp bộ dáng bị thương của cậu mà.” Lý Huyền mở camera ra, nhắm ngay cánh tay của Lâm Hi: “Để các fan của cậu phải đau lòng một chút.”

Lâm Hi không lay chuyển được Lý Huyền, miễn cưỡng giơ tay, để cô chụp một bức ảnh, ảnh chụp Lâm Hi, hơi nhú mào, bộ dáng không tình nguyện, giơ tay, thật ra lại vô cùng đáng yêu!

Chụp ảnh xong, cô vào Weibo Lâm Hi, biên soạn dòng trạng thái: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, hiện tại tôi rất ổn, 【 thả tim 】 .”

Các fan sớm đã khó dẫn lòng nổi mà muốn biết tình trạng của Lâm Hi, dòng trạng thái Weibo vừa được đăng lên bọn họ cũng gần như nổ tung.

“Ôi Hi Hi của tôi bị thương rồi!!”

“Đau lòng!!”

“Hi hi anh làm tốt lắm!!”

“Yêu anh!!”

“Thật sự đau lòng Lâm Hi pa pa của tôi! Anh nhất định phải khoẻ lên đây!”

“Tôi thu lại lời nói cậu không có tố chất trước đây, cậu làm tốt lắm, con gái của tôi thích idol tràn ngập năng lượng như vậy, tôi cảm thấy rất yên tâm, hy vọng cậu giữ gìn sức khỏe.”

“Chúc Hi Hi sớm hồi phục.”

“Chúc phúc.”

.....

Vẻ mặt Lâm Hi mất tự nhiên im lặng nhìn Lý Huyền: “Làm ra vẻ.”

“Mà này, tại sao cậu biết người phụ nữ kia không phải là mẹ đứa trẻ?” Lý Huyền tò mò hỏi, nói chung tình huống như thế này, người qua đường sẽ không có mấy ai nghi ngờ.

Trong đầu Lâm Hi, lần thứ hai nhìn ra ngoài cửa sổ là mảng trời xanh mây trắng, cùng với từng ngọn núi cao thấp nhấp nhô, ven đường đan xen hầm trú ẩn tối tăm, dưới thân là cảm giác xóc nảy do lốp xe ô tô tiếp xúc với mặt đường gập ghềnh, động cơ đập vào gáy anh rầm rầm, có người nói to bên tai anh: “Đứa bé này lớn như vậy, bịt kín mắt vào, đừng để thằng bé nhớ kỹ lai lịch!” Sau đó anh bị một chiếc áo lông màu xanh toả ra mùi hôi thối bọc lấy đầu, ánh mặt trời xuyên qua áo lông đâm vào ánh mắt hoảng sợ của anh, đau nhức.

Nét cười trên mặt thu liễm rất nhiều, im lặng thật lâu, ngay khi Lý Huyền cho rằng anh sẽ không trả lời, Lâm Hi đột nhiên mở miệng nói: “Bởi vì tôi đã bị bắt đi như vậy.”

Lý Huyền ngạc nhiên nhìn về phía anh, lại nghe thấy anh chậm rãi nói: “Tôi đi lạc mất mẹ ở trung tâm thương mại, cũng có một người phụ nữ như thế này, cầm kẹo nói với tôi, muốn dẫn tôi đi tìm mẹ, bà ta rất dịu dàng, tôi đi cùng bà ta.....”

“Tôi ngây ngốc trong một gia đình xa lạ suốt bảy năm, ba năm đầu, mỗi ngày tôi đều mong chờ, có một ngày bố mẹ sẽ tìm được tôi, đưa tôi rời đi, nhưng sau này, hy vọng từng ngày biến thành thất vọng, tôi oán hận họ, nhất định họ đã có đứa con mới, không cần tôi.....”

“Mãi đến khi cảnh sát đưa tôi về, chào đón tôi không phải vòng ôm ấm áp của bố mẹ, mà là di ảnh của họ...”

Đây là lần đầu tiên Lý Huyền nghe thấy anh lấy ngữ điệu đứng đắn mang chút bi thương nói chuyện, tim cô theo lời nói nhàn nhạt của anh, phập phồng đau đớn.

Cô ngồi xuống bên người Lâm Hi, cầm tay anh, tìm từ để an ủi anh.

Lâm Hi lại thuận thế cọ lại gần, dùng sức ôm lấy eo cô, dán mặt vào trước ngực cô.

???

Hết chương 23

Lời editor: Hừm hừm, bạn Hi lại kiếm lí do đáng thương để ăn đậu hũ mẹ Huyền rồi:”> Chương này có ông bác sĩ đáng yêu ghê, nói phát trúng phóc tim đen luôn à ^^

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 24: Hy vọng

Lâm Hi nhắm mắt lại, vùi mặt thật sâu vào trong hai luồng mềm mại trước ngực cô.

Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, phập phồng nhấp nhô.

Cọ xuống, độ co giãn tuyệt vô cùng.

Vẻ mặt của anh vẫn nghiêm túc đứng đắn, nhắm mắt lại, hàng mi dài run nhẹ, thế nên Lý Huyền không thể phân biệt được tên nhóc này thật sự đau buồn hay mẹ nó đang chiếm tiện nghi cô!!!

Cô nhẹ nhàng nhúu mày, đẩy đẩy anh: “Này?”

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói Lâm Hi trầm thấp, gắng sức cọ cọ khuôn mặt “Nhan sắc hoàng kim” trong mắt các fans vào bộ ngực mềm mại phồng lên của cô, chạm tới chỗ nhạy cảm, cảm giác tê dại trong cơ thể Lý Huyền xông thẳng lên đỉnh đầu, mặt cô ửng hồng, bỗng nhiên đẩy mạnh anh ra, đứng dậy chạy trốn chết, chạy vào phòng âm nhạc đóng cửa thật mạnh, dựa lưng vào tường, thở dốc, tim đập loạn như hươu chạy.

Lâm Hi gối đầu lên cánh tay nằm trên sofa, ánh mắt hòa vào bóng đêm, phút chốc, khóe miệng cong lên.

Thật là... Đáng yêu vô cùng.

Lý Huyền nhốt mình trong phòng âm nhạc cả đêm, khi Lâm Hi đánh nhau với bọn buôn người, ánh mắt hung ác kia, gần như đông đầy nỗi hận thấu xương, tàn thuốc lá dành cho phụ nữ cuối cùng rơi xuống gạt tàn, Lý Huyền đột nhiên cầm bút lên, viết xuống bản thảo 《 Hy vọng 》 lời hát đầu tiên.

Cảnh trong mơ Lâm Hi rất dài rất xa, thôn làng nghèo khó hoang vắng kia, anh vĩnh viễn không muốn nhớ lại, nhưng biết bao nhiêu lần cảnh trong mơ lại ép buộc anh, kéo anh trở lại vùng đất vàng cỏi mà chứa đầy hy vọng xa vời kia.

Trẻ em trong thôn rất giống thôn dân, đối với người từ ngoài đến như Lâm Hi, tự nhiên mang lòng thù địch, làn da anh trắng như vậy mịn như vậy, hoàn toàn khác với làn da vàng vọt thô ráp của bọn chúng, bọn chúng kéo bè kéo lũ đè anh xuống mặt đất, bôi than đá và bùn đất lên mặt anh, để anh giống bọn chúng, mặt xám mày tro. Sau khi bị bắt nạt nhiều lần, Lâm Hi học được cách phản kháng, vì dinh dưỡng đầy đủ, vóc dáng anh cao hơn bọn trẻ con trong núi rất nhiều, anh có sức khỏe, loại sức lực này dường như đến từ trong xương cốt, đến từ chính nỗi hận khắc cốt đối với nơi đây, cho nên khi đánh nhau, anh vô cùng tàn nhẫn, tàn nhẫn đến không muốn sống.

Trẻ con trong thôn, đã bao giờ gặp được người liều mạng như vậy, dần dà, bọn chúng không dám bắt nạt trêu chọc Lâm Hi nữa, Lâm Hi vẫn lấy thái độ của người đến từ bên ngoài, tiến hành ván cờ tựa như thỏa hiệp lại tựa như kéo dài với Hồng Câu Loan. Thời gian dài, anh cũng không phải không có bạn, trong thôn có một cậu nhóc mập mập, rất tò mò về Lâm Hi, khi Lâm Hi chần trầu ở sườn núi, cậu nhóc trốn sau thân cây lén quan sát anh.

Sau này Lâm Hi chủ động tiếp xúc với cậu nhóc mập mập kia trước, kể cho cậu nhóc rất nhiều chuyện mà cậu chưa từng nghe.

Anh vừa tìm củi để đốt, bó chúng thành một bó, vừa nói: “Thế giới này rất lớn rất lớn.”

“Lớn chừng nào?” Trong mắt cậu nhóc mập mạp tỏa ra ánh sáng.

“Có bảy châu lục lớn và bốn đại dương, ngoài bầu trời còn có hệ mặt trời, hệ Ngân Hà, cùng vũ trụ bao la vô tận.”

Cậu nhóc mập mạp nghe lời Lâm Hi nói thì vô cùng hoang mang, cậu nhóc xoa đầu: “Hồng Câu Loan cũng rất lớn, muốn đi ra ngoài, phải đi qua hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.”

Lâm Hi còn nói thêm: “Có lớn đến đâu, cũng không hơn được Trung Quốc.”

“Khi bọn tớ đi học, thầy giáo đã cho chúng tớ nhìn bản đồ Trung Quốc.” Dường như cậu nhóc mập mạp cuối cùng cũng thấy được đề tài có thể sánh ngang với Lâm Hi, đặc ý mà cao giọng nói với anh: “Trung Quốc tựa như gà trống nhà tớ, thầy giáo nói quốc gia chúng mình có 23 tỉnh thành, 5 khu tự trị, 4 thành phố trực thuộc trung ương, 2 đặc khu hành chính.”

“Cậu hiểu được hết không.” Lâm Hi liếc cậu nhóc một cái.

Cậu nhóc mập mạp cười tự đắc: “Đương nhiên, thành tích của tớ tốt nhất lớp đấy.”

Lâm Hi giả vờ băng quơ nói: “Vậy tôi đố cậu, cậu có biết Hồng Câu Loan ở tỉnh nào của Trung Quốc, ở thị trấn nào, khu nào không?”

“Đương nhiên là tớ biết!” Cậu nhóc mập mạp tiếp tục nheo đôi mắt lại, dựa theo kiến thức thầy giáo đã dạy cho mình, đặc ý nói: “Hồng Câu Loan ở tỉnh Ninh Hạ...”

“Tỉnh Ninh Hạ...” Miệng Lâm Hi lẩm bẩm đọc lại, vội vàng túm lấy ống tay áo của cậu nhóc mập mạp, gấp gáp hỏi: “Rốt cuộc là ở thị trấn nào khu nào? Hay là khu tự trị? Mau nói cho tôi biết đi!”

Cậu nhóc mập mạp nhăn mặt, vò đầu bứt tai, mặt nghẹn đến mức đỏ bừng: “Tớ... Tớ không nhớ rõ.”

Lâm Hi thả cậu nhóc ra, thoáng nản lòng, sau đó vội vàng nói thêm: “Cậu hỏi lại thầy giáo cẩn thận đi, tối mai, tôi lại đến đố cậu, được không?”

“Được được!” Cậu nhóc mập mạp liên tục gật đầu.

Kết quả vào ban đêm, Lâm Hi đang ngồi xõm trong phòng bếp, tay cầm bánh bột ngô vừa mới ăn được một nửa, Hồ Đại Bằng hung hăng xông vào, tay cầm giày nhựa, ném “Bốp” một cái lên người Lâm Hi, Lâm Hi nắm chặt bánh bột ngô, vừa chạy ra bên ngoài vừa nhét bánh bột ngô vào miệng, ai đánh không quan trọng, nhưng anh muốn ăn chút gì đó, lao động một ngày, anh đói.

Lâm Hi vừa mới chạy ra cổng, đã bị Kim Hoa chặn lại, Kim Hoa thô bạo túm cổ áo anh vật ra, tụt quần, bàn tay rơi xuống hông anh.

Hồ Đại Bằng chạy tới, nện mạnh đế giày xuống khắp người anh, trên mặt, trên lưng, trên hông, nháy mắt đã bị in lại vài vết ửng hồng hoa văn đế giày.

Lâm Hi cắn răng không kêu một tiếng, trong sân còn có một người đàn ông đang đứng, thấy Lâm Hi bị đánh, dường như có chút thương hại, chạy tới giữ chặt Hồ Đại Bằng: “Bố Cầu Thặng, có chuyện gì thì bình tĩnh nói, đừng đánh trẻ con.”

Cầu Thặng là thằng nhóc con Kim Hoa mới sinh.

“Thằng nhãi ranh này được lắm.” Hồ Đại Bằng thở phì phò, lại hung hăng đập Lâm Hi thêm mấy cái: “Hắc Tử anh phải quản thằng nhóc Đại Thuận nhà anh chặt vào, đừng để thằng nhãi này lừa gạt.”

Đại Thuận là tên cậu nhóc mập mạp, trong lòng Lâm Hi rơi lộp bộp, biết chuyện dò hỏi cậu nhóc mập mạp hôm nay đã bại lộ.

“Được rồi được rồi.” Người đàn ông tên Hắc Tử kia liên tục nói: “Cũng do Đại Thuận nhà tôi ngu ngốc.”

Không có gì làm con người đau thương hơn tuyệt vọng, Lâm Hi vẫn luôn cắn chặt răng găng gượng, cảm xúc bỗng sụp đổ, anh hét to, nước mắt tuôn như ngọc, từ hốc mắt lăn xuống: “Tôi hận các người! Tôi hận nơi này! Tôi nguyện rửa các người đều phải chết! Chờ tôi trưởng thành! Tôi sẽ giết toàn bộ các người!”

Anh điên cuồng gào thét, tố cáo, giãy giụa ở nơi tối tăm nhất.....

Khi Lâm Hi tỉnh lại, khóe mắt vẫn còn sót lại nước mắt.

Vệ sinh cá nhân xong, anh ra khỏi phòng, đẩy cửa phòng âm nhạc chuẩn bị bắt đầu phần huấn luyện hôm nay, lại phát hiện Lý Huyền đang ghé lên bàn, ngủ vô cùng sâu giấc, tiếng ngáy rung trời, nước miếng trong suốt còn đọng bên khóe miệng.

Phong cách hàng ngày của nữ thần tỷ tỷ, thật là đơn thuần!

Lâm Hi đến gần, nhẹ nhàng nâng cánh tay của cô, rút tập bản thảo dưới người cô ra, bên trên nhạc phổ là tựa 《 Hy vọng 》 .

Chỉ nhìn ba câu đầu, cả người Lâm Hi đã nổi da gà, nhưng khi ngâm nhẹ giai điệu trong lòng vài tiếng, cảm giác thật ra cũng không tệ, ca từ rất có lực, là lực lượng có thể lay động lòng người.....

Lý Huyền cảm thấy mình nhất định đã gặp quý, đêm qua rõ ràng cô ngủ trong phòng âm nhạc, nhưng khi cô tỉnh giấc lại phát hiện mình đang nằm trên giường lớn, tấm chăn mỏng đắp ngay ngắn trên bụng.

Không đâu, nếu cô lên giường ngủ, tại sao lại không thay quần áo?

Lý Huyền mơ mơ màng màng, vừa mới đi ra khỏi phòng, đã nghe thấy trên ban công truyền đến tiếng hát vô cùng êm tai.

Rất nhiều năm về sau, Lý Huyền nhớ lại buổi sớm mai ngập tràn ánh nắng tươi sáng, lần đầu tiên nghe thấy được hy vọng từ giọng hát của Lâm Hi.

Là hy vọng thật sự, tựa như ánh mặt trời phá tan đám mây âm u, từng luồng sáng trên khoảng trời cao bay vụt xuống nhân gian, thế giới đang say ngủ trong bóng đêm, chợt thức tỉnh.

Tựa như cây khô gặp mùa xuân, mùa xuân tuyết tan.

Lý Huyền chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, bị chính ca khúc mình sáng tác làm cảm động đến chảy nước mắt, nhưng lúc này đây, nhìn anh đứng giữa sân khấu ngập tràn ánh sáng, hát ca khúc 《 Hy vọng 》, cô thật sự rơi lệ.

Không chỉ mình cô, khi Lâm Hi dùng quãng giọng cá heo hát ra khí thế bình minh ban mai của điệp khúc 《 Hy vọng 》, mọi người gần như đồng thời nín thở, để thứ âm thanh thuần khiết mà trong trẻo của tự nhiên chạm đến linh hồn họ.

Không chỉ là cảm động, còn là chấn động, là lễ rửa tội, là sự gột rửa...

Không thể nghi ngờ, cuối cùng Lâm Hi lấy tư thế quyết tuyệt người thắng cuộc, giành được giải quán quân 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》.

Truyền thông Thịnh Ngu là công ty đứng đầu giới giải trí, phát triển trên cả ba lĩnh vực điện ảnh, truyền hình và ca nhạc, quản lý rất nhiều nghệ sĩ ưu tú, ở một nơi có nền tảng tốt như vậy, các nghệ sĩ phần lớn đều có thể đi theo ba con đường, ngôi sao ca nhạc lấy ca hát làm chủ, thỉnh thoảng cũng sẽ nhận quay MV hoặc đóng phim, đương nhiên diễn viên cũng có thể ca hát, hoàn toàn có thể quay MV cho chính album của mình, ca hát với đóng phim, thật sự không có ranh giới rõ ràng.

Là đương kim quán quân 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》, Lâm Hi được ký hợp đồng có điều kiện tốt nhất với truyền thông Thịnh Ngu, hợp đồng ba năm, đồng thời được quyền lựa chọn ưu tiên, các nghệ sĩ khác có thể phải chờ công ty cho họ đóng phim hoặc ra album, nhưng Lâm Hi lại được hoạt động lĩnh vực mình thích, công ty có thể ưu tiên sắp xếp vì anh, cùng lúc đó còn nhận được 20% quyền lựa chọn tự do, quyền lợi này vô cùng trâu bò, ví dụ nếu có quảng cáo anh không thích, anh có quyền từ chối.

Mà nhận được hợp đồng làm người ta đổ kị đến đỏ mắt như vậy, thật ra phần lớn nguyên do là dựa vào Lý Huyền giúp anh đứng giữa nói chuyện, nếu không, một người vừa mới debut chỉ có chút danh tiếng như anh, làm sao có thể ký hợp đồng với công ty truyền thông Thịnh Ngu bá chủ ngành sản xuất nghệ thuật như vậy, có được điều kiện ưu đãi như vậy, thậm chí hợp đồng này còn có điều kiện tốt hơn những ngôi sao nổi tiếng debut đã nhiều năm.

“Xem ra cô thật sự coi trọng cậu ấy nhỉ.” Tổng giám đốc truyền thông Thịnh Ngu – Lục Tinh Chúc rũ mắt, nhìn bản hợp đồng trước mặt, lẩm bẫm nói.

Lục Tinh Chúc là một người đàn ông 46 tuổi, dáng vẻ anh tuấn chững chạc, tuổi tác đang ở đỉnh cao phong độ trong cuộc sống và sự nghiệp, cho nên khó tránh khỏi khiến người ta có cảm giác không dễ thân

cận, ngay cả nghệ sĩ nổi tiếng hay người quản lý lớn nhất trong công ty, ở trước mặt ông ấy, cũng phải thu liễm, cụp mi rũ mắt, tôn kính mà gọi một tiếng, Lục tổng.

“Lục tổng, ký hợp đồng với Lâm Hi, ông sẽ có được nguồn lợi vô cùng lớn.” Lý Huyền nhìn Lục Tinh Chúc, nghiêm túc nói: “Tôi đảm bảo với ông.”

Quả thật, bốn năm qua, Lý Huyền lựa chọn nghệ sĩ cho công ty, không có ai là không nổi tiếng, nhưng từ trước đến nay, chưa bao giờ thấy cô coi trọng ai như coi trọng Lâm Hi.

Lục Tinh Chúc tin tưởng ánh mắt của cô, thế nên ông bằng lòng đưa ra điều kiện ưu đãi như vậy để ký với Lâm Hi, nhưng điều quan trọng hơn là...

Sau khi Lý Huyền rời khỏi văn phòng, Lục Tinh Chúc lấy một tờ giấy đã ố vàng từ trong ngăn kéo ra, trên mặt dùng dầu in bốn chữ màu đen thật to: Thông báo tìm người.

Trong bức ảnh màu, bộ dáng cậu bé khoảng chừng sáu bảy tuổi, cười vô cùng ngây thơ.

Lâm Hi, ngày hai mươi tháng tám, lạc đường tại trung tâm quảng trường Thiên Quốc.

Bên dưới tờ thông báo tìm người hơn mười năm trước, có một bức ảnh đã cũ, trong ảnh Lục Tinh Chúc vẫn còn mang dáng vẻ học sinh, tuổi trẻ anh tuấn, sống mũi cao thẳng, vô cùng quyến rũ, mà bên người ông, có một cô gái đang đứng cạnh, hai người cười đến xấu hổ thẹn thùng, ông ôm cô gái đó, phía sau lưng, là Học viện nghệ thuật thủ đô vài thập niên trước.

Đôi mắt Lục Tinh Chúc nổi lên ánh nước, trong giọng nói mang theo nghẹn ngào: “Nhược Lan, anh sẽ... Đối xử với thằng bé thật tốt.”

Mười năm mê man, ông chợt bừng tỉnh, đúng là nửa đêm tỉnh giấc.

Hết chương 24

Lời editor: Huhu, thật sự mỗi lần tớ đọc đến đoạn kể về quá khứ của Lâm Hi là tớ lại buồn gần chết:”< Giá như ở VN và TQ không còn nạn bắt cóc và buôn bán trẻ em phụ nữ thì tốt biết bao.

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 25: Nuông chiều

Việc tuyển trợ lý cho Lâm Hi, Lý Huyền có phần đau đầu.

Khi Lâm Hi đến công ty, ánh mắt luôn vô tình một cách cố ý, liếc mắt đưa tình với các cô gái trẻ vừa mới tốt nghiệp đại học tới công ty thực tập, chưa được mấy ngày, Lâm Hi đã vô cùng thân quen với các cô ấy.

Trong lòng Lý Huyền rất không vui, dù sao cũng là idol cấp bậc trăm nghìn fans, có thể chú ý đến hình tượng một chút hay không, có thể giữ mình trong sạch hay không, con thỏ còn không gặm cỏ gần hang đấy! Tại sao ai anh cũng dám trêu chọc, hơn nữa còn trêu chọc hẳn một đám!

Lý Huyền giao việc tuyển trợ lý cho Dịch Tiểu Gia.

“Không có yêu cầu nào khác, chỉ cần là nam.” Lý Huyền dặn dò rất trịnh trọng.

“Chị Huyền, trợ lý vào công ty thực tập năm nay, đa số đều là con gái ạ!” Dịch Tiểu Gia khiêng thiết bị ghi âm vào phòng âm nhạc của Lý Huyền, đặt xuống, lau mồ hôi, thở hỗn hển hỏi: “Nhất định phải là nam ạ.”

“Phải là!” Lý Huyền gật đầu: “Đại gia chuyên phải tay như Lâm Hi, em tìm cho cậu ấy một cô gái yếu ớt gánh không gánh nổi, vác không vác được làm gì? Ăn cơm không làm bình hoa à!”

Dịch Tiểu Gia nhìn thiết bị ghi âm mấy chục cân mà mình vừa mới khiêng vào nhà, hơi tủi thân.

“Ngoan, em không giống họ.” Lý Huyền sờ đầu cô ấy vỗ về.

“Có cái lông mới không giống ấy!” Dịch Tiểu Gia gào thét trong lòng: “Người ta cũng là cô gái yếu ớt có tiềm chất làm bình hoa đấy!”

Ngày hôm sau, Dịch Tiểu Gia tới bộ phận thực tập sinh làm việc, giờ nghỉ trưa, các nữ thực tập trẻ trung xinh đẹp tụ tập vào một chỗ, thảo luận về thời trang và tin đạo, nhất định phải chọn được một người mang giới tính nam, Dịch Tiểu Gia hăng giọng nói: “Hừm.”

Thấy cô ấy đến, các cô gái tản ra như ong vỡ tổ, bên trong cùng dần lộ ra một chàng trai xinh đẹp, trong tay cầm bộ làm móng, đang để các cô gái sơn móng tay cho mình.

Vóc dáng cậu nho nhỏ, thân hình gầy nhưng rắn chắc, diện mạo thanh tú, môi hồng răng trắng vô cùng đáng yêu.

Nhìn thấy Dịch Tiểu Gia đột nhiên xuất hiện, nam thực tập kia bỗng đứng đậy, ném bộ làm móng xuống, mặt đỏ bừng:” Chị Gia.”

“Cậu tên là gì?” Dịch Tiểu Gia hỏi.

“Em tên là Lý Vi Long.” Cậu ngoan ngoãn trả lời.

“Uy Long à! Tên rất nam tính đấy.” Dịch Tiểu Gia nhướn mày, quan sát cậu, những diện mạo có phần nữ tính.

“Không phải Uy trong uy phong, mà là Vi trong mỉm cười (1).” Lý Vi Long chần chừ giải thích:” Khi làm hộ khẩu, nhân viên công tác dùng ngũ bút nên đánh sai chữ.”

“Ồ, ra là vậy.” Dịch Tiểu Gia bất đắc dĩ đỡ trán: “Dù sao cũng không có ai, đành chọn cậu vậy.”

Chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 kết thúc, Lâm Hi dọn ra khỏi khách sạn Hải Thiên, căn phòng trong ngõ Tam Lộ trước đây không thể quay về, xung quanh chỗ đó đều là khu dân cư nghèo, đi lại thật sự không tiện. Trước khi tìm được nhà thích hợp, anh đành phải dắt theo chú chó đen, ủ rũ kéo hành lý, tới ở biệt thự rộng rãi sáng ngời của Lý Huyền.

Lý Huyền khoanh tay đứng trước cửa, nhìn anh chỉ huy bạn nhỏ Lý Vi Long có vóc dáng thấp hơn anh cả cái đầu, xách theo túi lớn túi nhỏ, tay chân run rẩy từ cổng lớn đi vào, cô vội vàng ra đỡ đồ cho bạn nhỏ xui xẻo này.

Chó đen đi theo Lâm Hi, vừa thấy chú chó lông vàng Tây Bảo, lông trên người nó dựng ngược lên, sủa gâu gâu gâu như điên vài tiếng. Lông vàng bị dọa sợ, bất an ư ử, núp sau lưng Lý Huyền, giống như một cô gái thẹn thùng.

Tây Bảo cũng là chó đực, kích thước to gấp đôi Mao Mao, nhưng lá gan rất nhỏ, cơ thể trắng trẻo to lớn.

“Đừng sợ.” Lý Huyền ngồi xổm xuống dịu dàng trấn an: “Đó là anh cả, sẽ không bắt nạt mày đâu.”

“Mao Mao, mày phải lịch sự một chút chứ.” Lâm Hi quát một tiếng, Mao Mao không sủa nặng lên nữa, mà thông thả đi về phía Tây Bảo và Lý Huyền, Lý Huyền bây giờ không sợ Mao Mao, vì thế vươn tay xoa xoa đầu của nó, Mao Mao hưởng thụ nằm bên người cô, để lộ cái bụng trắng của mình cho cô sờ.

Điều này làm Tây Bảo không vui, lại kêu ư ử vài tiếng, cắn góc áo Lý Huyền, định kéo cô đi, kết quả Mao Mao gầm nhẹ một tiếng đe dọa, Tây Bảo sợ tới mức vội vàng chạy đến trốn sau người Lâm Hi.

“Cô nuôi giống chó gì thế! Sao lại hay sợ như vậy!” Lâm Hi kéo kéo lỗ tai của Mao Mao, nhìn về phía Lý Huyền.

“Chó lông vàng vốn là loại vô hại mà.” Lý Huyền lầm bầm: “Mao Mao là giống chó gì vậy?”

“Chó hoang.” Lâm Hi nói: “Tôi nhặt được trên đường.”

“Hả?” Lý Huyền đứng lên ngạc nhiên hỏi: “Nó đã tiêm vắc-xin phòng bệnh chưa?”

“Tiêm rồi, lúc tôi nhặt nó về, đã nửa sống nửa chết, phải ở viện thú y hai tháng mới được mang về nhà.” Lâm Hi giải thích.

“Tại sao thế?” Lý Huyền tò mò hỏi.

“Chó hoang, thường xuyên bị người ta đánh, khi tôi gặp nó, nó còn chưa tròn một tuổi, bị mấy đứa trẻ ngược đãi.” Lâm Hi đi tới ngồi xổm xuống, chỉ vào một mảng da trụi lông trên bụng Mao Mao: “Chỗ này, lúc ấy bị rách một mảng da rất lớn, máu thịt lẫn lộn, trên người còn có rất nhiều lỗ thủng ứa máu do tàn thuốc.”

Chân mày Lý Huyền cau lại, không nghĩ tới lúc còn nhỏ Mao Mao lại bị ngược đãi!

“Cho nên thỉnh thoảng nó sẽ khá hung dữ.” Lâm Hi bất đắc dĩ cười cười: “Nhưng nó chỉ cố làm ra vẻ thôi, trong xương cốt vẫn rất dịu dàng.”

Nó đối xử với Lý Huyền rất dịu dàng, Lý Huyền quyết định, phải đối xử với nó thật tốt, giống như với Tây Bảo, coi thành con của mình.

“Tây Bảo.” Cô xoay người đối diện với chú chó lông vàng nói: “Phải hòa thuận với anh nhé.”

Dường như Tây Bảo đã hiểu được một nửa, kêu ư ử một tiếng, từ sau lưng Lý Huyền đi ra, ghé sát vào Mao Mao, ngửi ngửi, kết quả lại bị Mao

Mao khẽ gầm một tiếng đe dọa khiến cu cậu phải lùi về, vẫn hay sợ hãi như vậy.

Lâm Hi hoàn toàn coi biệt thự như nhà của mình, chọn căn phòng cho khách lớn nhất ở tầng hai, để Lý Vi Long giúp anh mang hành lý lên, chờ cậu ấy đi, Lâm Hi không đợi Lý Huyền nói chuyện đã oán trách:” Tại sao lại chọn cho tôi một trợ lý nữ tính như thế? Nói năng thì nhỏ nhẹ, ngón tay còn thảnh thảng nắm hoa lan, định bẻ cong ông đây à!”

“Nữ tính thì sao, cậu nhìn phong cách quần áo của người ta xem, rất hợp mode, chịu khó học hỏi người ta đi.” Lý Huyền tấm tắc nói.

Lâm Hi “Hừ” một tiếng, xếp giày thể thao còn đặt ngoài cửa của mình lên tủ giày, đồng thời lấy một đôi giày cao gót màu đỏ từ trong túi màu trắng vừa mới xách vào, sau đó cũng bỏ vào tủ giày.

“Này!” Lý Huyền vội vàng gọi anh lại: “Cậu bỏ giày của ai vào trong tủ của tôi thế! Lâm Hi tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám mang phụ nữ về nhà tôi, tôi...”

Cô còn chưa nói xong, Lâm Hi cạ lời mà xách đôi giày cao gót màu đỏ ra, giơ giơ trước mặt Lý Huyền: “Nhìn rõ lại đi, đây là giày ai.”

Lý Huyền chớp mắt, quan sát lại đôi giày cao gót màu đỏ kia, cảm thấy rất quen! Đột nhiên nhớ ra, đây không phải là đôi giày Roger Vivier mùa xuân mới mua mà cô đã giẫm hỏng trước đây sao? Cô nhớ rõ hôm đó cô đi tìm Lâm Hi, kết quả lại gặp phải bọn bắt cóc trong ngõ nhỏ, đôi giày cao gót này đã bị giẫm hỏng rồi, sau đó cô để lại đôi giày này ở nhà Lâm Hi, sau lại chưa từng nhớ tới, cô là giày khổng (1), trong nhà còn có một phòng chuyên để trưng bày giày, giày nhiều không kể xiết nên cô căn bản không nhớ nổi mình đã để mất một đôi giày xa xỉ như vậy.

Lý Huyền như nhật được bảo bối nhận lại đôi giày, gót giày vốn bị giẫm hỏng nay đã được sửa lại, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết bị tổn hại.

“Anh giúp tôi sửa rồi à?”

“Nói nhảm.”

Đúng là biết rõ còn cố hỏi, nhưng Lý Huyền vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên: ” Vì sao!”

“Cái gì mà vì sao?”

“Với tình cách của anh, không phải nên là trực tiếp ném đi à?”

“Tôi ném, lại bị tên Từ Diệp không có tiền đồ kia nhặt về.” Lâm Hi đút tay vào túi quần, thờ ơ nói: “Cậu ấy nói đôi giày này thoát nhìn rất đáng giá, cứ ném bừa như vậy thì hời cho người nhặt ve chai rồi.”

“.....”

Truyền thông Thịnh Ngu vừa mới ký hợp đồng với Lâm Hi, không đợi Lý Huyền nói, bên trên đã cố ý chuẩn bị cho anh ra album. Trước mắt, kiếm được tiền ở lĩnh vực sản xuất âm nhạc trong nước không hề dễ dàng, người tiêu thụ trong nước cũng không có khái niệm trả phí nghe nhạc, nếu không phải fans vô cùng trung thành, đa phần người nghe sẽ không tiêu tiền để mua một đĩa album. Cái này không cần thiết, vì tài nguyên miễn phí trên internet muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, khiến thị trường bán đĩa nhạc trượt giá, sản xuất album, phải soạn nhạc, thu MV, hậu kỳ chế tác, tuyên truyền... Hạng mục nào cũng cần bỏ vốn đầu tư ketch xù, mà bỏ vốn như thế này, đối với một người vừa mới debut mà nói, nếu chỉ dựa vào số lượng fans trung thành hữu hạn mua vài đĩa album, căn bản không thể lấy lại tiền vốn.

Thế nên trước mắt truyền thông Thịnh Ngu bồi dưỡng cho người mới, chủ yếu đặt vào điện ảnh và phim truyền hình, để bọn họ có được chút danh

tiếng, mới chậm rãi thử tiến hành sản xuất âm nhạc, chờ đến khi có được nhóm fans cố định, thật sự nổi tiếng, ra album, mới có thể thu được hiệu quả tốt.

Ban đầu Lý Huyền cho rằng phải tốn một chút miệng lưỡi mới có thể lay chuyển Lục Tinh Chúc cùng nhóm cố đồng, không ngờ cô còn chưa mở miệng, Lục Tinh Chúc đã giải quyết dứt khoát, để Lâm Hi sản xuất album, điều này vô cùng trâu bò, một số người mới được vào công ty cũng qua chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 , không có một ai có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy, hoặc ra đơn khúc trước, hoặc chuyển sang lĩnh vực khác, hoặc nhận vai khách mời cho một số phim điện ảnh... Nếu Lâm Hi có thể ra một đĩa album chất lượng trong năm nay, anh sẽ có tư cách nhận đề cử giải ca sĩ mới của Kim Khẩu trong làng âm nhạc Hoa Ngữ vào cuối năm, Kim Khẩu là lễ trao giải vô cùng quan trọng của làng âm nhạc Hoa Ngữ, nếu có thể nhận được giải thưởng ca sĩ mới năm nay, đối với con đường tương lai của Lâm Hi mà nói, chắc chắn sẽ là phát súng mở màn đầu tiên.

Lý Huyền có lòng tin, với trình độ của Lâm Hi, giành được giải ca sĩ mới của Kim Khẩu tuyệt đối không thành vấn đề.

Quá trình chế tác Album rất dài, bình quân một tuần có thể thu xong một bài cũng coi như tạm ổn, mà sau khi thu xong, còn phải quay MV, sau đó chờ hậu kỳ chế tác, Lý Huyền lo không kịp đến buổi lễ trao giải Kim Khẩu vào cuối năm, thế nên cô quyết định giúp Lâm Hi sản xuất mini album năm bài hát trước, phương án này hiển nhiên được cố đồng của công ty ủng hộ, rốt cuộc tuy Lục Tinh Chúc ủng hộ Lâm Hi, nhưng để nhóm cố đồng bỏ vốn đầu tư cho một người mới ra album, vẫn có phần không yên tâm, bây giờ Lý Huyền đưa ra phương án sản xuất mini album trước, vừa khéo lại đúng tâm ý của họ, vừa có thể kiểm nghiệm trình độ của Lâm Hi đến đâu, lại không gặp nguy hiểm quá lớn, một công đôi việc.

Sau khi chốt xong phương án, Lý Huyền dẫn Lâm Hi đến phòng thu âm chuyên nghiệp của công ty, truyền thông Thịnh Ngu có rất nhiều phòng thu âm để người mới dùng, cũng có phòng cho ca sĩ nổi tiếng dùng, thiết bị thu âm có cấp bậc tốt nhất, chính là cấp bậc siêu sao thiên vương, nghe nói truyền thông Thịnh Ngu đã bỏ vốn lớn mua từ nước ngoài, hiệu quả thu âm vô cùng tốt, Lý Huyền dứt khoát dẫn Lâm Hi đến căn phòng này thu âm.

“Lúc đi vào thì cẩn thận một chút, đừng có sờ mó lung tung, thứ gì không nên chạm thì đừng chạm, nếu làm hỏng, có mang bán cậu đi cũng không bồi thường nổi đâu!” Lý Huyền đứng ngoài cửa phòng thu âm dặn dò Lâm Hi mấy trăm lần.

Lâm Hi không để bụng mà nhún nhún vai.

Đoàn đội thu âm là đoàn đội đứng đầu truyền thông Thịnh Ngu, đã từng hợp tác với Lý Huyền rất nhiều lần, nhưng bây giờ, Lý Huyền lại mang một người mới đến, tuy là ý của công ty, nhưng bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút bất mãn, lấy Đường Trì dẫn đầu, đoàn đội này từ xưa đến nay đều tiếp xúc với các ngôi sao nổi tiếng đứng đầu giới giải trí Hoa Ngữ, mắt sớm đã cao hơn đỉnh, đã quên mất cảm giác hợp tác với người mới là gì rồi.

Đường Trì đánh giá Lâm Hi từ trên xuống dưới, thoáng khinh thường hỏi: ” Đây là người mới nào đấy?” Giọng điệu ông ta biếng nhác, có cảm giác như vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa.

“Cậu ấy tên là Lâm Hi.” Ngữ điệu của Lý Huyền rất khách khí, nhân tiện lấy khuỷu tay chọc chọc Lâm Hi: “Vị này chính là thầy Đường Trì, ông ấy phụ trách thu âm album và hậu kỳ chế tác lần này của cậu.”

Năm nay Đường Trì đã bốn mươi tuổi, số ca khúc từ tay ông ta ra, nhiều đến không đếm xuể, hơn nữa những ca khúc đó đều là tác phẩm kinh điển nổi tiếng mà cả nước đều nghe, là một danh gia chế tác chân chính.

“Chào ông.” Lâm Hi lãnh đạm chào hỏi.

Đường Trì hơi nheo đôi mắt lại đánh giá tên nhóc này, ông ta lăn lộn trong giới giải trí vài thập niên, cũng duyệt qua vô số người, đa phần nghệ sĩ tiếp xúc với ông ta, nói dễ nghe một chút thì là tôn kính, nói khó nghe một chút thì là chân chó nịnh hót, nhưng trên thực tế, bọn họ không quá coi trọng ông ta, làm sao ông ta không nhìn ra cơ chứ, mà người mới này, không biết là do mới bước vào Showbiz nên thiếu kinh nghiệm hay tính cách thật như thế, thế mà lại không biểu hiện thái độ nịnh hót mà Đường Trì căm ghét.

Ông ta cũng không để ý đến cử chỉ lãnh đạm của Lâm Hi, chỉ nói: “Trước khi vào phòng thu âm, cậu hát vài cậu cho tôi nghe xem nào.”

Lý Huyền ngược mắt nhìn về phía Lâm Hi, chỉ thấy Lâm Hi nhú mày, cô biết, chỉ sợ tên nhóc này lại gây ra tình huống khó xử.

Đúng là như thế, Lâm Hi dứt khoát từ chối: “Tôi không hát.”

Đường Trì nhướn mày, hiển nhiên không đoán được người mới này lại từ chối yêu cầu của mình: “Tại sao không hát? Cậu tới đây không phải để hát hả?”

Lâm Hi nhìn quanh mấy nhân viên công tác có vẻ mặt khó chịu trong phòng thu âm một cái, giọng điệu lạnh lùng: “Tôi tới, để thu âm, không phải biểu diễn cho ai xem, muốn nghe tôi hát, được thôi, năm ngàn tệ một bài.”

Lý Huyền thật sự hận không thể tát anh một cái, anh mẹ nó ở đây làm loạn gì thế! Bây giờ là lúc để anh cái kính à?!

Đương nhiên, không gây khó dễ thì không phải Lâm Hi.

“Năm ngàn tệ một bài.” Đường Trì nâng kính đen quan sát Lâm Hi lại một lần nữa: “Cũng không rẻ nhỉ? Một khi đã như vậy, mời cậu đến nơi có người bằng lòng bỏ tiền ra nghe cậu hát đi, chỗ của tôi không chào đón cậu.” Ông ta vừa dứt lời thì trực tiếp quay người đi, hạ lệnh đuổi khách.

“Thầy Đường Trì, thu âm ca khúc cho Lâm Hi, là công việc được giao của ngài, không phải trò giải trí mà ngài có quyền lựa chọn.”

Lâm Hi thoáng kinh ngạc nhìn về phía Lý Huyền, thật là ngoài mong đợi! Nhất định trong lòng người phụ nữ này đã lôi anh ra mắng chửi đến máu chó phun đầy đầu, nhưng cuối cùng, lại vẫn đứng về phía anh, khoe miệng anh khẽ cong lên.

Đường Trì bỗng nhiên quay đầu lại, Lý Huyền đã hợp tác với ông ta rất nhiều lần, từ xưa đến nay quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm, không ngờ chỉ vì một người mới, nói trở mặt liền trở mặt.

Quả thực Lý Huyền nói không sai, tuy Đường Trì có tiếng tăm, nhưng dù sao vẫn là nhân viên của truyền thông Thịnh Ngu, thu âm cho ca sĩ là bổn phận của ông ta, dù có thành tích, có điều tự hào, cũng không thể không nghe việc công ty giao.

Đường Trì hừ lạnh một tiếng: “Nếu nhà sản xuất Lý Huyền đã lên tiếng, tôi cũng không còn gì để nói, vào phòng thu âm chuẩn bị đi.”

Thật ra ông ta cũng muốn nhìn, người mới này rốt cuộc có năng lực như thế nào!

Lý Huyền quay đầu lại nhìn về phía Lâm Hi, Lâm Hi nhếch miệng cười với cô, nói khẩu hình: “Cảm ơn.” Sau đó đi vào phòng thu âm.

Rất nhiều năm sau, trong một chương trình phỏng vấn âm nhạc, người dẫn chương trình tò mò hỏi Lâm Hi, kiểu người có tính tình xấu xa gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng ma quỷ như anh, debut nhiều năm

như vậy, tại sao lại không hề thay đổi, tại sao anh có thể giữ vững lý tưởng ban đầu trong giới giải trí thâm sâu như nước biển này?

Ánh mắt Lâm Hi trù mẫn, mỉm cười nhìn về phía Lý Huyền ngồi trước khán phòng: “Bởi vì ngay từ đầu, người nào đó đã nuông chiều tôi đến hư rồi.”

Hết chương 25

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 26: Ai ghen tị

Hôm nay Lâm Hi thu âm 《 Mỗi tình đầu 》 và 《 Hy vọng 》 , hai bài hát này sẽ được thu và đưa vào trong album, làm ca khúc chủ đề, mà sau khi Đường Trì nghe thấy giọng hát của Lâm Hi, tháo tai nghe xuống, im lặng thật lâu. Đã bao nhiêu năm, chưa từng nghe thấy giọng hát thuần khiết, trong trẻo như vậy?

Đã không nhớ rõ.

Giọng hát của anh, so với bất kỳ ca sĩ có cấp thiên vương trong làng âm nhạc Hoa Ngữ, không kém một phân!

Khó trách công ty sẽ để ê kíp đứng đầu của ông ta sản xuất album cho một người mới như vậy, khó trách Lý Huyền sẽ tự mình dẫn dắt anh, anh thực sự có quyền kiêu ngạo, gần như trong nháy mắt Đường Trì nghe thấy giọng hát của anh, ông ta đã đưa ra kết luận, anh nhất định có thể nổi tiếng!

Không chỉ có Đường Trì, toàn bộ ê kíp sau lưng ông ta, sau khi nghe thấy giọng hát của Lâm Hi, đều lộ ra vẻ mặt phức tạp, anh vừa mới nói cái gì mà năm ngàn tệ một bài, ban đầu cứ tưởng rằng tên nhóc này chỉ đang tự biên tự diễn mà nói phóng đại, nhưng hiện tại, thậm chí bọn họ thật sự có suy nghĩ, muốn bỏ tiền ra để nghe anh hát, tiếng hát của anh có thể khiến tinh thần mọi người sung sướng cực đại, bất kể tiêu bao nhiêu tiền, cũng là đáng giá!

Lý Huyền nhìn vào phòng thu âm, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Hi đang đeo tai nghe, nghe tiếng hát say lòng người của anh, qua máy thu chậm rãi truyền đến tai mỗi người, rót vào linh hồn mỗi người.

Bất kể ở đâu, người có thực lực, đều sẽ sáng lên.

Truyền thông Thịnh Ngu ký hợp đồng với Lâm Hi, đồng thời truyền thông Thượng Phẩm cũng ký hợp đồng với Triển Bằng, biết được tin Thịnh Ngu sản xuất album cho Lâm Hi, truyền thông Thượng Phẩm lập tức huỷ bỏ đại diện thương hiệu và các hoạt động ban đầu của Triển Bằng, bỏ vốn lớn để sản xuất album âm nhạc cho Triển Bằng, nhìn qua chắc hẳn cũng đang nhắm vào giải thưởng ca sĩ mới của Kim Khẩu vào cuối năm, đồng thời cố ý muốn cạnh tranh với Thịnh Ngu. Hai người đều là người mới chạm tay là bóng của giới giải trí, mỗi người đều có một số lượng lớn fans ủng hộ, trước mắt, xem như không phân được cao thấp, chỉ có việc Lâm Hi giành được giải quán quân 《Tìm kiếm giọng ca mới》 là nhỉnh hơn một chút, nhưng nói chung làm học trò duy nhất của Lý Huyền, nếu ngay cả giải quán quân cũng không giành được thì thật quá mất mặt.

Trong khi Lâm Hi ở ẩn để chú tâm sản xuất mini album của mình, bên Triển Bằng hừng hực khí thế tiến hành tuyên truyền về album mới, thỉnh thoảng lại có thể nhìn thấy tin tức về cậu ta trên báo giải trí, so sánh với nhau, bên Lâm Hi lại hành quân lặng lẽ, không có động tĩnh gì...

Trong hoạt động tuyên truyền album của Triển Bằng, có phóng viên đề cập đến chuyện cậu ta và Lâm Hi cùng tham gia một chương trình, cậu ta được giải á quân, mà quan hệ giữa hai người dường như cũng không quá tốt.

Triển Bằng trả lời vô cùng khéo léo: “Không phải đâu, quan hệ giữa tôi và Lâm Hi cũng không tệ như bên ngoài đồn đoán, dù sao, chúng tôi vẫn là bạn cùng lớp trong ba năm đấy, ha ha.”

Đề tài được dẫn sang Lâm Hi, các phóng viên lập tức hứng thú, từng vấn đề được hỏi ra liên tục: “Xin hỏi cậu có cảm nhận gì với việc cậu ấy đuổi bắt bọn buôn người trên phố? Trước đây cậu ấy có phải người chuyên coi chuyện giúp người làm niềm vui không?”

Triển Bằng nở nụ cười mờ ám, thoáng do dự nói: “Về cậu ấy, tôi cũng không định đánh giá quá nhiều, bởi vì bất cứ đánh giá nào đến từ người khác đều không khách quan, nhưng nếu nói về chuyện này, tôi cảm thấy...” Khoé miệng cậu ta khẽ cong lên, lộ ra nụ cười trào phúng: “Tôi cảm thấy làm một người ca sĩ, vẫn nên chú tâm vào lĩnh vực âm nhạc của mình, bởi fans thích âm nhạc của bạn, chứ không phải quan tâm đến việc hôm nay bạn dắt một bà cụ qua phố, ngày mai lại nhật được của rơi... Ha ha, tôi chỉ đùa một chút thôi.”

Lời này nói ra, mang theo chút vui đùa, nhưng làm phóng viên giải trí có ai không phải người thành tinh đâu, ngay lập tức đã có thể nghe hiểu ý tứ của Triển Bằng, ý cậu ta ở đây là ngầm khinh thường Lâm Hi mượn tin tức để lăng xê độ hot, các phóng viên nghe hiểu, các fan đang xem tất nhiên cũng có thể cảm giác được mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa hai người.

“Ha ha, Lâm Hi pa pa của các bạn đã như vậy, còn lẩn lộn trong giới giải trí làm gì, không bằng học Lôi Phong làm việc tốt, tranh cử giải thưởng nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn của Trung Quốc có phải hơn không!”

“Nhưng mà, nếu không có tin tức để lăng xê độ hot, cậu ta đã bị chìm chết trên bờ cát rồi, đây là sự chênh lệch... ps: Chờ mong album Bằng của tôi.”

“Một đám thiếu năng trí tuệ, tôi lười tranh luận với mấy người.”

.....

Fans Triển Bằng mắng chửi mấy ngày, kết quả toàn bộ fans của Lâm Hi đều bày ra tư thái vây xem đám thiếu năng trí tuệ, khiến đám fans đơn phương vạch mặt đành phải hành quân lặng lẽ mà rút lui.

Bên Lâm Hi không đáp lại, thỉnh thoảng Triển Bằng lại tạo cảm giác tồn tại trước công chúng, hoặc là tự chụp một bức ảnh trong phòng thu âm

rồi đăng trạng thái trên Weibo, hoặc là đăng một đoạn ghi âm bài hát mới.

“Bằng Bằng quá đẹp trai.”

“Bằng của tôi thật sự quá vất vả rồi.”

“Chờ mong album.”

“Đây mới là bộ dáng nên có của người làm âm nhạc, nhân lúc còn sớm Lâm Hi mau rút ra khỏi giới giải trí đi!”

“Treo Lâm Hi lên đánh, bằng Bằng cố lên!”

...

Lý Huyền cầm điện thoại lướt Weibo, thật tức giận!

Mỗi bình luận dưới Weibo Triển Bằng, đều có fans dẫm đạp Lâm Hi để tâng bốc thần tượng nhà mình.

Nhiều năm lăn lộn trong giới giải trí như vậy, theo lý thuyết, đối với những bình luận tranh chấp giữa fans hai bên, cô phải vô cùng bình tĩnh mới đúng, nhưng tiếc là không thể, cô thật sự không nhịn được vào xem Weibo của Triển Bằng, thật sự không nhịn được dùng thủy quân nói giúp Lâm Hi.

Ngược mắt, nhìn thấy Lâm Hi đang chuyên tâm hát trong phòng thu âm.

Lâm đại gia khi làm việc và lúc bình thường, giống như hai nhân cách phân liệt. Khi làm việc, anh có thể chuyên tâm đến mất ăn mất ngủ, không biết ngày đêm, sinh hoạt lại rất qua loa, gần như thờ ơ với tất cả mọi thứ, ngay cả lúc xem bình luận mắng chửi anh, anh cũng có thể bị một số lời chọc cười, thế giới này ở trong mắt anh, tựa như một trò hề.

Hai ngày sau, Triển Bằng lại đăng một trạng thái trên Weibo, ám chỉ MV ca nhạc mới của cậu ta có thể sẽ mời ngôi sao nổi tiếng trong nước Trịnh Dĩnh đảm nhiệm vai nữ chính. Trịnh Dĩnh debut vào ba năm trước, từng được xưng danh nữ vương phòng vé, kỹ thuật diễn và giá trị nhan sắc nổi tiếng trong lĩnh vực điện ảnh, đã từng liên tiếp hai lần nhận giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của giới phim ảnh Hoa Ngữ, có lượng fans trung thành rất lớn, ở trong Showbiz có danh tiếng rất tốt, là nữ nghệ sĩ được fans gọi là yêu nữ còn sống, nhận được lời đánh giá vô cùng tốt.

Lúc này, lũ mũi fans Triển Bằng đã hếch lên tận trời, bình luận bên dưới Weibo của Triển Bằng không ngừng @ Lâm Hi, lời lẽ giễu cợt, Weibo của Lâm Hi do Lý Huyền quản lý giúp anh, thế nên từng lời bình luận đều xuất hiện trong máy Lý Huyền.

Mà bên Lâm Hi, các MV ca nhạc cũng dần dần bước vào giai đoạn quay phim, có mấy bản tình ca, MV yêu cầu phải có nữ chính, công ty gửi cho Lâm Hi danh sách các nữ diễn viên, nhưng dường như Lý Huyền không hề vừa lòng, cho nên mãi vẫn chưa quyết định được.

Hôm nay lời lẽ khinh thường của fans Triển Bằng hoàn toàn khiến cô tức đến dựng lông, cầm lấy điện thoại gọi cho Trịnh Dĩnh.

Kết quả vào nửa đêm, Trịnh Dĩnh đăng một trạng thái Weibo làm sáng tỏ, bản thân chưa nhận được bất cứ thông báo nào từ công ty nói về việc tham gia đóng MV album của Triển Bằng, cùng lúc đó, cô ấy lại @ Lâm Hi, nói rất mong chờ lần hợp tác sắp tới.

Lời này đã vả mặt “Bôm bốp bôm bốp” ai đó... Fans bên Triển Bằng vốn đang kêu gào trong nháy mắt phải lạng lẽ hành quân rút lui.

Mà các fans bên Lâm Hi lại bắt đầu điên cuồng bình luận.

“Nữ thần Trịnh Dĩnh muốn hợp tác với Lâm Hi pa pa của tôi! Là MV album? Hay là cùng đóng phim! Mẹ nó, thật mong chờ!”

“Im lặng lâu như vậy, bây giờ đã bắt tay với nữ thần Trịnh Đình của tôi, giỏi lắm, đúng là Lâm Hi!”

“Chỉ muốn hỏi người nào đó, mặt đau không?”

“Đám chó con nhà họ Triển, trước đây không phải mấy người hếch mũi lên tận trời sao! Bây giờ lại ra ngoài oán hận à!”

.....

Thiệu Văn Tuyên vô cùng phẫn nộ lườm Triển Bằng, Triển Bằng ngồi trên ghế đối diện anh ta, tất nhiên biểu tình cũng rất áp lực.

“Ai bảo cậu thiếu kiên nhẫn như vậy, to mồm đăng Weibo nói sẽ hợp tác với Trịnh Đình quay MV?” Thiệu Văn Tuyên tức giận chất vấn:” Công ty đang giúp cậu bàn bạc, vẫn chưa quyết định xong, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả cơ hội cứu vãn cũng không có, người ta đã trực tiếp từ chối, rốt cuộc mặt cậu dày đến đâu hả?”

Triển Bằng đâu chịu nổi lời mắng nhiếc như vậy, đứng lên chỉ vào Thiệu Văn Tuyên căm phẫn nói: “Anh là cái thá gì mà dám nói chuyện với tôi như vậy!”

“Hừ, còn chưa nổi tiếng đã dám ở đây hô to gọi nhỏ với tôi.” Thiệu Văn Tuyên cũng rất tức giận, nhiều năm qua, có dạng nghệ sĩ nào mà anh ta chưa từng quản lý đâu, châm điếu thuốc, hít sâu, phun ra một ngụm khói, sau đó nhìn về phía Triển Bằng: “Cậu muốn thật nổi tiếng, muốn bay lên tận trời cao đúng không? Xem ra tôi không quản lý được cậu rồi, cậu mời người khác cao tay hơn đi.”

Triển Bằng cũng ý thức được vừa rồi trong lúc cảm xúc bản thân kích động đã nhất thời nói không lựa lời, bình tĩnh lại, cậu ta vội vàng nói: “Quản lý Thiệu, vừa rồi tôi quá nóng nảy, anh đừng tức giận, chuyện này nên làm gì bây giờ, fans Lâm Hi trên internet đã mắng chửi tôi đến máu

chó đầy đầu, bây giờ fans Trịnh Đình cũng đến mắng chửi tôi, thật là lửa sém lông mày.”

“Cậu vội cái rắm.” Thiệu Văn Tuyên khinh miệt trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Lần trước fans của cậu chửi Lâm Hi, làm âm ỉ như vậy, người ta còn không thèm thả một phát rắm, yên lặng không tiếng động thoả thuận hợp tác với Trịnh Đình, thế mới gọi là trầm ổn, cậu phải học hỏi cậu ta nhiều, đừng có hôm nào cũng tạo cảm giác tồn tại ở chỗ fans, lấy tác phẩm nói chuyện, hiện tại truyền thông Thịnh Ngu cũng tự đầu tư cho Lâm Hi ra album, giải ca sĩ mới của Kim Khẩu năm nay, cậu ta nhất định là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cậu, việc bây giờ cậu phải làm, chính là hát cho tốt, đừng khiến tôi ra ngoài phải mất mặt xấu hổ.”

“Nhưng mà quản lý Thiệu, chuyện của Trịnh Đình là sao? Rõ ràng công ty đang bàn chuyện hợp tác rồi, tại sao đột nhiên lại nói muốn hợp tác với Lâm Hi, tôi và cô ấy cũng không có thù gì mà! Vì sao lại muốn chửi tôi như vậy!” Triển Bằng vô cùng khó hiểu.

“Cậu với cô ấy không có thù, nhưng có người có quan hệ tốt hơn với cô ấy.” Thiệu Văn Tuyên hừ lạnh một tiếng.

Xe dừng bên ngoài studio, một đôi chân dài bước ra, tất chân màu đen kết hợp với giày cao gót màu đỏ, cách phối đồ vô cùng yêu diễm quyến rũ.

Lý Huyền đứng ngoài cửa chờ cô ấy, Trịnh Đình vừa mới từ trong xe đi xuống, đã chạy vút đi như một cơn gió, nhắc cánh tay Lý Huyền đặt lên bả vai mình: “Ôi chao cô gái nhỏ của tớ, lâu quá không gặp rồi, tớ nhớ cậu chết mất.” Mắt thấy đôi môi đỏ rực như lửa của cô ấy sắp ấn xuống bên miệng Lý Huyền, Lý Huyền mở to hai mắt dịch ra phía sau, tránh khỏi hành động thân mật của Trịnh Đình.

“Cậu bình thường lại đi, tớ không muốn lại bị paparazzi đưa tin đồng tính với cậu đâu.” Lý Huyền đẩy tay Trịnh Dĩnh ra, nhưng Trịnh Dĩnh vẫn bám dính không ngừng, từ khi biết Lý Huyền không thích tiếp xúc với người khác, thú vui lớn nhất của Trịnh Dĩnh chính là dính lấy cô, trêu chọc cô.

“Tớ nói này, lần này vì cậu, tớ đã phải chịu áp lực không nhỏ từ phía công ty đấy, Weibo suýt chút nữa bị fans của tên họ Triển kia chửi thành cái sàng.” Trịnh Dĩnh kéo tay cô, che miệng oán giận nói với cô.

Lý Huyền đẩy tay cô ấy ra lần cuối cùng, cười nói:” Yên tâm đi, lần hợp tác này, chắc chắn sẽ không làm cậu thất vọng.”

Lâm Hi đã hóa trang xong, đang quay thử ở studio, đa số cảnh trong MV là một mình Lâm Hi biểu diễn, một cảnh anh đứng trên sân thượng, chìm trong tia sáng cuối cùng của buổi hoàng hôn, để cả người hòa vào bóng tối. Trịnh Dĩnh đứng bên cạnh nhìn anh, đôi mắt trừng lớn.

“Không ngờ Lâm Hi lại đẹp trai như vậy!”

“Này này, dù sao cậu cũng là cáo già trong làng giải trí rồi, có thể đừng mê trai như thế không?” Lý Huyền liếc cô ấy một cái.

“Tớ hỏi này, tiểu thịt tươi đẹp trai như vậy ở bên cậu cả ngày mà cậu cũng không rung động, có phải cậu không thể phát dục hay không?” Trịnh Dĩnh vỗ một cái vào hông Lý Huyền, Lý Huyền giật mình vội vàng nhảy ra xa mấy bước: “Từ giờ trở đi cậu phải giữ cách xa ba mét cho tớ!”

Trịnh Dĩnh “Hừ” một tiếng, không hề để ý tới cô, sau khi Lâm Hi quay xong cảnh vừa rồi, cô ấy đi đến, nói chuyện với anh một lúc, vô cùng thân quen, Lâm Hi vốn là người am hiểu trêu ghẹo các cô gái, Trịnh Dĩnh lại càng thích trêu ghẹo hơn anh, hai người quay MV vô cùng thuận lợi, Trịnh Dĩnh quay rất vui vẻ, Lâm Hi hợp tác với cô ấy, thuận buồm xuôi gió, nhìn ra được, anh thật sự có thiên phú diễn, Trịnh Dĩnh là diễn viên chuyên

nghiệp, nhưng khi Lâm Hi phối hợp diễn với cô ấy lại không hề lúng túng như người mới, anh tùy ý phát huy, ánh mắt mi mành, giơ tay nhắc chân...
Đều là diễn.

Có một cảnh Lâm Hi vươn tay vén tóc của Trịnh Đình ra sau tai, ánh mắt anh dịu dàng như nước, Trịnh Đình phải thể hiện nét mặt ngượng ngùng, nhưng lại thật sự xuất phát từ nội tâm, cô ấy hô mưa gọi gió trong giới giải trí nhiều năm như vậy, không ngờ sẽ lại bị một tiểu thít tươi trẻ chọc đến rung động.

Lý Huyền ngồi một mình buồn bã trên ghế của đoàn phim, nhìn hai người quay cảnh thân mật, trong lòng lại cảm thấy rất hụt hẫng, có chút hối hận khi mời Trịnh Đình đến đây làm cộng sự quay MV với Lâm Hi.

Nhưng hiệu quả quay MV vô cùng tốt, hợp với ca khúc, chẳng khác gì đang xem trailer ngắn của một bộ phim điện ảnh bom tấn, kỹ thuật diễn của nam nữ diễn viên chính vững vàng, hơn nữa phần cắt nối biên tập hậu kỳ rất hoàn hảo, làm Lý Huyền không kịp được xem hết lần này đến lần khác.

“Cô ngốc.” Giọng nói của Lâm Hi vừa mới vang lên, một sợi tóc bên mặt Lý Huyền đã bị Lâm Hi kéo kéo:” Đã hai ngày nay cô ngốc không để ý tới tôi rồi.”

Lâm Hi cúi người ghé sát vào lỗ tai cô: “Tôi cảm thấy vô cùng cô đơn đấy?”

“Thế à?” Lý Huyền khó chịu nói: “Không phải cậu với Trịnh Đình chơi đùa rất vui vẻ hả?”

Vừa dứt lời, cô đã hận không thể tự tặng cho mình một cái tát.

Đúng như dự đoán, Lâm Hi chớp đôi mắt màu đen, nhìn khuôn mặt ửng hồng của Lý Huyền, sau đó nằm bò ra bàn làm việc phá lên cười.

Mặt Lý Huyền ngày càng hồng.

“Cô ngốc đang ghen tị đấy à?” Mặt Lâm Hi cong thành trăng non, đến gần duỗi tay định vuốt mặt Lý Huyền: “Sao lại đáng yêu thế nhỉ!”

Lý Huyền “Cộp” một tiếng đứng lên lùi về phía sau vài bước, để phòng mà dịch ra xa anh, lấp bắp nói: “Ai... Ai ghen tị!”

Lâm Hi thuận tiện ngồi xuống ghế làm việc của Lý Huyền, xoay một vòng, cười nói: “Tôi tới là để nói chuyện công việc với cô.”

“Cậu nói đi.”

“MV 《 Mỗi tình đầu 》 , vừa rồi đạo diễn cho tôi xem kịch bản.” Lâm Hi nhìn cô nói.

“Ừ?”

“Nữ chính đóng MV đã chọn được người nào chưa?”

“Có mấy người.” Lý Huyền vừa tìm kiếm giấy tờ trong tập tài liệu, vừa nói: “Chiều nay tôi đã đưa tư liệu các cô ấy cho đạo diễn, để đạo diễn xem ai phù hợp.”

“Không cần đâu, tôi đã chọn được người phù hợp rồi.”

Tay đang tìm kiếm của Lý Huyền thoáng dừng lại, hỏi: ” Ai thế?”

“Cô chứ ai.”

“.....”

Hết chương 26

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 27: Quay MV?

“Ai thế?”

“Cô chứ ai.”

“.....”

Lâm Hi cười tủm tỉm nhìn cô.

“Đùa à.” Lý Huyền khó chịu nói: “Tôi không biết đóng phim đâu.”

“Đừng giả ngu.” Lâm Hi đứng lên đến gần cô, dán sát vào bên tai cô, anh nhẹ nhàng nói: “Thiên hậu đã qua thời cũng là thiên hậu, chưa từng quay MV, cô lừa ai đấy?”

Anh luôn thích kề gần bên cô, giữa hai người, dường như không có khoảng cách an toàn.

“Nhưng mà...” Cô lại dịch sang bên cạnh, cách anh xa một chút: “Vì sao?”

“Tôi quay với người khác, không có cảm giác.” Lâm Hi xoa xoa mũi, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Lý Huyền ngơ ngác xem lại MV một lần, cô cảm thấy rất có cảm giác, ôi.

Thật ra quay MV cùng Lâm Hi cũng không phải chuyện lớn lao gì, trước đây khi Lý Huyền ra album, cũng quay không ít mv, đóng một vai nữ

chính mà thôi, cô hoàn toàn có thể làm được. Nhưng mãi đến khi Lý Huyền đọc được kịch bản từ chỗ đạo diễn, mới ngậy ngấn cả người, phần lớn các cảnh trong kịch bản đều là cảnh hôn và chơi thuyền, đùa gì vậy!

“Đạo... Đạo diễn, MV này của ông, tại sao kịch bản... Không khác gì phim cấm thế!” Lý Huyền kinh ngạc hỏi.

“Đây là nghệ thuật! Nghệ thuật!” Đạo diễn không vui, “Bốp bốp bốp” chọc xuống kịch bản lớn tiếng nói: “Phim cấm cái gì, không hiểu thì đừng nói bậy.”

Lý Huyền thật sự không hiểu! Theo bản năng định từ chối, sau đó nghĩ lại, ôi? Nếu cô không diễn, sẽ có người khác đến diễn. Tưởng tượng đến cảnh Lâm Hi kéo tay Trịnh Dĩnh trong MV, cô thật sự không chịu nổi, loại tình cảm mãnh liệt giống như trong MV này... Chỉ YY một chút, Lý Huyền cảm thấy trái tim mình gần như nổ tung.

Không được, cô cần phải diễn, yên lặng nắm chặt tay thành nắm đấm.

MV 《 Mối tình đầu 》 đi ngược lại phong cách thâm tình hoặc tươi mới trước đây, theo khúc nhạc dạo triền miên dẫn vào, mở ra một đoạn nhạc cuồng dã, nam nữ nhân vật chính gặp nhau ở sân trường, nữ chính là một học sinh ngoan ngoãn trong mắt gia đình và thầy cô, nam chính là một tên côn đồ sống phóng túng không chịu gò bó, rõ ràng hai người ở hai thế giới khác nhau, cô lại bị một người khác thương như anh hấp dẫn, nhìn lên anh, theo dõi anh, lén giúp đỡ anh trong học tập, trái tim thiếu nữ chậm rãi tan chảy, tựa như rượu nguyên chất, càng lâu ngày càng thơm. Mãi đến một ngày, trong một con ngõ nhỏ chật hẹp u ám, cô bị bọn đầu gấu bắt nạt, anh cưỡi motor xông đến, đánh đuổi bọn đầu gấu kia, cởi áo khoác khoác lên người cô, che chở cô rời đi, hai người không quen nhau, cũng chưa bao giờ nói với nhau một câu, nhưng đã sớm chôn sâu cảm xúc của mình với đối

phương, thâm yêu sâu đậm. Ở phần này, tiết tấu và cảm xúc nâng lên một đoạn cao trào, trong hành lang u ám chật hẹp, anh dồn cô vào một góc, ấn nhãn bộc lộ tình yêu vừa chạm đã bùng nổ, hai người điên cuồng hôn môi, vuốt ve...

Cảnh này, hai người NG (1) không biết bao nhiêu lần...

“Không được không được.” Đạo diễn không hài lòng lắc đầu: “Chưa đúng cảm giác!”

Từng giọt từng giọt mồ hôi trên mặt Lý Huyền lăn xuống, không khí trong hành lang chật hẹp rất khô nóng, Dịch Tiểu Gia vội vàng cầm khăn lông đến lau cho cô, cẩn thận không lau mất lớp trang điểm của cô.

“Có phải góc độ quay phim chưa đúng hay không?” Nhiếp ảnh gia điều chỉnh camera, chuẩn bị đổi sang góc độ khác.

“Không phải góc độ, mà là không tạo ra được tình cảm mãnh liệt.” Đạo diễn cầm quạt xếp trong tay, rất không hài lòng mà quạt gió cho bản thân: “Hai người đều không đúng biểu cảm.” Ông ta thu quạt xếp lại, chỉ vào Lâm Hi và Lý Huyền: “Khi hôn nhau, hai người phải hoàn toàn nhập tâm!”

Trên mặt Lâm Hi vẫn còn nở nụ cười, nhìn Lý Huyền đầy ẩn ý, đạo diễn quát một tiếng: “Không được cười! Đây vốn là lấy góc quay, biểu cảm lại cứng đờ như vậy, càng thêm giả tạo!”

“Thực sự xin lỗi đạo diễn, thử lại một lần nữa vậy.” Lý Huyền liên tục xin lỗi, hai người quay cảnh hôn, cô phải gần gũi với khuôn mặt đẹp trai như vậy, muốn bộc lộ ra biểu cảm khi hôn, việc này thật sự rất khó khăn! Hơn nữa Lý Huyền chưa từng có kinh nghiệm về chuyện này, thứ hai mỗi khi anh đến gần cô, cơ thể cô như ấm nước đang đun, sôi trào không ngừng.

“Lại đi.” Đạo diễn nói một tiếng, đoàn phim mở máy chuẩn bị quay lần nữa.

Lý Huyền hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu đối mặt với Lâm Hi, Lâm Hi dồn cô đến góc tường, tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn cô, môi anh, tiếng hít thở của anh, gần trong gang tấc, lấy góc quay chuẩn, Lý Huyền lộ ra biểu cảm thâm tình, nhắm mắt lại.

Trên môi, có thứ gì đó, nóng rực, mềm mại... Đột nhiên nghiêng ép xuống, cô chợt mở mắt ra, môi Lâm Hi đã sớm đè lên, điên cuồng hôn môi cô, trong nháy mắt, thế giới của cô... Cát đá bay mù mịt!

Tại sao... Tại sao lại hôn?

Không phải lấy góc quay à?

Thật sự hôn?!!

Ánh đèn u ám lay động trên trần hành lang, chói đến mức cô hoa cả mắt.

Anh hôn rất bá đạo, tay đặt trên eo nhỏ của cô, dùng sức nhấc lên, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, nụ hôn liên tục bị anh làm cho sâu hơn, đầu lưỡi anh linh hoạt dò xét vào trong, càn quét trong thế giới của cô. Lý Huyền mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất, chỉ có anh, xâm chiếm toàn bộ tâm trí cô.

Lý Huyền không kìm lòng được ôm lấy lưng Lâm Hi, siết chặt lấy anh, cơ thể Lâm Hi khẽ run lên, tay vén mái tóc bên tai cô lên, giữ chặt gáy của cô, dùng sức làm nụ hôn này sâu thêm.

Ấm ướt tí tách, sóng nước giao hòa.

“Quá tuyệt vời!” Đạo diễn nhìn chăm chăm hai người đang hôn nhau nồng nhiệt trong màn ảnh, đúng là lấy góc quay gì đó, thật sự không hiệu quả, kỹ thuật diễn của hai người đều rất nổi trội!

Rất lâu sau khi tiếng “Cắt” vang lên, hai người không hề buông nhau ra, bọn họ vẫn đang hôn nhau nóng bỏng.

Nhiếp ảnh gia, người chỉnh đèn, người xem xung quanh, hai mặt nhìn nhau.

Dịch Tiểu Gia nhếch miệng, khó tin nhìn hai người đang vong tình quên mình, bên cạnh cô ấy, đạo diễn không ngừng tấm tắc khen:

“Diễn quá nhập tâm, đây mới là kỹ thuật diễn chân chính!”

Cái rắm ấy! Không phải!

Vẻ mặt Dịch Tiểu Gia vô cùng phức tạp nhìn Lý Huyền chăm chăm.

Đây không phải đóng phim, Lý Huyền đã yêu anh.

—————

A a a a a

Lý Huyền trùm kín người trong chăn, không ngừng dùng chân đạp xuống giường, lăn qua lộn lại trên giường!

Cảnh tượng ngày hôm nay không ngừng tua lại, tựa như cuộn phim, chỉ cần tưởng tượng đến liền hận không thể hét lên, cô rốt cuộc đã làm cái gì vậy!

Gối đặt bên tường, cô không nhịn được mà đập đầu vào gối.

Điên mất thôi!

Trong đêm tối, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai!” Lý Huyền giật mình kêu lên.

“Tôi.” Giọng Lâm Hi vẫn lười biếng như trước.

Ngôi nhà này trừ bọn họ, không có ai khác.

“Có việc gì không!” Lý Huyền đề phòng đi đến bên cửa.

“Không có gì, tâm sự thôi.” Dường như Lâm Hi rất bình tĩnh.

Lý Huyền vừa chạy vừa ngã đến bên bàn trang điểm sửa sang lại mái tóc dài rối tung của mình, tay ôm mặt, hít một hơi thật sâu, để bản thân khôi phục bình tĩnh.

“Cành cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra, Lý Huyền ôm cánh tay, yên lặng nhìn anh: “Đã muộn thế này rồi, có việc gì sao?”

“Ừ, có việc.” Lâm Hi trực tiếp vào phòng, ngồi xuống giường, Lý Huyền đứng co quắp bên cạnh cửa, nhìn anh từ xa.

“Chuyện hôm nay...”

“Hôm nay không có chuyện gì cả.” Lý Huyền vội vàng nói: “Cậu làm rất tốt, hiệu quả bằng lấy góc quay quả thật không bằng tự thể nghiệm...” Cô nói rất nhanh, giống như đã sớm tập luyện trong lòng ngàn vạn lần.

Lâm Hi nhướn mày, nhìn cô, môi mỏng hơi mím lại, nghiền ngẫm nói: “Tự thể nghiệm?”

Lý Huyền mặt lại đỏ lên.

“Được rồi.” Lâm Hi bất đắc dĩ đứng lên, nếu trong lòng cô có cái nhìn, anh cũng không cần phải nói gì nữa.

Lâm Hi đi tới cửa, nhìn cô một cái, rớt cuộc vẫn nói: “Ngủ ngon, cô ngốc.”

“Chờ một chút.” Đúng lúc anh ra khỏi phòng, rớt cuộc Lý Huyền cũng lấy được hết can đảm gọi anh lại: “Vì sao lại là tôi?”

“Gì cơ?”

“Vì sao lại muốn tôi quay 《 Mỗi tình đầu 》 .” Cô cảm thấy giọng nói của cô đã không thuộc về chính mình, không ngừng run rẩy.

Bóng dáng Lâm Hi chìm trong ánh trăng dịu dàng, hơi nghiêng đầu, khóe miệng cong lên: “Không phải tôi đã nói rồi à? Tôi không có cảm giác với người khác.”

“Vì sao” Lý Huyền vẫn không buông tha:” Vì sao với người khác cậu lại không có cảm giác.”

Vì sao với cô, lại có cảm giác?

“Bởi vì...”

Tiếng nói của anh tựa như một sợi dây thừng, treo lơ lửng trái tim cô trên trời cao.

“Bởi vì là mỗi tình đầu.”

Anh cười cười, lê bước chân lười nhác, biến mất phía cuối hành lang.

—————

Mỗi tình đầu tựa như sóng triều, ập đến không hề kiêng nể, trong trường học, họ giống hai người xa lạ, lướt qua nhau vô số lần nhưng không nói một lời, ánh mắt băng quơ chạm nhau, lại giống như bao gồm cả thế giới. Sau đó tựa như tâm linh tương thông, họ thoát ra khỏi đám đông, trên

sân thượng trống trải, hành lang sau giờ ngọ rải đầy ánh mặt trời, trong ngõ nhỏ tối tăm chật hẹp... Họ bị cơ thể đối phương cuốn hút, hôn nhau cuồng nhiệt, tùy ý sử dụng hormone tuổi trẻ.

Trong một tuần quay MV 《 mỗi tình đầu 》 , Lý Huyền vẫn luôn bay bổng trên mây, trong phim, họ thân mật khăng khít, quấn quýt triền miên, ngoài phim, các cô trừu công việc, không còn đề tài nào khác để nói, quen thuộc mà lại xa lạ, thân mật mà lại mới lạ.

Album cá nhân đầu tiên của Lâm Hi dự định bán vào năm ngày sau, tổng cộng bảy bài hát, trong đó có hai ca khúc đã được sử dụng là 《 Hy vọng 》 và 《 Mỗi tình đầu 》 , năm ca khúc còn lại, bốn ca khúc do Lý Huyền sáng tác, một ca khúc khác do Lâm Hi mời người đứng chân ở top 8 cuộc thi là Thẩm Thành sáng tác cho anh, Thẩm Thành ký hợp đồng với một công ty giải trí nhỏ dưới trướng truyền thông Thượng Phẩm, vì nguyên nhân tuổi tác, mà không được công ty coi trọng, không có danh tiếng gì, không thể lấn lộn trong giới, mà album được đông đảo mọi người quan tâm lần này của Lâm Hi, anh chủ động đưa ra đề nghị Thẩm Thành viết cho anh một bài hát, trong lòng Thẩm Thành cũng hiểu, Lâm Hi đang cố tình giúp anh ta tích lũy kinh nghiệm, thế nên anh ta gần như dốc hết sức lực, mất vài tuần, tỉ mỉ sáng tác một ca khúc dân ca tràn ngập hơi thở quê hương, có phong cách cá nhân đặc sắc, đồng thời Lý Huyền kết hợp với âm sắc của Lâm Hi, điều chỉnh một chút phần biên chế, trải qua vô số lần hát thử nghiệm, cuối cùng cũng ra thành phẩm, giống như âm thanh tự nhiên, dễ nghe đến mức khiến người ta không nỡ tháo tai nghe.

Tên Album được đặt là 《 Mỗi tình đầu 》 , ban đầu Lý Huyền cảm thấy 《 Hy vọng 》 tương đối phù hợp làm ca khúc chủ đề của album, dùng tên 《 Hy vọng 》 làm tên album lại càng phù hợp, nếu để 《 Mỗi tình đầu 》 làm ca khúc chủ đề, có vẻ không mấy nổi bật. Nhưng Lâm Hi lại cố chấp cho rằng, 《 Mỗi tình đầu 》 mới là bài hát anh hài lòng nhất,

nếu Lâm Hi đã yêu cầu như vậy, cô cũng không có lý do gì để từ chối, vì thế tên album được đặt là 《 Mỗi tình đầu 》 .

Đếm ngược năm ngày, mỗi ngày Lý Huyền đều sẽ đăng một ca khúc trong album lên web âm nhạc MC (2), chỉ có hơn ba mươi giây nghe thử, ngày đầu tiên đã được những thính giả kích động lại hăng hái vote đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc.

“A a a! Quả thực quá hay!”

“Lâm Hi pa pa xin nhận của con một lạ!”

“Tại sao có thể hay như vậy, tuy ngắn nhưng tôi đã nghe đi nghe lại hết một buổi sáng, giai điệu quá hay! Giọng hát Lâm Hi pa pa của tôi cũng quá hay!”

“Chưa từng xem cuộc thi ca nhạc nào, vì đoạn ghi âm ngắn này mà tôi đã phải lần mò đi xem 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 , hiện tại đã không thể tự kiểm chế mà nhảy hố! Yêu Lâm Hi!!”

“Giống lâu trên, trước đây tôi đọc được không ít tin tức về cậu ấy trên mạng, cứ tưởng lại là một tên nhóc chỉ biết dựa vào lạng xê, hôm nay tôi đã bị đoạn ghi âm này làm mê mẩn, từ người qua đường trở thành fans!”

“Âm nhạc nghe hay như vậy, nhất định lại là tác phẩm của nữ thần Huyền Huyền của tôi rồi! Quỳ liếm!”

“Tôi muốn đi mua album!!”

“Đã gấp đến mức không chờ nổi nữa rồi a a a!!”

.....

Mà fans Lâm Hi cũng nhạy bén phát hiện ra, đứng thứ hai bảng xếp hạng cùng ngày, chính là ca khúc mới 《 Vô cùng yêu em 》 trong album

tuyên truyền lẫn trước của Triển Bàng.

Đây là một ca khúc chất lượng cao, trước khi bản nghe thử của Lâm Hi được đăng lên, vẫn luôn vững vàng bá chiếm vị trí đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc, bản nghe thử của Lâm Hi mới được đăng lên chưa đến ba giờ, bài hát của Triển Bàng đã bị đẩy xuống dưới..... Mà điều và mặt đau nhất là bản nghe thử của Lâm Hi chỉ có ba mươi giây!

Điều này, ở tất cả trang web âm nhạc MC từ xưa đến nay, chưa từng xảy ra, một bản nghe thử lại có thể đứng đầu bảng xếp hạng ca khúc mới, người như vậy quả thật quá khủng bố!

Album của Lâm Hi dự định bắt đầu bán vào 10 giờ sáng, mà không biết là cố ý hay vô tình, album của Triển Bàng, bán cùng lúc cùng ngày với anh, mấy tháng nỗ lực này rốt cuộc có thể nhận được hồi đáp xứng đáng hay không, vô cùng quan trọng với công ty. Lâm Hi rốt cuộc có giá trị thương mại và tiềm lực phát triển hay không, phải xem lượng tiêu thụ album vào ngày mai, fans của anh và fans của Triển Bàng fans ở trên internet ghét nhau như nước với lửa, nói cho cùng không ai phục ai, nhưng đến thời điểm phát hành và tiêu thụ album này, mới là lúc hai người thật sự ganh đua cao thấp.

Đêm trước ngày phát hành Album, Lý Huyền mất ngủ, lăn qua lộn lại trên giường mãi mà không ngủ được, cô đi ra phòng, chuẩn bị đến ban công hóng gió.

Ánh trăng như nước, soi bóng xuống sàn nhà, gió nhẹ trêu chọc tấm rèm cửa, bóng dáng mảnh khảnh của anh dựa vào ban công, ánh trăng phác hoạ vóc dáng cao gầy của anh, đầu ngón tay trái anh kẹp một điếu thuốc lượn lơ khói, mùi thuốc lá tươi mát hoà vào bầu không khí cô đang hít thở.

Đêm tĩnh lặng, bước chân cô bỗng nhiên dừng lại, tiến thoái lưỡng nan.

Ngay khi cô định chạy trốn, Lâm Hi lại xoay người, chất giọng giàu từ tính dịu dàng gọi một tiếng: “Cô ngốc?”

Lý Huyền chỉ có thể kiên trì đi qua, cô mặc một chiếc váy ngủ tơ tằm gợi cảm, ôm hai tay, dùng động tác này che chắn phong cảnh kiều diễm như ẩn như hiện trước ngực. Ánh mắt Lâm Hi mờ mịt hơi nước, quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười nhạt đầy ẩn ý.

Cơ thể Lý Huyền tự dưng nóng lên, đi đến bên cạnh anh, dựa vào cửa sổ, che dấu hỏi: “Còn thuốc lá không?”

Lâm Hi đưa điếu thuốc còn một nửa trên tay cho cô: “Có cái này thôi.”

“Không cần.” Lý Huyền ghét bỏ liếc anh một cái.

Lâm Hi cười cười, để điếu thuốc vào trong miệng hít một ngụm thật sâu, sau đó phun khói thuốc về phía Lý Huyền: “Cho cô ngửi mùi vậy.”

“Đệch mợ cậu!” Lý Huyền xoay người đi, Lâm Hi vội vàng kéo cánh tay cô lại: “Này, đừng đi!”

“Sao thế?”

“Có cái này cho cô.”

Lý Huyền xoay người, nhìn thấy Lâm Hi lấy một chiếc hộp vuông nhỏ bọc vải nhung từ trong túi ra, đặt lên giàn hoa trên ban công. Tim cô khẽ run lên, ra vẻ trấn tĩnh nhận lấy chiếc hộp nhỏ, nhìn Lâm Hi một cái, Lâm Hi thờ ơ như sờn mày, xoay đầu nhìn ngọn đèn rực rỡ ở phía xa, Lý Huyền mở hộp ra, bên trong là một chiếc dây chuyền Tiffany & Co (3).

Dây chuyền có mặt là một cái chìa khóa nhỏ, phía trên ba vòng khuyên khảm ba viên kim cương lấp lánh, Vàng 18k, vừa sang trọng lại vừa thể hiện là người có tiền, được đấy, đúng là Lâm Hi.

“Cho tôi à?” Tim Lý Huyền vô cùng run rẩy.

“Ở đây còn có người khác hả?” Lâm Hi ném tàn thuốc vào trong gạt tàn, sau đó cầm dây chuyền lên, đi ra đằng sau cô, vòng qua cổ cô đeo cào: “Ít nói nhảm đi.”

Hơi thở của anh, phả vào da thịt trên cổ cô, ngứa.

Lý Huyền vội vàng vén mái tóc dài của mình để lộ cần cổ thon dài, dây chuyền lành lạnh chạm vào da, tay Lâm Hi vẫn còn đặt sau lưng cô, gầy gầy sợi dây chuyền, trêu chọc làm tim cô rất khó bình tĩnh.

“Tại sao lại tặng tôi vòng cổ?” Lý Huyền nghiêng đầu hỏi anh.

“Bởi vì cổ cô quá dài, không đeo thứ gì đó để che đi, thoát nhìn kỳ dị như ET (4) vậy.”

“.....”

Anh mới là ET, cả nhà anh là ET!

Cổ dài cũng chọc đến Lâm Hi đại gia nhà anh đúng không!

Lâm Hi xoay người cô lại, ánh mắt thưởng thức dừng trên phần da ở xương quai xanh của cô, dây chuyền lấp lánh nhuộm màu ánh trắng trong trẻo lạnh lẽo, rất hợp với làn da trắng nõn như tơ của cô, xuống chút nữa, là váy ngủ tơ tằm, phong cảnh như họa.

Lý Huyền lùi ra phía sau vài bước, tay sờ lên dây chuyền, thuận tiện dùng cánh tay che trước ngực, yên lặng che kín.

“Đi ngủ sớm đi, đừng quá hồi hộp.” Lâm Hi vừa dứt lời, xoay người rời khỏi ban công.

Lý Huyền còn chưa kịp nói một tiếng cảm ơn, anh đã đi đến chỗ rẽ, trở về phòng, ánh mắt Lý Huyền rơi xuống cái gạt tàn bên ban công, bên trong có bảy tám mẫu tàn thuốc.

Cũng không biết ai hồi hộp...

Cô vuốt ve chiếc dây chuyền lạnh như băng trước ngực, khóe miệng hơi cong lên, nâng vòng cổ đặt bên môi, lén hôn một cái.

Thật sự rất thích.

Hết chương 27

(1): NG là viết tắt của từ Not Good, chỉ những cảnh quay hỏng, không đạt chất lượng.

(2): Web âm nhạc MC là một trang nghe nhạc trực tuyến, có phần giống MP3 của Việt Nam.

(3): Tiffany & Co là một thương hiệu trang sức nổi tiếng của Mỹ. Dưới là ảnh mặt dây chuyền của Lý Huyền.



(4): ET là viết tắt của từ Extraterrestrial, nghĩa là người ngoài hành tinh.

Lời editor: A a a!!! Hôn rồi hôn rồi hôn rồi!!! Có bạn nào đọc lời thoại của Lâm Hi trong chương này mà nhận ra được ẩn ý gì đó không nhỉ ^^

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 28: Tôi đưa em đi

Giữa trưa, Lý Huyền đi vào một cửa hàng bán băng đĩa ở góc đường, ánh nắng hôm nay rất đẹp, trước cửa hàng có một đoàn người xếp hàng, đều là fans chờ mua album.

“Thoạt nhìn dường như rất náo nhiệt chị nhỉ!” Dịch Tiểu Gia phấn khởi ghé vào tai cô nói.

“Em đừng vui mừng quá sớm, fans Triển Bằng cũng ở bên trong.” Lý Huyền bình tĩnh nói.

“Chị Huyền, có vẻ chị không hồi hộp chút nào nhỉ.” Dịch Tiểu Gia nhìn bộ dáng điềm tĩnh của Lý Huyền, nghĩ thầm đúng là tiền bối đã nhìn quen sóng gió!

Lý Huyền không hồi hộp, chỉ là mất ngủ một đêm mà thôi.

Ba giờ chiều, tin tức làm phấn chấn lòng người truyền đến, album 《Mối tình đầu》 ở các cửa hàng tiêu thụ băng đĩa đều không còn! Khách hàng đến mua album liên tục, hiện tại các cửa hàng tiêu thụ đều yêu cầu bổ sung, một tình huống chưa có bao giờ!

Điện thoại văn phòng Lý Huyền từ giữa trưa đến giờ vẫn vang lên không ngừng, bận rộn không ngơi tay ngơi chân, nhưng tâm trạng lại vô cùng phấn khích.

Nhân lúc album đang hot, Lý Huyền đăng bản gốc của hai ca khúc nổi tiếng nhất trong album lên web âm nhạc MC, người mua album đều là fans

trung thành của Lâm Hi, mà đại đa số người dân bây giờ, vẫn có thói quen nghe nhạc miễn phí.

Đúng như dự đoán, sau khi đăng tải bài hát lên, lượng download và lượng nghe trực tuyến đều rất khả quan, phần bình luận bên dưới đều khí thế ngất trời, không ít người tỏ vẻ không thể chờ đợi muốn nghe được tất cả các ca khúc có trong album, sau khi Lý Huyền liên lạc với trang web âm nhạc MC, bên phải giao diện nghe nhạc sẽ được gắn đường link mua album trên internet, mọi người có thể trực tiếp mua album qua mạng.

Không đến một ngày, album 《 Hy vọng 》 của Lâm Hi bán được 200 nghìn đĩa, mà con số này vẫn đang không ngừng tăng lên. Đương nhiên, thành tích của Triển Bằng cũng không cam lòng yếu thế, vẫn luôn theo sát phía sau, nhưng sang ngày thứ hai, ngày thứ ba... Chênh lệch giữa hai người dần dần kéo ra, doanh số album của Triển Bằng ở ngày thứ sáu dường như đã chạm đỉnh, vẫn luôn dừng lại ở 500 nghìn đĩa, không còn tăng mạnh, mà Lâm Hi lại hoàn toàn ngược lại, trong vòng một tuần, album của anh đã bán được 800 nghìn đĩa, hơn nữa nhìn xu hướng tăng, rất có khả năng sẽ phá mốc một triệu!

Thành tích như vậy, trong làng âm nhạc Hoa Ngữ không khởi sắc, quả thực xứng với danh mũi tên mạnh mẽ!

Cùng lúc đó, trong vòng một tuần, số lượng fans trên Weibo của Lâm Hi đã tăng hơn 500 nghìn, nếu nói chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》, anh mới chỉ bộc lộ chút tài năng, thì từ giờ trở đi, Lâm Hi đã thật sự bước một chân vào con đường ngôi sao, hoàn toàn nổi tiếng!

Các fans đã được xem MV của Lâm Hi đều không thể bình tĩnh, 《 Mỗi tình đầu 》 là bài hát được yêu thích nhất trong album, mà những cảnh quay trong MV cũng làm các fans không ngừng điên cuồng!

“MV dài bốn phút bốn mươi giây, nữ thần tỷ tỷ cùng Hi của tôi hôn nhau ba phút hai mươi giây! Một phút hai mươi giây còn lại là hai người sờ soạng đối phương, lần phát đường này, ngọt chết tôi rồi!”

“Cái đêch, tôi thật sự rất ghen tị!”

“Ôi ôi ôi, nhất định kiếp trước thần tiên tỷ tỷ đã cứu vớt dải Ngân Hà!”

“Cái gì, tôi cảm thấy Lâm Hi gặp được Lý Huyền mới là cứu vớt dải Ngân Hà? Không chỉ nhận sáng tác cả album, còn đóng vai nữ chính trong MV, trước mắt, trong làng âm nhạc Hoa Ngữ vẫn chưa có ai có thể nhận được vinh hạnh đặc biệt này đây!”

“Nghe lâu trên nói như vậy, tôi cũng thấy đúng!”

“Tôi cảm thấy hai người rất hợp làm CP (1) nhé!”

“Mặc kệ mặc kệ! Tôi muốn viết truyện đồng nghiệp tỷ đệ luyện về hai người!”

“CP Hi Huyền, tôi ủng hộ!”

Rất nhanh, CP Lý Huyền và Lâm Hi trở thành tin hot, thậm chí có người thật sự viết truyện đồng nghiệp tỷ đệ luyện của hai người lên trang Tấn Giang, hơn nữa lượng vote mỗi quyển đều rất cao.

Album của Lâm Hi bán lớn, công ty cố tình tổ chức buổi party chúc mừng anh, đây là đề nghị của Lục Tinh Chúc, ngay từ đầu Lý Huyền còn lo lắng tên nhóc Lâm Hi này không thích náo nhiệt, đến lúc đó không cẩn thận sẽ gặp phải phiền phức, dù sao cũng là đề nghị của tổng giám đốc.

Nhưng không nghĩ rằng tên nhóc này còn rất nể tình, không chỉ tới tham gia party, khi không khí lên đến cao trào, còn hát vài bài hát.

Có thể nghe Lâm Hi biểu diễn trực tiếp, các cô gái trẻ trong công ty gần như muốn phát điên, đứng dưới sân khấu la hét cổ vũ, hâm nóng cả khán phòng, hoàn toàn không thua kém lúc các cô ấy theo đuổi oppa Hàn Quốc.

Ôi, đúng là sát thủ thiếu nữ.

Các cô gái bên dưới muốn anh hát bài gì, anh sẽ hát bài đó, tính tình tốt đến mức như thay đổi thành con người khác.

Lý Huyền bưng một ly rượu vang đỏ, đứng yên lặng ở một góc, nhìn anh từ xa, ánh sao lộng lẫy.

Anh ở nơi nào, nơi đây chính là phong cảnh, không phải ánh sao tô điểm cho anh, mà là anh chiếu sáng toàn bộ trời đêm.

“Tên Lâm Hi này...” Dịch Tiểu Gia dịch đến bên người Lý Huyền, tầm tắc nói: “Cũng biết trêu ghẹo đấy! Chị nhìn mấy cô nhóc kia xem, một đám bị cậu ấy quyến rũ đến đầu óc choáng váng, mặt mày hồng hào, sắp không nhìn ra phương hướng rồi!”

“Cậu ấy vốn thế mà.” Lý Huyền tức giận nói: “Chưa bao giờ biết khiêm tốn.”

Anh mà biết khiêm tốn thì đã không phải Lâm Hi, tùy anh thôi, Lý Huyền uống một ngụm rượu, đã hơi say.

“Không phải đâu chị Huyền, nếu chỉ là mấy cô gái nhỏ thì thôi không tính, nhưng chị nhìn bên kia xem, bên Lục tổng ấy.” Dịch Tiểu Gia lén dùng ánh mắt chỉ chỉ Lục Tinh Chúc đang đứng bên ghế dài, xung quanh còn có vài giám đốc khác, đều đang kính rượu nói chuyện với ông ấy,

nhưng căn bản ông ấy không thèm để ý đến người ta, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào Lâm Hi trên sân khấu, ánh mắt là lạ.

“Chắc là Lục tổng coi trọng Lâm Hi.” Lý Huyền cũng cảm thấy ánh mắt của tổng giám đốc Lục có vẻ kỳ lạ.

“Công ty chúng ta chưa bao giờ có người mới được tổ chức party chúc mừng, đây chính là đài ngộ chỉ có nghệ sĩ lão làng đã debut nhiều năm mới được hưởng, hơn nữa những trường hợp này, Lục tổng chưa bao giờ tự mình tới tham dự.” Dịch Tiểu Gia vẫn thổi gió bên tai Lý Huyền: ” Muốn nói chỉ là coi trọng, cách Lục tổng đối xử với Lâm Hi, vậy cũng thật... Quá coi trọng rồi!”

Lý Huyền khẽ nhú mày, nhìn Lục Tinh Chúc, ánh mắt kia, quả thật rất kỳ lạ!

Không lâu sau, Lâm Hi đi xuống sân khấu, quay trái quay phải như đang tìm kiếm gì đó, Lục Tinh Chúc cũng đứng dậy, đi về phía anh. Dịch Tiểu Gia nắm chặt ống tay áo Lý Huyền, ánh mắt hai người dán chặt vào Lục Tinh Chúc và Lâm Hi.

“Ôi! Dường như Lục tổng tự mình mời rượu Lâm Hi kìa!! Trời ạ!!!” Dịch Tiểu Gia ò ò thấp giọng, kêu lên đầy sợ hãi bên tai Lý Huyền.

“Chị thấy rồi, em nói bé thôi.” Lý Huyền kéo kéo Dịch Tiểu Gia, tiếp tục nhìn chăm chăm hai người ở đằng xa.

Có vẻ Lâm Hi đang từ chối lời mời rượu của Lục Tinh Chúc, điều này khiến trái tim yên bình của Lý Huyền phải giật thót, lá gan cũng lớn đấy! Ngay cả tổng giám đốc Lục cũng dám từ chối.

Dường như Lục Tinh Chúc không hề tức giận, ngược lại còn nở nụ cười, nói thêm với anh vài câu, Lâm Hi rõ ràng đã lộ ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, tim Lý Huyền đập thành thịch, đặt ly rượu xuống định đến giải vây

cho anh, người như Lâm Hi, góc cạnh quá mức sắc bén, lúc cúi kính cũng không nhìn xem đối tượng là ai, Lục Tinh Chúc là người anh có thể chọc vào sao?

“Chị Huyền, chị đừng đi.” Dịch Tiểu Gia vội vàng kéo Lý Huyền lại: “Tình huống bên Lục tổng không thích hợp, nếu là bình thường, với cấp bậc nghệ sĩ như Lâm Hi, căn bản ngay cả mặt của Lục tổng cũng không thể nhìn thấy, lần này Lục tổng không chỉ đồng ý cho cậu ấy ra album, còn tham dự party chúc mừng, thậm chí còn kính rượu cậu ấy...” Dịch Tiểu Gia liên tục lắc đầu:” Hơn nữa chị nhìn Lục tổng đi, cho dù bị từ chối, nhưng đâu có bộ dáng tức giận đâu.”

Lý Huyền nhìn Lục Tinh Chúc, đúng thật, trên mặt vẫn mỉm cười hiền lành như trước, giống như một vị trưởng bối thân thiết, có thể bao dung tất cả sơ suất và sai lầm của người trẻ, phong cách này, không hề giống bình thường!

Thật sự rất kỳ lạ!

“Không phải vừa ý chứ?” Giọng nói của Dịch Tiểu Gia tràn đầy ẩn ý: “Nghe nói đến bây giờ, Lục tổng đã gần năm mươi rồi mà vẫn chưa kết hôn! Có thể hay không...”

Lý Huyền hiểu ý của Dịch Tiểu Gia, Lục Tinh Chúc đã sắp năm mươi mà vẫn chưa kết hôn chưa có con, bên ngoài cũng không phải không có lời đồn đại về ông ấy, nói Lục Tinh Chúc không thích phụ nữ, nhưng Lý Huyền lại không để bụng, về vấn đề sinh hoạt cá nhân của Boss, không phải chuyện mà bọn nhân viên bé nhỏ như cô có thể tự do bàn tán sau lưng.

“Em đừng đoán mò, Lục tổng là người đứng đắn.” Lý Huyền vội vàng nói.

Không phải nhằm vào Lục Tinh Chúc, tối nay người đến kính rượu Lâm Hi nhiều vô kể, nhưng Lâm Hi lại một mực từ chối, không cho bất cứ

ai mặt mũi, không thấm một giọt rượu nào, những người này thấy chỗ Lâm Hi không có gì vui, lại chuyển sang bên Lý Huyền âm ỉ, trong công việc Lý Huyền rất nghiêm túc, nhưng bên ngoài lại xã giao rất tốt, mọi người đều rất thích cô.

Uống vài ly rượu, Lý Huyền có chút say.

Cô để Dịch Tiểu Gia lái xe đưa cô về nhà, Dịch Tiểu Gia đỡ Lý Huyền bước đi đã rồi loạng ra cửa khách sạn, Lâm Hi đi theo: “Để tôi đưa cô ấy về.”

“Không được, Lục tổng vẫn còn đang ở khách sạn, cậu là nhân vật chính, không thể đi!” Dịch Tiểu Gia còn chưa dứt lời, Lâm Hi đã ôm Lý Huyền bên người cô ấy vào trong lòng ngực của mình.

“Vừa rồi tôi đã nhịn đến chết rồi, vất vả lắm mới tóm được cơ hội trốn chạy, cô không thể phá hỏng chuyện tốt của tôi được.” Lâm Hi nhướn mày cười cười: “Người khác có hỏi, cô cứ nói tôi đưa người đại diện thân yêu về nhà là được.”

Trong lòng Dịch Tiểu Gia suy đoán, vừa rồi tên nhóc này không uống một ly rượu nào, không phải vì việc này chứ?

Bất đắc dĩ, cô ấy chỉ có thể giao Lý Huyền cho Lâm Hi: “VẬY CẬU CẦN THẬN MỘT CHÚT.”

Lâm Hi ném Lý Huyền vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, sau đó ngồi vào ghế lái, quay đầu lại liếc Lý Huyền một cái, lái xe ra ngoài.

“Không uống được thì đừng uống.” Lâm Hi liếc cô một cái, lẩm bẫm nói: “Cô nhóc này, tại sao lại không biết từ chối thế?”

Lý Huyền không nói gì, cô mơ mơ màng màng dựa vào bên cửa sổ, giống như đang ngủ say.

Lâm Hi đóng cửa sổ lại, dừng xe ở ven đường, cởi áo khoác khoác lên người cô, nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngủ yên của cô, khước miệng Lâm Hi cong lên, vươn tay, không tìm được mà véo véo chóp mũi của cô, Lý Huyền cau mày lẩm bẩm một tiếng, hất tay anh ra.

“Em cũng đã lớn như vậy rồi.” Ánh mắt Lâm Hi rất dịu dàng, lẩm bẩm tự nói một tiếng, lái xe ra ngoài.

Bóng đêm tĩnh lặng, ánh đèn lướt qua khuôn mặt yên tĩnh của cô, phủ thành một lớp ánh sao.

Lâm Hi tiện tay mở radio trên xe ra, chỉnh âm lượng nhỏ xuống, radio đang phát một bài hát trong album 《 Mỗi tình đầu 》 của anh, ngay sau đó anh tắt radio đi, nghe bài hát của chính mình, cảm giác rất kỳ quái. Lâm Hi xách balo để đằng sau xe, lấy một đĩa album cũ kỹ từ bên trong ra, tên là 《 Đêm 》 .

Đây là album đầu tiên Lý Huyền debut, cũng nhờ album này, cô thành danh sau một đêm, nổi tiếng khắp cả nước.

Giọng hát của cô, cùng với bầu trời, sao trời làm bạn, giống như âm thanh tự nhiên.

Lâm Hi vừa lái xe, vừa gõ ngón tay lên vô lăng, khó trách, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, giọng hát tự nhiên vẫn có thể chạm đến linh hồn như xưa.

Lý Huyền trước đây, năm vừa tròn hai mươi, đã có thể một lần thành thiên hậu, giọng hát của cô quả thật hay đến mức làm người kinh ngạc cảm thán, nếu không phải cô giải nghệ vào bốn năm trước, nếu cô còn đi trên con đường ngôi sao nổi tiếng này, không biết bây giờ cô đã đạt tới độ cao nào.

Ngẫm lại, thật sự rất đáng tiếc! Thế giới này mất đi một giọng hát làm say lòng người như vậy, thật sự đáng tiếc.

Lâm Hi quay đầu bâng quơ liếc cô một cái, không ngờ cô đã tỉnh lại, ánh mắt nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ, hốc mắt có nước mắt không ngừng lăn xuống, từng giọt từng giọt, đốt cháy tim anh.

Khóc?

“Lâm Hi.” Giọng Lý Huyền hơi khàn khàn, đột nhiên nói: “Tắt nó đi.”

Lúc này, Lâm Hi lại rất phối hợp, duỗi tay tắt radio trong xe đi.

Lý Huyền hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại một lần nữa.

Lâm Hi cười nhạt một tiếng, nói: “Rất không cam lòng, đúng không?”

“Ừ.” Lý Huyền mở to mắt lần nữa, ánh trăng chiếu xuống hàng mi dài cong vút của cô, cô khẽ lẩm bẩm: “Tôi rất ghen tị với cậu!”

Từ nhỏ đến lớn, người ghen tị với anh, quá nhiều. Nhưng cô không giống họ, Lâm Hi cũng không ghét cô, một tay cô đã giúp anh nổi tiếng, những vinh quang vốn thuộc về cô, cô lại dùng một phương thức khác, cho anh tất cả.

“Lý Huyền, lời này, tôi chỉ nói một lần, chờ em tỉnh lại, nhớ cũng được không nhớ cũng không sao, tôi sẽ không nói lại.” Ánh mắt Lâm Hi nhìn chăm chú vào bóng đêm sâu lắng như nước, vừa nghiêm túc vừa thành kính nói: “Yên tâm giao ước mơ của em cho tôi, Thánh điện âm nhạc mà em khát vọng đã từng bỏ lỡ, tôi dẫn em đi.”

“Được.” Khóe miệng cô cong lên, khuôn mặt tươi cười còn đẫm nước mắt, giống như một cô bé, vươn ngón út: “Ngoéo tay, một lời đã định nhé!”

“Một lời đã định.” Đầu ngón út của Lâm Hi móc lấy cô, ngón tay hai người móc chặt vào nhau.

Lý Huyền nhắm mắt lại lần nữa, chìm vào trong giấc ngủ vừa sâu vừa dài.

Hết chương 28

(1): CP viết tắt của từ couple, nghĩa là cặp đôi.

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 29

Ngày hôm sau, khi Lý Huyền tỉnh táo lại, nhìn ngón tay của mình, ôm đầu suy nghĩ thật lâu, hình như đêm qua Lâm Hi đã nói gì đó, hai người còn trịnh trọng ngoéo tay một cái, hẳn là rất quan trọng, nhưng rốt cuộc đã nói gì?

Đầu rất đau, nhất thời nghĩ không ra...

Lâm Hi đi vào văn phòng, trong tay cầm một tờ giấy thông báo hơi mỏng, ngồi xuống bên cạnh Lý Huyền, hai chân gác lên sô pha, đập mạnh tờ thông báo xuống trước mặt cô: “Bảo bối, cô giải thích cho tôi đi.”

Lý Huyền chỉ liếc qua tờ thông báo, vừa cắn quả táo vừa lườm anh một cái, đe dọa nói: “Những hoạt động này tôi đều đã chọn lựa kỹ càng cho cậu rồi, dám oán giận một tiếng thử xem!”

Lâm Hi không nuốt nổi bộ dạng này của cô, cầm tờ thông báo nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Lý Huyền: “Không có kỳ nghỉ nào à?”

Lý Huyền giật lấy tờ thông báo, chỉ vào chỗ trống bên trong: “Sao lại không có, ăn tết không phải cho cậu nghỉ phép mười ngày sao?”

“Cô đấy, thật sự coi tôi là công cụ kiếm tiền hả?”

“Cậu nổi tiếng mà.” Lý Huyền nheo mắt mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tờ thông báo vào mặt Lâm Hi: “Ngẫm lại những người mới đang bị đông cứng ở vòng cực Bắc, cậu may mắn biết bao, quý trọng đi!”

“Ha ha.”

“Đúng rồi, tối hôm qua có phải cậu đã nói gì đó với tôi đúng không? Tại sao tôi không nhớ nổi...” Lý Huyền xoa khóe mắt, nhú mày hỏi.

Lâm Hi cao giọng: “Thật sự không nhớ ra?”

Lý Huyền chân thành gật đầu: “Nói lại cho tôi đi.”

“Ừ... Cho tôi thêm mấy ngày nghỉ, tôi sẽ nói cho cô.” Hai chân của Lâm Hi bắt chéo gác lên bàn, ra điều kiện với Lý Huyền.

“Cậu nhìn tôi có giống người công và tư không phân minh không?” Lý Huyền cười lạnh một tiếng.

Lâm Hi lắc đầu: “Thôi, dù sao cơ hội có thể chiếm được tiện nghi từ chỗ tôi cũng không nhiều lắm, nếu quên rồi.” Anh vươn vai đứng lên đi ra cửa, quay đầu lại cười nói: “Coi như tối hôm qua chỉ là một giấc mộng.”

Lý Huyền nghiêng đầu, thấp thoáng nhớ rõ anh đã đồng ý với cô chuyện gì đó, anh vừa nói như vậy, đột nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối thì làm sao đây!

“Tôi sẽ nhớ ra!” Sau khi Lâm Hi đi ra khỏi cửa, Lý Huyền nhịn không được đuổi theo đứng trên hành lang hét về phía bóng lưng anh: “Đến lúc đó cậu đừng có chơi xấu!”

Lâm Hi lười quay đầu lại, thoải mái giơ tay lên: “Có thể nhớ ra rồi nói sau.”

Cuối tuần Lý Huyền nhận được điện thoại của bố, bảo cô cuối tuần về nhà ăn cơm.

“Bên mẹ...” Lý Huyền có phần do dự.

“Thật ra mẹ con mới là người muốn gọi con về.” Lý Chính Cần khẽ nói trong điện thoại: “Cũng đã hơn nửa năm rồi, tuy ngoài miệng bà ấy không nói, thật ra trong lòng cũng nhớ con!”

Lý Huyền tươi cười: “Vâng ạ, thứ bảy con về.”

Từ khi Lý Sơ xảy ra chuyện, quan hệ giữa Lý Huyền và mẹ cô Triệu Di rất tệ, Triệu Di vẫn không tha thứ cho Lý Huyền, cho rằng cô mới là đầu sỏ khiến Lý Sơ tự sát, nếu lúc trước cô không ích kỷ như vậy, đồng ý giúp em gái một chút, Lý Sơ cũng không đến mức mắc bệnh trầm cảm, càng không đến mức nằm dưới đường ray tự sát như vậy.

Trước đây Triệu Di đã tặng cô mấy cái tát ở bệnh viện, đến giờ mỗi khi Lý Huyền nhớ lại, khuôn mặt vẫn cảm thấy đau đớn.

Bố mẹ Lý Huyền đều là những nghệ thuật gia nổi tiếng của thế hệ trước, sống ở một thị trấn nhỏ tên là Giang Thành ở ngoại thành thủ đô, Giang Thành có thể đất dựa núi hướng sông, quang cảnh thanh nhã tĩnh lặng, trong trấn có hơn mười rạp hát và phòng nhạc lớn nhỏ, rất nhiều người trong trấn làm về lĩnh vực âm nhạc, lúc nào cũng có thể nhìn thấy người ôm đàn ghi-ta hoặc đàn violon, chơi nhạc trên đường phố, nơi đây là cái nôi sản sinh ra rất nhiều nghệ thuật gia nổi tiếng, có người theo dòng nhạc cổ điển, cũng có người theo dòng nhạc thịnh hành, mỗi ngày cuối tuần hoặc ngày nghỉ đều sẽ có một lượng du khách lớn nghe danh mà đến du lịch tham quan, buổi tối vào rạp hát thưởng thức ca kịch.

Lý Huyền kéo hành lý từ nhà ga đi ra, bố cô Lý Chính Cần đã đứng ở cổng ra của nhà ga chờ cô.

“Bố.” Lý Huyền chào ông một tiếng, Lý Chính Cần nhìn thấy con gái, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa hiền lành, vội vàng đi tới nhận lấy hành lý của

cô bỏ vào cốp xe, nói: “Gần như vậy, tại sao con không lái xe về, trên tàu lẫn lộn nhiều loại người, không an toàn.”

“Cuối tuần, con sợ cao tốc tắc đường.” Lý Huyền cười trả lời. Thật ra tình huống thật sự là, từ đêm party chúc mừng, sau khi Lâm Hi lái xe đưa cô về nhà, anh vẫn chưa trả chìa khóa xe cho cô.

Sau khi về nhà, Lý Chính Cần chuyển hành lý của Lý Huyền vào nhà, nói vọng một tiếng vào trong bếp: “Con bé đã về rồi.”

Trong bếp truyền ra tiếng xào rau, Triệu Di đeo chiếc tạp dề kẻ caro, lạnh mặt không nói một lời bưng đĩa rau xanh lên bàn, xoay người lại vào phòng bếp, Lý Huyền chào một tiếng: “Mẹ.”

Lúc này Triệu Di mới quay đầu lại, lạnh lùng liếc cô một cái, “Ừ” một tiếng, lại đi vào phòng bếp.

Lý Chính Cần vỗ vỗ bả vai Lý Huyền, để cô ngồi xuống sofa, Lý Huyền cũng quen với sự lạnh nhạt của Triệu Di, cô ngồi xuống, nhìn cách bày trí quen thuộc mà lại xa lạ xung quanh, cảm giác rất gò bó, giống như ngôi nhà mà cô lớn lên đã sớm không thuộc về cô, hiện tại cô chỉ là một vị khách mà thôi.

Nhà được bày trí rất ngăn nắp, như cách bố mẹ giáo dục cho cô từ nhỏ, nghiêm túc đứng đắn, trong nhà có hai cô con gái, nhưng chỉ có con gái lớn Lý Huyền kế thừa gen của hai vợ chồng họ, từ nhỏ đã bộc lộ khả năng âm nhạc thiên phú, thế nên hai vợ chồng, đặc biệt là Triệu Di, kỳ vọng rất lớn vào Lý Huyền, đối xử với cô vô cùng khắc nghiệt, mỗi ngày việc luyện đàn và ca hát chiếm đại đa số thời gian của cô, còn người không có thiên phú như Lý Sơ, vì bố mẹ không quá quan tâm và quản thúc, cuộc sống càng thêm tự do tự tại, thật ra nhiều khi, Lý Huyền rất hâm mộ cô ấy.

Đồ ăn đã được bày hết lên bàn, bất kể thái độ của Triệu Di có lạnh nhạt với cô như thế nào, bà vẫn chịu vì cô về nhà mà tự mình xuống bếp,

trong lòng Lý Huyền cảm thấy rất vui vẻ, đã bao lâu rồi cô chưa được ăn cơm mẹ nấu, Lý Huyền cũng không nhớ rõ nữa.

Lý Huyền vừa mới ngồi xuống bàn, đã bị Triệu Di quát lớn một tiếng: “Ai bảo con được ngồi vào bàn, không có quy củ gì cả.”

Lý Huyền chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn mẹ mình một cái, vội vàng đứng lên dịch sang bên cạnh, Triệu Di cười tạp dề trên người ra, Lý Huyền đến gần định giúp bà treo lên, Triệu Di không thèm nhìn cô một cái, trực tiếp bỏ qua cô, cầm tạp dề đi đến cửa phòng bếp, treo lên giá.

Lý Huyền nhìn về phía bố, Lý Chính Cần xấu hổ cười cười, cũng rất bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Triệu Di vội vàng từ phòng bếp đi ra, sai bảo Lý Chính Cần: “Nhất định là bọn Hạo Tư đến rồi, ông mau đi mở cửa đi!”

Hạo Tư? Tạ Hạo Tư?

Là người hát giọng nam cao trong Broadway (1) Tạ Hạo Tư đó ư!!!

Lý Huyền đi theo Lý Chính Cần đến trước cửa, nghiêng đầu nhìn về phía cửa lớn, cửa mở ra, đi vào là một nhà ba người, bố mẹ dẫn theo con trai đến đây làm khách, Lý Huyền ngoan ngoãn chào một tiếng bác trai bác gái, tiếp đó nhìn thấy sau lưng bọn họ, một người đàn ông mặc âu phục của Broadway, Tạ Hạo Tư.

Hai nhà Lý Tạ đều là hai gia đình nghệ thuật danh giá trong giới âm nhạc, quan hệ giữa hai nhà rất thân thiết, nhiều đời thân nhau, từ cái thời còn mặc quần thụng đũng Lý Huyền đã quen Tạ Hạo Tư, hai người gần như cùng học lớp âm nhạc vỡ lòng, cùng đến giáo đường hát thánh ca, năm cấp hai họ còn tích góp tiền tiêu vặt, giấu bố mẹ, dẫn theo một đứa trẻ là Lý Sơ, ba người lên ôm đàn ghi-ta đi hát rong trên đường.

Sau này lên cấp ba, Tạ Hạo Tư đi Mỹ, Lý Huyền ở lại trong nước, khi đó cô đã có chút danh tiếng, ký hợp đồng với công ty giải trí, bắt đầu ra đĩa nhạc, tham gia các buổi đại ngôn và chương trình văn nghệ, trong một thời gian rất dài, hai người không liên hệ với nhau, quan hệ cũng theo đó mà xa lạ, không nghĩ tới lần này Triệu Di lại mời gia đình họ đến đây.

“Mau vào đi, bên ngoài rất lạnh, vào nhà cho ấm.” Triệu Di nhiệt tình tiếp đãi gia đình ba người này, chào đón họ vào nhà.

Lý Huyền tò mò nhìn về phía Tạ Hạo Tư, tuổi tác của anh ấy không chênh lệch nhiều so với cô, hai mươi lăm gần sáu rồi, không biết có phải do ở nước ngoài nhiều năm hay không, làn da cũng theo người nước ngoài, trắng nõn trong suốt, hơi ngẩng mặt, cười ngây ngô với cô một tiếng, lúc cười lộ lên khóe miệng còn có hai má lúm đồng tiền, đúng là người đẹp da đẹp!

Mọi người ngồi xuống bàn, Lý Huyền liếc qua bác trai bác gái nhà họ Tạ một cái, trong điện thoại Lý Chính Cần nói Triệu Di vì nhớ cô nên mới gọi cô về ăn cơm, xem ra hôm nay, rõ ràng cô về chỉ để cho mẹ cô mặt mũi để tiếp khách thôi.

Trong lòng Lý Huyền có phần không thoải mái.

Mẹ Tạ Hạo Tư – Hứa Cầm là bạn học đại học của Triệu Di, quan hệ giữa hai người rất tốt, trên bàn cơm luôn nói chuyện không ngừng: “Bà đấy, trông vẫn trẻ trung như thời còn đi học.”

“Làm sao bằng được nét mặt tươi sáng của bà, có con trai thật tốt! Có tiền đồ như vậy, không cần bà phải nhọc lòng, có thể dùng nhiều thời gian vào bản thân mình.” Khóe mắt Triệu Di cong cong, để lộ ra vết chân chim, đã rất lâu rồi Lý Huyền không thấy mẹ nở nụ cười trước mặt mình, trong ấn tượng của cô, bà thường xuyên mang vẻ mặt lạnh lùng.

“Đừng nhìn Hạo Tư lớn như vậy mà nhăm, nó còn mãi chơi lăm, ở nước ngoài nhưng chưa bao giờ để tôi bớt lo!” Hứa Cầm cười nhìn về phía Lý Huyền: “Con gái vẫn tốt hơn, Lý Huyền làm việc trong thủ đô, có thể thường xuyên ở bên hai người, đây là may mắn mà chúng tôi cầu cũng không được đấy.”

“Con gái tôi vô dụng lắm, tôi ấy à, chỉ hy vọng tương lai nó có thể tìm được một người đàn ông có sự nghiệp trong phạm vi gần, giúp chồng dạy con, bồi dưỡng cho tôi một đứa cháu ngoại ngoan ngoãn là tôi thỏa mãn rồi.”

Nghe Triệu Di nói như vậy, trong lòng Lý Huyền rất khó chịu, đương nhiên, phạm vi gần trong lời của Triệu Di, không phải là giới giải trí, mà là trong giới nghệ thuật cổ điển giống hai người họ, từ xưa đến nay Triệu Di không quen nhìn cô hát những bài mình yêu thích, cảm thấy những thứ đó đều là tạp âm rác rưởi, không thanh nhã. Trước đây khi Lý Huyền bước vào giới giải trí, thật ra Triệu Di cũng không phản đối, sợ dĩ chuyện bà có thành kiến lớn như vậy đối với Showbiz, là vì giới giải trí hỗn loạn này đã cướp đi tính mạng cô con gái nhỏ Lý Sơ của bà.

Nói đến hôn nhân đại sự của con gái, Hứa Cầm cũng hăng hái: “Thật ra, tôi cũng không hy vọng Hạo Tư tìm về cho tôi một cô con dâu ngoại quốc.” Bà ấy lắc đầu, vẻ mặt ghét bỏ: “Những người bạn gái ngoại quốc mà nó quen trước đây, tôi nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.”

“Đúng đấy, cuộc sống của người nước ngoài hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ khác với chúng ta.” Triệu Di phụ họa.

“Thật ra cũng không phải vì điều này, chủ yếu là phụ nữ ngoại quốc, coi trọng sự nghiệp hơn đàn ông, không muốn yên bề gia thất, mà tôi chỉ có một đứa con trai là Hạo Tư, đương nhiên sẽ hy vọng tương lai thằng bé có thể tìm được một người biết chăm sóc nó, biết chăm sóc gia đình, tốt nhất là con dâu có thể giúp được nó trong sự nghiệp âm nhạc.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, Lý Huyền cũng không phải đồ ngốc, tất nhiên sẽ nghe hiểu, bố mẹ cô và bố mẹ Tạ Hạo Tư, về vấn đề hôn nhân của họ, đã đạt được sự ăn ý nào đó.

Tạ Hạo Tư xấu hổ nhìn Lý Huyền, cắt ngang lời Hứa Cầm: “Mẹ, đang yên đang lành mẹ nói những chuyện đó làm gì, con còn trẻ, căn bản không định kết hôn.”

Hứa Cầm quay đầu lại nghiêm túc trừng mắt với Tạ Hạo Tư: “Con nói gì vậy, con không định kết hôn, nhưng mẹ rất muốn ôm cháu trai rồi!”

“Hiện tại con đang lấy sự nghiệp làm trọng, mẹ muốn chơi với trẻ con thì mẹ tự sinh lấy một đứa đi, tại sao phải lấy kế hoạch cuộc đời con để làm thú vui làm gì.” Tạ Hạo Tư lẩm bẩm một tiếng.

Lý Huyền yên lặng dùng ánh mắt tặng anh ấy một like.

“Con...” Hứa Cầm đang định trách mắng Tạ Hạo Tư, lại bị Triệu Di ngăn lại, bà mỉm cười nhìn về phía Tạ Hạo Tư: “Đúng đúng đúng, đàn ông ấy à, nên lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng việc kết hôn không mâu thuẫn với sự nghiệp, có một người vợ có thể chăm sóc gia đình, còn có thể giúp cháu trong sự nghiệp, không phải là đẹp cả đôi đường hay sao? Lại nói, tuy bây giờ Huyền Huyền nhà cô không còn ca hát, nhưng vẫn còn nhiều thứ tốt, ít nhất trên phương diện giáo dục con cái, tuyệt đối không thành vấn đề.....”

“Cạnh” một tiếng, đôi đũa trong tay Lý Huyền đập mạnh xuống bàn.

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía Lý Huyền, trong mắt Triệu Di hiện lên sự đe dọa, Lý Huyền cúi đầu, nhặt đũa lên, chọc chọc miếng thịt trong bát, buồn bực nói một tiếng: “Thịt quá mặn.”

Hết chương 29

(1): Broadway là tên một địa danh ở New York Mỹ, là nơi quy tụ 40 nhà hát lớn biểu diễn một thể loại ca kịch xuất phát từ nhạc kịch cổ điển opera. Ngày này, Broadway đã trở thành một dòng nhạc, một phong cách kết hợp giữa âm nhạc hiện đại, âm nhạc truyền thống và nghệ thuật diễn xuất sân khấu.

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 30

“VẬY Huyền Huyền ăn nhiều rau một chút.” Hứa Cầm mỉm cười hoà giải, gắp cho Lý Huyền một miếng cải trắng, Lý Huyền nói cảm ơn, ăn mà không biết mùi vị gì. Sắc mặt Triệu Di đã tối đến không thể tối hơn, có thể nhìn ra bà không hề hài lòng với biểu hiện của Lý Huyền, nhưng vì mặt mũi, bây giờ không thể nổi giận, chỉ có thể gắng gượng tươi cười, ăn xong bữa cơm này.

Sau khi ăn xong, Lý Huyền dẫn Tạ Hạo Tư ra sân sau, đã rất nhiều năm hai người không gặp nhau, nói như thế nào cũng là bạn tốt thời thơ ấu, vẫn có rất nhiều lời nói muốn, chờ bọn họ vừa đi khỏi, Triệu Di kéo tay Hứa Cầm, cười nói: “Bà xem, hai đứa Huyền Huyền với Hạo Tư, tình cảm vẫn thật là tốt.”

“Chứ còn gì nữa? Thanh mai trúc mã mà!” Hứa Cầm uống một ngụm trà, cũng nở nụ cười hiểu ý.

Lý Chính Cần châm một điếu thuốc, cũng châm cho bố Tạ một điếu, chậm rãi nói: “Bọn nhỏ lớn như vậy, có quan điểm của bản thân, chúng ta là người lớn, đừng nhọc lòng.”

Bị câu nói của ông cắt ngang như vậy, hai bà mẹ không nói thêm gì nữa, Hứa Cầm lập tức thay đổi đề tài, thở dài một tiếng, nói: “Hồi xưa nghe Huyền Huyền hát, tôi đã biết, tương lai cô bé này có tiền đồ, bà xem hiện tại, cho dù không hát được, nhưng danh tiếng vẫn không giảm.”

“Tôi thật sự không hy vọng con bé luôn ngây ngốc ở giới âm nhạc trong nước, không những không hát được, còn làm áo cưới cho người khác,

có ý nghĩa gì, nếu giọng hát của con bé không hỏng còn có thể cùng Hạo Tư ra nước ngoài phát triển Broadway, aiz, đáng tiếc bây giờ con bé không hát được, tôi bây giờ chỉ hy vọng con bé mau chóng kết hôn, sinh cho tôi đứa cháu ngoại, sau đó bồi dưỡng cháu ngoại thành tài, kế thừa sự nghiệp của tôi và bố nó, tương lai ở giới âm nhạc cổ điển, có thể đạt được thành tựu...”

“Vấn đề này của bà cũng giống như tôi nghĩ.” Hứa Cầm vội vàng nói: “Tôi cũng hy vọng cháu trai ngoan của tôi, có thể phát triển trong giới âm nhạc cổ điển, dù sao ở lĩnh vực này, chúng ta vẫn có tài nguyên và quan hệ.”

“Ôi chao chúng ta đúng là tâm linh tương thông!”

Hai ông bố trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ với hai bà mẹ tôi tình bà nguyện.

Sân sau, Tạ Hạo Tư ngồi trên xích đu, nhìn Lý Huyền đang chăm sóc một gốc cây hoa ở phía xa, hỏi: “Cậu thật sự không hát được hả?”

“Ừ.” Lý Huyền đưa lưng về phía anh ấy gật gật đầu: “Nhưng như vậy cũng tốt, không hát được, cả ngày không phải nghe mẹ tớ phàn nàn, bắt tớ đi hát ca kịch gì đó.”

“Nhưng tớ nhìn thái độ của mẹ cậu, chắc chắn đã mang hy vọng gửi gắm vào thế hệ sau rồi.” Tạ Hạo Tư nghiêng đầu cười nói.

Lý Huyền phui phui đất trên tay, đi đến trước bàn gỗ nhỏ lấy điều thuốc trong bao ra châm, sau đó nhìn về phía Tạ Hạo Tư: “Hút không?”

“Tớ không hút thuốc lá, không tốt cho giọng hát.” Tạ Hạo Tư xua xua tay.

Điều đó là đúng, ca sĩ nên bảo vệ giọng hát, Lý Huyền cân nhắc, quay về phải cấm Lâm Hi hút thuốc mới được.

“Mẹ cậu cũng khó đối phó.” Lý Huyền hít sâu một ngụm thuốc, dựa vào bàn nhìn Tạ Hạo Tư: “Chúng ta cũng giống nhau, đừng ai nghĩ cười nhạo ai.”

Tạ Hạo Tư cười nhạt một tiếng, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu: “Nếu không, cậu cùng tớ đi Mỹ đi.”

Lý Huyền thoáng kinh hãi, không đợi cô nói chuyện, Tạ Hạo Tư vội vàng giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm, tớ không có ý gì với cậu, cậu ngộc như vậy, ai dám sống với cậu, có mà buồn đến chết!”

“.....”

Lý Huyền nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh ấy một cái.

Tạ Hạo Tư cười hồn nhiên: “Tớ cảm thấy, so với việc ngây ngôc trong nước, bị bố mẹ quản, bó tay bó chân, không bằng cùng tớ ra nước ngoài, sống cuộc sống của bản thân, tự do sung sướng, thật tốt, dù sao bố mẹ cậu và bố mẹ tớ đều có ý tác hợp hai đứa mình, chúng ta cùng ra nước ngoài, cũng thuận theo ý họ.”

Lý Huyền cười lạnh một tiếng: “Tớ thấy cậu muốn tớ làm lá chắn thì hơn, tớ ra nước ngoài với cậu, bố mẹ cậu yên tâm sẽ không cả ngày thúc giục cậu kết hôn.”

“Chúng ta cũng coi như là cùng có lợi.” Tạ Hạo Tư cười nói: “Chủ yếu là tớ có một người bạn làm bác sĩ tâm lý vô cùng trâu bò, biết đâu có thể chữa cho cậu...”

“Thôi bỏ đi, tớ như bây giờ khá tốt.”

“Là vì người mới kia à?”

“Hả?”

Tạ Hạo Tư chớp chớp mắt với cô ra ý hiểu rõ: “Tuy tớ ở nước ngoài, những vẫn biết một chút chuyện về giới giải trí trong nước, cậu dẫn dắt người mới, quan hệ có vẻ khá tốt, giúp cậu ấy viết một album hoàn chỉnh.”

“Đúng là có chuyện như vậy, tài năng của cậu ấy rất tuyệt vời, tớ muốn giúp cậu ấy nổi tiếng.” Lý Huyền rầu rĩ trả lời.

“Giúp cậu ấy nổi tiếng, sau đó thì sao?” Tạ Hạo Tư đứng lên, ngược mắt nhìn cô hỏi lại.

Sau đó? Lý Huyền thật sự không nghĩ tới sau đó sẽ thế nào.

“Đại khái... Gả cho cậu ấy đi.”

“Cậu nói thật?” Vẻ mặt Tạ Hạo Tư lập tức nghiêm túc.

“Phì.” Lý Huyền bật cười: “Thế mà cậu cũng tin.”

Đương nhiên là cô nói đùa.

Khi Lý Huyền về phòng, Triệu Di cầm hai tấm vé đưa cho Lý Huyền, nói: “Buổi tối trường ca kịch diễn vở nhạc kịch 《 Những người khốn khổ 》 , con dẫn Hạo Tư đi nghe cùng đi.”

Lý Huyền vốn định tạm biệt bố mẹ sau đó về thủ đô, dù sao Triệu Di mời cô về cũng không phải vì nhớ cô, cô ở lại cũng không hay.

“Vở nhạc kịch kia, con đã nghe chán từ nhỏ rồi.” Lý Huyền từ chối, không muốn đi.

“Ha, vẫn cứ như vậy, cái gì cũng chỉ lo cho bản thân.” Triệu Di trào phúng một tiếng, khinh miệt lườm Lý Huyền: “Năm ngoái Tạ Hạo Tư đến chúc Tết mẹ đã từng nói muốn nghe vở nhạc kịch này, lần này trở về trùng hợp lại có buổi diễn, con làm chủ nhà, không thể cùng thằng bé đi nghe hả?”

Cuối cùng Lý Huyền vẫn nhận hai tấm vé kia, đối với Triệu Di, cô luôn thấy hổ thẹn.

Giải phóng ánh sáng vô tận là trái tim con người, sáng tạo bóng tối vô biên cũng là trái tim con người, ánh sáng và bóng tối đan xen, giết chóc, đây là thế giới chúng ta yêu thương và bất lực. – 《 Những người khốn khổ 》

Nghe xong vở nhạc kịch, Lý Huyền không về thẳng nhà, mà đi dạo trung tâm mua sắm, Lâm Hi tặng cô một chiếc vòng cổ sang trọng, cô cũng nên đáp lễ.

Bên đường có vài người nghệ sĩ đường phố đang biểu diễn, không ít người dừng chân lắng nghe, bọn họ còn trẻ, vẫn còn có rất nhiều hoài bão.

Tạ Hạo Tư nhìn bọn họ, không khỏi cảm thán: “Cậu còn nhớ hồi học cấp hai, buổi tối chúng ta chờ người lớn đi ngủ rồi chuồn ra ngoài, cậu hát, tốp đàn ghi-ta, bán nghệ bên đường kiếm tiền tiêu vặt.”

Đương nhiên Lý Huyền vẫn nhớ: “Còn nói muốn thành lập một dàn nhạc.”

“Khi đó Lý Sơ vừa mới lớp 5 tiểu học, cả ngày đi theo chúng ta, nhưng phải nói, con bé hát thật sự khó nghe, lại nhất quyết giành microphone, kết quả mỗi lần con bé hát, đều có thể đuổi mọi người nghe xung quanh đi.” Tạ Hạo Tư nở nụ cười, nhớ lại chuyện năm đó, vô cùng

thôn thức: “Cảm giác mới như ngày hôm qua, không ngờ chúng ta đều đã trưởng thành.”

Lý Huyền không nói chuyện nữa, mà vội vã bước đi, giống như đang trốn tránh.

Tạ Hạo Tư đứng đằng sau cô, trong lòng tự dưng thấy khó chịu, nhìn bóng dáng Lý Huyền, đột nhiên hô to một tiếng: “Lý Huyền, chuyện này không phải cậu sai! Đã đến lúc nên buông xuôi rồi!”

Nếu tất cả chuyện này, không phải cô sai, vậy thì là ai?

Lý Sơ đi rồi, mang theo âm thanh của cô, và cả toàn bộ ánh sáng của thế giới.

“Giấc mộng xa xôi nhất ở bên bờ đối diện, tôi dẫn em đi.”

Lý Huyền đột nhiên dừng bước, đứng trước cửa hàng đồng hồ xa xỉ quốc tế TK, ngơ ngác nhìn đèn led rực rỡ chạy quảng cáo...

Nghĩ ra rồi!

Cô nhớ tới đêm say rượu kia, Lâm Hi từng nói với cô.

“Yên tâm giao ước mơ của em cho tôi, Thánh điện âm nhạc mà em khát vọng đã từng bỏ lỡ, tôi dẫn em đi.”

Vào thời điểm tối tăm nhất cuộc đời cô, có người cầm chìa khóa bất ngờ xông vào cánh cửa trái tim cô, mang đến hy vọng và ánh sáng.

Khi Tạ Hạo Tư tìm thấy Lý Huyền, cô đang đứng bên quầy bán của cửa hàng đồng hồ, người bán hàng lấy một chiếc đồng hồ nam ra đưa đến trước mặt Lý Huyền, cô thoáng cau mày, đánh giá chiếc đồng hồ này.

Tạ Hạo Tư đi tới bên người cô, nhướn mày: “Hoá ra cậu ở đây, sao thế, mua quà cho tớ hả?”

Người bán hàng nhìn hai người, trai tài gái sắc, lập tức nói: “Vị tiên sinh này có khí chất trầm ổn nhã nhặn, hợp với chiếc đồng hồ này.”

“Ồ.” Lý Huyền gật đầu, không hề nhìn chiếc đồng hồ kia, mà lại chọn một chiếc đồng hồ nam kim cương, đưa cho người bán hàng gói đồ.

Tạ Hạo Tư nhướn mày nhìn chiếc đồng hồ kia, run giọng hỏi: “Cái này... Có thể quá giá trị hay không.”

Cũng đâu phải tặng cho cậu, trong tâm Lý Huyền nói, đồ tràn ngập hơi thở quý tộc lắm tiền nhiều của này, mới xứng với chiếc vòng cổ lắm tiền của Lâm Hi đại gia, rất thích hợp, đều trang trí bằng một hàng kim cương lấp lánh.

Mở cửa nhà, phòng khách không bật đèn, Lý Huyền thấp thoáng nghe thấy trong phòng bố mẹ trên tầng hai truyền đến tiếng cãi cọ, cô nhẹ nhàng thay dép lê, lên tầng, từ xa đã nghe thấy tiếng bố cô Lý Chính Cần nói: “Bà không cảm thấy hôm nay nói Huyền Huyền như vậy trước mặt bố mẹ nhà họ Tạ là quá phận sao?”

“Tại sao tôi lại quá phận?” Triệu Di lạnh giọng hỏi lại: “Ông nhìn xem năm nay con bé cũng đã hai mươi sáu, cứ như vậy thì tuổi càng lớn càng không dễ lấy chồng, đừng nhìn Hạo Tư nhà người ta xấp xỉ với con bé, đàn ông chất lượng tốt như vậy đều có một đồng gái theo đuổi, đâu giống con gái ông, hắt hủi một mình, không ai ngồi được.”

Lý Huyền siết chặt nắm tay.

“Đương nhiên tôi cũng hy vọng Huyền Huyền có thể ổn định, nhưng trước mặt người khác bà lại nói con gái là đồ bỏ, lời này thật sự quá phận... Còn cái gì mà hy vọng con bé có thể tìm được một người đàn ông có tiền đồ, giúp chồng dạy con... Những lời này nói ra trước mặt người ngoài, bà có từng suy nghĩ đến cảm nhận của Huyền Huyền không? Con gái lớn như vậy, cũng có lòng tự trọng với mặt mũi.” Lý Chính Cần tức giận nói.

“Lòng tự trọng của nó, tôi quan tâm cái rắm!” Triệu Di đột nhiên kích động, cao giọng, đồng thời ném mạnh cái cốc trong tay đi, sau đó đập vào cửa kính “Rầm” một tiếng, bà run rẩy nói: “Trước đây nếu không phải lòng tự trọng của nó phá hoại, con gái tôi cũng sẽ không chết!”

“Tiểu Sơ chết, không thể trách Huyền Huyền được.” Lý Chính Cần lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Qua nhiều năm như vậy rồi, bà cũng nên buông xuống.”

“Tôi nói cho ông, tôi vĩnh viễn không thể tha thứ cho nó, nó là kẻ thù của tôi!” Triệu Di cười lạnh một tiếng: “Nó không thể tiếp tục ca hát, ông không biết tôi vui như thế nào đâu, đây là báo ứng, là sự trừng phạt mà Sơ Sơ dành cho nó, sự trừng phạt này sẽ không kết thúc, dựa vào đâu mà nó có thể làm việc mình thích, dựa vào đâu mà Sơ Sơ phải ngủ trong hầm mộ lạnh băng! Người khác thích nó hát bao nhiêu, tôi hận nó bấy nhiêu.”

“Bà nói gì vậy!” Lý Chính Cần đột nhiên đập bàn: “Con bé giống Tiểu Sơ, cũng là con gái bà! Huyền Huyền là người hiếu thắng như vậy, mấy năm nay luôn vâng vâng dạ dạ cụp mi rũ mắt với bà, chẳng lẽ còn không đủ sao? Bà còn muốn gây sự tới khi nào, bà thật sự muốn huỷ hoại con bé hả.”

“Không đủ!” Triệu Di lạnh giọng hét lên: “Trừ khi nó chết, nếu không tất cả đều vĩnh viễn không đủ!”

Cơ thể Lý Huyền dần dần lạnh lẽo, máu toàn thân đông lại.

“Tất cả là do con sai à?”

Cô đè giọng xuống rất thấp, mang theo sự nhẫn nhịn, mang theo sự nhún nhường.

Cửa không đóng, ngay khi Triệu Di và Lý Chính Cần nhìn thấy cô, đồng thời kinh ngạc, không ngờ cô trở về mà không có chút động tĩnh nào, không ngờ, cô sẽ nghe được tất cả.

Cô nhìn về phía Triệu Di, khóe mắt hung ác, đột nhiên gào lên: “Con hỏi mẹ đấy! Tất cả là do con sai à?!”

Triệu Di hoàn toàn không ngờ tới cái hũ nút bình thường có lấy gậy ra đánh cũng không phản ứng sẽ đột nhiên bùng nổ, ánh mắt bà lập loè, cổ làm ra vẻ nói: “Mày gào cái gì mà gào!”

“Trước đây Lý Sơ mắc bệnh trầm cảm, là do một mình con tạo thành ư?” Lý Huyền nhìn chăm chăm bà, gằn từng câu từng chữ: “Từ nhỏ đến lớn, nếu hai người chia một nửa sự quản thúc khắc nghiệt từ trên người con sang cho con bé, con bé sẽ đi lên con đường này ư?”

Nhìn Triệu Di tức giận đến run người, Lý Huyền cười lạnh một tiếng: “Thật ra chính mẹ cũng biết, chẳng qua là không muốn thừa nhận, cho nên mới đẩy tất cả tội lỗi lên người con, bắt con đeo tội ác trên lưng, lương tâm của mẹ mới có thể tốt lên một chút... Nói cho cùng, người ích kỷ, vẫn là mẹ!”

“Huyền Huyền, đừng nói nữa!” Lý Chính Cần chột lên tiếng, nghiêm khắc ngăn cô lại: “Sao con có thể nói chuyện với mẹ như vậy!”

“Mẹ căn bản không xứng đáng làm mẹ của con và con bé.” Lý Huyền lạnh lùng nói, xoay người đi ra khỏi phòng.

“Lý Huyền! Mày quay lại cho tao!” Phía sau truyền đến tiếng gào chói tai của Triệu Di: “Là mày sai! Chính là mày sai! Là mày hại chết con bé! Là mày!”

Lý Huyền cất bước chạy ra khỏi nhà, không hề quay đầu lại mà chạy vội trong bóng đêm, nước mắt tuôn rơi, cô thề, lần này tuyệt đối là lần cuối cùng...

Khi Lâm Hi gọi điện thoại cho cô, cô đang ngồi xõm một mình bên đường hút thuốc.

“Đệch! Rốt cuộc cũng biết nhắc điện thoại! Ông đây còn tưởng cô bị xe đâm chết, chuẩn bị để tôi tới nhật xác rồi cơ!” Trong điện thoại vang lên tiếng càm ràm của anh.

“Cảm ơn cậu còn nhớ tới việc nhật xác cho tôi.” Nếu cô chết thật, chắc hẳn Triệu Di cũng sẽ không thèm nhìn thi thể của cô lấy một lần.

Lâm Hi lập tức nghe thấy cô có vẻ không ổn, không nói đùa nữa, trầm lặng vài giây, anh hỏi: “Cô đang ở đâu?”

“Trên đường.”

“Bây giờ đã 12 giờ rồi.” Lâm Hi nhắc nhở: “Cô không sợ gặp kẻ trộm hả?”

“Ánh trăng đêm nay thật đẹp.” Lý Huyền hít sâu một hơi, nhìn trăng sáng trên trời đêm.

“.....” Lâm Hi bất đắc dĩ xoa trán, dụi dụi hỏi: “Cô cãi nhau với người thân à?”

Mũi Lý Huyền chua xót, khụt khịt, nước mắt lại rơi xuống.

Tim Lâm Hi bị tiếng nức nở của cô siết chặt.

“Chờ...”

Anh nói chờ, Lý Huyền thật sự ngồi yên tại chỗ đợi hai giờ, ô tô màu đỏ quen thuộc rẽ qua góc đường, phóng lại đây, đèn xe chiếu vào mặt cô, nháy nháy, sau đó tắt.

Lâm Hi từ trên xe đi xuống, trong tay còn cầm một chiếc áo gió lớn, đi về phía cô, không nói hai lời, khoác áo gió lên cơ thể lạnh băng của cô trước.

“Thật sự... Tới à...” Giọng Lý Huyền khàn khàn.

Lâm Hi kéo khoá lên đến cổ, bọc lấy cả người cô, sau đó kéo cô lên xe.

“Lâm Hi...” Cô đột nhiên gọi anh lại.

“Ơi?” Lâm Hi quay đầu lại, bất ngờ, Lý Huyền chui đầu vào trong lòng ngực anh, vùi sâu mặt vào áo lông màu đen của anh.

Hơi thở của anh chợt trở nên sâu mà thông thả, vào giây phút này, anh đột nhiên cảm thấy, vứt lại ổ chặn ấm áp, hơn nửa đêm còn lái xe đi hơn 40km đến đây, tất cả đều đáng giá.

Quá mẹ nó đáng giá.

Anh đặt tay lên vai cô, giọng dịu dàng hiếm có: “Cô ngốc, về nhà thôi.”

—————

“Chương trình thực tế?” Lý Huyền liếc nhìn giấy mời tham gia chương trình trên tay Dịch Tiểu Gia, không nhận: “Cho chị?”

“Vâng.” Dịch Tiểu Gia gật đầu: “Đài truyền hình Gia Hoa sản xuất một chương trình truyền hình thực tế về cuộc sống nông thôn quy mô lớn, tên là 《Lên núi xuống làng》, mời chị Huyền tới tham gia chương trình.”

“Vì sao lại muốn mời chị?” Từ khi giải nghệ, lui về phía sau màn ảnh, Lý Huyền cũng không còn tham gia gameshow.

“Sau khi chương trình 《 Tìm kiếm giọng ca mới 》 phát sóng, độ nổi tiếng của chị Huyền tăng vọt, các fan cũng muốn nhìn thấy chị tham gia chương trình nghệ thuật.” Dịch Tiểu Gia nói: “Hơn nữa nghiêm khắc mà nói, không tính là chương trình nghệ thuật, mà là chương trình truyền hình thực tế được phát sóng trực tiếp toàn bộ hành trình.”

“Ồ, từ chối đi, chị không có thời gian.” Lý Huyền vùi đầu vào bàn làm việc nghĩ thứ gì đó.

“Được ạ.” Dịch Tiểu Gia bất đắc dĩ mà nhún nhún vai: “Vậy chị có muốn từ chối thay Lâm Hi không?”

“??”

“Bọn họ cũng mời Lâm Hi tham gia.” Dịch Tiểu Gia giải thích.

“Đưa kế hoạch chương trình cho chị xem.”

Dịch Tiểu Gia vội vàng đưa tập tài liệu trong tay cho Lý Huyền, trong lòng suy nghĩ, việc của bản thân thì hoàn toàn không quan tâm, nhưng lại để ý đến Lâm Hi như vậy, còn không thừa nhận hai người gian có gian tình.

Lý Huyền lật xem kế hoạch chương trình, 《 Lên núi xuống làng 》 tên này có cảm giác rất lâu đời!

Mà nội dung chủ yếu của chương trình, là thả mấy ngôi sao lớn tới nông thôn hoang vắng, để các ngôi sao sống mấy ngày ở nông dân, thể nghiệm cuộc sống nông thôn, camera sẽ quay lại toàn bộ hành trình, hơn nữa sẽ phát sóng ở kênh giải trí lớn.

Cảm giác... Cũng không tệ lắm, ít nhất kế hoạch thoát nhìn khá là hấp dẫn.

“Đây là mùa thứ mấy của chương trình này?” Lý Huyền ngẩng đầu hỏi Dịch Tiểu Gia.

“Đây mới là mùa đầu tiên ạ.” Dịch Tiểu Gia trả lời: “Nhưng nghe nói đài truyền hình Hoa Gia đầu tư rất nhiều vào chương trình truyền hình thực tế này, nếu mùa đầu tiên được hưởng ứng, chắc sẽ tiếp tục làm.”

“Mùa đầu tiên.” Lý Huyền lẩm bẩm nói: “Quan trọng nhất.”

Mùa đầu tiên không chỉ quan trọng đối với tổ tiết mục, đối với các ngôi sao mà nói, có thể tham gia mùa đầu của một gameshow, cũng vô cùng khó, dựa theo kinh nghiệm trước đây, loại chương trình truyền hình thực tế này, nghệ sĩ mùa đầu thường để lại ấn tượng sâu sắc cho người xem.

“Còn có những nghệ sĩ nào nữa?” Lý Huyền lại hỏi.

“Nghe nói còn mời Trịnh Đình, Tô An Đồng, Dương Diệp và Tần Tường, nhưng trước mắt chỉ có Trịnh Đình đồng ý.” Dịch Tiểu Gia trả lời.

Trịnh Đình là người thích chơi đùa nhất, khẳng định rất thích chương trình này.

Hai người khác, Tô An Đồng là người vừa nhận giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, trước mắt độ nổi tiếng rất cao, Tần Tường cũng là diễn viên, là tiểu thít tươi đang nổi khắp màn ảnh. Dương Diệp, là ngôi sao điện ảnh, debut 5 năm đã có thành tích nổi bật, trong đó, giải thưởng cao nhất, là vương miện ảnh đế.

Đều là những nghệ sĩ có sức hút, xem ra đài truyền hình Hoa Gia cũng muốn đánh thẳng trận chiến đầu tiên.

“Em hỏi ý Lâm Hi trước đi, nếu cậu ấy đồng ý, vậy thì tham gia.”

“Vâng.” Dịch Tiểu Gia đi ra khỏi văn phòng, Lý Huyền cầm tờ kế hoạch chương trình lên tiếp tục nghiên cứu.

Dịch Tiểu Gia tìm thấy Lâm Hi trong phòng thu, anh đang thu ost cho một bộ phim điện ảnh cổ trang, nhân lúc anh nghỉ giữa giờ, Dịch Tiểu Gia giới thiệu qua với anh về nội dung show thực tế 《Lên núi xuống làng》.

Lâm đại gia bưng chén trà uống một ngụm, không thèm xem tờ kế hoạch trong tay cô ấy, chỉ nghe được hai chữ nông thôn, đã quả quyết từ chối, lẩm bẩm nói một câu: “Ông đây không phải người cuồng tự ngược, đi mấy nơi này làm mình khó chịu.”

“Ồ.” Dịch Tiểu Gia bất đắc dĩ gật đầu, lén nhìn anh một cái, thỉnh thoảng nói: “VẬY... Chỉ có một mình chị Huyền tham gia rồi.”

Đầu ngón tay Lâm Hi để trên bàn, gõ gõ: “Hoàn cảnh sống ở nông thôn không tốt, cô ấy chịu được hả?”

“Cái này...” Dịch Tiểu Gia không quan tâm mà nhún vai: “Dù sao cũng chỉ làm chương trình, hẳn là sẽ không quá gian khổ.”

“.....”

Mãi cho đến khi Dịch Tiểu Gia đi ra khỏi phòng thu thật xa, Lâm Hi mới để trợ lý Lý Vi Long đuổi theo: “Cái đó, chị Tiểu Gia, Lâm Gia nói bản kế hoạch của chương trình này nhìn cũng không tệ lắm, anh ấy tham gia.”

Dịch Tiểu Gia hiểu rõ cười, nói: “Được rồi.”

Chương trình bắt đầu quay vào một tháng đầu thu, thứ nhất lúc này không nóng không lạnh, khí hậu vừa phải, lại đến thời điểm đồng ruộng lúa mạch ánh vàng rực rỡ, khung cảnh quay cũng đạt hiệu quả tốt nhất.

Từ sáng sớm, trợ lý Lý Vi Long đã xuất hiện trước cổng nhà Lý Huyền, bên người cậu ấy còn để túi lớn túi nhỏ hành lý, ước lượng chừng bốn năm túi, Lý Vi Long nhìn chỗ hành lý này, cả người héo rũ.

Lý Huyền chỉ đeo một cái ba lô, tóc buộc đuôi ngựa, trang điểm nhẹ nhàng thoải mái, từ trong phòng đi ra, nhìn thấy túi lớn túi nhỏ hành lý gần như chất thành núi, trợn tròn mắt.

Khi Lâm Hi xuống tầng, Lý Huyền đang mở vali to nhất của anh, bên trong chứa những bộ quần áo theo trào lưu thời thượng của anh, có cả kính râm thời trang siêu ngầu, mũ lưỡi trai, còn cả toàn bộ thuốc lá... Tất cả đều bị bỏ ra.

“Cái đêch!” Lâm Hi chạy xuống rầm rầm rầm, chặn trước túi hành lý của mình: “Cô làm gì vậy!”

“Chương trình quy định, tất cả đồ dùng đều do nhà dân cung cấp, ăn uống, cũng phải giống người dân.” Lý Huyền vừa nói vừa mở một cái túi khác của anh, bên trong còn có mấy vại bia.

“Chương trình nói cái gì thì phải làm cái đó à?” Lâm Hi khó chịu giật lấy túi của mình, không cho Lý Huyền bỏ đi.

“Đương nhiên, đây là quy tắc.”

“Thế giới của tôi không có quy tắc, nếu khó chịu, ông đây sẽ không đi.” Lâm đại gia dứt khoát ngồi xuống sô pha, bắt chéo chân.

Lý Huyền nổi giận: “Sao cậu có thể tùy hứng như vậy nhỉ!”

“Hôm nay là ngày đầu tiên cô biết tôi hả?”

“Hiệp đồng cũng đã ký rồi, bây giờ đổi ý, phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng đấy.”

Bất cứ giá nào Lâm Hi cũng không chịu: “Album ông đây bán được nhiều như vậy, bồi thường là được.”

“.....” Lý Huyền nhìn bộ dáng ăn vạ này của anh, lợn chết không sợ nước sôi, thật sự cạn lời, tên nhóc này bây giờ quyết chắc rồi, lấy tiền đe dọa anh cũng vô dụng.

“Muốn khác biệt đúng không.” Lý Huyền dứt lời cúi người nhặt mấy bộ quần áo vừa vớt ra lên, dùng sức ném vào hành lý của anh, ngẩng đầu nói với Lý Vi Long: “Cậu vào phòng khách của tôi lấy vali dưới ngăn tủ ra đây nhé.”

Lý Vi Long tuân lệnh, vội vàng chạy đến phòng khách, lấy một cái vali to từ trong ngăn tủ ra: “Chị ơi, là cái này ạ?”

“Ừ.” Lý Huyền lên tiếng, sau đó vào trong phòng của mình, lúc đi ra trong tay còn cầm một đồng quần áo và kem dưỡng da.

Lâm Hi nhìn cô xếp đồ của mình vào trong hành lý, nhướn mày nói: “Sao thế, được tôi ủng hộ hả?”

“Không phải.” Lý Huyền nhìn anh một cái, lạnh giọng nói: “Cậu là nghệ sĩ tôi dẫn dắt, nếu muốn khác biệt, vậy thì chúng ta phải đứng cùng chiến tuyến, dù sao đến lúc bị tố tiết mục truyền ra, nếu như bị căm ghét bị anti-fan mắng, mắng cũng không phải một mình Lâm Hi cậu.”

Lâm Hi nghe xong lời cô nói, khựng lại hai giây, sau đó ôm bụng cười to, nằm trên sofa cười không dậy nổi.

Lý Huyền lẳng lạng tiếp tục thu dọn đồ đạc, không thèm nhìn anh.

Lâm Hi đứng lên, đi đến trước một đồng hành lý kia, lẩm bẩm: “Cùng tôi làm chiến thuật vu hồi, cô ngốc, cô thay đổi rồi.”

Lý Huyền vẫn không để ý tới anh.

Cuối cùng Lâm Hi đá đá hành lý của mình, nói với Lý Vi Long: “Cái này, còn có cái này... Cậu cất vào nhà cho tôi.”

Ở chung lâu như vậy, Lý Huyền xem như hiểu được tính tình kiêu ngạo của Lâm Hi, tên nhóc này, mạnh bạo không được, chỉ ăn mềm, lại còn không thể mềm quá rõ ràng, đến trình độ, gần như muốn bắt chẹt.

Dù đã bỏ lại rất nhiều đồ, nhưng Lý Vi Long vẫn phải vừa đeo vừa xách cho Lâm Hi mấy cái túi lớn.

Lý Huyền mở bừa một túi ra, bên trong tất cả đều là chocolate, bánh quy, khoai tây chiên, đồ ăn vặt, cô lại nhéo mấy cái túi khác, toàn là đồ ăn.

Lý Huyền đỡ trán: “Cậu vẫn là trẻ con hả?”

Lâm Hi giật lại túi của mình, ôm vào trong ngực như bảo bối: “Ông đây không quen ăn những thứ kia.”

Những thứ gọi là thức ăn thừa, cơm thừa canh cạn dùng để cho chó ăn, anh đã từng ăn suốt bảy năm.

Đạo diễn biết Lý Huyền và Lâm Hi mỗi người đều nuôi một con chó, vì thế để cho bọn họ cùng mang chó đi, gia tăng ratings, hiện tại người xem đối với thú cưng, vẫn rất dễ mềm lòng.

Lý Huyền nhìn Mao Mao cắn chặt đuôi của Tây Bảo không bỏ, có phần bất đắc dĩ, Tây Bảo có thể coi như thú cưng, nhưng Mao Mao, hoàn toàn là chó dữ!

Tây Bảo bị Mao Mao bắt nạt, sửa gâu gâu, trốn ra sau lưng Lâm Hi tìm kiếm sự che chở. Nó biết bây giờ tìm Lý Huyền cũng vô dụng, tuy Mao Mao thích Lý Huyền, nhưng chỉ vào lúc vui đùa, Lý Huyền căn bản không thể khống chế được nó. Chỉ có Lâm Hi mới có thể bảo vệ nó. Quả nhiên, Lâm Hi dạy dỗ Mao Mao một tiếng, Mao Mao lập tức ngoan ngoãn, hung dữ trừng Tây Bảo một cái, nhưng không dám làm gì nó nữa. Lâm Hi vô cùng chiều chuộng Tây Bảo, ở nhà làm thức ăn ngon sẽ cho Tây Bảo trước, ngược lại, Mao Mao như đứa trẻ anh nhật được, cho nên Mao Mao mới càng hay bắt nạt Tây Bảo. Nơi duy nhất có thể tìm được sự cân bằng là Lý Huyền, dường như cô lại thương Mao Mao nhiều hơn một chút.

Sau khi xuống sân bay Côn Minh, cuối cùng các nghệ sĩ mới tập trung đông đủ, cả tổ tiết mục có bảy chiếc xe việt dã, tiến lên quốc lộ trên đèo núi, Lý Huyền và Lâm Hi ngồi một xe, bốn người nghệ sĩ khác chia nhau ngồi vào hai chiếc xe, đích đến là thôn nhỏ hẻo lánh nào đó tên là Cao Tĩnh trên núi ở Vân Nam. Xe việt dã đi hơn nửa ngày trên quốc lộ rộng rãi, đến chiều rẽ vào một con đường nhỏ đầy đá vụn, đường đi xóc nảy, khiến các nghệ sĩ phải vật lộn đến kiệt sức, ảnh đế Dương Diệp còn đỡ, hàng năm đi theo đoàn phim đóng phim khắp nơi, có thể cũng quen với những chuyến đi xóc nảy mệt nhọc này, những người khác đều là người mới, nào có ai từng chịu đau khổ, tinh thần đều tương đối mệt mỏi, cho dù có camera quay lại toàn bộ hành trình, sau đó cũng bắt chập hình tượng, ngủ đến ngã trái ngã phải, nhưng đây cũng là ý nghĩa của chương trình, nếu cả hành trình các nghệ sĩ đều diễn trước màn hình, không quay được trạng thái chân thật nhất, vậy thì không gọi là chương trình truyền hình thực tế. Cùng lúc đó, kênh Cá Mặn sẽ phát sóng trực tiếp toàn bộ hành trình, cho nên từ khi nhóm nghệ sĩ tập trung ở Côn Minh, truyền hình thực tế cũng chính thức bắt đầu rồi.

Lý Huyền thảm nhất, dọc đường phải dừng xe nôn rất nhiều lần, chiếc việt dã của cô và Lâm Hi bị bỏ lại xuống cuối cùng.

Hiện tại tinh thần cả người đã hoàn toàn rơi vào trạng thái uể oải.

Các fans sớm ngời xem trên kênh phát sóng trực tiếp nhìn thấy bộ dáng say xe khó chịu của Lý Huyền, đều sôi nổi spam, dặn dò Lý Huyền giữ gìn sức khỏe.

【 Thương Huyền Huyền quá... 】

【 Chương trình cũng biết hành hạ nhau thật! Sao phải đi đến nơi xa xôi như vậy.. 】

【 Huyền Huyền mau ngủ một giấc, như vậy sẽ thấy không khó chịu... 】

Lâm Hi cau mày nhìn cô, bây giờ còn chưa bắt đầu mà cô đã như vậy, hai tuần tới biết làm thế nào?

Ban đầu anh còn lo lắng hai chú chó không chịu được, kết quả bây hai đứa nó ngủ say như chết ở ghế sau, ngược lại Lý Huyền đã héo trước.

“Có đỡ hơn chút nào không.” Anh đưa bình giữ nhiệt cho Lý Huyền, giúp cô uống nước: “Bây giờ trở về còn kịp.”

“Không sao đâu.” Lý Huyền che trán xoa tay, vừa mới dứt lời lại muốn tài xế dừng xe để nôn.

Lâm Hi trực tiếp cầm một cái túi nilon màu đen để bên miệng cô: “Nôn vào đây này, chứ đi đi dừng dừng như vậy, lại càng khó chịu.”

Lý Huyền che miệng, cố chấp lắc đầu, khổ sở thốt ra một chữ: “Bẩn.”

Lâm Hi mở túi plastic ra cho cô xem: “Thứ bẩn hơn ông đây cũng từng chạm vào rồi.”

Người thấy mùi plastic, rớt cuộc Lý Huyền vẫn chịu không nổi, oẹ một tiếng nôn ra, lăn lộn cả ngày, dạ dày cô đã không còn thứ gì, nôn ra toàn nước chua, vô cùng khó chịu.

Lâm Hi vỗ lưng thông khí cho cô, đợi Lý Huyền không nôn ra nữa, anh lấy khăn giấy, lau khô miệng cho cô, lại giúp cô uống ngụm nước ấm súc miệng, sau đó mới nói với tài xế: “Quay đầu trở về đi, không quay nữa.”

Phó đạo diễn của chương trình ngồi trên xe quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Lâm Hi: “Sao... Tại sao không quay nữa?”

“Không nhìn thấy cô ấy bị lăn lộn thành quỷ rồi à?” Giọng điệu Lâm Hi không tốt, sắc mặt tối tăm đến đáng sợ: “Đến mức này rồi còn quay thế nào được nữa?”

“Lâm Hi, đừng âm ỉ, tôi không sao.” Lý Huyền hữu khí vô lực kéo ống tay áo của anh, bây giờ camera đang bật đấy!

Lâm Hi nhìn camera màu đen được cố định ở góc xe, trợn mắt, tâm trạng vô cùng tệ.

【 Trông Lâm Hi papa thật là tức giận nhé 2333 】

【 Bộ dáng tức giận vẫn đẹp trai như vậy XD 】

“Hôm nay trời sắp tối rồi, nếu quay đầu, chỉ sợ sau nửa đêm mới có thể quay về nội thành, bây giờ chỉ còn cách thôn mấy km, lập tức có thể nghỉ ngơi! Nhẫn nhịn một chút.” Phó đạo diễn an ủi Lâm Hi, lấy cái chăn mỏng trong túi cho Lý Huyền đắp.

Nếu là ngày thường Lâm Hi thật sự không nhịn nổi, nhưng giờ hoàn cảnh bắt buộc, muốn thật sự quay đầu trở về, lại phải lăn lộn. Vì thế không nói thêm gì nữa, cau mày, vẻ mặt tối tăm, bọc chăn cho Lý Huyền, để cô

ngả người ra, nằm trên đùi của mình, Lý Huyền vô cùng khó chịu, bất chấp tất cả, nghiêng người nằm xuống, gối lên chân anh, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

【 Phong cách thay đổi!!! 】

【 A a a!! Đừng cản tôi! Tôi cũng muốn ngủ trên đùi Lâm Hi pa pa của tôi! 】

【 Huyền Huyền ngủ có thoải mái không? 】

【 Hi Hi thật biết săn sóc, là mẫu đàn ông mặt lạnh tim nóng. XDddd 】

“Ngủ một lát đi.” Lâm Hi đặt tay lên mắt cô, giúp cô che ánh nắng ngoài cửa sổ, giọng nói trầm thấp.

“Không ngủ được.” Lý Huyền nhắm mắt lại lẩm bẩm nói: “Nếu không cậu hát tôi nghe một bài đi.”

Ban đầu cô cũng chỉ định nói đùa, muốn vỗ về cảm xúc của anh, không nghĩ tới Lâm Hi lại thoải mái đồng ý: “Cô muốn nghe bài gì.”

“Gì cũng được.”

Anh hát bài gì, đều hay.

Một bàn tay của Lâm Hi nhẹ nhàng che mắt Lý Huyền, miệng ngâm một ca khúc của Lý Khắc Cần 《 Dạ khúc nửa vầng trăng 》 . (1)

“Vẫn thao thức suốt đêm dài

Ngước nhìn vì sao nơi chân trời

Vẫn nghe thấy tiếng vĩ cầm

Như than khóc lại như trêu đùa

Cớ sao chỉ sót lại một vầng trăng trong khoảng trời của tôi

Kể từ đêm nay hai người đôi ngả”

Anh cố ý đè giọng xuống rất thấp rất thấp, mang theo chút khàn khàn như tiếng ngâm khi uống rượu, thúc giục người ta đi vào giấc ngủ.

“Nhưng trái tim tôi mỗi một giây, mỗi một phút đều bị người chiếm giữ

Người vẫn luôn lặng thình tựa như vầng trăng ấy

Tiếng vĩ cầm vẫn vang vọng “Nửa vầng trăng cuối thu”

Vấn vương trong tôi, khát vọng trong tôi còn mãi đến ngày sau.” (Lời Việt của bài hát được lấy từ alexklawrence.wordpress.com)

Lý Huyền nghe giọng hát khàn khàn say lòng người của anh, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Lỗ tai Mao Mao dựng lên, ngẩng đầu nhìn Lâm Hi một cái, sau đó kêu ăng ăng một tiếng, rồi nằm bò xuống, Tây Bảo rúc đầu vào bụng Mao Mao, thoải mái khò khè.

Trên kênh phát sóng trực tiếp lúc này, cũng tĩnh lặng không tiếng động, thấy Lâm Hi hát xong một khúc, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần.

【 Trợn mắt há hốc mồm.jpg】

【 Một phút trước còn là đứa trẻ tức giận, giây sau đã biến thành vương tử tình ca!!! 】

【 Bộ dáng thâm tình của Hi của tôi, quá mê người, liếm màn hình. 】

【 Hát tình ca ru Huyền Huyền của tôi ngủ, anh định bức tử tiết tấu của đồng nghiệp đây à!! 】

【 Ngọt ngọt ngọt! 】

Nửa giờ sau, xe dừng lại trước thôn Cao Tỉnh.

Lý Huyền được ngủ một lát nên đã thoải mái hơn rất nhiều, đi xuống xe viết dã, mặt trời đã ngả về phía Tây. Gió khẽ thổi qua, Lý Huyền đột nhiên thấy tinh thần thật sáng khoái...

Không trung nổi lên tia sáng vàng ấm áp, đường núi dần biến mất, đây là một ngôi làng xinh đẹp với rất nhiều trang trại xinh đẹp, đường nét của những ngôi nhà được kết nối hài hòa, mái nhà tường nhà sát bên sườn núi, rất giống với câu thơ “Sâu trong mây trắng có một ngôi nhà”.

Vì có người lạ đã đến, đàn chó trong thôn đồng loạt sủa nặng lên, có không ít thôn dân nghỉ chân bên bờ ruộng, hướng ánh mắt tò mò về phía những vị khách mới đến.

Mao Mao và Tây Bảo vui vẻ từ trong xe xuống, phấn khích lạ thường, nhìn ngó xung quanh, vô cùng kích động.

Lâm Hi ném áo khoác gió của mình cho Lý Huyền, Lý Huyền nhận áo khoác, khoác lên người, trong lòng ấm áp vui vẻ, trước đây cô thật sự không nhìn ra, Lâm Hi rất biết săn sóc, nhưng quãng đường này, thật sự nhờ có anh.

Trịnh Dĩnh nhìn thấy Lý Huyền từ trên xe xuống, chạy đến như một cơn gió, kéo tay cô quan tâm hỏi thăm: “Huyền Huyền của tớ, nghe nói dọc đường cậu thượng thổ hạ tả (2) rất nhiều lần, không sao chứ?”

“Chỉ thượng thổ, không hạ tả.” Lý Huyền dịch về phía Lâm Hi, không có sức lực nói: “Bây giờ thoải mái hơn nhiều rồi.”

“VẬY là tốt rồi.” Trịnh Đình nhẹ nhàng thở ra: “Cậu rất ít khi xa nhà, chắc chắn không quen lặn lội đường xa như vậy, hơn nữa ở đây có độ cao so với mặt biển cũng không thấp, nếu có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói ra, đừng cố chịu đựng.”

“Ừ, tớ biết rồi.” Lý Huyền gật đầu, cảm kích nhìn cô ấy một cái: “Cảm ơn cậu đã quan tâm!”

“Hai ta cần gì khách khí.” Trịnh Đình vừa nói vừa nhìn Lâm Hi bên cạnh: “Anh Lâm, anh cũng ổn chứ.”

“Chỉ là mạng quèn, không cao quý như vậy.” Lâm Hi thờ ơ nói, huyết sắc một tiếng, gọi Mao Mao đang chạy ở đằng xa quay về bên người mình.

“Không biết xấu hổ hả, Lâm Hi nhỏ tuổi hơn cậu nhiều.” Lý Huyền bị một tiếng “Anh Lâm” của Trịnh Đình làm nổi da gà.

“Hừ, người ta năm nay mới mười tám tuổi mà.” Trịnh Đình lại kéo tay Lý Huyền.

Lý Huyền không nhịn được run lên, rút tay trong ngực cô ấy ra: “Có mà hai mươi tám tuổi ấy.”

Lúc mọi người nghỉ ngơi, Dương Diệp cũng đi tới, hốc mắt anh ta rất sâu, ngũ quan rõ ràng, dáng vẻ góc cạnh, đôi mắt sắc bén, có cảm giác như con lai, giơ tay nhắc chân rất phong độ, khí chất cũng rất thành thực.

“Anh để Dương Diệp.” Trịnh Đình gọi anh ta một tiếng, xem như chào hỏi.

“Gọi tên tôi là được.” Giọng Dương Diệp trầm thấp, rất từ tính, anh nhìn về phía Lý Huyền: “Nghe nói cô không thoải mái.”

“Khá hơn nhiều rồi.”

“Trợ lý của tôi có thuốc say xe, vẫn nên uống một chút đi.” Anh ta vẫy tay, bảo trợ lý lấy hộp thuốc tới, đồng thời lấy một chai nước khoáng sạch từ trong ba lô của mình ra.

Trước đây Lý Huyền từng gặp Dương Diệp, quan hệ cũng không tệ lắm, xem như quan hệ bạn bè bình thường, nhưng vì bị paparazzi thường xuyên chụp được ảnh cùng ăn cơm, cho nên có một thời gian âm ỉ tai tiếng, nhưng Lý Huyền không thể tiếp xúc thân mật với người khác, paparazzi không chụp được cảnh mờ ám hơn, sau khi tai tiếng qua lúc nóng hổi, cũng đã tan thành mây khói.

Đúng lúc Lý Huyền định nhận thuốc trong tay Dương Diệp, lại bị Lâm Hi giật được: “Thuốc không thể uống bậy.” Anh lạnh lùng liếc Dương Diệp một cái, hung dữ nói với Lý Huyền: “Nếu đã thoải mái, còn uống thuốc làm gì, là thuốc cũng có ba phần độc, cô không hiểu sao?” Vừa dứt lời trực tiếp ném lọ thuốc cho Dương Diệp, trừng mắt, đi qua hai người họ.

Lý Huyền vội vàng nói với Dương Diệp: “Xin lỗi, cậu ấy đối xử với ai cũng như vậy, không biết lễ phép, anh đừng để ý.”

“Tôi từng nghe đạo diễn nói rồi, người mới này rất cá tính.” Ánh mắt Dương Diệp rất phức tạp, nhìn Lý Huyền: “Ánh mắt cô, cũng thật độc đáo, nhưng giữa chúng ta, không cần cô thay người khác xin lỗi.”

Khi nói chuyện, kéo quan hệ giữa hai người gần thêm một bước, nhưng lại đẩy Lâm Hi ra bên ngoài, Lâm Hi đưa lưng về phía bọn họ, cuộc đối thoại sau đó nghe rất rõ ràng, trong lòng tự dưng thấy bực bội.

Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng mềm mại truyền tới: “Anh là Lâm Hi hả, tôi là Tô An Đồng, thật vui khi được làm quen với anh.” Bên cạnh có một người phụ nữ mặc váy đơn giản, đeo kính râm, tóc xoắn dài đi tới, vươn tay về phía Lâm Hi, cười xinh đẹp: “Trước đây tôi từng xem anh

thi đấu, album của anh tôi cũng mua, rất thích, còn nghĩ lần này có cơ hội phải...”

“Cô không phải mẫu người tôi thích.” Lâm Hi đánh cắt ngang lời cô ta, xoay người rời đi.

Tô An Đồng đứng sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới người tên Lâm Hi này nói chuyện không cho ai mặt mũi như vậy, cô ta nói thích anh khi nào, được rồi, trong lòng cô ta thật sự có thiện cảm với tên này, nhưng mà, không phải như vậy!

Tô An Đồng bối rối, vừa quay đầu lại, phát hiện màn hình camera đối diện với mình, cô ta lập tức dựng ngược màn hình, tức muốn học máu mà mắng một tiếng: “Quay cái gì mà quay!”

【 Lâm Hi thật là tự kỉ! Không thích... Đau lòng Đồng Đồng 】

【 Hi Gia của tôi là tài xế già nhiều năm ha ha ha 23333. 】

【 Hôm nay tôi để lại một lời ở đây, CP Hi Huyền không thể phá! Ai phá thì đi chết đi! 】

【 Giống lâu trên 】

【 Giống giống giống 】

Hết chương 30

(1): Bài hát “Dạ khúc nửa vầng trăng” của Lý Khắc Cần.

(2): Thượng thổ hạ tá có nghĩa là trên ới dưới tiêu chảy.

Lời editor: Anh chị sắp thật sự ở bên nhau rồi nè, cơ mà chương này dài quá cơ, edit thì lâu mà đọc vèo cái đã hết >~<

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 31

Đoàn người vừa mới vào thôn, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng chó kêu thảm thiết, mặt Lý Huyền biến sắc, đây là tiếng kêu của Tây Bảo!

Cô bất chấp tất cả, chạy theo tiếng chó kêu, Lâm Hi và Mao Mao cũng chạy theo, dưới một cây đa già, chú chó lông vàng Tây Bảo đang bị mấy con chó đuổi, bầy chó hung dữ sủa như điên về phía Tây Bảo, trên mặt đất tràn ngập lông vàng, là lông trên mình Tây Bảo bị chúng nó cắn rụng, Tây Bảo đối với người hay với chó đều rất thân thiện, lá gan vốn đã nhỏ, nay lại bị bầy chó dữ trong thôn vây quanh, sớm bị dọa đến vỡ gan, hoảng hốt trốn đông trốn tây.

Lâm Hi kéo Lý Huyền lại: “Đừng qua đấy!”

Những con chó kia rất hung dữ, ai biết có thể cắn thương người hay không!

Đúng lúc này, Mao Mao dẫn đầu xông lên, hoàn toàn không e ngại bầy chó trong thôn, tiếng sủa của nó còn hung ác hơn, vừa xông lên đã khiến bầy chó kia sợ tới mức lùi ra phía sau mấy bước, Mao Mao dùng mũi cọ cọ Tây Bảo, Tây Bảo cũng không có tiền đồ, chân sau đã sợ tới mức mềm nhũn ra, ngược lại với cơ thể to lớn của mình.

Mao Mao đẩy Tây Bảo ra phía sau che chắn, sủa inh ỏi về phía bầy chó kia, hung tợn, tiếng kêu rung trời, bầy chó kia vốn ăn mềm sợ cứng, cũng có ánh mắt, biết con chó đen to lớn trước mặt tuyệt đối không dễ chọc, lập tức giải tán.

Giây phút này, kênh phát sóng trực tiếp lại nghênh đón một đợt mưa bình luận.

【 Mao Mao thật khí phách! 】

【 Tây Bảo mà thật là nhát! 】

【 Ha ha ha, đây là em chỉ có thể bị tôi bắt nạt trong truyền thuyết sao? 】

【 Sau này có thể giao Tây Bảo cho Mao Mao bảo vệ rồi! 】

【 Ngay cả chó cũng có cảm giác CP, Lâm Hi Huyền Huyền hai người phải ở bên nhau mới được 】

.....

Mao Mao giống như anh hùng, quay đầu lại kêu một tiếng đầy khí phách với Tây Bảo, giống như đang trách cứ nó chạy linh tinh, lúc này Tây Bảo đã rút được kinh nghiệm, trước đây trốn Mao Mao còn không kịp, bây giờ Mao Mao đi đâu, nó cun cút theo đuôi đi đấy, đi theo nó, một bước không rời.

“Mao Mao thật là lợi hại.” Lý Huyền không nhận được khen ngợi.

“Nó bị bắt nạt từ nhỏ, trước đây lá gan nó rất nhỏ.” Lâm Hi gọi Mao Mao lại đây, Mao Mao không để ý tới anh, chạy đến chỗ Lý Huyền lấy lòng.

Lý Huyền ngồi xổm xuống vuốt đầu nó khen ngợi: “Nhỏ như thế nào?”

“Nhát gan hơn cả Tây Bảo.” Lâm Hi nói: “Sau này biết, trốn tránh vô dụng, sợ hãi cũng vô dụng, muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Lý Huyền cau mày: “Nó có thể hiểu những điều này?”

Cô cảm thấy, Lâm Hi nói về chính bản thân mình.

Mao Mao, chính là anh.

“Tây Bảo phải học tập Mao Mao đấy!” Lý Huyền cười nói với chú chó lông vàng: “Nhát gan như vậy, vĩnh viễn sẽ bị bắt nạt.”

Tây Bảo dịch đến bên người Lâm Hi, kêu ăng ăng rồi cọ cọ ống quần anh, tìm kiếm sự an ủi, Lâm Hi vượt đầu Tây Bảo: “Không sao, Mao Mao sẽ bảo vệ Tây Bảo.”

“Hử?” Là Lý Huyền bị ảo giác ư, Lâm Hi vượt chó, trông thật dẹt dàng!

Trước đó tổ tiết mục đã sắp xếp ba hộ dân để bọn họ sống, hai nghệ sĩ ở một nhà, vì tránh tai tiếng, phụ nữ sẽ ở với phụ nữ, đàn ông sẽ ở với đàn ông, nhưng vì trùng hợp lại có ba nam ba nữ, bất kể chia như thế nào, đều bị lẻ ra một đôi nam nữ, Lâm Hi trực tiếp yêu cầu ở một nhà với Lý Huyền.

“Không được, chuyện scandal không phải trò đùa.” Dương Diệp lập tức đứng ra nói: “Cho dù Lý Huyền là cô giáo của cậu, nhưng hai người sống chung một nhà vẫn không ổn.”

Trước mắt ngoại trừ hai người trợ lý bên ngoài, không ai biết thật ra bọn họ đã sớm sống cùng dưới một mái hiên.

Lâm Hi nhìn Dương Diệp, đúng là càng nhìn càng khó chịu.

Mọi người trên kênh phát sóng trực tiếp nhìn thấy trên mặt Lâm Hi viết mấy chữ anh quan tâm cái rắm, vô cùng sung sướng.

【 2333 Dương ảnh đế phá mất một CP đẹp rồi 】

【 Ha ha ha ánh mắt Lâm Hi như muốn giết người 】

Đúng lúc này, Lâm Hi đi đến trước camera, bẻ màn hình nói to: “Tôi ở cùng với Lý Huyền, các bạn không được truyền scandal đâu đấy.”

【 Gật đầu gật đầu gật đầu! 】

【 Chúng em rất ngoan, sẽ không truyền scandal! Ở cùng nhau ở cùng nhau!! 】

【 Ở cùng nhau ở cùng nhau! 】

【 Hú hú hú! 】

Lý Huyền đỡ trán, tại sao cô lại có cảm giác, dòng nước trong giới giải trí, căn bản không thể đánh chìm Lâm Hi, kỹ thuật bơi lội của tên nhóc này phải được điểm tối đa!

Lâm Hi buông camera, liếc Dương Diệp một cái, nhún nhún vai, sau đó kéo Lý Huyền đi về phía một hộ dân.

Vì để tiện quay phim, ba hộ dân mà các nghệ sĩ sống đều ở cùng một sườn núi, cách nhau cũng chỉ gần mười mét, Lâm Hi và Lý Huyền ở cùng một hộ dân, Dương Diệp tất nhiên sẽ ở cùng nhà với Tân Tường, tuy Trịnh Đình vô cùng không vui, cũng không thể không ở cùng nhà với Tô An Đồng.

Bây giờ sắc trời đã tối, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, thế nên tổ tiết mục không sắp xếp bất cứ hoạt động gì vào buổi tối, để mọi người về nhà nghỉ ngơi. Lý Huyền và Lâm Hi ở trong nhà một hộ dân họ Vương, hộ dân này chỉ có một đôi vợ chồng già, người trẻ tuổi đều vào thành phố làm việc, tổ tiết mục chọn hộ dân này cũng vì nhà họ là nhà hai tầng, có phòng trống.

Ngôi nhà hai tầng này trông rất cổ kính, ít nhất phải đến mười mấy năm phơi sương phơi gió, sân trước củi chất thành đống cao, có mấy con ngỗng ngẩng đầu ưỡn ngực đi dạo trong sân, sân sau có mấy con gà, kêu cục tác cục tác. Hai vợ chồng họ Vương đã sớm ngồi trước cửa, chờ khách đường xa đến, mặc bộ quần áo màu lam chỉnh tề, xem ra đây là bộ quần áo lịch sự nhất của bọn họ.

“Chú Vương, thím Vương, chào chú thím ạ.” Lý Huyền chào hỏi họ đầu tiên: “Cháu tên là Lý Huyền, đây là Lâm Hi, mấy ngày nay làm phiền đến chú thím rồi ạ.”

“Xin chào xin chào.” Thím Vương cười gật đầu: “Hoan nghênh hoan nghênh, mau vào nhà đi, đoạn đường này vất vả rồi.”

“Đúng thế, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, chắc các cháu đói bụng rồi nhỉ!” Chú Vương cũng vội vàng tiếp đón Lý Huyền Lâm Hi, còn cả nhân viên cầm camera phía sau cùng với trợ lý Lý Vi Long của Lâm Hi.

Mọi người sôi nổi vào nhà, trong nhà rất đơn sơ, ngoại trừ bàn ăn đặt chính giữa ở phòng ngoài, cơ bản đều không có đồ dùng dư thừa, bên tường có cái cuốc để cày bừa, thôn Cao Tĩnh nằm trong núi sâu hẻo lánh, cách xa thị trấn, cho nên gia đình có điều kiện trong thôn mới có thể sửa sang lại thành nhà hai tầng, còn lại đa số các hộ dân, đều là nhà được dựng từ gỗ đá trên nền đất, so với nhau, thật ra hộ dân này có điều kiện không tệ, cho dù như thế, nhất định tổ tiết mục cũng sẽ bồi thường kinh tế gia đình cho các cô.

Trên bàn đã dọn xong đồ ăn, đầy một bàn, có canh có thức ăn, có gà có cá, gia đình không mấy khá giả này đã dùng tấm lòng thành tốt nhất để chiêu đãi khách đến từ phương xa. Dù Lý Huyền vừa mới say xe, bây giờ không có khẩu vị, nhưng vẫn thể hiện ra bộ dạng đói bụng, làm hai vị chủ nhà vui vẻ.

Người quay phim Tiểu Trình đặt camera cố định trên góc tủ, để màn hình nhắm ngay vào bàn ăn, giúp người xem trên kênh phát sóng trực tiếp nhìn thấy rõ ràng hơn.

“Cô bé đến từ thành phố này thật là xinh đẹp.” Thím Vương khen Lý Huyền: “Khuôn mặt này, thật là thanh tú, năm nay cháu bao tuổi rồi, chắc mới đầu hai mươi nhỉ.”

Nghe lời này Lý Huyền rất vui vẻ, nhưng vẫn giải thích: “Năm nay cháu hai mươi sáu ạ.”

“Ôi chao, nhìn không ra đấy.” Thím Vương kinh ngạc nói: “Hai mươi sáu, có chồng rồi nhỉ.”

“Bà nó, bà làm gì thế, có để khách ăn cơm ngon miệng không hả?” Chú Vương nhắc một tiếng.

“Ôi ôi, ngày thường chỉ có hai người chúng ta, ông không chịu nói chuyện với tôi, bây giờ nhà náo nhiệt hơn rồi, ông vẫn không cho tôi nói chuyện, lão già thối, ông muốn thế nào nữa!” Thím Vương bất mãn nói, mọi người đều nở nụ cười.

“Cháu vẫn chưa kết hôn ạ.” Lý Huyền xấu hổ trả lời thím Vương.

“Hai mươi sáu rồi mà vẫn chưa kết hôn á?” Thím Vương càng thêm kinh ngạc: “Thế thì không tốt đâu, các cô gái trẻ ở chỗ chúng tôi, hai mươi ba mươi bốn không kết hôn đều là gái lỡ thì rồi.”

“Hừ.” Lâm Hi đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Sao có thể so sánh được?”

Anh đột nhiên mở miệng nói chuyện, có vẻ không thân thiện, khiến cho thím Vương sửng sốt không kịp phản ứng: “Sao... Sao?”

“Không phải, ý cậu ấy là, mỗi địa phương lại có phong tục khác nhau, người thành phố kết hôn rất muộn, chủ yếu vì tất cả mọi người đều phát triển sự nghiệp.” Lý Huyền vội vàng hoà giải, giúp Lâm Hi giải thích.

“À à, hóa ra là như vậy.” Thím Vương gật đầu.

Lâm Hi vẫn lạnh mặt, bát cơm trước mặt anh chưa được động đến dù chỉ một chút, ngay cả đũa cũng không lấy, người ngồi im một chỗ như sắp đóng thành băng.

“Có phải thức ăn không hợp khẩu vị của cháu hay không?” Chú Vương thấy Lâm Hi không động đũa, cẩn thận hỏi: “Cháu muốn ăn gì, chú bảo bà ấy đi làm.”

“Không cần.” Lâm Hi lạnh nhạt từ chối: “Bây giờ tôi ăn không vô.” Anh vừa dứt lời, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Huyền biết trong lòng anh không thoải mái, dù sao nơi nông thôn như thế, đã từng làm anh tổn thương sâu sắc. Nhưng hiện tại camera vẫn đang bật, anh như vậy, ảnh hưởng rất không tốt.

“Vừa rồi Lâm Hi nói với cháu bụng cậu ấy khó chịu.” Lý Huyền liếc nhìn camera một cái, giải thích: “Rất không thoải mái.”

Kênh phát sóng trực tiếp đã bình luận sôi nổi.

【 Vừa rồi Lâm Hi vẫn còn bình thường mà, đâu giống bị bệnh. 】

【 Chị Huyền giúp Hi Hi hoà giải kìa, thật là ấm áp 23333 】

**【 Nhưng Lâm Hi thật sự có vẻ tùy hứng, nói tức giận là tức giận liền
】**

【 Không cho đôi vợ chồng già này chút mặt mũi nào cả 】

【 Tính cách anh ấy vốn đã quái dị rồi mà 】

【 Lâm Hi như vậy quả thực không tốt, nhưng tôi tin anh ấy có lí do 】

【 Anh ta khinh thường nông thôn, khinh thường người dân, trêu đùa chương trình, các bạn xem anh ta từ lúc vừa mới đến đến bây giờ, có thái độ gì! 】

【 Hu hu hu, ném đá người qua đường 】

【 Đều cút cút cút đi, để tai ông đây được yên tĩnh, không biết gì cũng đoán mò, Lâm Hi không cần fans như mấy người 】

Sau khi ăn xong, nhân lúc người quay phim Tiểu Trình đi WC, Lý Huyền tìm thấy Lâm Hi ở sân sau, anh cô độc dựa vào rào tre hút thuốc, sắc trời đã hoàn toàn tối, tàn thuốc sáng rực.

“Này!” Lý Huyền gọi anh một tiếng, đến gần: “Hơi quá rồi.”

Lâm Hi khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

“Bây giờ mới vừa bắt đầu, nếu cậu cứ nói như vậy, không bằng đi về luôn lúc này.” Lý Huyền cũng châm một điếu thuốc, hút sâu một ngụm, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt ẩn trong bóng đêm của anh: “Nơi này không phải Hồng Câu Loan.”

“Tôi cho rằng, cô vĩnh viễn sẽ không nhắc đến nơi đó với tôi.” Trong bóng đêm, giọng Lâm Hi không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

“Tôi không quên cậu.” Lý Huyền nhìn anh trong bóng tối, muốn khắc sâu mặt anh vào trong lòng: “Cũng không quên nơi đó, một giây cũng không.” Thậm chí vào năm cô hai mươi tuổi, còn đi tìm anh, nhưng anh đã không còn ở nơi đó.

Lâm Hi cúi đầu, hút một ngụm thuốc: “Ông đây không cần cô thương hại.”

“Không ai thương hại cậu.” Lý Huyền trầm giọng nói: “Nhưng cậu cũng đừng làm ra vẻ cả thế giới này đều đang nợ cậu, thật sự sẽ khiến người khác khinh thường.”

Lâm Hi thoáng sửng sốt, nhìn về phía Lý Huyền, tuy không nhìn rõ bộ dáng cô, nhưng ngữ khí của cô, giống một con dao nhỏ đâm vào trong lòng anh.

Lý Huyền đang định xoay người dựa vào rào tre, lại bị Lâm Hi kéo lấy cánh tay: “Cẩn thận một chút, có bụi gai.” Lý Huyền đứng vững người, Lâm Hi ném tàn thuốc đi, xoay người trở về phòng, trước khi đi còn nghiêng đầu nói với cô một câu: “Nơi này, người nơi này, không tốt đẹp như cô nhìn thấy đâu.”

Dù Lâm Hi không chịu nói chuyện với vợ chồng nhà họ Vương, nhưng anh vẫn giúp họ quét tước vệ sinh nhà một chút, thu dọn bàn ăn, hai người họ lo lắng, muốn để anh đi nghỉ ngơi, Lâm Hi không để ý tới bọn họ, Lý Huyền thấy bộ dáng khi làm việc của anh, nói thẳng ra, rất thành thạo.

Lý Huyền suy đoán, việc như vậy, chắc hẳn anh đã trải qua nhiều rồi.

【 Trong số những nghệ sĩ này, chỉ có Lâm Hi giúp đỡ việc nhà 】

【 Nói Lâm Hi khinh thường nông dân, vả mặt đi! 】

【 Thật ra dưới đáy lòng Hi của tôi vẫn rất lương thiện, chính là người ngoài lạnh trong nóng 】

Lý Huyền nhìn căn phòng nhỏ hẹp, chính giữa đặt hai cái giường nhỏ, trên giường để một cái chăn có màu sắc rực rỡ, trên chăn còn thêu họa tiết hình chim, cô quay đầu lại, mặt đầy sự khó tin nhìn về phía Tiểu Trình đang bê camera.

“Ngủ ở đây?” Trước màn hình, sắc mặt Lý Huyền trắng bệch: “Cùng với Lâm Hi?”

Màn hình gật gật đầu.

“Tại sao, không phải vẫn còn phòng trống sao?”

“Chúng ta còn đạo diễn tổ tiết mục, chuyên viên trang điểm, trợ lý và rất nhiều người khác nữa, phòng vô cùng khan hiếm.”

“.....”

Lý Huyền quay đầu lại, nhìn Lâm Hi đang dựa bên tường, cười sung sướng khi thấy người gặp họa.

“Vậy phòng này, các anh cũng không đặt camera chứ?” Lý Huyền hỏi.

“Ồ, đã đặt rồi.”

“.....” Đúng là trên góc tường phía bên trái có một cái camera nhỏ.

“Vì đây là chương trình truyền hình thực tế phát sóng trực tiếp toàn bộ hành trình, cho nên không có góc chết, à, ngoại trừ WC.”

“Quay cả lúc ngủ, thế này cũng không tốt lắm.” Lý Huyền đỡ trán.

“Chỉ ngủ một giấc thôi mà, đến lúc đó sẽ bật chế độ ban đêm, rất mờ, trừ phi cô muốn làm chuyện gì đó?”

【 Làm chuyện gì đó làm chuyện gì đó!!! 233333 】

【 Ha ha ha ha Huyền Huyền đỏ mặt! 】

【 Chị Huyền, tới lúc kiểm tra sự tự chủ của chị rồi! 】

10 giờ tối, Lâm Hi và Lý Huyền hai mặt nhìn nhau.

“Tôi muốn ngủ.” Lý Huyền nói.

“Ngủ đi.” Lâm Hi nhướn mày.

“Cậu ngủ trước đi.” Lý Huyền kiên trì.

“Tôi cũng đâu ăn cô.” Lâm Hi trợn mắt, cởi áo khoác giữa mặt nằm trên giường, gối đầu lên cánh tay nhìn trần nhà.

Lúc này Lý Huyền mới xoay người, nhìn cái giường nhỏ kia, khăn trải giường hơi ố vàng, có ít chấm đen đen, cô cúi người ngửi ngửi, có mùi ẩm mốc, đương nhiên chắc chắn không phải vì không được giặt sạch sẽ, mà là vì ẩm ướt, có thể làm chần mốc.

Ngủ thế nào nhỉ?

Lý Huyền nhíu mày, cô bị bệnh sạch sẽ nhẹ, trong nhà trước nay luôn giữ gìn sạch sẽ, thậm chí còn không dính một hạt bụi.

Lâm Hi nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, anh biết, chắc chắn cô nhóc này không quen.

Nơi núi sâu này đâu phải chỗ cô nên tới!

Lý Huyền cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng, đúng lúc chuẩn bị nằm xuống, Lâm Hi lại đứng dậy, lấy áo khoác gió của mình trên móc xuống, đi

tới, trải áo gió màu đen của mình ra làm khăn trải giường, ngáp dài nói: “Trong núi ẩm thấp, dễ bị mốc, chịu đựng một chút.” Nói xong lại cởi áo len của mình, trải lên gối cho Lý Huyền, bên trong chỉ mặc một cái áo ba lỗ, để lộ cánh tay màu đỏ đồng của anh, cơ bắp rắn chắc khỏe khoắn.

Đêm khuya, kênh phát sóng trực tiếp lại đón thêm một đợt sóng bình luận.

【 Phúc lợi đêm khuya!!! 】

【 Phun máu mũi! 】

【 Dáng người thật đẹp a a a a 】

【 Tôi đổ Hi của tôi rồi! 】

Lý Huyền nhìn giường đệm, lót quần áo anh, như vậy cơ thể sẽ không tiếp xúc với khăn trải giường không sạch sẽ.

“Cảm ơn.” Lý Huyền khẽ nói.

“Bớt nói nhảm đi, ông đây mệt rồi, đừng hành hạ tôi nữa.” Lâm Hi nói xong xoay người tắt đèn, nằm xuống, giường kéo kẹt một tiếng.

Cũng may cái chăn coi như sạch sẽ, không có mùi mốc.

Lý Huyền chỉ cởi áo khoác, nằm xuống giường, đầu gối lên áo len của anh, khuôn mặt mềm mại của cô vùi sâu xuống, xung quanh, tất cả đều là mùi hương của anh, làm cô tâm thần không yên.

“Chi chi chi.”

“Chít chít chít”

“Lâm Hi.”

“Lâm Hi, cậu ngủ chưa?”

Lâm Hi đang nửa tỉnh nửa mơ, lẩm bẫm một tiếng: “Ngủ rồi.”

“Cậu có nghe thấy âm thanh gì không?”

“.....”

Lâm Hi cau mày mở mắt: “Là chuột, đừng quan tâm chúng nó làm gì.”

“Á!”

“Ngủ đi.” Anh thật sự mệt nhọc, mí mắt như nặng ngàn cân.

“Nhưng tôi có thể cảm nhận được chúng nó chạy qua chạy lại trên mặt đất! Chúng có thể bò lên giường không!”

“Có, chúng còn cắn đầu ngón chân cô đấy.”

“Á!” Lý Huyền thét chói tai.

Kiểu này thì ngủ thế quái nào được!

Lâm Hi mất kiên nhẫn từ trên giường ngồi dậy, kéo dài giọng: “Công chúa nhỏ muốn thế nào đây.”

“Lâm Hi, tôi sợ.” Lý Huyền bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.

Lâm Hi đỡ trán, rớt cuộc vẫn thở dài một hơi, mềm lòng.

“Vậy cô ngủ trước đi, tôi canh cho cô.”

“Cậu canh, nhưng chuột vẫn có thể bò lên trên giường tôi.” Người nào đó lẩm bẫm nói.

“Vậy cô lên giường tôi mà ngủ.”

“.....”

Lý Huyền khẽ cắn môi, đành nhắm hai mắt lại, ép bản thân đi vào giấc ngủ, đúng lúc thần kinh của cô đang ở trạng thái khẩn trương cao độ, tiếng hát quen thuộc ngân nga giai điệu du dương, truyền đến lỗ tai cô.

Giai điệu trầm thấp kéo dài, giống như ánh nắng ấp ấp ban trưa yên tĩnh khiến người ta buồn ngủ...

Lý Huyền nghiêng người đối mặt với Lâm Hi, anh gối tay nhìn trần nhà, hát một bài ru cô ngủ.

Trong tiếng hát dịu dàng động lòng người, lòng cô dần tĩnh lại, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng nặng nề ngủ say.

Lâm Hi gần như lại trở về thôn núi xa xôi hoang vắng kia, ngủ trên nền đất cứng lạnh băng, buổi sáng khi ánh ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, anh phải nhanh chóng bò dậy, chạy vào sân, lấy thùng nước múc từ dưới giếng lên một chậu nước, vội vàng rửa mặt, mỗi ngày anh đều phải dậy sớm hơn Hồ Đại Bằng, nếu không trong lúc ngủ sẽ bị đánh đến tỉnh, Kim Hoa vừa nấu cơm vừa mắng chửi anh, anh không thèm để ý, chạy đến phòng bếp, Kim Hoa ném cho anh một cái bánh bột ngô, anh cầm lên ngậm trong miệng, trên lưng đeo giỏ tre, đi lên núi cắt cỏ heo.

Sau cơn mưa trên đường núi tràn đầy bùn vàng, vô cùng trơn, Lâm Hi nhặt một cái gậy gỗ, chống xuống sườn núi, bò lên trên giữa sườn núi, bên đường, anh túm một nhánh cỏ heo xanh đậm, lấy lưỡi hái bên hông, xoẹt một tiếng, nhánh cỏ phát ra tiếng gãy, một khóm cỏ được anh thuần thục ném vào sọt, sáng sớm núi non vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng không có.

Đúng lúc này, trong bụi cỏ truyền ra tiếng “Loạt xoạt”, sột soạt sột soạt, khiến cho anh chú ý, Lâm Hi nghĩ thầm có thể là thỏ hoang hoặc là chồn hôi gì đó, cầm lưỡi hái trong tay đi theo tiếng sột soạt, bụi cỏ cao gần nửa người trước mặt run run, quả nhiên là có gì đó!

Anh vươn tay tóm lấy gốc bụi cỏ, giơ lưỡi hái lên chuẩn bị chặt xuống, trong bụi cỏ phát ra một tiếng thét chói tai, anh lập tức dừng động tác, chỉ thấy một cô gái hoảng sợ nhìn anh, cô gái này khoảng mười sáu mười bảy tuổi, lớn hơn rất nhiều so với anh, làn da trắng nõn, tóc dài, đôi mắt sáng ngời ngập nước tối tăm, chắc chắn cô ấy không phải người trong thôn.

Cô gái ấy thấy anh chỉ là một đứa trẻ, không còn khủng hoảng như trước, giơ ngón tay đặt giữa môi, dường như đang bảo anh, không được để lộ.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng nói chuyện của mấy gã đàn ông.

“Hắc Hổ, sao mà lại thả cho nó chạy thế?”

“Tao có thả cho nó chạy đâu, nó bảo đi nhà xí, không cho tao đi theo, lúc ấy tao cũng đang mãi ngủ, không để ý đến nó, đâu biết được, nó đi hơn nửa giờ mà vẫn chưa trở về, bên ngoài chó sủa inh ỏi, lúc này tao mới hiểu, nó chạy đi mất rồi!”

“Vợ mới vừa tới mấy ngày, đều phải xích lại như chó, nếu không nhất định nó sẽ chạy! Mà đúng là không cẩn thận!”

“Da thịt nó mềm mại, tao không nỡ xích nó lại.”

“Mày xem đấy, đàn bà không thể chiều được, nếu không nó lại vênh lên tận trời.”

“Cũng phải, tổn mất năm vạn tám ngàn tệ của tao đấy!”

“Không sao, không chạy được, Hồng Câu Loan của chúng ta có rất nhiều vợ mới chạy, không một ai có thể chạy ra ngoài, đừng lo lắng.”

“Lần này bắt được về, ông đây nhất định làm chết nó.”

Một gã da ngăm đen, cơ bắp rắn chắc cùng dăm ba người dân bò lên trên sườn núi, nhìn thấy Lâm Hi đang cắt cỏ heo trên sườn núi.

“Đại Ngưu, mày có thấy vợ mới của Hắc Hồ không?” Từ xa Thuyên Tử hỏi anh một tiếng.

Lâm Hi cúi người tiếp tục cắt cỏ heo, không để ý đến gã.

“Tao đang hỏi mày đấy!”

“Vợ mới? Người ta đồng ý làm vợ của ông à?” Lâm Hi quay đầu lại châm biếm một câu.

“Hừ tên nhóc thối này, mày ngứa da đấy hả?” Hắc Hồ đến gần định đánh anh, bị Thuyên Tử giữ chặt: “Thôi, tìm người quan trọng hơn.”

Nhóm người lại đi lên một con đường khác, chờ bọn chúng đi xa, cô gái phía sau mới vén bụi cỏ, đứng ra: “Cảm ơn, cảm ơn em.”

“Chị không chạy thoát được đâu.” Lâm Hi ném cỏ heo vào sọt, nếu có thể chạy trốn, anh đã sớm chạy.

“Không chạy, chẳng lẽ ở lại chờ chết?” Tính cách cô gái này rất quyết liệt.

“Chết rất đơn giản, sống sót mới khó.” Lâm Hi không hề nhìn cô ấy, ánh mắt lướt qua một tia phức tạp.

Sống vật vờ, giống như giòi bọ...

“Từ đây đến trấn nhỏ gần nhất, phải đi năm mươi km đường núi, đi đường nhanh nhất cũng đi mất hai ngày một đêm, rất nhanh sẽ bị bọn họ đuổi theo, nếu đi đường núi, phải đi qua ba ngọn núi, trên núi có thú dữ, còn có chồn hôi, tỷ lệ sống sót đi ra còn nhỏ hơn cả chết.” Lâm Hi lạnh nhạt nói: “Nếu bây giờ chị trở về, có lẽ sẽ chỉ bị đánh thôi.”

“Chị không quay về! Chị bị lừa bán tới đây! Năm nay chị phải học đại học, ra ngoài làm việc kiếm chút học phí, kết quả... Kết quả...” Cô ấy vừa nói nước mắt lại lăn xuống: “Chị phải rời khỏi đây!”

Lâm Hi nhìn cô ấy, chỉ chỉ con đường phía trước, nói: “Phía trước có một cây cổ thụ, dưới tàng cây có động, để ẩn nấp, chị chui vào bên trong trốn mấy ngày, bọn chúng tìm hai ngày không thấy chị, sẽ cho rằng chị đã chạy ra được hoặc bị thú dữ ăn thịt, đến lúc đó chị quay lại đường lớn, khả năng chạy đi sẽ lớn hơn.”

“Cảm ơn em!” Cô ấy biết ơn nhìn anh một cái, đi về phía anh chỉ, nhưng đi chưa được mấy bước, cô ấy lại quay đầu lại nói: “Nhưng mà... Chị trốn trong đấy, ăn gì bây giờ?”

“Tôi đã chuẩn bị lương khô trong hốc cây kia, không nhiều lắm, chị ăn dần đi.” Lâm Hi xoay người nói.

Cô ấy thoáng kinh ngạc: “Vì sao?”

Lâm Hi không nói gì.

Rất nhanh, cô ấy đã hiểu vì sao, anh cũng giống cô ấy, cũng không thuộc về nơi này!

“Chị ăn lương khô của em, vậy em phải làm sao bây giờ?”

“Nếu chị có thể chạy ra, giúp tôi liên hệ với bố mẹ ở thủ đô, để họ tới cứu tôi, tôi tên là Lâm Hi, nhà tôi ở số 78 đường Hợp Thủ.”

“Ừ! Chị nhớ rồi, chị nhất định sẽ giúp em.”

Lâm Hi xoay người đi.

“Chị tên là Lý Xảo Chân.” Cô ấy hô một tiếng về phía bóng lưng nhỏ nhỏ của anh.

Ban đêm, Lâm Hi công một gánh củi khô, đi trên đường núi, nghe thấy giữa khe núi có tiếng khóc tê tâm liệt phế của con gái, trên bờ ruộng cách đó không xa, mấy gã đàn ông kéo Lý Xảo Chân, túm cô ấy về, cô ấy vừa khóc vừa giãy giụa, kết quả Thuyên Tử lại gần, đấm một cú vào bụng Lý Xảo Chân: “Còn không ngoan ngoãn! Xem mà chạy đi đâu!”

“Anh Đại Thuyên, đừng đánh vào bụng, bụng còn phải sinh con đấy!” Hắc Hồ đuổi phía sau vội vàng kêu lên.

“Vợ nhà mà, mà tự xử đi!” Đại Thuyên dứt lời đẩy Lý Xảo Chân đến trước mặt Hắc Hồ, Hắc Hồ vung tay, “Bốp” một tiếng, trực tiếp tát Lý Xảo Chân ngã lăn ra ruộng, chặt vật lộn xộn, khuôn mặt trắng nõn nháy mắt sừng lên, Lý Xảo Chân há to miệng, khóc đến khàn giọng, giãy giụa, gân xanh trên huyết Thái Dương nổi lên, sắc mặt nóng đến đỏ bừng.

“Các anh không phải người, là ác ma!”

“Ông đây là người đàn ông của mà!” Hắc Hồ vừa nói vừa túm cổ tay cô ấy, lôi cô ấy ra khỏi ruộng, cả người Lý Xảo Chân chặt vật, dọc khe núi vang vọng tiếng khóc tuyệt vọng của cô ấy.

Đôi tay nhỏ nhỏ của Lâm Hi siết chặt, nhìn bọn người kia, kéo cánh tay Lý Xảo Chân, kéo một đường từ bờ ruộng về đến nhà Hắc Hồ.

Lâm Hi cẩn thận đi theo bọn chúng, lần mò đến tường rào nhà Hắc Hồ, nằm bò trên tường nhìn vào bên trong.

Trong tường truyền đến tiếng khóc sợ hãi của Lý Xảo Chân, Lâm Hi trở mắt nhìn cô ấy bị mấy người dân kéo vào trong nhà, cửa không đóng, Lý Xảo Chân bị kéo tay kéo chân như ngũ mã phanh thây, quần áo cô ấy bị xé rách, tóc tai rối tung, trên mặt đầm nước mắt, có cả nước mũi trong suốt.

“X con mẹ mày, ông đây nhất định phải đánh gãy chân mày!” Bố Hắc Hồ nhổ nước bọt vào mặt Lý Xảo Chân: “Sao mày không đi hỏi, vợ nhà ai có thể thoát được ra khỏi Hồng Câu Loan, thằng con nhà Hồ Đại Bằng mua về kia kìa, trước đây đã từng chạy hai mươi mấy lần, không phải đã bị bắt về rồi sao, trừ phi mày mọc cánh bay đi! Nếu không sinh ra là người của nhà họ Hắc chúng tao, chết là quỷ nhà họ Hoắc!”

“Tôi *** mẹ ông!” Lý Xảo Chân cuồn cuộn rít gào: “Tôi *** cả tổ tông nhà ông!”

Cô ấy chửi bậy chẳng những không làm những gã kia dừng việc bạo hành, ngược lại kích phát thú tính của bọn chúng, vô số đôi tay duỗi lại gần, túm tóc Lý Xảo Chân, kéo lỗ tai mặt mũi Lý Xảo Chân, thậm chí là thân thể, cô ấy kiên quyết chống cự, trên mặt trên cánh tay đều xuất hiện vết bầm tím, người nhà họ Hoắc không ngăn cản hành vi bạo hành của người dân, để bọn chúng được đà lần tới càng thêm hành hạ Lý Xảo Chân, xé rách quần áo cô ấy, lộ ra áo lót màu trắng, kết quả không biết là ai, một tay kéo áo lót xuống, Lý Xảo Chân hoảng loạn giơ tay bảo vệ ngực, khóc hu hu.

Hắc Hồ đi tới, nắm tay Lý Xảo Chân, kéo người con gái trần trụi nửa người trên vào buồng trong, đóng mạnh cửa lại, người dân ở bên ngoài cười ha ha, ghé vào cửa nghe ngóng bên trong.

“Nhất định là còn trinh.”

“Còn phải nói, mông trắng như sứ thế.”

“Hí hí hí hí.”

“Hắc Hổ thật có phúc.”

Trong phòng truyền đến tiếng hét thất thanh của Lý Xảo Chân.

Lâm Hi rùng mình, mặt nhẫn nhẹn đến mức đỏ bừng, anh như muốn lao đến, ăn thịt uống máu bọn chúng, thiên đao vạn quả bọn chúng, ném vào trong chảo dầu.

Nhưng mà anh quá nhỏ, không làm được gì, cũng không giúp được cô ấy.

Ngay cả bản thân anh còn không giúp được, tựa như chú kiến bé nhỏ, sống vật vờ qua ngày.

Trên thế giới này, tại sao lại có nơi như Hồng Câu Loan! Đây căn bản không phải trần gian, là địa ngục! Người ở đây, đều là ma quỷ!

Buổi sáng, hai người đều thay quần áo mà thím Vương đã chuẩn bị cho họ, từ hôm nay chương trình truyền hình thực tế chính thức thu, cho nên bọn họ ăn dùng, đều phải giống người dân.

Hai người thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng, hai mặt nhìn nhau, Lâm Hi mặc quần áo cũ của con trai thím Vương, xám xịt, còn chằng chịt mụn vá, dĩ nhiên Lý Huyền sẽ mặc áo gấm hoa của con dâu nhà họ Vương, bên dưới kết hợp một cái quần dài đen.

Lâm Hi vừa nhìn thấy cô đã không nhịn được cười ra tiếng, đi đến bên người cô, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, kéo dài giọng nói với cô: “Đúng là cô gái nông thôn nhỉ.”

“Hừ!”

Lý Huyền nhìn Lâm Hi đang múc nước rửa mặt trong sân, quần áo rất vừa người, anh là kiểu người mặc đồ nhìn gầy cõi đồ có thịt, dáng người giống người mẫu, là móc treo quần áo điển hình, tùy tiện mặc một bộ quần áo vào, đều có thể làm anh nổi bật, anh mặc đồ nông dân, đón ánh ban mai, tựa như lúa mạch mấy hạt, kết thành chùm hạt to, đúng là, vô cùng quyến rũ lòng người.

Sáng sớm, fans đã chen kín kênh phát sóng trực tiếp, cũng giống Lý Huyền bị anh quyến rũ.

【 Phun máu mũi 】

【 Hi của tôi mặc gì cũng đẹp! 】

【 Có giá trị nhan sắc đảm bảo rồi! 】

【 Hú hú! Tôi phải sinh khí con cho anh ấy!! 】

Sau khi ăn sáng, họ phải bắt đầu làm việc, hôm nay chú Vương đi ra đồng, nhưng nhất định hai vị khách trong thành phố đến không làm được việc này, nên đơn giản để bọn họ công sọt lên núi cắt cỏ heo.

Mao Mao và Tây Bảo chạy vui vẻ khắp đồi núi, Lý Huyền công sọt rỗng, đi trên đường núi, thỉnh thoảng lại ngắt đóa hoa lên gửi gửi, thoáng chốc lại ngắt dây mây bện thành vòng hoa, đội lên đầu Lâm Hi, nhìn đầu cũng thấy mới mẻ, cái gì cũng tràn ngập tò mò. Lâm Hi lẳng lặng đi theo phía sau cô, mặt không biểu cảm, tùy ý để cô biến anh thành cô gái hoa.

Người quay phim Tiểu Trình bê camera, bị họ bỏ lại rất xa dưới chân núi, anh ta lấy khăn tay ra lau mồ hôi, thở hồng hộc leo lên, gần như tiêu hao hết thể lực.

【 Người quay phim anh ít tập luyện quá! 】

【 Nhưng phải nói họ nhanh ghê người! 】

【 Sắp không nhìn thấy Hi Hi và Huyền Huyền của tôi rồi! 】

【 Bạn ở đây còn tôi nhảy kênh khác nhiều lần rồi! Nhìn xem người quay phim của nữ thần Trịnh Đình với Diệp ảnh đế, toàn bộ hành trình cũng không quay được 】

【 Được lắm, mau cùng xem! 】

Hai người một trước một sau đi vào một cái ruộng dốc, chỗ này mọc đầy cỏ heo tươi tốt, gió thổi qua, lung lay sần sật.

Lâm Hi kéo một nhánh cỏ heo, dùng lưỡi hái thuần thục cắt xuống, ném vào giỏ tre sau lưng, động tác trôi chảy lưu loát, Lý Huyền học theo động tác của anh, cúi người nắm một nhánh cỏ, ngay sau đó hét lên một tiếng “A!”, Lâm Hi quay đầu lại, nhìn thấy ngón tay cô chảy máu, trên thân cỏ có gai, cô không nhìn thấy, bị đâm vào.

Lâm Hi nhíu mày, ném cỏ trong tay xuống, đi tới nắm tay cô, làn da trắng nõn mịn màng, ngón tay thon dài, móng tay cái sang bóng, đầu giống người làm việc nặng tay.

Anh không nói lời nào, ngậm ngón tay chảy máu của cô vào trong miệng.

Tim Lý Huyền run rẩy theo, cảm nhận được đầu lưỡi anh liếm láp vết máu trên đầu ngón tay của cô, mút mạnh một cái, ấm áp bao quanh, gió to thổi qua, cô mặt đỏ tai hồng.

Người quay phim Tiểu Trình bán mất nửa cái mạng già, cuối cùng cũng bò tới trên núi, kết quả vừa ngoi đầu lên, bỗng nhìn thấy Lâm Hi

ngậm ngón tay Lý Huyền trong miệng.

【 Có biến có biến! 】

【 A a a! Rốt cuộc muốn làm chuyện gì đó rồi! 】

【 Trời ạ! 】

.....

Lý Huyền rút tay về, Lâm Hi nhìn về phía người quay phim Tiểu Trình, hô một tiếng: “Anh có băng dán cá nhân không?”

“Có.” Tiểu Trình dứt lời lấy một cái băng dán cá nhân trong túi ra, Lâm Hi nhận lấy, dùng miệng xé mở, sau đó nắm tay Lý Huyền, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận, dán lên vết thương của cô.

【 Hóa ra chị Huyền bị đứt tay 】

【 Tôi còn tưởng rằng hai người muốn làm một trận dã chiến cơ! 】

【 Giống lâu trên... 】

【 Suy nghĩ của các bạn hẳn quá 】

Thấy tay cô đã được dán băng dán cá nhân, Lâm Hi lấy lười hái trong tay Lý Huyền: “Cô chân tay vụng về, ngồi sang một bên chơi đi.”

“Không được.” Lý Huyền kiên trì: “Tôi sẽ cẩn thận.”

Lâm Hi ném lười hái vào trong sọt, lườm cô một cái: “Bớt nói nhảm đi, nếu cô làm tay mình toàn là vết thương, cô định đàn piano như thế nào hả?”

.....

Được rồi, Lý Huyền buồn bã lên tiếng, tìm khối đá to ngồi xuống, nhìn động tác cắt cỏ thuần thục của Lâm Hi.

Tên nhóc này, đúng là ở đâu cũng thích nghi được!

Lý Huyền đột nhiên nghĩ tới loài cỏ dại tràn đầy sinh lực, bất kể ở cao nguyên mệnh mỏng bát ngát hay là nương nước âm u ẩm ướt, đều có thể sinh tồn, kiên cường trưởng thành.

Anh chính là cỏ.

Hai giờ sau, Lâm Hi đeo sọt cỏ heo vào lưng Lý Huyền trên: “Thế nào, công đi được không?”

Lý Huyền nhìn sọt của Lâm Hi, tràn ngập cỏ, mà sọt của mình, lại chỉ có nửa sọt, rất nhẹ.

“Tại sao cậu không chứa đầy? Cậu coi thường tôi đúng không?”

Lâm Hi nhướn mày, trực tiếp bốc mấy nắm từ sọt mình ném vào sọt Lý Huyền, sau đó nhắc chân đi xuống dưới chân núi, cười khẽ một tiếng: “Thương cô cô lại không thích, vậy cô cứ công đi.”

“Này! Cậu đợi tôi với.”

Hai người một trước một sau đi trên đường núi, Lý Huyền mệt đến mức thở hồng hộc, sắc mặt Lâm Hi trước sau như một, giống như không có việc gì.

【 Có phải tôi bị ảo giác không? Cảm thấy hai người thật là xứng đôi, cảm giác vô cùng quen thuộc như vợ chồng vậy. 】

【 Anh chẻ củi em lấy nước, đúng là một đôi thần tiên quyến rũ! 】

【 Thần tiên quyến rũ gì chứ, rõ ràng là một đôi uyên ương hoang dã!
Ha ha ha ha 】

【 Làm sao bây giờ tôi muốn nhìn hai người dã chiến 】

【 Giống lâu trên a a a 】

Khi về đến nhà, đã là 10 giờ sáng. Lý Huyền đặt sọt xuống sân, ngồi bên cạnh giếng nước, che trán, thở hồng hộc, nhìn liếc qua ngôi nhà, hỏi nhân viên quay camera Tiểu Trình: “Trong nhà không có ai hả, chủ nhà đâu rồi?”

“Xuống ruộng làm việc rồi, vẫn chưa trở về.”

“Hai người họ, lớn tuổi như vậy, còn phải làm việc hả?”

“Đương nhiên, trong nhà không có thanh niên trai tráng lao động, việc ruộng vườn vẫn phải có người làm.” Tiểu Trình đáp.

Lâm Hi cởi quần áo bảo hộ, để lộ cánh tay trơn bóng, đến bên giếng múc một xô nước, sau đó dùng khăn lông mang theo lau mồ hôi trên người.

Lý Huyền biết, Lâm Hi là người rất thích sạch sẽ, vào mùa hè ở nhà, người chỉ cần ra chút mồ hôi, nhất định sẽ đi tắm rửa, sự chú ý này, Lý Huyền không biết anh sinh ra đã có sẵn, hay là sau này tập thành thói quen.

Cô không chớp mắt nhìn anh chăm chăm, cơ bắp trên người anh vô cùng cân xứng, không quá thô, nhưng rất khỏe khoắn, làn da thiên màu đồng, cả người tỏa ra tiết tố hoang dã của giống đực, hormone nam tính bùng nổ, Lý Huyền không kìm lòng được mà nuốt một ngụm nước miếng.

“Cô ngốc.” Lâm Hi gọi cô một tiếng: “Tới giúp tôi kỳ lưng.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả, nhanh lên.” Lâm Hi không kiên nhẫn thúc giục.

Lý Huyền căng thẳng lại gần, nhận lấy khăn lông trên tay anh, sau đó cúi người giặt trong chậu nước lạnh lẻo, ngẩng đầu nói: “Nước lạnh nhỉ? Có cần tôi đun nóng lên không, như vậy sẽ cảm mát.”

“Không cần, tôi quen rồi.” Lâm Hi nói.

Lý Huyền mở khăn lông ra, Lâm Hi ngoan ngoãn quay người đi.

Dưới ánh mặt trời, từng hạt bụi trong không khí đều có thể nhìn thấy rõ ràng, tiếng hít thở của cô, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Lý Huyền dùng khăn lông tỉ mỉ chà lau phần lưng to rộng của anh, mỗi một khối cơ, đều gãi đúng chỗ ngứa, mỗi một tấc da, đều khiến người ta sôi trào.

“Cô căng thẳng gì thế?” Anh hơi nghiêng đầu, nhìn về khuôn mặt phiếm hồng của cô.

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi căng thẳng.” Lý Huyền khiếp vía nói.

“Tôi nghe thấy tiếng hít thở của cô, rất dồn dập.”

“Không lau, đáng ghét.” Lý Huyền ném khăn lông vào trong chậu, đỏ mặt xoay người trở về phòng.

Lâm Hi nhặt khăn lông lên, cười cười, đặt lên vai, đổ chậu nước vào mương.

Nhóm tài xế già xem phát sóng trực tiếp đã hiểu tất cả.

【 Đều là kịch bản! 】

【 Hi Gia, đúng là tâm cơ! 】

【 Ha ha ha không nên trêu chọc Huyền Huyền của tôi như vậy! 】

Hết chương 31

Lời editor: A a a, tớ thề là edit bộ này suốt ngày bị Hi Huyền ném câu lương vào miệng huhu:”< Tui cô đơn quá mà. Cơ mà có ai mong hai bạn trẻ đã chiến như tui hơ:3 Thêm nữa là từ giờ tớ sẽ up 1 ngày 1 chương nhé, sắp hết hè rồi, tớ sẽ cố gắng hoàn bộ này trong tháng 7, cầu ôm ôm để tiếp động lực nào ~

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lữ Hoả

dtv-ebook.com

Chương 32

Lý Huyền bận rộn trong bếp một lúc, đi ra hỏi anh: “Chúng ta có nên nấu cơm trước hay không? Lát nữa chú thím về, nhất định rất mệt.”

Lâm Hi tắm rửa xong mặc quần áo trong sân, không biết lấy túi snack khoai tây ở đâu ra, nhai rồm rộp.

“Cô làm đi, dù sao tôi cũng không ăn đồ ăn ở đây.”

Ánh mắt Lý Huyền rơi xuống túi snack khoai tây trong tay anh, bất đắc dĩ nói: “Mấy ngày nay, chẳng lẽ cậu chỉ ăn đồ ăn vặt thôi à?”

“Ừ.” Lâm Hi có ý định này.

Không biết tổng đạo diễn Chu Dịch vào trong sân từ lúc nào, nhìn Lâm Hi, quay đầu nói với Lý Vi Long bên cạnh: “Tiểu Lý, đưa túi cho tôi.”

Lý Vi Long lùi ra phía sau một bước, nhìn về phía Lâm Hi, thoáng chần chừ, không đưa túi ra, trong túi chuẩn bị toàn bộ lương khô của Lâm Hi đấy.

“Thế là không đúng quy định, đưa túi cho tôi.” Chu Dịch nói với Lý Vi Long.

“Không được đưa cho ông ta.” Lâm Hi đi tới, chắn trước mặt Lý Vi Long, nhìn về phía Chu Dịch: “Trong này toàn là đồ ăn.”

“Bất kể là gì, cũng không được.” Tính tình Chu Dịch không tốt, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho Lâm Hi: “Đây là quy định, mọi người ăn uống

sinh hoạt, đều phải giống người dân trong thôn.”

“Ông đây ăn không quen đồ ăn ở chỗ này.”

“Cậu cần phải quen.” Chu Dịch cứng rắn nói: “Bằng không cũng chỉ có thể đói bụng.”

Lâm Hi nổi giận: “Ông đây không muốn quen.”

“Những nghệ sĩ khác đều phải thích nghi, tại sao cậu không thể, nhất định muốn đặc biệt hơn người khác đúng không?” Chu Dịch lạnh lùng nhìn anh một cái: “Cậu xem Diệp ảnh để người ta kìa, không làm theo thì sao mà quen được, quy định chính là quy định, mỗi người đều phải tuân thủ.”

“Ông đây không muốn tuân thủ.” Lâm Hi dứt lời, giơ chân lên đá đổ một cái ghế, gân cổ lên quát: “Người khác thế nào tôi mặc kệ, tôi là Lâm Hi, việc khiến tôi không vui, không ai mẹ nó quản được.” Dứt lời, anh xoay người đi vào nhà.

“Những nghệ sĩ tôi từng tiếp xúc, có mấy ai không phải người lâu năm nổi danh siêu sao thiên vương chứ.” Chu Dịch cũng tức giận đến run người, nhìn bóng lưng Lâm Hi, lạnh giọng chỉ trích: “Cậu là một người mới, chơi đùa chương trình của tôi, không biết suy nghĩ lại xem bản thân mình đang đứng ở đâu.”

“Đạo diễn Chu, đừng tức giận.” Lý Huyền vội chạy lại nói: “Tính tình Lâm Hi không tốt, thích mềm không thích cứng, để tôi đi nói với cậu ấy.”

Cô quay đầu lại nhìn, Lâm Hi đã đi xa, vội vàng đuổi theo.

【 Nói lý ra, Hi Gia đúng là thích làm ra vẻ khác người, tất cả mọi người đều có thể ăn vì sao anh ta không thể chứ? 】

【 Bởi vì người ta là Gia, tùy hứng ấy mà! 】

【 Pháo hoa khác biệt trong bầu trời đêm 2333 】

Lâm Hi bốc đồng giống như một đứa trẻ, đi bừa một hướng ra khỏi nhà, bước về phía đường lớn, cả đường đều rất bực tức.

“Lâm Hi, đi đâu đấy?” Lý Huyền đuổi theo anh ở phía sau.

“Ông đây phải đi về.” Lâm Hi không hề quay đầu lại.

“Cậu không có tiền, cứ như vậy mà đi hả?” Lý Huyền gọi với theo bóng lưng anh.

“Đi ra ngoài rồi tính.” Lâm Hi bước nhanh hơn, anh không muốn ở lại đây thêm một phút đồng hồ nào nữa, không có tiền, trước đây anh cũng không có tiền, nhịn một hơi, chạy hai ngày hai đêm, cuối cùng chỉ thiếu mười km nữa là đến trấn trên, hy vọng ở ngay phía trước, kết quả... Ngất xi vên đường, đến khi tỉnh lại, vẫn ở Hồng Câu Loan, thậm chí anh còn không phân biệt được, rốt cuộc lần chạy trốn đây là hiện thực hay là cảnh trong mơ, giấc mơ như vậy, anh đã mơ rất nhiều rất nhiều lần.

Lý Huyền đuổi theo Lâm Hi, camera ở phía sau đuổi theo Lý Huyền, khiến rất nhiều người dân tò mò nhìn theo.

“Này, Lâm Hi, cậu đợi một chút, tôi chạy hết nổi rồi.” Lý Huyền thở hồng hộc gọi anh, làm việc suốt một buổi sáng, đã mệt đến sức cùng lực kiệt, cô thật sự không còn sức.

Dưới chân không cẩn thận, bị vấp phải hòn đá nhỏ.

Lâm Hi quay đầu lại, nhìn thấy Lý Huyền ngồi dưới đất, vô cùng chật vật, vội vàng xoay người, chạy chậm trở về, nâng cô dậy, căng thẳng hỏi: “Cô có bị thương ở đâu không?”

Lý Huyền cau mày, cắn răng xoa đầu gối của mình, đầu gối vừa mới đập vào hòn đá, vô cùng đau đớn.

Lâm Hi vén ống quần cô lên, phát hiện đầu gối bị mài chảy máu.

Lâm Hi trừng mắt mắng cô ngốc nghếch một tiếng, sau đó không nói một lời công cô lên, xoay người đi về, sắc mặt rất xấu: “Đuổi cái gì mà đuổi, tốc độ kia của cô, đuổi kịp tôi chắc?”

Lý Huyền vòng tay ôm lấy cổ Lâm Hi, dựa vào lưng anh.

“Nếu cậu chạy mất, tôi phải làm sao bây giờ?” Lý Huyền ghé đầu vào vai anh, tui thân lấm bầm một tiếng: “Một mình tôi ở đây ư.”

“Đừng có dùng khổ nhục kế với tôi.” Lâm Hi vạch trần ý nghĩ của cô: “Ông đây đưa cô trở về trước, hôm nay chưa đi được.”

“Này, tại sao cậu lại như vậy.”

“Tôi vẫn luôn như vậy.” Tính tình anh vẫn luôn thế này, không phải cô không biết.

Lý Huyền lấy thứ gì đó trong túi áo, bóc ra, tiếng giấy sột soạt sột soạt truyền đến.

“Há miệng.”

Cô vừa nói vừa giơ viên chocolate mới bóc vỏ đến trước mặt Lâm Hi, Lâm Hi ngoan ngoãn há miệng, cô nhét toàn bộ Ferrero vào trong miệng Lâm Hi: “Mời cậu ăn.”

Cảm giác ngọt ngào trên đầu lưỡi chậm rãi tan ra, thấm vào ruột gan.

“Ngọt không?”

“Có.”

“Ở lại nhé?”

“Không.”

Lý Huyền dùng sức, đấm Lâm Hi một cái thật mạnh: “Cậu đó, tại sao đầu muối đều không ăn hả.”

“Còn ằm ỉ nữa là tôi ném cô xuống ruộng đấy.” Lâm Hi nói, làm bộ ném cô xuống ruộng, hai chân Lý Huyền lập tức cuốn lấy eo anh, tay ôm chặt cổ anh, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu: “Cậu đừng làm bậy!”

Lâm Hi cười ha ha, tiếng cười phóng khoáng vang khắp cánh đồng, cảm giác này thật sáng khoái, dường như chỉ cần có cô, nơi này thật ra cũng không đáng ghét như vậy.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng lách cách lách cách, Lâm Hi quay đầu lại, thấy một chiếc máy cày ầm ầm ầm đi đến, chú Vương đang ngồi trên ghế phó lái, Lý Huyền gọi ông ấy một tiếng: “Chú Vương, chú đi đâu đấy?”

Máy cày ngừng lại, chú Vương thật thà cười một tiếng, giơ giơ túi trong tay: “Tiểu Hi không quen ăn đồ ăn ở chỗ này, chú cố ý đi lên trấn trên mua ít thịt về, giữa trưa nấu vằn thắn cho các cháu, Tiểu Hi, cháu có ăn được sủi cảo không?”

Từ thôn Cao Tĩnh đến trấn nhỏ gần nhất, phải đi mất ba giờ, cả đi cả về, là sáu tiếng đồng hồ, trời còn chưa sáng chú Vương đã xuất phát rồi.

Lâm Hi nhìn vỏ bánh sủi cảo trong tay chú Vương, ngây ngẩn cả người, Lý Huyền véo cánh tay Lâm Hi một cái, lúc này Lâm Hi mới ấp úng lên tiếng.

“Cảm ơn chú Vương, Lâm Hi thích ăn sủi cảo nhất ạ!” Lý Huyền cười nói.

“Vậy là tốt rồi.” Chú Vương gần như thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ sợ anh không thích ăn.

Về đến nhà, Lý Vi Long đau khổ, gục đầu xuống, thấy Lâm Hi trở về, vội vàng ra đón: “Đạo diễn cầm hết mấy túi thức ăn kia đi rồi.”

Cứ tưởng rằng Lâm Hi sẽ lập tức nổi bão đi ra ngoài tìm đạo diễn, không ngờ anh thuận miệng đáp một tiếng, không nói gì nữa, đặt Lý Huyền lên ghế, sau đó nói với cậu ấy: “Đi tìm đạo diễn lấy hòm thuốc, Lý Huyền bị thương.”

“Vâng!” Lý Vi Long chạy đi như một cơn gió, đến khi trở về cầm theo một cái hòm thuốc nho nhỏ.

Lâm Hi vén ống quần Lý Huyền lên, trầy da cũng không quá nặng, nhưng vẫn thấy máu, anh lấy cồn i-ốt ra đổ lên tắm bông, thật cẩn thận khử trùng xung quanh miệng vết thương.

“A.” Cồn dính vào miệng vết thương, Lý Huyền đau, kêu lên một tiếng.

“Cố chịu đựng.” Lâm Hi bình tĩnh nói, dịu dàng bôi thuốc cho cô, Lý Huyền ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn người đàn ông ngồi xổm trên mặt đất chăm chú băng bó cho cô, trong lòng chợt sinh ra cảm giác khác lạ.

Bôi thuốc xong, Lâm Hi lấy giày đi vào cho Lý Huyền, đúng lúc này, thím Vương cũng đã trở lại, bà ấy vừa đi ra đồng, về đến nhà cả người dính bùn, Lâm Hi đến gần định cầm nông cụ trong tay bà, thím Vương ngại ngần lùi bước: “Không cần không cần, thím tự làm được, không nên làm bẩn tay cháu.”

Những lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Hi bỗng dưng hụt hẫng.

Thím Vương vào phòng bếp nấu sủi cảo, trong phòng chỉ còn hai người Lâm Hi và Lý Huyền, anh đột nhiên hỏi cô: “Vì sao họ phải như vậy?”

Lý Huyền chống xuống ghế đứng lên, nghe vậy ngăn người: “Gì cơ?”

“Vì sao họ phải đối xử tốt với chúng ta như vậy, không than cũng chẳng quen.” Lâm Hi khó hiểu nhìn về phía camera: “Các anh đưa tiền hả?”

Camera lắc đầu.

“Có lẽ vì người dân ở đây thật thà chất phác, các thôn dân đều rất nhiệt tình hiếu khách.” Lý Huyền suy đoán.

Lâm Hi hừ lạnh một tiếng: “Nơi càng hẻo lánh lạc hậu, lòng người càng đáng sợ, nơi nghèo khó nhất, dễ nảy sinh tội ác nhất.”

【 Trước đây Hi Gia đã trải qua điều gì mới có thể nói ra những lời như vậy? 】

【 Tò mò 】

【 Cùng tò mò... 】

“Bất cứ nơi đâu, có người xấu, nhất định cũng sẽ có người tốt, có đôi khi tốt xấu, căn bản không thể nói rõ, con người rất phức tạp.” Lý Huyền chống một chân đi tới, kéo Lâm Hi: “Không nghĩ ra, thì đừng suy nghĩ nữa, được không?”

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cô, tuy vẻ mặt Lâm Hi vẫn còn hoang mang, không nói gì, nhưng nội tâm dần tĩnh lặng.

Có lẽ những việc đã qua đi, cũng đến lúc phải buông xuống rồi.

Con đường phía trước có bụi gai hay ánh sao, chúng ta cùng đi.

Buổi trưa ăn sủi cảo, Lý Huyền ngồi bên hiên nhỏ cạnh phòng bếp làm vắn thẩn, thím Vương ngồi xõm trong bếp nhóm lửa, Lâm Hi đút tay trong túi, biếng nhác đi vào, đi lại một vòng quanh bếp, thím Vương thấy anh vội vàng hô: “Tiểu Hi, cháu ra ngoài nghỉ ngơi đi, phòng bếp không phải nơi để đàn ông các cháu đến ngồi.”

“Thím Vương, thím đừng quan tâm cậu ấy.” Lý Huyền cười toét miệng, nói với thím Vương: “Cậu ấy thích đi dạo mò mẫm, rất giống trẻ con.”

Thím Vương cười hiền lành.

Lâm Hi kêu rên một tiếng, đi đến chỗ Lý Huyền, duỗi tay chọc chọc sủi cảo trước mặt cô, khinh thường nói: “Cô gói kiểu gì vậy, thứ này cô thử thả vào nồi xem, xem nó có thể tồn tại đến lúc vớt ra không.”

“Khá tốt mà!” Lý Huyền nhìn đĩa sủi cảo lộn xộn, lấy một cái được gói tốt nhất ra nâng lên trước mặt Lâm Hi.

Lâm Hi nhận miếng sủi cảo, mở ra, sau đó cầm đũa chấm nước, thuận thực gói lại lần nữa đưa đến trước mặt Lý Huyền: “Thấy chưa? Vê như vậy mới không bị vỡ ra.”

Lý Huyền học theo Lâm Hi, cầm một miếng vỏ sủi cảo lên, để nhận thịt vào trong, sau đó vê dọc theo viền sủi cảo: “Cái này có được không!”

Lâm Hi thành thạo gói sủi cảo, nhìn lướt qua: “Nhân quá nhiều, gói giống hệt cô, xấu.”

“Hừ.” Lý Huyền mếu máo, lại cầm một miếng vỏ sủi cỏ lên, Lâm Hi cúi người, giơ sủi cỏ trong tay đến trước mặt Lý Huyền, vê viền sủi cỏ làm mẫu cho cô, cuối cùng dứt khoát trực tiếp ra tay, nắm lấy đầu ngón tay cô, tỉ mỉ dạy cô vê viền sủi cỏ: “Cứ như vậy, không để lại khe hở, gói gọn toàn bộ nhân vào.” Hơi thở nóng hầm hập của anh phả vào bên tai cô, thật ngứa.

Trải qua mười phút huấn luyện, Lý Huyền nghiêm túc dựa theo phương pháp anh dạy, gói được một cái sủi cỏ, nâng đến trước mặt anh như dâng vật quý, cười tủm tỉm: “Đáng yêu không.”

Lâm Hi nhìn lướt qua sủi cỏ, lại nhìn lướt qua cô: “Giống cô.”

Khen cô đáng yêu đấy!

Lý Huyền cười toe lộ ra hai cái răng nanh.

“Ngốc.” Lâm Hi vừa nói vừa giơ đầu ngón tay bôi bột mì lên chóp mũi cô.

“Á!” Lý Huyền vươn bàn tay chọc vào túi bột, đuổi theo Lâm Hi định trả thù anh, Lâm Hi nghiêng người một cái, Lý Huyền trượt chân suýt nữa ngã, anh đột nhiên xoay người, cánh tay cứng rắn vững vàng đỡ được cô, ôm cô vào trong ngực.

Cơ thể kề sát, tay Lâm Hi đỡ hông cô, hai người hai mặt nhìn nhau, hô hấp hòa quyện, Lâm Hi quay đầu lại nhìn nhìn, thím Vương không chú ý tới bên này, camera cũng không đi theo, khóe miệng anh cong lên, nở nụ cười xấu xa.

Định làm gì!

Đầu óc Lý Huyền kéo căng.

Lâm Hi đã dán mặt lại gần, Lý Huyền mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, càng ngày càng gần...

Tim cô đập mãnh liệt không ngừng...

“Lâm Hi.” Đúng lúc môi hai người chỉ thiếu một chút là chạm vào nhau, Lý Huyền đột nhiên run rẩy gọi anh một tiếng: “Việc này tôi còn chưa... Chuẩn bị xong.”

Lâm Hi cúi đầu cười nhạt một tiếng, ngược lại cười nhạt biến thành ôm bụng cười to.

Lý Huyền kinh hãi nhìn tên nhóc này, chờ anh cười đủ rồi, cô mới đỏ mặt bực mình xoay người, không thèm để ý đến anh.

“Chừng này tuổi rồi, mà vẫn rất ngây thơ.” Lâm Hi nhìn bóng dáng cô, cười chế nhạo: “Được rồi, vậy khi nào chuẩn bị xong, nhớ nói một tiếng với tôi.”

Đáng ghét chết đi được!

Lý Huyền đỏ mặt vào phòng bếp, đến bên cạnh thím Vương giúp bà ấy nhóm lửa nấu cơm, không muốn nhìn tên kia nữa, rõ ràng là việc mà hai người cùng thẹn thùng, tại sao anh có thể làm được như vậy... Tự nhiên, dễ dàng thoải mái tựa như ca hát, không nên như vậy, dường như anh không có cảm giác tim đập loạn như hươu chạy giống cô, chính cô đúng không!

Cả buổi trưa, Lý Huyền không thèm để ý đến Lâm Hi.

Đến lúc ăn cơm Lâm Hi lại không giận dỗi, bê bát sủi cảo bốc khói nghi ngút lên bàn, Lâm Hi giơ đũa vớt vớt bên trong, vớt lên một miếng sủi cảo nho nhỏ: “Vừa nhìn đã biết là cô ngốc làm, người ngốc, sủi cảo cũng ngốc.”

“Ngại xấu thì cậu đừng ăn.” Lý Huyền thở phì phò trừng anh một cái.

Dường như Lâm Hi cố tình trêu chọc cô, gắp sủi cảo giơ giơ trước mặt Lý Huyền, sau đó ném vào trong miệng.

“Tiểu Hi cháu từ từ hăng ăn, vừa mới ra, nóng lắm.” Thím Vương hô.

“Bỏ chết cậu ấy đi.” Lý Huyền giận dỗi nói.

Mặt Lâm Hi đột nhiên đỏ bừng, có vẻ thật sự bị nóng đến bỏng, không nở nhả ra, ngậm chặt miệng, mất đi nửa cái mạng già, rốt cuộc cũng nuốt xuống được, sắc mặt bối rối.

Lý Huyền nhìn anh kìm nén, thật giống một đứa trẻ, không khỏi bật cười một tiếng, thím Vương vội vàng lấy một cốc nước lạnh đến, Lý Huyền nhận lấy đưa cho Lâm Hi: “Mau uống một ngụm, đừng để môi bị bỏng.”

“Không uống.” Lâm Hi kiên quyết chịu đựng.

“Tùy cậu vậy.” Lý Huyền lăm bắm một tiếng: “Vịt chết cái mỏ vẫn còn cứng.”

“Tiểu Hi, ăn từ từ thôi, không đủ, thím bảo chú Vương mua thêm ba cân vỏ sủi cảo về, chắc chắn đủ.” Thím Vương vừa nói vừa gắp thức ăn cho Lâm Hi: “Không đủ thím Vương lại gói cho cháu.”

“Cảm ơn.” Lâm Hi nói ngắn gọn.

“Tiểu Hi, bình thường cháu có uống rượu không?” Chú Vương lấy một bầu rượu ra: “Đây là rượu gạo nhà chú ủ, uống một chút nhé?”

“Ông đừng cho Tiểu Hi uống rượu.” Thím Vương đẩy ông ấy một cái: “Người ta vẫn là trẻ con đấy.”

“Uống một chút không sao.” Cuối cùng Lâm Hi cũng mở miệng, bày ra tư thế tiếp rượu, nói: “Cháu tiếp chú Vương uống vài chén.”

“Bà xem, Tiểu Hi cũng nói như vậy.” Chú Vương hớn hở cầm chén rượu sứ sạch sẽ đến, rót đầy cho Lâm Hi: “Hai chú cháu mình uống vài chén, trò chuyện vài câu cho vui.”

Thím Vương thấy hai người có hứng thú, đứng dậy đi làm mấy món nhắm rượu.

“Thím ơi, để cháu giúp thím,” Lý Huyền nói xong đi theo thím Vương vào phòng bếp.

Thím Vương cắt một ít tai lợn, bỏ vào đĩa để Lý Huyền mang ra ngoài: “Cháu đi ăn cơm đi, không bận gì đâu, thím ra ngay thôi.”

“Vâng.” Lý Huyền bê đĩa ra ngoài, chưa lên đến bàn cơm, đã nhìn thấy chú Vương vỗ bả vai Lâm Hi: “Cháu với Tiểu Huyền, bao giờ các cháu mới có tin vui? Đến lúc đó nhớ báo tin cho chú thím, chú thím vào thành phố thăm các cháu.”

Lý Huyền ngẩn ra, hoá ra chú Vương nghĩ hai người là người yêu!

Cô đang định đi ra ngoài giải thích việc này, chợt thấy Lâm Hi cười nhạt một tiếng, cụng chén rượu với chú Vương: “Chờ cháu theo đuổi được cô ấy, nhất định sẽ mời chú thím.”

Ồ? Hiếm khi thấy anh đối đãi với người khác hòa thuận như vậy, suy bụng ta ra bụng người, xem ra Lâm Hi thật sự bị tấm lòng chân thành của vợ chồng chú Vương đả động rồi.

Đợi đã! Đây không phải trọng điểm!

Rốt cuộc anh đang nói bậy gì đấy! Theo đuổi cái rắm!

Camera còn đang quay mà!

Lúc này, trên kênh phát sóng trực tiếp sớm đã náo loạn.

【 Ha ha ha rốt cuộc cũng thừa nhận 】

【 Ở bên nhau ở bên nhau ở bên nhau! 】

【 23333 Tài xế già cơ trí là chú Vương sớm đã nhìn thấu tất cả rồi 】

“Hi, cô bé kia rất thích cháu, có gì tốt đều dành cho cháu.” Chú Vương lại rót cho Lâm Hi một chén rượu đầy.

“Cháu biết.” Lâm Hi gật đầu, nghiêm túc nói: “Cả đời này, cháu sẽ luôn đối xử tốt với cô ấy.”

“Sao cháu lại đứng đây?” Phía sau thím Vương bê một đĩa lạc đi tới, Lâm Hi quay đầu lại, đón lấy ánh mắt mất tự nhiên của Lý Huyền, cô vội vàng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn anh, lúng túng ngồi xuống bàn cơm, sợ chú Vương lại nói ra lời gì đó khiến mọi người xấu hổ.

“Cuộc sống trong thành phố của các cháu thật tốt, hai đứa nhà chú vào thành phố làm công ba bốn năm, trước đến giờ chưa từng trở về, trong điện thoại, nói không bao giờ trở lại gì đó.” Chú Vương uống một hớp rượu, lắc đầu nói: “Không trở lại cũng được, coi như chú chưa từng sinh hai đứa con này.”

“Chỗ này điều kiện không tốt, các cháu từ thành phố xa xôi đến đây, thật là khổ cực.” Thím Vương áy náy nói với Lý Huyền và Lâm Hi: “Nếu tiếp đãi không chu đáo, mong các cháu thông cảm.”

“Thím Vương thím đừng nói như vậy, là chúng cháu đã làm phiền chú thím.” Lý Huyền múc cho thím Vương một bát sủi cảo, cười nói: “Có việc gì nặng nhọc, cứ đẩy cho Lâm Hi là được, không phải khách khí.”

“Cô nhóc xấu xa.” Lâm Hi dịu dàng mỉm cười, vuốt tóc Lý Huyền.

【 Ngọt ngọt ngọt 】

【 Một lời không hợp là phát đường 】

【 Tôi từ chối thức ăn cho chó không rõ lai lịch, mỉm cười 】

Buổi chiều, tổ tiết mục sắp xếp vài nghệ sĩ ra ao cá câu cá, việc câu cá Lâm Hi rất lành nghề, mấy người đàn ông đứng bên cạnh ao cá, cũng chỉ có Lâm Hi, cá cắn câu từng con từng con một, bên Dương Diệp và Tần Tường không có chút động tĩnh nào.

“Lâm Hi thật là siêu!” Tô An Đồng đứng bên cạnh vỗ tay hò hét.

“A! Lại cắn câu!”

“Đáng khen đáng khen đáng khen!”

Lâm Hi khó chịu nhìn cô ta một cái, nói với nhiếp ảnh gia phía đối diện: “Anh tìm cách lừa cô ta đi đi, quá ồn ào, đây là câu cá không phải câu chim sẻ.”

Tiểu Trình tỏ vẻ bản thân cũng rất bất đắc dĩ, tính cách Tô An Đồng rất cứng đầu, cậu ấy không muốn đi ném mùi thất bại.

“Gậy tre không được!” Tần Tường cau mày, ném cây gậy tre trong tay xuống, rất chi phần uất bực dục: “Nhà tôi có một bộ dụng cụ câu cá chuyên nghiệp, mang từ Mỹ về, dùng rất tốt.”

“Có mà kỹ thuật của anh không được ấy.” Trịnh Dĩnh đứng bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa giễu cợt: “Anh xem Lâm Hi nhà người ta kìa, thùng sắp đầy rồi.”

Tần Tường hừ lạnh một tiếng, khẽ lẩm bẩm: “Đồ nhà quê dùng loại gậy tre này, đương nhiên quen tay rồi.”

Đúng lúc này, bên Dương Diệp có động tĩnh.

“Cắn câu cắn câu kìa!” Lý Huyền hưng phấn hô.

Lâm Hi quay đầu, liếc cô một cái, tự dung cảm thấy khó chịu, có gì đáng vui sướng đâu, anh câu được nhiều như vậy, cũng không thấy cô vui như thế.

Dương Diệp vội vàng ghìm tay xuống, có vẻ con cá cắn câu không hề nhỏ, không ngừng bơi trái bơi phải, dây câu cũng lắc lư theo, vẽ ra từng vòng gợn sóng trong nước.

“Mọi người mau tới hỗ trợ đi, quá lớn, không kéo được!” Dương Diệp hô một tiếng, Tô An Đồng và Trịnh Dĩnh cũng vội vàng chạy tới giúp Dương Diệp ghìm tay, Lý Huyền đến bên ao cá kéo dây câu của anh ta.

“Huyền Huyền cô cẩn thận một chút.” Dương Diệp gọi một tiếng: “Bờ ao trơn trượt, đừng để ngã vào trong nước.”

“Không sao đâu!” Lý Huyền vừa nói vừa kéo dây câu lên, phía Dương Diệp dùng sức quấn dây cước, cuối cùng cũng lôi được con cá lớn ra khỏi mặt nước, là một con cá trắm cỏ rất to, tươi roi rói bật tanh tách trên bờ ruộng, bật rất cao.

“Phù! Thật là to!” Trịnh Dĩnh sung sướng hét lên.

“Phải đến ba cân rưỡi ấy nhỉ!”

“Chắc chắn hơn hai cân rưỡi ba cân rồi.” Lý Huyền cười bắt cá lên, ném vào bên trong thùng nước của Dương Diệp.

“Dương ảnh đế, giỏi đấy!” Tần Tường cũng chạy tới xem náo nhiệt: “Được con cá lớn như vậy, người nào đó câu nhiều có ích lợi gì, tất cả cũng chỉ là cá nhỏ.”

Lâm Hi mắt điếc tai ngơ, mặt không biểu cảm nhìn cần câu của mình. Lý Huyền liếc anh một cái nói: “Cá nhỏ có thể hầm canh mà.”

Câu cá hết một buổi trưa, mọi người đều rất vui vẻ, ngày thường rất khó có cơ hội tới nơi non xanh nước biếc như thế này câu cá giết thời gian, hoàng hôn, mọi người vác cần câu cá xách theo thùng trở về, Dương Diệp tiến đến trước mặt Lý Huyền, xách thùng cá lớn đến: “Huyền Huyền, con cá này cô lấy về kho ăn đi.”

“Không cần không cần, chỗ chúng tôi cũng có.” Lý Huyền nhìn Lâm Hi đi phía sau cùng, hoàng hôn làm bóng lưng anh kéo dài như vô tận, có vẻ cô đơn.

“Đúng vậy anh Diệp, anh đưa cá cho họ, chúng ta phải làm sao?” Tần Tường lẩm bẩm nói: “Chúng ta chỉ có một con cá này thôi.”

“Ai bảo cậu mất cả buổi trưa mà không câu được con cá nào.” Dương Diệp khó chịu nói.

“Dương ảnh đế, em cũng thích ăn cá mà!” Tô An Đồng chu miệng.

“Tranh nhau làm gì, làm như mấy đời không được ăn cá ấy.” Trịnh Dĩnh mĩa mai nói một tiếng, quay đầu lại nhìn Lâm Hi: “Anh Lâm Hi, chia cho chúng em mấy con cá anh câu được không?”

Lâm Hi trầm lặng nhận thùng nước trong tay cô ấy, đổ một nửa thùng cá của mình cho cô ấy.

“Cảm ơn anh Lâm Hi!” Tô An Đồng đứng sau lưng Trịnh Dĩnh cười ngọt ngào với anh.

Lâm Hi nhún nhún vai, không nói gì, Lý Huyền nhìn anh, cứ cảm thấy tên nhóc này có chỗ nào đó không đúng, hôm nay mọi người đều rất vui vẻ, mà khuôn mặt anh, cứ như đang có ai nợ anh mười vạn tám vạn ấy.

Không biết lại giận đối với ai.

Tính tình xấu xa này, thật sự bên nhau, sau này sống chung, nhất định được ba ngày là hai bên lại tranh chấp nhau, không có lúc nào yên tĩnh.

Từ từ! Cô đang suy nghĩ gì thế!

Ai muốn ở bên anh cơ chứ!

Thật là điên mất rồi!

Cơm chiều hầm canh cá, Lâm Hi tự mình xuống bếp nấu cơm, đến khi đôi vợ chồng nhà họ Vương làm xong công việc ngoài ruộng về nhà, trên bàn đã bày sẵn thức ăn thơm ngào ngạt, củi trên bếp còn cháy đỏ rực, Lâm Hi đeo tạp dề, đưa lưng về phía bọn họ, múc canh cá từ trong nồi ra bát lớn.

Mọi thứ trước mắt đều làm cho họ kinh ngạc không thôi.

“Tiểu Hi, những... Những món này đều do cháu làm?” Thím Vương khó tin hỏi.

“Vâng.” Lâm Hi nhanh nhẹn đổ thùng nước vào trong nồi, thuận miệng lên tiếng.

“Lửa trên bếp cũng do cháu đốt?”

“Vâng.”

Hai người họ hoàn toàn không nghĩ tới, vị khách trông vô cùng tự phụ từ trong thành phố đến, làm những việc nhà kia, lại thành thạo như vậy.

“Tiểu Hi, chẳng lẽ quê quán của cháu cũng ở nông thôn sao?” Thím Vương vừa cầm giẻ giúp Lâm Hi rửa nồi, vừa tò mò hỏi.

Lâm Hi cứng người đáp một câu: “Không phải.”

“VẬY...”

“Hồi còn nhỏ cháu từng sống ở nông thôn mấy năm.” Sắc mặt Lâm Hi càng ngày càng lạnh.

“Thím Vương, ăn cơm thôi.” Lý Huyền rút đĩa ngoài cửa gọi bà ấy một tiếng, cắt ngang lời truy vấn của bà ấy: “Mau tới nếm thử tay nghề của Lâm Hi đi ạ.”

“Được, được.” Thím Vương giúp Lâm Hi tháo tạp dề, cùng đi ra khỏi phòng bếp.

Trên bàn cơm hai người họ không ngừng khen tài nấu nướng của Lâm Hi, có thể nhìn ra bọn họ vô cùng vui vẻ.

“Tiểu Hi nấu ngon thật, Tiểu Huyền, tương lai cháu thật có phúc.” Thím Vương cười tùm tùm nói.

Lý Huyền đang cầm đũa chuẩn bị gấp đồ ăn, nghe vậy, thoáng khựng lại, sau đó ngược mắt đón nhận ánh mặt cười như không cười của Lâm Hi, kinh hồn bạt vía, không dám tiếp lời thím Vương.

Quan tâm cô làm gì chứ!

Sau khi ăn cơm tối, Lý Huyền giúp thím Vương thu dọn trong bếp, Dương Diệp đi vào sân nhỏ nhà họ Vương, Lâm Hi ngồi một mình bên

giếng hút thuốc, thấy anh ta đi vào, không hề đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía núi xa xa.

Dương Diệp thân thiện chào hỏi với Lâm Hi, sau đó hỏi anh: “Lâm Hi, Huyền Huyền ở đâu?”

Huyền Huyền? Gọi cũng thân thiết nhỉ.

Lâm Hi giương mắt quan sát anh ta một lượt, đầu tóc gội sạch, còn cố ý vuốt tóc, đôi kính mới mặc quần áo mới, cả người rất chi sáng sủa.

Thật là trịnh trọng!

Lâm Hi ném tàn thuốc xuống đất, xoa mắt, lười biếng đút tay vào trong túi, không để ý đến Dương Diệp, xoay người đi luôn.

Dương Diệp tự mình vào nhà, chào hỏi với chú Vương, sau đó gọi Lý Huyền: “Huyền Huyền, tôi có lời muốn nói với cô, cô ra đây với tôi một chút nhé.”

“Ồ, được.” Lý Huyền dùng khăn lông lau tay ướt, cởi tạp dề ra ngoài sân nhỏ đi dạo với anh ta, Lâm Hi nhìn họ đứng dưới gốc cây hòe già bên sườn núi nhỏ nói chuyện, quay đầu lại, màn hình camera đen thùi đối diện mặt anh.

“Quay cái rắm!” Lâm Hi khó chịu lắm bầm một tiếng, lập tức đi về phòng.

【 Hình như người nào đó tức giận rồi 】

【 Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, người nào đó đang ghen 】

【 Cũng theo nhiều năm kinh nghiệm của tôi, Dương ảnh đế định xuống tay với Huyền Huyền của tôi 】

【 Hi Gia anh mà còn không chạm được đến Huyền Huyền của tôi thì sẽ bị ảnh đế đào đi đấy 】

【 Vòng luẩn quẩn này thật loạn 】

Buổi tối, mưa nhỏ rơi tí tách tí tách ngoài cửa sổ, Lâm Hi đốt đèn ngồi khoanh chân trên giường.

Lý Huyền khẩn trương trở mình đưa lưng về phía anh.

“Hôm nay có cần tôi hát ru một bài cho cô ngủ không?”

“Không... Không cần.”

Dường như Lâm Hi vẫn chưa nằm xuống, điều này làm trong lòng Lý Huyền bắt đầu khua chiêng gõ trống bất an: “Mau ngủ đi, hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi.”

“Dương Diệp tìm cô nói gì thế?” Lâm Hi đột nhiên mở miệng hỏi.

Lý Huyền quay đầu lại nhìn anh, đột nhiên có cảm giác bị chất vấn, cô ngẩng đầu nhìn camera, nghe Lâm Hi nói: “Không có máy ghi, người khác không nghe được.”

“Không có gì.” Lý Huyền thuận miệng nói dối.

“Tôi bảo, cô đừng đồng ý với anh ta.” Lâm Hi đột nhiên nói.

Lý Huyền ngẩn người, ngồi dậy nhìn anh, trong bóng đêm không nhìn rõ được vẻ mặt của anh, nhưng Lý Huyền vẫn thấp thoáng cảm nhận được dường như anh thật sự có chuyện muốn nói, chẳng lẽ, anh biết rồi? Dương Diệp từng nói với anh ư?

“Nhưng mà... Tôi đã đồng ý rồi!” Lý Huyền thấp thỏm nói.

“Đồng ý rồi?”

“Đúng thế!”

Lâm Hi chợt lặng im ba giây, sau đó xoay người nằm xuống giường, giường kêu kễ kễ kễ kễ vài tiếng, anh đưa lưng về phía cô, không nói một lời, giống như vẫn còn hờn dỗi.

Lý Huyền không nghĩ ra, có chuyện gì thế nhỉ!

Cô cũng nằm xuống, cảm thấy không thể giải thích được.

“Này, vì sao không thể đồng ý với anh ta?” Rốt cuộc sau khi im lặng hơn mười phút, Lý Huyền đành lên tiếng hỏi.

Lâm Hi kêu một tiếng: “Cô đâu thích anh ta.”

“Dương ảnh đế rất tốt, rất biết chăm sóc tôi.” Lý Huyền vẫn truy hỏi: “Vì sao không thể đồng ý?”

“Cô nói thật?” Giọng Lâm Hi càng thêm trầm thấp đến đáng sợ.

“Đúng vậy.”

Lý Huyền cảm thấy cả tối nay anh rất kỳ lạ, Dương Diệp tìm cô, hy vọng cô có thể tham dự chế tác ca khúc chủ đề cho bộ phim truyền hình mà anh ta sắp đóng vai diễn viên chính sắp tới, trước đây Lý Huyền cũng từng hợp tác nhiều lần với Dương Diệp, thế nên chưa suy nghĩ đã đồng ý rồi, nhưng việc này cũng đâu ảnh hưởng đến lợi ích của Lâm Hi, chẳng lẽ là vì anh ghét Dương Diệp? Không thể nào, hai người không thù không hận mà?

Lý Huyền không nghĩ ra, Lâm Hi cũng không lên tiếng, cô nhắm hai mắt lại, nhanh chóng đi vào giấc mơ.

Ngày hôm sau Lý Huyền dậy, chăn đơn của anh đã được gấp ngay ngắn, người đã không thấy đâu, xuống tầng, thím Vương nói sáng sớm Lâm Hi đã đi theo chú Vương ra đồng làm việc, đương nhiên người quay phim Tiểu Trình cũng khiêng thiết bị đi cùng anh rồi.

Ăn xong bữa sáng, thím Vương định lên núi hái nấm, Lý Huyền muốn đi cùng mở mang tầm mắt, sau trận mưa hôm qua, hôm nay dưới gỗ mục cành khô trên núi nhất định mọc lên rất nhiều nấm, thay xong quần áo, vừa mới ra ngoài sân đã gặp được Trịnh Dĩnh và Tô An Đồng, mọi người dứt khoát cùng nhau lên núi.

Thím Vương dẫn theo ba cô gái đi lên núi Bạch Vân, thôn Cao Tỉnh nằm dưới chân núi Bạch Vân. Tối hôm qua có trận mưa, dường như đã cọ rửa toàn bộ cỏ cây trên núi, bùn đất thoang thoảng cảm giác tươi mát, bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời xuyên qua tán cây chiếu xuống đường núi bóng cây loang lổ, ven đường có thể nhìn thấy nấm ngũ sắc sặc sỡ.

Lý Huyền nhìn mấy cây nấm có hình dáng kỳ lạ mà đáng yêu, không nhìn được định hái lên, lại bị thím Vương ngăn cản, bà nói cho Lý Huyền, có loại nấm có độc, không thể tùy ý chạm vào.

Trịnh Dĩnh và Tô An Đồng nhìn cái gì trên núi cũng thấy mới mẻ, hai người họ lên núi, coi như là lên núi du lịch, căn bản không phải giúp hái nấm, dọc theo đường đi không ngừng cười nói vui vẻ.

Lý Huyền theo sát thím Vương, cẩn thận nghe bà giới thiệu những loại nấm khác nhau, những cái đó có độc, cái kia không độc, thấy nhiều, bản thân cô cũng có thể tự phân biệt được một ít, những cây nấm có nhiều màu sắc, hình thù kỳ quái, đại đa số đều có độc, ngược lại hình dáng không nổi bật, bình thường giản dị một chút, mới là nấm có thể hái về ăn.

Lý Huyền hái một khóm nấm chè bỏ vào trong rổ của mình, quay đầu lại, không thấy bóng dáng Trịnh Đình và Tô An Đồng đâu cả.

Lại chạy đi đâu chơi rồi?

“Thím Vương, hình như bạn của cháu... Đi lạc!”

Nghe vậy thím Vương quay đầu lại, rõ ràng có vẻ luống cuống: “Đi lạc lúc nào?”

“Cháu không biết ạ.” Lý Huyền không để ý các cô ấy, kết quả vừa quay đầu lại đã phát hiện không thấy hai người kia đâu, có lẽ gặp được thứ gì đó hay ho nên bị chậm mất nửa đường.

“Núi Bạch Vân rất lớn, lạc đường ở đây không phải chuyện đùa đâu!” Thím Vương sốt ruột vội vàng quay lại: “Chúng ta quay về tìm xem!”

“Vâng!” Lý Huyền cũng bất chấp những thứ khác, đi về theo thím Vương, sớm biết vậy cô đã dẫn Mao Mao và Tây Bảo đi cùng rồi, như thế tìm người cũng nhanh hơn một chút.

“Trịnh Đình, Tô An Đồng!” Tiếng gọi của cô quanh quẩn khắp núi rừng.

Không có ai trả lời.

Lên núi xuống núi đều có vài nhánh đường nhỏ, không biết hai người này có thể rẽ vào lối khác hay không, Lý Huyền đề nghị với thím Vương chia nhau đi tìm, thím Vương không đồng ý: “Đã bỏ rơi mấy cô gái kia rồi, thím cũng không thể để lạc mất cháu.”

Nhưng hai người tìm như vậy, không biết phải tìm đến khi nào, người quay phim cũng không đuổi kịp, chứ không còn có thể liên hệ với tổ tiết

mục phá người đi lên tìm, bây giờ điện thoại của các cô đều bị tổ tiết mục thu đi, căn bản không thể liên hệ với người khác.

“Thế nếu không thì như này, thím Vương, thím biết đường, bây giờ thím tìm trong núi, cháu xuống núi tìm người hỗ trợ!” Lý Huyền đề nghị.

“Như vậy cũng được! Cháu cứ đi dọc theo con đường này xuống, là có thể xuống núi!” Thím Vương nói: “Cháu biết đường chưa?”

“Vâng, cháu biết rồi.” Lý Huyền không phải người mù đường, cảm giác phương hướng của cô rất tốt.

Lý Huyền đi chưa bao lâu, thím Vương đã tìm thấy Trịnh Dĩnh và Tô An Đồng đang nghịch nước bên dòng suối nhỏ: “Ôi, các cháu ở đây hả, làm thím Vương sợ gần chết!”

“Thím Vương, chỗ này thật là đẹp!” Trịnh Dĩnh quay đầu lại cười nói: “Giống như chốn tiên cảnh vậy.”

“Có gì đẹp đâu, cũng chỉ thế thôi mà.” Ngày nào thím Vương cũng nhìn nên không cảm thấy có gì lạ: “Mau đi về với thím.”

“Ơ? Đã phải đi rồi ạ? Cháu chơi vẫn chưa đã mà!” Tô An Đồng cười giầy dùm chân nghịch suối nước, có vẻ không tình nguyện rời đi.

“Thím cứ tưởng các cháu đi lạc, để Tiểu Huyền xuống núi mời người đi lên tìm, bây giờ mau quay lại báo tin, đừng để mọi người lo lắng.” Thím Vương giải thích.

“Được rồi, đi thôi.” Trịnh Dĩnh đi giầy, ý thức được hành vi bốc đồng của mình có thể đem đến phiền phức lớn cho tổ tiết mục và người dân, cũng có chút áy náy, vội vàng đi theo thím Vương xuống núi.

Kết quả chờ đến khi mọi người về đến thôn Cao Tinh, lại được thông báo, Lý Huyền vẫn chưa trở về.

“Vẫn chưa trở về?” Thím Vương ngăn người: “Không đúng! Tôi để cô bé xuống dưới báo tin, tại sao bây giờ vẫn chưa trở về?”

Đạo diễn Chu Dịch lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng triệu tập tất cả nhân viên trong đoàn phim, lên núi đi tìm, thím Vương cũng gọi vài người dân đến, chia nhau dẫn mọi người lên núi đi tìm cô.

Lý Huyền cảm thấy càng đi càng không ổn, cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên xa lạ, đến khi cô nhận ra phía trước xuất hiện một con đường mòn lên núi, mới ý thức được, mình đã đi nhầm đường, rõ ràng tất cả đường đều dẫn xuống sườn núi, không nên có đường lên sườn núi.

Cô lập tức thay đổi quay đầu lại, sau khi đi hơn nửa giờ, phía trước chia ra thành hai con đường.

Xong đời rồi, hiện tại cô không nhớ rõ vừa nãy mình đã đi con đường nào.

Trong rừng, núi lớn đường nhỏ đan xen phức tạp, cô không thể tự đi ra ngoài.

Lý Huyền không biết nên tiếp tục đi, hay là ngồi ở đây chờ mọi người đến tìm cô, đúng lúc cô đang phân vân, đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt sột soạt trong rừng cách đó không xa, dường như có động tĩnh.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô, cái đêch đừng nói là thú dữ đấy nhé!

Lý Huyền vểnh tai lên nghe ngóng một lát, nhận ra hình như không phải tiếng động của thú dữ, mà là tiếng bước chân người, trong lòng Lý Huyền vui vẻ, chạy đi tìm theo nơi phát ra tiếng, quả nhiên, trong rừng cây

có một người phụ nữ mặc quần áo nông thôn, ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi, đang ăn nửa cái bánh nướng lớn trong tay, Lý Huyền vui mừng khôn xiết, gọi cô ấy một tiếng: “Này! Chào cô!”

Kết quả người phụ nữ kia vừa thấy có người đến gần, vội vàng đứng dậy, quay đầu chạy.

Lý Huyền kinh hãi, trông cô đáng sợ lắm hả? Tại sao nhìn thấy cô lại chạy?

“Này! Cô đợi đã!” Lý Huyền đuổi theo, sau khi người phụ nữ kia nghe thấy tiếng Lý Huyền, rốt cuộc cũng bước chậm dần, ngừng lại, do dự quay đầu quan sát cô: “Tiếng phổ thông?”

Đương nhiên Lý Huyền nói là tiếng phổ thông tiêu chuẩn nhất, nhưng cô lại ăn mặc không khác người dân ở đây.

“Cô không phải người ở đây?” Người phụ nữ kia nghi ngờ hỏi Lý Huyền.

“Tôi không phải.” Lý Huyền giải thích: “Tôi quay chương trình ở đây, kết quả bị lạc đường trong núi, ôi... Cô?” Cô cũng nhận ra, người phụ nữ mặt xám mày tro, trông vô cùng chật vật này, cũng nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

“Quay chương trình?” Người phụ nữ kia nghe vậy, hoảng loạn bắt lấy cánh tay Lý Huyền: “Cô cứu tôi với!”

Hết chương 32

Lời editor: Vẫn câu nói cũ, quá nhiều câu lương cho ngày hôm nay huhu:<

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 33

Lâm Hi khiêng cái cuốc, kéo ống quần, cùng chú Vương đi trên ruộng, trên đù anh dính đầy bùn, trông vô cùng nhếch nhác, điều này làm cho chú Vương rất áy náy.

“Tiểu Hi, đưa cái cuốc cho chú đi.”

“Không sao, cũng không nặng.”

Chưa về đến thôn, Lâm Hi đã nhìn thấy Mao Mao và Tây Bảo từ xa, sủa gâu gâu từ bờ ruộng thượng chạy tới, Lâm Hi chào đón, ngồi xổm xuống vuốt ve chúng, ngẩng đầu lại không nhìn thấy Lý Huyền, tò mò hỏi một tiếng: “Tại sao mẹ lại thả các con ra?”

Hai chú chó có vẻ rất nôn nóng, Mao Mao cắn ống quần Lâm Hi, muốn kéo anh về, Tây Bảo trực tiếp lăn lộn bên bờ ruộng trước mặt, lăn đến khi mình dính đầy bùn, sủa to gâu gâu với anh.

Đúng lúc này Trịnh Dĩnh từ trên sườn núi vội vàng chạy xuống, hô to một tiếng với anh: “Lâm Hi! Lý Huyền bị lạc đường trên núi rồi!”

Cái cuốc trên tay Lâm Hi rơi xuống đất, bất chấp tất cả, chạy như điên về phía thôn Cao Tĩnh! Hai chú chó một trước một sau đi theo bên người anh.

Trở về thôn Cao Tĩnh, đúng lúc chạm mặt trưởng thôn dẫn theo vài người dân trong thôn đến, nhìn thấy đạo diễn Chu Dịch, Lâm Hi túm cổ áo đạo diễn, suýt chút nữa trực tiếp nhấc bổng cả người đạo diễn lên: “Lý

Huyền ở đâu?” Giọng anh trầm thấp đến đáng sợ, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, đỏ rực, rất đáng sợ.

“Lâm Hi, anh bình tĩnh một chút.” Nhiếp ảnh gia Tiểu Trình bên cạnh vội vàng lại đây khuyên giải: “Cô ấy vẫn ở trên núi, đã phái người đi tìm, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Sắc mặt Lâm Hi rất tệ, gân xanh trên huyết Thái Dương nổi lên: “Sẽ không xảy ra chuyện gì?” Giọng anh trầm thấp đến đáng sợ: “Lạc đường trên núi lớn như vậy, cậu dám nói với tôi là sẽ không xảy ra chuyện gì?”

Tìm người đi lạc trên một ngọn núi lớn như vậy, không khác gì tìm kim dưới đáy biển, trong núi nguy hiểm tứ phía, có bầy của thợ săn, thú dữ răn độc nhiều không thể đếm hết, mỗi năm đều có người bị lạc đường trên núi lớn, ngay cả thi thể cũng không thấy, tại sao sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Anh ném Chu Dịch xuống, xoay người đi ra khỏi thôn, đi về phía trong núi, hai chú chó cũng sủa gâu gâu đuổi theo anh.

“Lâm Hi, cậu quay lại đây!” Chu Dịch ở phía sau tức hộc máu hét to một tiếng: “Nếu cậu cũng lạc mất thì phải làm sao!”

Lâm Hi không quay đầu, trợ lý Lý Vi Long vội vàng đuổi theo Lâm Hi, trưởng thôn cũng vội vàng dẫn nhóm thôn dân đến, đi theo anh lên núi, tiếp tục tìm người.

“Lý Huyền!” Cả buổi chiều, âm thanh của anh quanh quẩn khắp núi đồi Bạch Vân, chưa từng có cảm giác như thế, giống như mất đi người con gái này, là mất đi toàn bộ thế giới.

Hai chú chó không biết mệt mỏi vừa chạy vừa tru lên, nghe nghe bên này ngửi ngửi bên kia, nhưng mùi trong núi thật sự quá mức phức tạp, rất nhanh Mao Mao đã không thể lần ra manh mối, bất lực quay đầu lại nhìn

Lâm Hi, trên phương diện tìm người, Mao Mao thật sự kém hơn Tây Bảo, là một chú chó lông vàng, trên phương diện tìm người này nó có được ưu thế, hơn nữa nó do Lý Huyền một tay nuôi lớn, cũng quen thuộc mùi hương của cô hơn, cho nên Lâm Hi luôn đi theo Tây Bảo tìm người.

Rất nhanh, Tây Bảo dừng lại trong một khu rừng, ngửi mặt đất thật lâu, bới bới cành khô lá rụng trước chân, sau đó đột nhiên sủa gâu gâu nặng lên. Lâm Hi chạy tới, thấy Tây Bảo bới được một sợi dây chuyền từ bên trong đồng lá rụng!

Là chiếc vòng cổ Tiffany mà anh tặng cho cô.

Tại sao lại rơi ở đây?

Lâm Hi cầm chiếc vòng cổ, tay không cầm được mà run lên...

Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao dây chuyền lại rơi ở đây!

“Lý Huyền!” Lâm Hi đứng dậy, tìm kiếm khắp nơi trong rừng, muốn tìm thêm nhiều manh mối mà cô để lại.

Nhưng mà, không thu hoạch được gì...

Nơi đứt gãy trên sợi dây chuyền kia thật sự thô bạo, giống như bị người giật mạnh ra, rất có khả năng là Lý Huyền tự mình giật đứt.

Nhất định đã xảy ra chuyện!

Hai giờ trước.

Trong rừng, Lý Huyền nghe người phụ nữ kia kể lại chuyện mình vừa trải qua.

Cô ấy tên là Bạch Linh Linh, năm mười chín tuổi từ nông thôn lên thành thị làm việc kiếm tiền đóng học phí cho em trai, kết quả bị tên gọi là “Giám đốc” lấy ba vạn năm ngàn khối bán đến thôn Thượng Lương, bán cho một hộ họ Trần.

Thôn Thượng Lương và thôn Cao Tình cách nhau một ngọn Bạch Vân, tuy coi là thôn bên, nhưng khoảng cách cũng không gần.

Cô ấy ở thôn Thượng Lương suốt ba năm, không, phải là bị nhốt lại suốt ba năm, ba năm nay không có lúc nào là cô ấy không nghĩ trốn đi, lần này vất vả lắm mới tìm được cơ hội, hạ thuốc chó trong nhà, nhân buổi tối lúc mọi người ngủ say, gã đàn ông kia “Thỏa mãn” xong quên khóa chân cô ấy lại, cô ấy mới trốn thoát, lén lấy đi toàn bộ bánh bao lương khô trong nhà, không đi đường lớn, mà trực tiếp trốn vào núi Bạch Vân, trốn trong núi hai ngày một đêm, chuẩn bị tìm một con đường khác để ra ngoài. Mấy ngày nay ở trong núi, chỉ cần vừa thấy có bóng người cô ấy đã trốn đi, căn bản không dám xin giúp đỡ, bởi vì ở đây làng trên xóm dưới đều một lòng, “Vợ” nhà ai chạy bị người khác bắt gặp, đều sẽ đưa trở về, ba năm nay, cô ấy đã từng gặp quá nhiều cô gái bị bán cuối cùng bị đưa về “Nhà”, không bị đánh đến chết thì cũng bị đánh gãy chân, kết cục rất thảm.

Biết Lý Huyền không phải người ở đây, Bạch Linh Linh như gặp được cứu tinh, túm chặt lấy tay cô không chịu buông ra, tựa như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, liên tục nói: “Cô dẫn tôi đi đi? Cầu xin cô dẫn tôi đi! Tôi không muốn ở lại đây! Tôi không muốn sinh con cho anh ta, tôi phải về thành phố, mẹ tôi em trai tôi, nhất định đang tìm tôi khắp nơi, bọn chúng không phải người! Bọn chúng đều là thú đội lột người!”

“Cô bình tĩnh một chút!” Lý Huyền vỗ lưng cô ấy, không ngừng trấn an cô ấy, tinh thần người phụ nữ Bạch Linh Linh này có vẻ không bình thường, vô cùng nhạy cảm, thường xuyên dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Lý Huyền: “Cô thật sự không phải người của bọn chúng chứ? Cô không lừa tôi chứ?”

Lý Huyền chú ý tới, một bàn tay của Bạch Linh Linh vẫn luôn giấu trong ống tay áo.

“Tôi thật sự không phải người của bọn chúng.” Lý Huyền bất đắc dĩ giải thích, nhìn về phía tay cô ấy: “Cô cầm gì trong tay thế?”

“Kéo.” Bạch Linh Linh lấy một cái kéo dài ra cho Lý Huyền xem, Lý Huyền không nhìn được dịch ra sau, đành phòng nhìn cô ấy.

Bạch Linh Linh trầm giọng, vẻ mặt rất quyết tuyệt, cầm kéo đề lên cổ của mình: “Nếu tôi bị bắt, tôi sẽ giết chính mình.”

Giọng điệu cô ấy làm Lý Huyền không rét mà run.

“Cô cắt kéo đi được không.” Lý Huyền nhìn bộ dáng này của cô ấy mà kinh hồn bạt vía.

Bạch Linh Linh cắt kéo đi, lại hỏi Lý Huyền: “Bây giờ chúng ta về thẳng thành phố hả? Cô có xe không? Cô đi một mình hay nhiều người? Đều là người thành phố sao?”

Cô ấy hỏi quá nhiều vấn đề, Lý Huyền đành phải giải thích với cô ấy: “Chúng tôi đang ghi hình show truyền hình thực tế, quay ở thôn Cao Tĩnh, hôm nay lên núi hái nấm, kết quả lạc đường, tôi đang tìm đường trở về, cô có thể về cùng tôi, yên tâm, tôi sẽ không để cô bị bắt đi.”

Bạch Linh Linh nhìn Lý Huyền, đột nhiên mắt sáng rực lên, kích động nói: “Cô là ngôi sao! Tôi nhận ra cô rồi! Cô là ca sĩ hát rất hay... Cô tên là...”

“Tôi là Lý Huyền.” Lý Huyền không ngờ, cô gái nhỏ này lại nhận ra cô.

“Ôi! Không sai! Lý Huyền!” Bạch Linh Linh nắm lấy tay cô: “Trước đây lúc làm việc tôi rất thích nghe cô hát! Vô cùng vô cùng hay!”

“Cảm ơn...”

Không ngờ là một bạn fan hâm mộ.

“Cô ở đây ba năm?” Lý Huyền cau mày quan sát cô ấy, sắc mặt cô ấy rất tẻ, da xanh xao, khóe miệng trắng bệch khô nứt, nhìn dáng vẻ cũng không giống 21 tuổi, ngược lại phải là bộ dáng hai mươi bảy tuổi mới đúng, tóc tai rối tung, trông có vẻ đã rất lâu không gội, trên người mặc một chiếc áo ngắn không vừa người của đàn ông, chằng chịt mụn vá.

Bạch Linh Linh gật đầu, đôi mắt vừa to vừa đen trợn trừng trên khuôn mặt nho nhỏ, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ.

“Ba năm, ba năm, qua mỗi một ngày, tôi lại khắc một vạch trong phòng, tôi từng đếm, 1258 vạch.” Khi nói chuyện Bạch Linh Linh vẫn túm chặt lấy tay Lý Huyền, có vẻ rất không có cảm giác an toàn.

“Đừng sợ, hiện tại không có việc gì, tôi nhất định sẽ đưa cô ra ngoài!” Lý Huyền nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô ấy trấn an.

Nhưng mà đúng lúc này, bước chân Bạch Linh Linh đột nhiên dừng lại, Lý Huyền quay đầu lại nghi ngờ nhìn cô ấy, chỉ thấy vẻ mặt cô ấy chột căng thẳng.

“Cô làm sao vậy?” Lý Huyền còn chưa nói ra khỏi miệng, Bạch Linh Linh đột nhiên che miệng cô lại: “Xuyt! Có người tới! Người bắt tôi tới! Chạy mau!” Cô ấy vừa dứt lời đã túm ống tay áo Lý Huyền xoay người chạy.

Lý Huyền còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, người ở đâu? Có phải cô ấy quá nhạy cảm hay không?

Kết quả chưa chạy được vài bước, đã nghe thấy tiếng quát của đàn ông ở phía sau: “Tìm được rồi! Trần Thăng, tìm được vợ mày rồi!”

“Còn chạy à! Xem ông đây về có đánh gãy chân mày không!”

“Đứng lại!”

Gâu gâu gâu!

Lý Huyền không nghĩ tới, đối phương lại dắt theo chó! Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, vài con chó vừa to vừa khỏe đã đuổi theo, hung dữ sủa như điên về phía hồ.

Cô thật sự rất hối hận không dẫn Mao Mao đi cùng.

Mấy con chó lập tức đuổi theo hai người, chặn đường đi của các cô, Bạch Linh Linh vốn đang định chạy vào trong rừng cây, kết quả bị chó cắn vào ống quần.

“Cút ngay!” Lý Huyền nhặt một cành cây lên, hung tợn định dọa lùi đàn chó, nhưng đàn chó lại không hề sợ hãi, mà Lý Huyền bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Vì sợ hãi cực độ và kích động, gót chân Bạch Linh Linh mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất, Lý Huyền đỡ cô ấy, đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng huýt sáo, đàn chó không sủa nữa, lùi về phía sau mấy gã đàn ông.

Đi lên là một nhóm sáu gã thanh niên trai tráng khỏe mạnh, một gã có làn da ngăm đen, đầu đinh, vóc dáng không chênh lệch mấy với Lý Huyền đi tới thô bạo kéo Bạch Linh Linh lại, Bạch Linh Linh ôm chặt cánh tay Lý Huyền không chịu buông ra: “Tôi không về với anh đâu! Tôi không! Tôi phải về nhà! Tôi phải về nhà!”

“Bốp” một tiếng, gã đầu đình kia tát một cái vào mặt Bạch Linh Linh: “Thôn Thượng Lương chính là nhà của mày, ông đây là đàn ông của mày, mày phải đi về, về đâu? Ông đây tốn ba vạn năm ngàn tệ mua mày, năm ngàn tệ kia ông đây cho thêm, chính là vì thấy bộ dáng mày đẹp, muốn chạy, không có cửa đâu.”

Bạch Linh Linh bị gã đánh đến mức lão đảo ngã xuống đất, ngây ngẩn cả người.

“Tại sao anh lại đánh người!” Lý Huyền vội vàng chạy tới bảo vệ Bạch Linh Linh, nâng cô ấy dậy.

“Trần Thăng, con vợ nhà mày một mình chạy đi, kết quả lại thành hai đứa, ha ha!” Có gã trêu chọc cười nói.

“Con đàn bà này từ đâu tới?”

“Không phải người ở chỗ chúng ta đúng không?”

“Nghe giọng nói không giống, trông xinh đẹp như vậy, giống người trong thành phố tới.”

“Không phải chạy trốn cùng với món hàng rách nát kia chứ?”

“Mang về cùng đi, xem là đàn bà nhà ai trốn, cho người tới nhận.”

“Nhỡ đâu không ai nhận thì sao?”

“Vậy thì làm vợ Vương Cửu Đản tao đi! Ha ha ha”

“Sao lại làm vợ của mày, thôn chúng ta có hơn mười tên côn đồ! Đến phiên Vương Cửu Đản mày hả? Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.”

Mấy gã đàn ông trêu chọc lẫn nhau, bọn chúng nói giọng đặc sệt giọng địa phương, tốc độ nói rất nhanh, Lý Huyền nghe không hiểu lắm, nhưng

cũng rõ ý đồ của bọn chúng không tốt, trông bộ dáng có vẻ định mang cô về cùng, cô lẳng lẳng tháo dây chuyền trên cổ mình, mượn khoảng cách với Bạch Linh Linh, vùi vào đồng lá khô, có lẽ Lâm Hi không nhìn thấy, nhưng Tây Bảo nhất định có thể tìm được!

Bạch Linh Linh thấy tình thế không ổn, lấy kéo ra chìa về phía mấy gã kia: “Các anh không được lại đây!”

Mấy gã kia nhìn cô ấy như đang xem trò hay, bật cười trào phúng, rõ ràng không tin cô ấy dùng kéo có thể làm gì được bọn chúng.

Bạch Linh Linh trực tiếp nhắm thẳng vào cổ của mình: “Tôi có chết! Cũng sẽ không theo các anh trở về!”

“Cho rằng tao còn không hiểu mày ư?” Trần Thăng lạnh nhạt châm chọc: “Một khóc hai ầm ỉ ba thắt cổ, mày có bản lĩnh thì chết thử xem!”

Bạch Linh Linh trừng mắt nhìn gã, banh mặt, môi không nhin được mà run rẩy, Lý Huyền nhìn chăm chăm cô ấy, tinh thần cô ấy rất không bình thường, trong ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng làm người khác sợ hãi, không phải cô ấy đang đe dọa bọn chúng, cô ấy nói thật! Đúng lúc Bạch Linh Linh cầm kéo hướng về phía động mạch chủ tâm vào, Lý Huyền đột nhiên nhào tới, đẩy cô ấy ngã xuống đất, giật lấy cây kéo ném sang một bên, túm cổ áo cô ấy hô to: “Không được bỏ cuộc! Tôi sẽ cứu cô! Tôi sẽ cứu cô đi ra ngoài!”

Đôi mắt Bạch Linh Linh trống rỗng, cả người như bị rút hết sức lực, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Mấy gã đàn ông thô lỗ mang hai người phụ nữ về thôn Thượng Lương.

Hết chương 33

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 34

Thôn Thượng Lương hoang vắng nghèo khó hơn thôn Cao Tỉnh, phụ nữ rất ít, chỉ có mười mấy tên côn đồ, cả ngày ăn không ngồi rồi, đi lại trong thôn, trộm cắp. Trong nhà có một chút tiền, đều mua vợ, bất kể ngốc hay tàn tật, chỉ cần là phụ nữ đều được, mua vợ rồi thì sinh con, một đứa hai đứa ba đứa bốn đứa năm đứa, có thể sinh được bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu, thôn Thượng Lương gì cũng không có, chỉ có sinh sản là nhiều.

Lý Huyền bị bọn chúng xô xô đẩy đẩy mang về thôn, trên đường từ cổng thôn đi vào, vô cùng nhiều trẻ con, những khoảng sân mở rộng, có phụ nữ cũng trẻ con, tay nắm một đứa, còn cho bú một đứa, sau song sắt nhà đen như mực, từng đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào cô, không mang theo một chút cảm xúc, thể lương lạnh nhạt.

Vừa tiến vào thôn Thượng Lương, Lý Huyền đã cảm thấy áp lực, giống như có thứ gì đó che miệng cô lại, hít thở không thông, đây là nơi... Làm người ta tuyệt vọng đến nhường nào!

Hoàng hôn, chim mỏi về tổ.

Lâm Hi vẫn nắm chặt chiếc khuyên tai kia, quay đầu lại túm bừa lấy một người dân, giọng rất kích động: “Ngoại trừ thôn Cao Tỉnh, gần đây còn có những thôn nào?”

“Xung quanh núi Bạch Vân à, còn có thôn Thượng Lương, thôn Hạ Lương, thôn Hoàng Thạch...” Người dân kia nói liên tục ra năm sáu tên

thôn.

“Gần đây nhất là thôn nào?”

“Gần đây nhất... Gần đây nhất chính là thôn Thượng Lương và thôn Hạ Lương.”

Điện thoại trợ lý Lý Vi Long chột vang lên, là đạo diễn Chu Dịch gọi đến, Lâm Hi chạy vài bước tới, trực tiếp giật lấy điện thoại, tiếng của Chu Dịch ở đầu bên kia điện thoại rất dồn dập: “Lâm Hi, bên trưởng thôn truyền tin tức đến, nói thôn Thượng Lương bắt được hai cô vợ đang chạy trốn trên núi Bạch Vân, một người không phải người trong thôn, có khả năng chính là Lý Huyền! Hiện tại bên trưởng thôn đã xuất phát đi thôn Thượng Lương trước...”

Lâm Hi chưa nghe xong đã cúp điện thoại.

“Dẫn tôi đến thôn Thượng Lương.”

Sân nhà Trần Thăng rất nhỏ, nhà đắp gạch mộc, Lý Huyền bị nhốt trong phòng chứa củi tối đen như mực, trên sân truyền đến tiếng kêu thê thảm của Bạch Linh Linh, tay Lý Huyền cầm lấy song sắt không ngừng đung đưa, gân cổ lên hét to: “Thả tôi ra ngoài! Các anh thế là trái pháp luật! Không được đánh cô ấy!”

Xuyên qua song sắt, cô trơ mắt nhìn Trần Thăng cầm xích chó, liều mạng quất đánh Bạch Linh Linh, Bạch Linh Linh quỳ rạp trên mặt đất, bị đánh đến mức người đầy vết thương, bò trên sân giống như loài chó, lúc này có gã đàn ông cầm dao phay tới, nói với Trần Thăng: “Chặt chân con đàn bà này đi, nó sẽ chạy không thoát!”

Lý Huyền dùng sức đập song cửa, cửa bị khóa từ bên ngoài, cô lại vội vàng chạy đến bên cửa sổ hét về phía bọn chúng: “Các anh làm như vậy là phạm pháp!”

“Phạm pháp cái gì, ông đây dạy dỗ vợ của mình, có là vua chúa hay bố ông đây cũng không thể xen vào!” Trần Thăng nhận lấy dao phay đi tới trước mặt Bạch Linh Linh.

Bạch Linh Linh vừa nhìn thấy con dao phay sắc bén kia, lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không ngừng lùi ra sau: “Đừng mà, đừng mà!”

“Không phải ngay cả chết cũng không sợ ư? Lúc này sao lại sợ hãi như vậy?” Có người dân đứng bên cạnh châm chọc mỉa mai.

“Đừng chặt chân tôi, cầu xin các anh! Cầu xin anh!” Bạch Linh Linh hoảng sợ nhìn Trần Thăng, nước mắt từ trong ánh mắt tuyệt vọng của cô ấy chảy ra, cô ấy không sợ chết, nhưng cô ấy không muốn giống thím Chu Ma, chỉ có thể nằm bò trên mặt đất, cũng không muốn giống cô vợ mới nhà họ Hứa, làm một người què, như vậy cô ấy sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này!

Người dân xung quanh đều xúi giục, khuyến khích, Trần Thăng nhìn dao phay trong tay, lại nhìn cặp chân thon dài của Bạch Linh Linh, thoáng chần chừ: “Chặt thật à?” Gã nói với Triệu mặt rõ đang âm ỉ nhất: “Tao tiêu hết ba vạn năm ngàn tệ lặn, nhận về một đứa què, cái này giá không có lời.”

“Mày tính xem từ khi nó đến thôn Thượng Lương, nó đã chạy bao nhiêu lần rồi, mày mà không thu phục nó, tương lai nếu để nó chạy ra ngoài, tiền mày tiêu mới thật sự là ném đá xuống sông, còn gây tai họa đến mấy cô vợ khác trong thôn nữa.”

“Đúng thế! Đàn bà ấy mà, chỉ cần để lại cái bụng, có thể sinh con là được, chặt chân đi, nó sẽ ngoan ngoãn.”

Mấy gã đàn ông tôi một câu anh một câu phụ họa, cuối cùng Trần Thăng vẫn bị nhóm người xúi giục, nặng nề gặt đầu, quyết tâm, cầm dao đi về phía Bạch Linh Linh.

“Đừng mà!” Nước mắt Lý Huyền chảy ra, nắm chặt song sắt đong đưa liên tục, bụi đất không ngừng rơi xuống: “Đây là trái pháp luật! Các anh sẽ gặp quả báo! Không được tổn thương cô ấy!”

“Ồn chết đi được!” Một gã đàn ông đi tới mở cửa phòng chứa củi, Lý Huyền đột nhiên lao ra định ngăn cản Trần Thăng, lại bị gã vừa tiến vào tát một cái đập người vào tường, đầu óc Lý Huyền ùng một tiếng, lỗ tai ù đi, trời đất quay cuồng, không nghe rõ tiếng người âm ỉ xung quanh.

“Đừng làm tổn thương cô ấy!” Lý Huyền thấy vài người dân giữ chặt tay chân của Bạch Linh Linh, Trần Thăng đã giơ dao lên, khoa tay múa chân dưới người cô ấy, cô bất chấp khuôn mặt đang đau đớn, liều mạng giãy giụa nhào về phía Trần Thăng, nắm chặt lấy ống tay áo của gã: “Các anh không thể làm như vậy!”

Bạch Linh Linh ngẩng mặt ngồi dưới đất, gào khóc định tránh khỏi tay của mấy gã đàn ông kia.

“Cút ngay! Lôi con đàn bà này đi cho tao!” Trần Thăng thô bạo hất tay Lý Huyền, hai gã đàn ông kéo Lý Huyền ra xa, mỗi người giữ một cánh tay, kéo cô đi.

“A! A!” Bạch Linh Linh la hét không ngừng, Trần Thăng cầm dao phay, nắm cứng chân cô ấy, do dự không biết chặt từ đâu.

“Chặt chân đi.” Có người đề nghị: “Chặt rồi nó sẽ không chạy được.”

Trần Thăng đỏ mắt, đúng lúc con dao của gã chuẩn bị chặt xuống, đột nhiên có vài người xông vào cửa lớn, trưởng thôn quát to một tiếng: “Trần Thăng! Mau dừng tay!”

Trần Thăng quay đầu lại, nhìn thấy trưởng thôn dẫn theo mấy người mặt lạ hoặc đi tới, gã ngơ ngác không nghĩ ra được gì: “Trưởng thôn, sao thế!”

Phía sau có một người đàn ông, lao đến như điên, xông vào sân, nhìn dao trong tay Trần Thăng, quay đầu lại, lại thấy có hai gã đàn ông đang giữ chặt cánh tay Lý Huyền, mặt cô sưng phù, trông rõ dấu bàn tay, da đầu Lâm Hi tê rần, tiến lên, đánh gục một gã nằm sõng soài trên mặt đất, gã khác thấy tình thế không ổn, đang định đến giúp, Lâm Hi giơ chân đá một cái, trực tiếp đá bay gã đó ra ngoài, sức lực như thế quả thật đáng sợ, khiến mấy gã đàn ông ở đây ngẩn ra, chưa từng thấy người nào liều mạng như vậy, giống như một con thú dữ phát cuồng, thờ hỗn hển.

“Lâm Hi.” Lý Huyền nhìn thấy anh, nước mắt hoàn toàn không kìm lại được mà chảy ra, Lâm Hi ngồi xổm xuống ôm Lý Huyền vào trong ngực, thương xót ấn đầu cô vào lồng ngực của mình, hung hăng trừng người dân xung quanh, ánh mắt bắn ra tia sáng, tựa như loài sói hung mãnh nhất: “Là ai... Ai bắt nạt em, nói cho tôi biết.” Lâm Hi đờ giọng xuống rất thấp, gần từng chữ một, tàn nhẫn quyết tuyệt: “Tôi giết tên đó.”

“Lâm Hi.” Cả người Lý Huyền run bần bật, gọi tên anh, nắm chặt lấy góc áo anh không muốn buông ra: “Đưa tôi... Đưa tôi rời khỏi chỗ này...”

Cô không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, một giây cũng không muốn...

Vài tiếng chó sủa truyền đến, Mao Mao và Tây Bảo một trước một sau lao vào, Tây Bảo chạy đến trước mặt Lý Huyền, không nhìn được dùng đầu lưỡi liếm tay cô, ăng ăng nước nỡ, Mao Mao bảo vệ chủ, đưa lưng về phía Lâm Hi, hướng về phía những người dân kia, dựng đứng lông trên lưng, phát ra tiếng sủa vô cùng hung dữ, vô cùng khí khái.

Trưởng thôn thôn Thượng Lương và trưởng thôn thôn Cao Tinh can thiệp một chút, sau đó giải thích chân tướng cho người dân.

Tay Lâm Hi chạm vào mặt Lý Huyền, ngón tay thô ráp xoa xoa vệt đỏ trên má cô, sau đó đứng lên, liếc mọi người xung quanh một cái, kìm nén

mà tàn nhẫn hỏi một câu: “Ai động vào cô ấy?”

Người dân xung quanh hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Triệu mặt rỗ, ánh mắt Triệu mặt rỗ né tránh, đứng bên tường lấm bầm một tiếng: “Không phải chỉ tát một cái thôi à? Đàn bà mà không đánh thì leo lên nóc nhà lạt ngói...” Gã còn chưa dứt lời đã nghẹn lại trong cổ họng, bởi vì Lâm Hi đã nhặt một cục gạch trên mặt đất lên.

“Đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!” Trưởng thôn thôn Cao Tinh vội vàng ngăn Lâm Hi lại, ngăn cản tình hình tiến thêm một bước mất khống chế.

Lâm Hi trực tiếp đẩy ông ta ra, hùng hổ đi về phía Triệu mặt rỗ, ngay sau đó vài người dân thôn Cao Tinh cũng ra ngăn Lâm Hi lại, khề khuyền nhủ bên tai Lâm Hi: “Không nên như vậy! Đây là địa bàn thôn Thượng Lương, chúng ta làm âm ỉ nhưng bọn họ có nhiều người!”

Lâm Hi mắt điếc tai ngơ, trong tròng mắt như có một ngọn lửa đang cháy, tơ máu nổi đầy, tựa như thú dữ tức giận, thôn dân ngăn anh không được, dùng sức phang gạch vào đầu Triệu mặt rỗ, Triệu mặt rỗ né tránh, kết quả lại bị đập vào vai, gã bị đau, “Á” một tiếng, cũng đỏ mắt bắt đầu phản kháng, nhấc chân đá vào bụng Lâm Hi, Lâm Hi hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, túm được bờ vai của gã, dùng vai làm đòn bẩy quăng ngã xuống đất, sau đó đứng trên cao đạp xuống, đạp thẳng vào ngực, liên tục đạp như vậy, sau đó lại đá mấy cái, đá vào ngực gã, còn tiếp tục như vậy kiểu gì cũng mất mạng!

Người dân hợp lực giữ chặt Lâm Hi, mỗi một cú đạp này đều ra sức lớn nhất, còn tiếp tục đạp xuống, không cần thận đạp chết Triệu mặt rỗ!

“Người phụ nữ của ông đây” Giọng Lâm Hi đã hoàn toàn nghẹn ngào, trầm thấp đến đáng sợ: “Người phụ nữ mà ngay cả tay ông đây cũng không đành lòng siết chặt một chút, mày cũng dám động vào? Ông đây giết mày!”

Lỗ tai Lý Huyền ù ù ù, ngẩn người.

Anh vừa mới nói gì?

Người phụ nữ của ai?

Thính giác của cô xuất hiện vấn đề rồi ư?

Cô dùng sức xoa xoa lỗ tai, tiếng ù ù ù trong đầu vẫn không biến mất.

Dưới sự giúp đỡ của người dân, Triệu mặt rỗ lăn một vòng chạy ra khỏi sân nhà Trần Thăng, tên này, căn bản là thằng điên! Ai mẹ nó muốn âm ỉ với một thằng điên chứ, gã không ngu, không thể chọc vào thì trốn không nổi chắc?

“Lâm Hi...” Lý Huyền vô lực gọi anh một tiếng, ấn sườn mặt của mình, nhíu mày: “Lỗ tai tôi... Lỗ tai hơi đau.”

“Hiện tại đi gặp bác sĩ.” Lâm Hi quay đầu lại, ngồi xồm xuống nâng Lý Huyền dậy, giọng dịu dàng: “Có tôi ở đây, đừng sợ.”

Đúng lúc Lâm Hi đỡ cô đi ra khỏi sân, Lý Huyền đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Linh Linh: “Không.” Cô lắc đầu, chỉ vào Bạch Linh Linh rồi nhìn về phía Lâm Hi: “Tôi muốn đưa cô ấy đi, cô ấy ở lại đây sẽ không còn mạng!”

Mặt Bạch Linh Linh ngập nước mắt, nhân lúc Trần Thăng không chú ý, nhanh chóng bò dậy nhào vào bên người Lý Huyền, hoảng sợ nhưng lại hy vọng, run giọng nói: “Đưa tôi đi! Cô đã đồng ý đưa tôi đi rồi!”

Trần Thăng thấy thế, không vui, túm cổ áo Bạch Linh Linh lôi về: “Có tin ông đây đánh gãy chân của mày không!”

Lý Huyền còn nắm chặt tay Bạch Linh Linh, quay đầu lại nhìn trưởng thôn và người dân thôn Cao Tỉnh: “Tôi muốn đưa cô ấy đi!”

“Việc này...” Trưởng thôn rất khó xử: “Việc này... Việc này không hợp phép tắc.”

“Đúng vậy, đây là vợ nhà họ Trần, không được đưa đi!” Người dân thôn Cao Tỉnh cũng nói khe khẽ.

“Tôi không phải!” Bạch Linh Linh ôm mặt, tuyệt vọng nước mắt: “Tôi bị bán tới đây, không phải vợ anh ta.”

“Mua bán người là phạm pháp.” Lý Huyền lạnh lùng nhìn Trần Thăng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ông đây tiêu tiền, phạm pháp cái gì! Ông đây không phạm pháp, đây là vợ của tôi! Tôi còn phải làm cô ta sinh con cho tôi! Hôm nay mấy người đừng có ai nghĩ đến chuyện mang cô ta đi!” Trần Thăng nói xong ra chặn trước cửa nhà mình, cao giọng nói: “Mấy người từ trong thành phố đến, muốn cướp vợ của tôi! Các thôn dân phải phân xử công bằng, hôm nay vợ của Trần Thăng tôi bị mang đi, ngày mai vợ của mấy người cũng sẽ bị cướp đi!”

Người dân thôn Thượng Lương lòng đầy căm phẫn kêu gào: “Nói gì cũng không thể mang vợ nhà lão Trần đi! Còn có luật pháp công lý hay không?”

“Tôi là người! Không phải đồ các anh mua!” Bạch Linh Linh tê tâm liệt phế than khóc lên án, không nhịn được mà đập vào ngực mình: “Tôi là người! Tôi là người!”

Lý Huyền nắm chặt tay Bạch Linh Linh, không buông ra.

Lâm Hi nhìn Bạch Linh Linh, đột nhiên nhớ tới Lý Xảo Chân... Bây giờ ở trường hợp này, nếu anh và Lý Huyền cứng rắn đưa người ta đi, nhất định không thể được, không nói đến đây là địa bàn thôn Thượng Lương, cho dù có cả người dân thôn Cao Tỉnh, bao gồm trưởng thôn, chắc chắn sẽ

không tình nguyện giúp bọn anh, suy cho cùng bọn họ là người bên ngoài, đi là đi, nhưng thôn Thượng Lương và thôn Cao Tỉnh liền nhau, dù sao vẫn phải tiếp xúc, xã hội nông thôn không giống trong thành phố, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, làng trên xóm dưới đều quen biết...

Nhưng nếu bọn họ cứ vậy mà đi, người phụ này chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, thậm chí có khả năng mất mạng, những việc này, Lâm Hi quá quen thuộc, anh mưa dầm thấm đất từ nhỏ, từng gặp rất nhiều cuộc đời tươi sáng, ở nơi không thấy ánh mặt trời này dần khô héo, tử vong...

“Anh nói, anh mua cô ấy hết ba vạn năm ngàn tệ phải không?” Lâm Hi quay đầu lại, bình tĩnh nói với Trần Thăng: “Tôi cho anh bốn vạn tệ, anh thả cô ấy.”

Trần Thăng vừa nghe, hơi dao động, còn có thể kiếm thêm năm ngàn tệ! Cũng không phải là số tiền nhỏ!

“Anh nói thật?”

“Tôi không mang tiền mặt, anh đưa số tài khoản cho tôi, hiện tại tôi có thể chuyển khoản cho anh.” Lâm Hi lấy điện thoại từ chỗ Lý Vi Long.

Trần Thăng thoáng nghi ngờ, lúc trước ba vạn năm ngàn tệ mua vợ kia chính là số tiền tích góp cả đời của gã và bố mẹ, tại sao người này có thể cho gã tiền nhẹ nhàng như vậy, hay là đang lừa gã!

“Tôi... Tôi chỉ nhận tiền mặt.” Trần Thăng cắn răng nói: “Đưa tiền mặt, một tay giao tiền một tay giao người.”

Ai mẹ nó mang theo bốn vạn tệ tiền mặt trong người để đưa cho anh!

Lâm Hi quay đầu lại nhìn về phía trường thôn: “Chỗ nào có thể lấy tiền?”

“Gần đây có ngân hàng trong thị trấn, từ đây đi, phải mất ba giờ.”

Bây giờ mặt trời đã ngả về Tây.

Tay Lý Huyền vẫn đang nắm chặt tay Bạch Linh Linh, làm thế nào cũng không muốn tách ra.

Cô đã bỏ qua một lần, tuyệt đối không chấp nhận lại bỏ qua lần thứ hai.

Lâm Hi nói: “Để cô ấy về thôn Cao Tình với chúng tôi, bây giờ tôi đi lấy tiền với anh.”

“Thế thì không được, nhờ đâu các anh mang theo vợ tôi chạy mất thì làm sao bây giờ.” Trần Thăng kéo dài giọng hô lớn.

“Nếu anh không yên tâm, có thể đi theo.”

Trần Thăng nghiêng đầu, nhìn Lâm Hi, lại quay đầu nhìn Bạch Linh Linh, Bạch Linh Linh bị gã liếc một cái đến bủn rủn tay chân. Trong lòng Trần Thăng tính toán, ả đàn bà này cưới về nhà ba năm mà bụng không có một chút động tĩnh gì, hoa nở đẹp mà không thể kết quả, dùng được cái rằm, bây giờ có người tiêu bốn vạn tệ mua cô ta, đối với gã mà nói cả vốn lẫn lời đều đã kiếm lại, đến lúc đó dùng số tiền này mua cô vợ mới, đẹp cả đôi đường.

“Được rồi, các anh đưa cô ta đi đi.” Tuy Trần Thăng nói như vậy, nhưng vẫn không yên tâm: “Nhưng tôi phải đi theo.” Tiền chưa lấy được, gã nhất định phải một tác cũng không rời mà trông coi vợ của gã.

Hết chương 34

Lời editor: Tớ phải tâm sự một tí, edit mấy chương gần đây, nhất là chương 34 này, tớ vừa tức vừa thương đến ứa nước mắt. Có lẽ tớ hơi bị đa

sâu đa cảm một chút, nhưng thật sự đọc đến nỗi tuyệt vọng của Lâm Hi khi tìm đủ mọi cách để thoát khỏi khốn cảnh, hay đọc đến đoạn Bạch Linh Linh dù chết cũng không chịu quay lại địa ngục, đoạn tên “chồng” và người dân máu lạnh đánh đập, bạo lực ngôn ngữ với Bạch Linh Linh.

Dù biết đây chỉ là truyện thôi, nhưng cứ nghĩ trên đời đã và đang có những đứa trẻ, những người phụ nữ phải chịu cảnh như vậy làm tớ đau lòng khôn xiết, cũng cảm thấy bất lực vô cùng vì bản thân quá nhỏ bé, chưa đủ năng lực để giúp đỡ họ thoát khỏi cảnh ngộ này:”< Phải làm sao đây...

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 35: Tâm ngứa khó nhịn

Mọi người ra khỏi thôn Thượng Lương, lúc ấy trưởng thôn Thượng Lương bảo Tiểu Trình tắt camera đi, nhưng đạo diễn Chu Dịch ném ánh mắt về phía cậu ấy, dù sao cũng là chương trình truyền hình thực tế, những tình huống xảy ra ngoài ý muốn, nên chiếu đúng sự thật trước mặt người xem, huống chi đây lại là sự kiện bùng nổ như vậy, cho nên trước mặt trưởng thôn Tiểu Trình giả vờ tắt màn hình, nhưng camera vẫn mở, tất cả mọi chuyện xảy ra, từng ánh mắt tuyệt vọng trong phòng tối kia, những người phụ nữ tàn tật thiếu tay thiếu chân, những hình ảnh khiến người khác phải day dứt, đều đã qua sóng truyền hình truyền ra khỏi núi lớn.

Kênh phát sóng trực tiếp hoàn toàn bùng nổ, dân mạng dùng ngôn ngữ ác độc nhất mà bọn họ có thể nghĩ đến mắng chửi những gã đàn ông kia, đồng thời xót thương cuộc đời thảm thương của những người phụ nữ ở đây, thái độ kiên quyết của Lý Huyền và Lâm Hi trước sự việc này, cũng đạt được những lời khen ngợi xưa nay chưa từng có của dân mạng.

【 Tam quan của Huyền Huyền thật sự chính trực 】

【 Hi Gia làm tốt lắm, thật sự nên đánh mấy gã đàn ông đáng ghét của thôn Thượng Lương một trận 】

【 Đáng ra phải ngồi tù, phán mười năm tám năm, xem bọn chúng còn dám mua vợ nữa không 】

【 Thật ra chuyện này rất dễ bắt gặp ở vùng nông thôn lạc hậu 】

【 Các ban ngành có liên quan nên nhanh chóng hành động, cứu những cô gái đáng thương đó ra! 】

Tối hôm đó, Lâm Hi đưa Lý Huyền trở về thị trấn, thứ nhất là lấy tiền, thứ hai là đưa cô đến bệnh viện trấn kiểm tra lỗi tai.

Bác sĩ nói cũng không có gì đáng ngại, kê cho cô ít thuốc bôi ngoài tiêu sưng, nhưng Lâm Hi vẫn không yên tâm, ở đây chữa bệnh tương đối lạc hậu, chờ đến khi trở về thủ đô, phải kiểm tra lại.

Khi về đến thôn Cao Tĩnh, đã là rạng sáng, Bạch Linh Linh ở nhà thím Vương, trước khi đi Lâm Hi đã dặn dò Lý Vi Long mấy trăm lần là trông coi cô ấy, đừng để Trần Thăng mang cô ấy đi, Lý Vi Long vẫn luôn canh trước cửa phòng Bạch Linh Linh, buồn ngủ cũng không dám ngáp một cái, mà Trần Thăng ngồi bên ngoài phòng khách chờ Lâm Hi mang tiền tới.

Trên đường trở về có người trong tổ tiết mục khuyên Lâm Hi, nói thôn Thượng Lương và những thôn xung quanh, mười hộ dân thì có tám hộ, vợ trong nhà đều được mua về, cậu cứu được một người, nhưng có cứu được mọi người không? Cậu cho gã tiền, gã quay đầu lại lại đi gây họa cô gái khác, như thế không phải càng tạo nghiệp à?

“Tôi không thể trơ mắt nhìn Bạch Linh Linh lại bị gã mang về.” Người nói chuyện là Lý Huyền: “Tôi đã đồng ý với cô ấy, đưa cô ấy đi.”

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, nếu hy vọng ở ngay trước mắt, rõ ràng chỉ cần đi thêm một bước, là có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng một bước kia, không thể bước qua, tuyệt vọng đau khổ như vậy, có thể hoàn toàn phá hủy một người, tinh thần của Bạch Linh Linh đã rất không bình thường, hiện tại cô ấy chỉ còn một hơi, kéo dài hơi tàn mà tồn tại, Lý Huyền không hề nghi ngờ, nếu hôm nay cô không cứu Bạch Linh Linh, nói không chừng ngày mai, cô sẽ nhìn thấy thi thể lạnh băng của cô ấy, người phụ nữ này thật sự không sợ chết.

“Đừng quá lo lắng, chương trình đã phát ra ngoài, hơn nữa bên đài truyền hình vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói trên mạng chuyện này đã rất ồn ào, chắc chắn rất nhanh sẽ có người đến đây giải cứu những người phụ nữ bị bắt cóc.” Đạo diễn Chu Dịch cầm một điều thuốc nhìn về phía Lâm Hi, nhàn nhạt nói: “Chuyện này, cậu làm rất đúng, trước đây là tôi xem thường cậu.”

Không cứng rắn với Trần Thăng, mà thông qua phương thức chuộc về, đây là cách làm thông minh, trước đây Lâm Hi để lại cho ông ấn tượng, là người dễ kích động, tùy hứng, không biết suy nghĩ cho người khác, ích kỷ... Tóm lại có một đống khuyết điểm, nếu không có Lý Huyền chịu nâng đỡ anh, che chở anh trước mọi chuyện, anh có thể nổi tiếng mới là lạ. Nhưng qua chuyện này, Chu Dịch đã phải nhìn lại Lâm Hi.

Đương nhiên không chỉ có Chu Dịch, thiên vương bước lên ngai vị tương lai Lâm Hi có một bộ phận fans đáng tin rất lớn, đều nhờ chương trình truyền hình thực tế này, các fan hiểu được Lâm Hi, thế nên sau này cho dù anh có tùy hứng hay cư xử khác người như thế nào, bọn họ đều mang thiện chí tới bao dung anh, bởi vì anh chính là một người như vậy!

Lương thiện mà dũng cảm, thẳng thắn mà gan dạ.

Kế hoạch ghi hình ngày thứ tư trong tuần của chương trình, kết thúc theo cách bất ngờ như vậy, tuy tính giải trí không đạt tới hiệu quả như mong muốn, nhưng chương trình lại ảnh hưởng đến xã hội, cũng đã vượt xa dự đoán của ban tổ chức, chương trình trải qua giai đoạn cắt nối biên tập và hậu kỳ, phát sóng trên TV, mang đến sóng to gió lớn, ratings đứng vững vàng ở vị trí No1, sau đó cũng có không ít phóng viên tin tức tìm tới cửa, phỏng vấn đạo diễn và nhóm nghệ sĩ. Chuyện này có tầm ảnh hưởng thật sự quá đối lớn với xã hội, Bộ công an không thể không hành động cấp bách, phái một lực lượng cảnh sát lớn đi, giải cứu toàn bộ phụ nữ bị bắt cóc đến

thôn Thượng Lương và các thôn xung quanh, thông qua đài truyền hình đã nhanh chóng liên hệ được với người nhà của những người phụ nữ đó, có người mới bị bán đến, nhưng cũng có người đã ở đây nhiều năm thậm chí là mười năm hai mươi năm, có người đã sinh con, cũng có người, bố mẹ đã rời khỏi trần gian, cho dù được cứu về, lại vì con trẻ mà phải quay về thôn Thượng Lương...

Khiến người ta thật bất đắc dĩ, nhưng đây là vấn đề rất khó giải quyết.

Lúc ấy Lý Huyền bị đánh đến lạng người, lỗ tai ù ù ù căn bản không nghe rõ Lâm Hi nói gì, sau đó lại bện bịu quảng bá, anh cầm gạch hùng hổ nói ra câu kia: ” Người phụ nữ mà ngay cả tay ông đây cũng không đành lòng siết chặt một chút, mà cũng dám động vào?”

Khi phát sóng trên TV, đoạn này đã được biên tập cắt đi, chỉ có Lý Huyền xem được bản hoàn chỉnh của cả chương trình, mỗi lần xem đều tim đập nhanh mặt đỏ tai hồng.

Thế nên không phải cô suy nghĩ nhiều, Lâm Hi thật sự có ý với cô.

Đương nhiên scandal của hai người không thể che giấu, bởi vì lúc phát sóng trực tiếp, mấy trăm nghìn người đều chứng kiến cảnh Lâm Hi thất thố sau khi biết Lý Huyền lạc đường, tức giận sau khi biết cô bị ức hiếp, hơn nữa chính miệng anh thừa nhận... Cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy.

Mấy ngày nay Lý Huyền tìm đủ mọi cách để trốn Lâm Hi, cuối cùng dứt khoát trốn đến nhà Dịch Tiểu Gia, hiện tại paparazzi đang nhìn chăm chăm cô và Lâm Hi, hai người chỉ cần có chút động tĩnh, thậm chí cách mấy mét, miễn là có thể chụp vào cùng khung cảnh, có thể lấy ra tạo scandal.

Hiện tại Lâm Hi vừa mới debut, đang ở thời điểm hút fan, nếu truyền scandal vào lúc này, sẽ rất bất lợi với anh.

Nhưng thái độ của công ty đối với chuyện này, không... Hẳn là Lục Tinh Chúc, thái độ của Boss đối với chuyện này, hoàn toàn ngoài dự đoán của Lý Huyền.

Trong văn phòng, Lý Huyền đã sớm chuẩn bị tâm lý chịu mắng mỏ, nhưng không, Lục Tinh Chúc bảo trợ lý pha cho cô một cốc trà, mời cô ngồi xuống, câu đầu tiên mở miệng nói lại là: “Cậu nhóc Lâm Hi kia, thật may mắn!”

Lý Huyền kinh ngạc nhìn về phía Lục Tinh Chúc, cô bị ảo giác ư? Hình như trên mặt ông chủ còn mang theo nụ cười hiền lành?

Lý Huyền nhớ rõ trước đây có nghệ sĩ và nhân viên của truyền thông Thịnh Ngu lan truyền scandal, bị chính Lục Tinh Chúc trực tiếp sa thải mà không nói một lời!

“Lục tổng, đúng... Rất xin lỗi, tôi sẽ làm sáng tỏ chuyện này trước truyền thông, công ty có thiệt hại, tôi sẽ... Sẽ gánh vác...” Lý Huyền căng thẳng đến mức nói lắp.

“Không cần.” Lục Tinh Chúc nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Chuyện này, người khác thích nói thế nào thì là thế ấy, chủ yếu là cô, cô nghĩ như thế nào, cô thích cậu nhóc kia không?”

Lý Huyền kinh ngạc nhìn Lục Tinh Chúc, tình huống gì đây? Cô thích Lâm Hi hay không, cái này quan trọng à? Hiện tại chuyện quan trọng nhất, chẳng lẽ không phải nhanh chóng làm sáng tỏ scandal ư? Cô thật sự không đoán được tâm tư của Lục Tinh Chúc.

“Lâm Hi từng nói với tôi rồi.” Lục Tinh Chúc cười càng tươi, thấy Lý Huyền sợ hãi như vậy, ông vẫy vẫy tay: “Thôi, đây là chuyện của hai người, tôi tìm cô đến đây, chẳng qua chỉ muốn nói cho cô, không phải suy nghĩ đến công ty, cứ làm theo ý định trong lòng cô là được.”

“Lục tổng, ông sẽ không sa thải tôi chứ?” Lý Huyền nơm nớp lo sợ hỏi.

“Sa thải? Tại sao tôi lại sa thải con của tôi...” Ông đột nhiên dừng lại, ngược lại lập tức nói: “Tại sao tôi lại sa thải người sản xuất hoàng kim của công ty.”

Cuối cùng tâm trạng Lý Huyền cũng được thả lỏng, khi đi ra khỏi văn phòng, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, đúng lúc này, Dịch Tiểu Gia vội vàng chạy tới, kéo tay Lý Huyền: “Chị Huyền, chị đến đây!”

Lý Huyền đi theo cô ấy vào văn phòng, Dịch Tiểu Gia cầm điều khiển bật TV lên, trong TV, Lâm Hi đang tham gia một chương trình tuyên truyền, bị phóng viên vây quanh.

“Lâm Hi, trên mạng lan truyền tin anh và Lý Huyền đang yêu ngầm, có thật không?”

“Các anh ở bên nhau từ bao giờ?”

“Ca khúc 《 Mỗi tình đầu 》 kia, do cô ấy viết cho anh, như vậy trong hai người ai theo đuổi ai?”

“Lý Huyền lớn tuổi hơn anh, anh có quan tâm đến tình chị em không?”

“Anh đang mượn danh tiếng của Lý Huyền để lăng xê ư?”

“Lý Huyền là cô giáo của anh, cũng là người đại diện của anh, anh và cô ấy ở bên nhau, thật sự xuất phát từ tự nguyện sao?”

Mỗi vấn đề của phóng viên giải trí, cái này lại sắc bén hơn cái kia.

Tay Lý Huyền siết thật chặt, đôi mắt nhìn chăm chú vào màn hình TV...

Dưới sự giúp đỡ của bảo vệ, Lâm Hi đi ra khỏi trường quay, anh vốn không định trả lời, nhưng khi nghe thấy vấn đề cuối cùng, anh đột nhiên dừng bước, quay đầu, rũ mắt ngẫm nghĩ, chợt cười khẽ một tiếng, dùng giọng điệu ngả ngón nói: “Tôi đang theo đuổi cô ấy, cô ấy vẫn chưa đồng ý, cho nên tôi xin tránh trả lời vấn đề của mọi người, cũng mong mọi người đừng theo dõi sít sao như vậy, đây là chuyện của hai người, tôi không muốn để những người không quan trọng tham gia.”

“Vậy là anh thú nhận đang yêu hả?”

“Tôi nói, là tôi theo đuổi cô ấy.”

“Anh vừa mới debut, lúc này lại lan truyền scandal, chẳng lẽ là vì lãng xê?”

“Tại sao lại không thể vì yêu?” Anh nhướn mày, trong mắt cười như không cười, nháy mắt đâm trúng tim mọi người.

Anh thật sự... Đẹp trai đến mức bất chấp tất cả!

Dịch Tiểu Gia quay đầu lại, cười ẩn ý với Lý Huyền: “Bảo vệ chị tốt đấy!”

Niềm vui sướng và nhịp tim đập nhanh như vậy, tựa như nụ hoa nở rộ, đón mưa to tầm tã, nhẹ nhàng run rẩy.

Dịch Tiểu Gia biết da mặt Lý Huyền mỏng, nên cũng không trêu ghẹo cô nữa, mà nhẹ nhàng rời khỏi văn phòng, để lại một mình cô...

Lý Huyền lặng im thật lâu, khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng cũng chịu gọi cho Lâm Hi.

“Lâm Hi.”

“Bất kể em muốn nói gì, đều giữ lại cho tôi, đợi đến lúc gặp mặt, rồi nói.”

“Được.”

Khi Lâm Hi cúp điện thoại, tay không cầm được mà run rẩy, vừa mới nhận được điện thoại của cô, vui sướng và lo lắng chột dưng trào trong tim anh, cảm giác này, trước nay chưa từng có.

Càng gần hương tình càng e sợ, anh hơi căng thẳng.

Buổi tối Lý Huyền về đến nhà, trong nhà đèn tối om, cũng không thấy Lâm Hi, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, ném túi xách trong tay xuống sofa đang định bật đèn, vừa xoay người đã bị một lực mạnh trực tiếp ấn lên tường, ngay sau đó đôi môi nóng rực của anh bao phủ lấy, hương vị thuộc về anh che trời lấp đất vây quanh cô. Đầu Lý Huyền “Ầm” một tiếng, từng chùm pháo hoa nổ rộ trong đầu, môi lưỡi anh mềm mại mà linh hoạt, không ngừng công chiếm đôi môi đóng chặt của cô.

Tay Lâm Hi giữ gáy cô, sau khi tấn công, môi dời đến bên tai cô, đầu lưỡi trần trọc liếm mút vành tai cô, dịu dàng nói: “Giả vờ làm gì.” Âm thanh của anh mang theo sự quyến rũ trí mạng, tựa như đóa hoa anh túc nở rộ trong đêm, đón gió lan tỏa.

“Em cũng muốn, đúng không.”

Cơ thể luôn thành thật, cô thật sự không thể bỏ qua giọng nói trong lòng, từ ngày đầu tiên, giây phút anh ấn cô lên tường rồi hôn kia, cô đã có dự vọng được yêu đối với anh.

Tay Lý Huyền túm chặt góc áo bên hông anh, Lâm Hi hôn một đường từ cổ cô xuống xương quai xanh, cơ thể Lý Huyền dần dần mềm mại, mà cơ thể anh, lại cứng như sắt thép.

Tự nhiên hòa hợp.

“Lâm Hi.” Tay cô túm chặt lấy góc áo anh, cơ thể vì được anh trêu chọc mà khẽ run rẩy: “... Quá nhanh.”

Động tác của Lâm Hi dừng lại một chút, trong bóng đêm, anh nhếch khóe miệng tạo thành một đường cong đẹp: “Tôi sẽ thương em, bất kể là hiện tại, hay là sau này.”

Tiếng nói của anh mang theo sức hấp dẫn kì lạ, giây phút này, mỗi một câu, đều khiến tim cô rung động.

“Ở bên tôi, muốn gì tôi cũng cho em, chỉ cần tôi có, đều cho em.”

Dứt lời, anh lại lấp kín môi cô một lần nữa, lấy tư thế bá đạo hơn, cạy mở hàm răng đang đóng chặt của cô, chạm tới đầu lưỡi cô, trần trọc cọ xát, cơ thể hai người đồng thời run lên.

Tay cô siết chặt áo anh, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được sự căng thẳng và hoảng loạn của cô.

“Thả lỏng một chút.” Hơi thở của anh phảng phất quanh cô, giọng nói chứa sức quyến rũ kì lạ: “Không phải sợ tôi, chúng mình cùng làm một chuyện rất sung sướng.”

“Em chọn chỗ đi, phòng khách, hay là phòng ngủ?”

Lý Huyền ngượng ngùng quay đầu lại, nhìn ban công ngoài phòng khách, Tây Bảo và Mao Mao đều rất yên tĩnh, mỗi đứa ngồi xõm một bên trước cửa sổ thủy tinh sát đất, nghiêng đầu nhìn bọn họ.

“Vào phòng ngủ.” Giọng cô bé xiu như muỗi kêu.

Lâm Hi ôm cô lên tầng, mở cửa phòng ngủ của cô ra, đó là cấm địa huyền bí mà anh đã sớm muốn đặt chân đến, vô số đêm khó ngủ, xuất hiện

hết lần này đến lần khác trong đầu anh.

Anh đã sớm, tâm ngứa khó nhịn.

.....

.....

Tắt đèn

Hết chương 35

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 35-2: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

CÙNG CHIỀU EM, SAO NHỎ

Xuân Phong Lưu Hoả

dtv-ebook.com

Chương 36: Trời đất tác thành

Tiếng sấm to hạt mưa nhỏ?

Lý Huyền nhìn người nào đó đứng trong phòng vệ sinh xấu hổ dọn dẹp tàn cuộc, trong đầu tự dưng nhảy ra sáu chữ này.

Lâm Hi tắm xong, thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ bằng bông đi tới, Lý Huyền buông điện thoại, Lâm Hi vươn người tới, đè cô dưới thân, sau đó là một nụ hôn dài triền miên, tình cảm ngọt ngào của anh, tựa như dòng nước nhỏ, từng chút từng chút chảy vào nội tâm đã khô cạn từ lâu của cô.

Lý Huyền vừa đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, vừa giơ tay lên trên đầu giường sờ tới sờ lui, sờ đến điện thoại, định tắt màn hình điện thoại đi, Lâm Hi chú ý tới động tác nhỏ của cô, thuận tay lấy điện thoại đi: “Em đang xem gì đấy?”

“Ồi!” Lý Huyền không kịp đề phòng, Lâm Hi đã lấy điện thoại đi.

“Đừng xem!” Lý Huyền lập tức đứng dậy định giật lấy, Lâm Hi đã click mở màn hình, cô đang mở giao diện trình duyệt Baidu, nội dung tìm kiếm là: Thời gian OOX, bao lâu thì bình thường?

Sắc mặt của anh lập tức tối sầm, Lý Huyền không dám ngẩng đầu nhìn...

Ôi chao, thật là... Xấu hổ!

“Xem ra em thật sự chưa thỏa mãn.” Lâm Hi trực tiếp lật ngược cơ thể Lý Huyền, để cô đưa lưng về phía anh, xốc váy ngủ lên: “Lần này anh để em nhìn xem, bao lâu thì tính là bình thường.”

A!

Lại đến!

—————

Hai người âm ỉ suốt một đêm.

Lần thứ hai, Lâm Hi lăn lộn cô hơn một giờ, hai người mệt mỏi ngủ thiếp đi, kết quả khi trời vừa tờ mờ sáng, cô còn đang say giấc nồng, anh lại tiến vào, từng đợt khoái cảm kích thích thần kinh đánh thức cô dậy.

Người đàn ông này, quả thật là cầm thú, không... Là dã thú...

Lý Huyền cảm dục hai mươi sáu năm.

Đêm nay, tứ tình bùng cháy, đốt thành tro bụi.

Hai người ngủ một giấc tới giữa trưa, Lý Huyền ôm vòng eo cứng rắn của Lâm Hi, ngẩng đầu nhìn anh, tóc xõa tán loạn, trên cằm thấp thoáng râu, khuôn mặt góc cạnh, đường nét sắc sảo, lông mi vừa dày vừa dài, thật là đẹp.

Hai mươi sáu năm cuộc đời cô, trước nay chưa từng có một giây phút nào, trọn vẹn như vậy.

Cô nhớ tới một câu châm ngôn: Người, nhất định phải yêu!

Lâm Hi tỉnh lại trong nụ hôn của cô.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy Lý Huyền đang nâng cằm anh, trức trặc lại nỗ lực hôn miệng anh, hôn môi trên, rồi nghiền môi dưới, dùng hàm răng chạm vào, mút vào, sau đó cắn xé.

Anh hé môi răng, để cô tiến vào, trêu chọc đầu lưỡi cô.

“Em xem, chúng mình đã lãng phí bao nhiêu thời gian.” Lâm Hi hít thở không thông.

“Vâng.” Lý Huyền đồng ý với lời anh, cuộc đời của hai người, đã sớm hòa vào làm một.

“Lâm Hi, em lớn tuổi hơn anh.” Lý Huyền gục vào trong khuỷu tay, tay đặt trên ngực anh, lẩm bẩm nói.

Lâm Hi hôn trán cô: “Là vinh hạnh của anh.”

Mao Mao và Tây Bảo sớm đã đói bụng, đứng bên ngoài cào cửa, Lý Huyền đứng dậy mở cửa, hai chú chó lập tức xông vào trong phòng, mũi chó không nhận được đánh hơi thứ gì đó, trong phòng, tràn ngập hơi thở mờ ám, mặt Lý Huyền thoáng đỏ hồng.

“Mấy đứa thật hạ lưu.” Lâm Hi gãi lên cánh tay trần trụi, châm một điếu thuốc, Lý Huyền giả vờ như không nghe thấy lời anh nói, đi ra ngoài đồ thức ăn của chó cho Mao Mao và Tây Bảo.

“Ăn cơm.” Cô đứng bên ngoài gọi một tiếng, hai chú chó một sau một trước từ trên cầu thang chạy xuống, thè đầu lưỡi, hưng phấn nhìn thức ăn trong tay Lý Huyền.

Nhà vệ sinh truyền đến tiếng xả nước, Lâm Hi đi tắm rửa.

Cô đứng bên cửa sổ, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, nội tâm tĩnh lặng như biển.

Thu đi đông tới, lễ trao giải Kim Khẩu của giới âm nhạc Hoa Ngữ đúng hẹn lại đến, Lâm Hi và Triển Bằng đồng thời được đề cử hạng mục người mới của Kim Khẩu, ngay từ vài tuần trước, fans của hai người cũng đả đâm ầm ỹ đến mức lửa nước khó gần ở trên mạng, fans nhà ai ủng hộ thần tượng nhà đấy, không ai phục ai. Lượng tiêu thụ album của Triển Bằng thua Lâm Hi, nhưng cũng không có nghĩa giải thưởng người mới của Kim Khẩu sẽ thua anh.

Kim Khẩu là một buổi lễ trao giải vô cùng quan trọng của giới âm nhạc Hoa Ngữ, ảnh hưởng sâu xa, cũng là vinh quang mà rất nhiều ca sĩ nghệ sĩ cạnh tranh, sở dĩ truyền thông Thịnh Ngu vừa mới ký hợp đồng với Lâm Hi, đã đầu tư một khoản ketch xù để sản xuất album cho anh, mục tiêu lớn nhất, là hướng đến giải thưởng người mới của Kim Khẩu.

Bên ngoài thảm đỏ trải dài trăm mét, phóng viên truyền thông đã tập trung kín xung quanh, đèn flash lộng lẫy, rục rờ chói mắt. Từng chiếc xe ô tô màu đen lần lượt đỗ lại ven đường, từng gương mặt quen thuộc, lần lượt xuống xe, đi lên thảm đỏ.

Xe Triển Bằng vừa mới dừng lại, tiếng thét chói tai của các fans cũng đã truyền tới từ bốn phương tám hướng.

“Triển Bằng!”

“Triển Bằng em yêu anh!”

“Bằng Bằng!”

Các fangirl hò hét hết đợt này đến đợt khác, thậm chí ngay cả hội trường bên trong cũng có thể nghe thấy tiếng bọn họ gào hét tên Triển Bằng, nhóm giám khảo nhìn danh sách người mới trong tay mình, không

khỏi cảm thán, đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, người mới lần này, khí thế thật mạnh!

Triển Bằng đi lên thăm đờ, vươn tay chào hỏi các fans, khẽ cười mỉm, hào phóng tao nhã.

Nhưng cậu ta chưa đi được mấy bước, một đợt gào thét lại nổ ra, che lấp tên của cậu ta.

“A a a a a!”

“Lâm Hi!”

“Lâm Hi tới!!!”

“Papa!!!”

Có vẻ fans của Lâm Hi đã thâu hết toàn bộ khu phố, bốn phương tám hướng hò hét tên của anh, sóng to gió lớn, đất rung núi chuyển.

Lâm Hi mặc một bộ vest xa xỉ may theo yêu cầu, từ trong chiếc xe đồ phong cách đi ra, đón đèn flash, mỉm cười ngả ngớn, bộ vest khắc họa hoàn hảo dáng người tiêu chuẩn của anh, vóc người cao 1m85, khí thế áp đảo, anh thong dong mỉm cười tự nhiên khiến cả người anh từ trong ra ngoài đều tản ra khí thế của một siêu sao, không thể ngăn cản.

“Lâm Hi!”

“Lâm Hi!”

“Lâm Hi!”

Các fan cùng hô to tên Lâm Hi, toàn bộ máy ảnh cũng nhắm thẳng vào anh, đèn flash tanh tách tanh tách tanh tách tập trung trên người anh.

Dường như fans Triển Bằng không cam lòng yếu thế, muốn trả lại một đợt, nhưng giờ phút này, Lâm Hi không như suy nghĩ của mọi người, trực tiếp bước lên thảm đỏ, mà lại xoay người, mở cửa ô tô rộng hết mức, giống như một vị quý tộc được dạy dỗ tốt, đi ra ghế sau, vươn tay.

Giây phút đấy, tất cả mọi người đều nín thở, xung quanh chột yên tĩnh, giống như thời gian đang ngưng đọng lại.

Một bàn tay thon dài trắng nõn đặt vào lòng bàn tay mềm mại của Lâm Hi.

Ngay sau đó, một người phụ nữ mặc váy dạ hội màu đỏ, từ trên xe chậm rãi bước xuống.

Lý Huyền búi tóc trên đỉnh đầu, vài lọn tóc xoăn khe khẽ rủ xuống, đi giày cao gót mười phân, đứng sòng vai với Lâm Hi, khéo léo mỉm cười với fan, vẫy tay.

Bọn họ chưa bao giờ biết, Lý Huyền cười, lại có giây phút nở rộ xinh đẹp như vậy, ngay cả đêm cô nhận được vòng nguyệt quế thiên hậu, cũng chỉ hờ hững cười nhạt, tựa như phù dung sớm nở tối tàn, không thể ở lâu, mà hiện tại, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, trong mắt giữa mày, tràn ngập tình yêu ngọt ngào.

Lâm Hi nắm tay cô, cùng nhau đi đến trước thảm đỏ, trong nháy mắt, các fan đồng thời nghĩ tới bốn chữ: Trời đất tác thành.

“Ở bên nhau!”

“Tuyệt bích ở bên nhau!”

“Thật hạnh phúc!”

“Bất ngờ bị ném hường vào mặt!”

“Thật là ngược cún!”

Tiếng hò hét chiếm hết toàn bộ hội trường, thậm chí cả một con phố, cũng có thể nghe thấy tiếng hét của fans.

Tất cả mọi người đều khao khát nhìn thấy hai người cùng nhau bước lên thảm đỏ, tất cả camera đồng loạt quay về phía Lý Huyền và Lâm Hi, nhưng trong khoảnh khắc bước lên thảm đỏ, Lý Huyền chần chừ, thậm chí lùi về phía sau hai bước.

Lâm Hi thoáng kinh ngạc quay đầu lại, giây phút chạm vào ánh mắt cô, chợt hiểu rõ suy nghĩ của cô.

Thảm đỏ kia, cô dẫn anh đi lên, nhưng không thể cùng anh đi đến cuối.

Đó là vinh quang thuộc về anh, không phải cô...

Lý Huyền buông tay Lâm Hi ra, khẽ mỉm cười với anh: “Mau đi đi.”

Lâm Hi gật đầu, xoay người đi lên. Số nghệ sĩ đi qua tấm thảm đỏ này nhiều vô kể, chứa đầy thịnh và suy trong giới âm nhạc, vô số siêu sao ngã xuống ở đây, cũng có vô số người mới đi lên từ đây, giới âm nhạc Hoa Ngữ chưa bao giờ vắng lặng.

Lý Huyền chưa từng nghĩ tới, bản thân còn có cơ hội đi lên lần nữa, mặc dù bây giờ, nhìn bóng dáng Lâm Hi, cũng chỉ có thể nhìn...

Một thế hệ thiên hậu đã qua, sớm không còn tồn tại.

Tâm trạng của cô, vui vẻ mà lại xen lẫn thương cảm phức tạp.

Thật đáng tiếc, không thể cùng anh đi hết con đường này, thật sự rất đáng tiếc.

Lâm Hi ngồi trong một góc nào đó ở hàng thứ ba, tương đối không thu hút, trong hội trường không có fans, những người tới đều là nhà đầu tư quan trọng và nhân vật nổi tiếng, một người vừa mới debut, hào quang sẽ phải thu liễm lại rất nhiều.

Lý Huyền đi vào, ngồi xuống vị trí của mình, cô là người sản xuất âm nhạc, vị trí ngồi cách Lâm Hi khá xa, Trịnh Dĩnh đi đến ngồi xuống bên người Lý Huyền, năm nay cô ấy đóng bộ phim 《 Tuổi mười tám 》 , thể hiện Ost cùng tên, được chào đón rất nhiệt tình ở trên mạng, cũng được đề cử giải thưởng Ost xuất sắc nhất của Kim Khẩu.

“Lý Huyền, giải thưởng ca sĩ mới năm nay đã được xác định rồi, muốn biết là ai không?” Trịnh Dĩnh ra vẻ bí ẩn nói bên tai Lý Huyền.

Hàng năm trước buổi lễ trao giải, đều sẽ có chút tin tức nhỏ truyền ra, nhưng kết quả cuối cùng, thật ra đã chứng minh tin tức nhỏ chung quy đều là tung tin vịt.

Năm nay có bốn người được đề cử vào giải thưởng người mới, Lâm Hi, Triển Bằng, Tôn Phi và Đường Dĩ.

Trong bốn người này, ứng cử viên sáng giá nhất là Lâm Hi và Triển Bằng.

Đương nhiên Lý Huyền tin tưởng, thực lực của Lâm Hi, có thể đánh thắng Triển Bằng.

“Tớ nghe một người bạn ở truyền thông Thượng Phẩm nói, công ty đã đến khách sạn Hải Thiên chuẩn bị tiệc lớn.” Trịnh Dĩnh thần bí nói với Lý Huyền: “Tổ chức tiệc mừng cho cậu ta.”

Lý Huyền quay đầu lại, kinh ngạc hỏi cô ấy: “Kết quả còn chưa công bố, tiếc mừng gì chứ?”

Trịnh Dĩnh cười cười: “Có một số việc, thật ra cũng không cần phải đợi đến cuối cùng mới biết được kết quả, hiểu ngầm với nhau, là xác định được rồi.”

Lý Huyền nhìn về phía Triển Bằng, cậu ta ngồi ở vị trí chính giữa hàng thứ hai, hai chân bắt chéo, vô cùng tự tin, khí thế hăng hái.

Ấn đường của cô, thoáng nhả lại, sau đó ánh mắt rơi xuống Lâm Hi ở đầu hàng bên kia, tên nhóc này đang cúi đầu nghịch điện thoại, không biết lại trêu chọc fans cái gì.

Bộ dáng hoàn toàn không care!

“Chắc là không phải đâu...” Lý Huyền lẩm bẩm nói: “Theo tớ được biết, tổ giám khảo của Kim Khẩu, vẫn rất công bằng.”

“Nghe nói cúp thưởng của Kim Khẩu năm nay, được chế tạo từ vàng ròng.” Trịnh Dĩnh khẽ nói bên tai Lý Huyền: “Kéo được rất nhiều thương nhân có bối cảnh tài trợ, có quan hệ với nhà họ Triển.”

“Cậu nghe được tin tức này ở đâu thế?” Lý Huyền lắc đầu: “Lời nói và sự thật còn cách nhau một tấm màn đen.”

“Được rồi.” Trịnh Dĩnh nhún vai: “Tớ chỉ muốn nhắc cậu chuẩn bị tâm lý.”

Tim Lý Huyền lại nhói lên, trước đây cô nghe nói, trong tổ bầu chọn người mới, có Hoắc Lăng Thiên tham dự, còn thoáng lo lắng, nhưng nghĩ lại, tuy Hoắc Lăng Thiên và Lâm Hi có mâu thuẫn, nhưng với thực lực của Lâm Hi, chỉ cần ban giám khảo công tâm và biết thưởng thức, chắc chắn sẽ hiểu ai có tư cách nhận giải thưởng hơn, tổ giám khảo có hơn mười người,

quyết định phải được hơn một nửa chấp nhận mới thông qua, cho nên không quá lo lắng.

Nhưng Trịnh Dĩnh cũng không phải người nói bậy nói bạ.

Ôi, thật là hồi hộp!

Màn hình điện thoại Lý Huyền sáng lên, là tin nhắn của Lâm Hi, cô ngược mắt, thấy Lâm Hi nghiêng đầu, cười xấu xa với cô từ xa.

“Tối nay em rất đẹp.”

Khóe miệng Lý Huyền không kiềm chế được cong lên.

Ngay sau đó lại có một tin nhắn gửi đến: “Thật muốn nhanh chóng kết thúc.”

“Vội vã muốn ôm giải thưởng về nhà hả?” Lý Huyền mỉm cười soạn tin nhắn gửi đi.

Rất nhanh, tin nhắn của anh được gửi đến: “Giải thưởng và em, cùng ôm về nhà.”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Âm thanh tự nhiên

Chương 2: Chụp lén

Chương 3: Thiếu gia rất bận

Chương 4: Cuồng tự kỷ

Chương 5: Bắt đầu tuyển chọn

Chương 6: Bị loại

Chương 7: Bị theo dõi

Chương 8: Phối hợp diễn

Chương 9: Đừng sợ quy tắc ngầm

Chương 10: Thử giọng

Chương 11: Viết nhạc cho anh

Chương 12: Uống say, làm chút việc

Chương 13: Liều mạng

Chương 14: Thiếu nữ

Chương 15: Vòng đấu loại

Chương 16: Đẹp trai ngất trời

Chương 17: Cô thích không

Chương 18: Uống rượu thất thân

Chương 19: Hương vị phụ nữ

Chương 20: Ba hợp làm một

Chương 21: Con bạc

Chương 22: Cá cược

Chương 23: Làm sáng tỏ

Chương 24: Hy vọng

Chương 25: Nuông chiều

Chương 26: Ai ghen tị

Chương 27: Quay MV?

Chương 28: Tôi đưa em đi

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35: Tâm ngứa khó nhịn](#)

[Chương 35-2: Thiếu](#)

[Chương 36: Trời đất tác thành](#)